
AN AGE GAP
MAFIA ROMANCE
SWEET
PERFECTLY IMPERFECT SERIES
prison
NEVA ALTAJ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SWEET

PERFECTLY IMPERFECT SERIES

prison

NEVA ALTAJ

Lisans Notları

Telif Hakkı © 2024 Neva Altaj

www.neva-altaj.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Beyond The Proof'tan Andie Edwards tarafından düzenlenmiştir (www.beyondtheproof.ca)

Yvette Rebello tarafından redaksiyon

(https://yreditor.com/) Anka Lesko tarafından el yazması eleştirisi (www.amlediting.com)

Anna Corbeaux tarafından stilistik düzenleme (www.corbeauxeditorialservices.com)

Kapak tasarımı Deranged Doctor (www.derangeddoctordesign.com) tarafından yapılmıştır.

İçindekiler

Lisans Notları

İçindekiler

Kusursuz Kusurlu Okuma Sırası & Döngüler Yazarın Notu

İçerik Uyarısı

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Sonsöz

Sevgili okuyucu

Sırada Ne Var?

Yazar Hakkında

Perfectly Imperfect Okuma Sırası ve Döngüler

(Dizi Amazon bağlantısı - buraya tıklayın)

1. **Boyalı Yara İzleri** (Nina & Roman)

Tropes: engelli kahraman, sahte evlilik, yaş farkı, zıt kutuplar birbirini çeker, sahiplenici/kıskanç kahraman

2. **Kırık Fısıltılar** (Bianca & Mikhail)

Troplar: yaralı/engelli kahraman, dilsiz kadın kahraman, görücü usulü evlilik, yaş farkı, Güzel ve Çirkin, OTT sahiplenici/kıskanç kahraman

3. **Gizli Gerçekler** (Angelina & Sergei)

Tropes: yaş farkı, kırık kahraman, onu sadece o sakinleştirebilir, bunu sana kim yaptı

4. **Yıkık Sırlar** (Isabella & Luca)

Tropes: görücü usulü evlilik, yaş farkı, OTT sahiplenici/kıskanç kahraman, amnezi

5. **Çalıntı Dokunuşlar** (Milene & Salvatore)

Tropes: görücü usulü evlilik, engelli kahraman, yaş farkı, duygusuz kahraman, OTT sahiplenici/kıskanç kahraman

6. **Parçalanmış Ruhlar** (Asya & Pavel)

Troplar: iyileşmesine yardım eder, yaş farkı, bunu sana kim yaptı, sahiplenici/kıskanç kahraman, onun için yeterince iyi olmadığını düşünür

onu

7. **Yanık Düşler** (Ravenna & Alessandro)

Troplar: koruma, yasak aşk, intikam, düşmandan aşığa, yaş farkı, bunu sana kim yaptı, sahiplenici/kıskanç kahraman

8. **Sessiz Yalanlar** (Sienna & Drago)

Tropes: sağır kahraman, görücü usulü evlilik, yaş farkı, huysuz-güneş ışığı, zıt kutuplar birbirini çeker, süper OTT sahiplenici/kıskanç

kahraman

9. **En Karanlık Günahlar** (Nera & Kai)

Tropes: huysuz-güneş ışığı, zıt kutuplar birbirini çeker, yaş farkı, takipçi kahraman, onu sadece o sakinleştirebilir, nefret eder

Onun dışında herkes, ona dokun ve öl.

10. **Tatlı Hapishane** (Zahara & Massimo)

Tropes: yaş farkı, yasak aşk, sadece kız onu sakinleştirebilir, zıt kutuplar birbirini çeker, erkek kız hariç herkesten nefret eder,

ona dokun ve öl, OTT sahiplenici/kıskanç kahraman

11. **Değerli Tehlike** (Tara & Atruro)

Troplar: görücü usulü evlilik, yaş farkı, düşmandan aşığa, huysuz/güneşli, zıt kutuplar birbirini çeker, ona dokun ve öl, OTT

sahiplenici/kıskanç kahraman

12. **Başlık, MC'ler ve mecazlar - açıklanacak**

Yazarın Notu

Sevgili okuyucu,

Kusursuz Kusurlular, kitapların herhangi bir sırayla okunabileceği, birbirine bağlı bağımsız kitaplardan oluşan bir seridir.
Ancak, Tatlı Hapishane (10. kitap, Massimo ve Zahara'nın hikayesi) En Karanlık Günahlar'a (9. kitap, Kai ve Nera'nın hikayesi) eşlik etmek için yazıldı ve bu ikiliyi birlikte ve doğru sırayla okumanızı şiddetle tavsiye ederim. Bu kitapta sadece En Karanlık Günahlar'da meydana gelen olayları, mevcut olay örgüsü için önemliyse yansıttım çünkü 1) tekrarlardan kaçının ve 2) bu Massimo ve Zahara'nın hikayesi, Kai ve Nera ise zaten onlarınkini paylaştı.

En Karanlık Günahlar'ı henüz okumadıysanız veya atlamayı tercih ettiyseniz, Tatlı Hapishane'den alacağınız keyif büyük ölçüde etkilenebilir.
önceki kitap, karakterlerin motivasyonlarını ve hayatlarının ve yollarının nasıl iç içe geçtiğini anlamak için çok önemlidir. Bu farkındalık olmadan, kendinizi Mafya dünyasının karışık ağında biraz kaybolmuş bulabilirsiniz.

Seçiminiz ne olursa olsun, umarım siz de bu kitabı benim kadar seversiniz.

İyi okumalar!

Neva

İçerik Uyarısı

Lütfen Tatlı Hapishane'nin üvey kardeşler arasındaki bir romantizmi içerdiğini bilin. Massimo ve Zahara (Zara) arasında kan bağı yoktur. Kahramanımız Zara'nın üvey annesinin önceki evliliğinden olan oğludur. Eğer bu sizin için uygun değilse, lütfen bu hikayeyi atlamayı düşünün.

Massimo ile Zahara arasındaki yaş farkının 17 olduğunu da belirtmek gerekir.

İkisi de kısa bir süre aynı evde yaşadıkları dönemden birbirlerine dair kapsamlı bir hatıraya sahip değil ebeveynleri arasındaki evliliğin ardından. En Karanlık Günahlar'da ilk kez bir araya geldiklerinde Zara 18, Massimo ise 35 yaşındadır.

Lütfen bu kitabın kan, şiddet ve grafik işkence tasvirleri gibi bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği içerikler barındırdığını unutmayın.

Önsöz

Nuncio Veronese'nin Cenazesi,
Boston (Zahara, 18 yaşında;
Massimo, 35 yaşında)

Sadece sen, Nera.

Toprak patikadan otoparka doğru aceleyle ilerlerken Massimo'nun sözleri kafamın içinde çınlıyor. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm o kadar bulanık ki nereye bastığımı zar zor görebiliyorum. Kolumu kaldırıyorum ve ıslaklığı kolumla fırçalıyorum.

Piç kurusu.

"Zara! Bekle!" diye sesleniyor kız kardeşim arkamdan.

Adımlarımı hızlandırıyorum. Şu an onunla konuşacak durumda değilim.

Yapmak istediğim tek şey karanlık bir köşeye kıvrılıp huzur içinde ağlamak.

Nera ve bana doğru yaklaştığında kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kalp krizi geçireceğimden korktum. Bir bakıma, ben her zaman

Massimo biraz gerçek dışı. Dokunulmaz. Ulaşılamaz. Onu burada, karşımda, etten kemikten gerçek bir varlık olarak görmek beni neredeyse bayıltacaktı. Ve aptal kalbim sevinçle şarkı söyledi.

Ta ki basit bir cümleyle onu ezene kadar.

Sadece sen, Nera.

Kız kardeşimle ne konuşmak istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Belki de ailemizin mülkleri üzerinde hak iddia etmek istiyordur. Bu onun kurnaz yöntemlerine uyuyor.

Umurumda değil.
Önemsediğim tek şeyi çoktan ele geçirdi. Kalbimi. Ve onu ezdi.

Bölüm 1

On beş yıl önce
(Massimo, 20 yaşında)

"Herkes ayağa kalksın."

Takım elbisemin ceketini düzeltiyorum ve yavaşça sanık koltuğundan kalkıyorum. Gömleğimin manşetleri çok sıkı, bileklerimdeki zaten tahriş olmuş deriyi yıpratıyor. Beni ilçe hapishanesinden adliyeye götüren orospu çocukları bana takabilecekleri en küçük kelepçeyi taktıklarından emin oldular.

Yargıç Collins paytak paytak içeri giriyor. Beyaz saçları ve sakalları siyah kıyafetiyle tezat oluşturuyor. Onunla göz göze gelmeye çalışıyorum ama bakışları ısrarla başka bir yere kayıyor, sanki bu kasıtlı bir şeymiş gibi. Sanırım kimsenin birbirimizi gerçekten tanıdığımızdan şüphelenmediğinden emin olmaya çalışıyor. On yıllar boyunca Cosa Nostra'dan ne kadar çok iyilik gördüğü düşünüldüğünde bu çok komik. Boston'un elitlerinin, bürokratlarının ve üst düzey kanun ve düzen yetkililerinin neredeyse yarısıyla birlikte Her şeyin boka sardığı yılbaşı partisi.

Derin bir nefes aldım ve cezamın açıklanmasını bekledim. Mahkemeye çıkarılmamın ve ön duruşmamın ardından avukatımın tavsiyesi üzerine bir anlaşma yaptım. Kasıtlı adam öldürme suçundan suçlu bulunmam karşılığında üç yıl hapis cezası. Belki dört, eğer yargıç bana yumuşak davranıyormuş gibi görünmek istemezse. Üç yüz tanık varken, onu vurduğumu inkar etmenin bir yolu yok.

Üvey kardeşimi öldüren piç. Bu yüzden duruşma hakkımdan feragat ettim ve potansiyel maksimum cezadan bahsetmiyorum bile, bu karmaşa içinde bir yığın zaman ve para bağlamaktan kaçındım. Bu şekilde, yaklaşık bir yıl içinde şartlı tahliye olasılığı ile, kısa sürede evde olmalıyım. Fena bir anlaşma değil - Elmo'yu öldüren pisliği ortadan kaldırmak için hayatımın birkaç yılı. O pisliğin işini o anda bitirebildiğimi bilmek de çok tatmin edici.

"Massimo Spada, Massachusetts Genel Yasaları Bölüm 265, Kısım 13'te tanımlanan ve tüzük tarafından yönetilen kasıtlı adam öldürme suçunu kabul ettiniz." Yargıcın sesi odayı dolduruyor ve sonunda gözleri benimkilerle buluşuyor. "Adaletin gözü kördür, Bay Spada. Her insan kanun önünde eşittir. Eylemlerinizin ciddiyeti ve duruşma sırasında açıkça pişmanlık duymamanız nedeniyle
maksimum güvenlikli bir devlet hapishanesinde on sekiz yıl hapis cezasına çarptırılmasına..."

Eski moda bir televizyondaki parazit gibi tiz bir ses kafamın içinde patlıyor. Mahkeme salonunu aniden ele geçiren yüksek sesli mırıltıyı bastırıyor.

On sekiz yıl mı? On sekiz lanet yıl mı? Hayır, bu doğru olamaz. McBride, yargıcın Aile ile bağlantısı göz önüne alındığında, alabileceğim en yüksek cezanın dört yıl olduğunu söyledi. Bu bir hata olmalı. Başka bir açıklaması yok. Yargıç Collins'e doğru döndüm. Ona doğru baktım.
Zil sesi kafatasımın iç duvarlarında yankılanırken, bir hata yaptığını açıklamasını bekliyorum. Tek kelime daha etmedi.

Biri kollarımdan tutup arkamdan çekiştiriyor. Avukatımın bana temyiz başvurusunda bulunmamı söylediğini belli belirsiz duyabiliyorum. Her nasılsa, hem sersemlemiş beynimin içinde hem de odanın dışında kopan gürültünün arasında, bileklerime takılan kelepçelerin tıngırtısını duymayı başarıyorum. Böyle bir şey olamaz. Tanrı biliyor ki bu ya da işlediğim diğer suçlarda masum değilim ama beni mahvetmeye hakkı yok.

Böyle bir hayat! Bu lanet bir kabus ve uyanabilmem için birinin suratıma yumruk atmasına ihtiyacım var!

Topuklarımı yere vuruyorum, hâlâ koltuğundan kalkıp merdivenlerden inmekte olan yargıca bakıyorum.

Hayır. Hayatımın önümüzdeki 18 yılını çaldırmayacağım.

"Collins!" Kükrememem, kısık seslerin yaygarasında patlıyor.

Piç kurusu gözünü bile kırpmıyor. Beni tamamen görmezden gelmeye devam ediyor.

McBride yine avukat saçmalıkları geveliyor, sesi neredeyse histerik. Nasıl avukatlık yaptığımla ilgili bir şeyler.
ama kelimeler zihnimi sıyırıp geçiyor, kafamın içinde giderek güçlenen çınlamaya takılıyor. Eller, birkaç çift, kollarımı tutuyor ve beni mahkeme salonunun yan tarafındaki kapıya doğru itiyor. Omzumun üzerinden Yargıç Collins'i aramaya devam ediyorum. Bu çılgınlığa bir son vermesini bekliyorum. Dar koridorda yeni kıyafetlerimi giydiğim nezarethaneye doğru götürülürken bile her iki adımda bir arkama bakıyorum. Yirmi dakikadan daha az bir süre önce ütülenmiş takım elbise. Bacaklarım kas hafızasından başka bir şeyle hareket etmiyor gibi.

"İki dakika, Spada." Gardiyanlardan biri kelepçeli bileklerime uzandı. "Nakil aracınız bekliyor."

"Ne için iki dakika?"

"Evini değiştirmen için." Beni odanın içine itiyor ve uzak köşeye doğru başını sallıyor.

Bakışlarını cılız banka doğru takip ettiğimde asit boğazıma doluyor, etimi yakıyor.

Orada, çatlamış ve soyulmuş boyayla kaplı ahşap tahtaların üzerinde, düzgünce katlanmış bir giysi yığını duruyor.

İnkâr. Kör öfke. Çaresizlik. Farklı duyguların kaosu bana çarpıyor, hepsi aynı anda üzerime yıkılıyor

ve birden nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Düşünemiyorum. Yapabildiğim tek şey parlak ışıklara bakmak. O banktaki turuncu giysi yığını, lanet kornealarımı yakıyor.

Bölüm 2

Üç ay önce, yılbaşı gecesi
Nuncio Veronese'nin Evi (Boston Cosa Nostra Don)

Kurutulmuş kekik ve taze ürün kokusu sıkışmış
Raflardaki tahta sandıklar, havada asılı duran hafif küf kokusuyla savaşıyor. Pencere yok ve tek ışık kaynağı, tavanın ortasından sarkan tek bir armatür, darmadağınık, sümüklü bir adamın üzerine sarı bir parıltı saçıyor. Carlo Forino. Adamlarımdan ikisi etrafını sarmış, kıçını dayadığı tabureden fırlamasını engelliyor.

Bir sandalyeyi ters çevirip üzerine oturuyorum ve kollarımı sağlam ahşap arkalığa asarak bu acınası durumu izliyorum. bir insan bahanesi. Carlo hızla nefes alıyor, neredeyse hiperventilasyon geçiriyor ama bakışlarımla karşılaşmaktan kaçınıyor. Neden burada olduğunu biliyor. Ve neyin geldiğini de biliyor.

Zorlukla aldığı nefesler, hafif bir ses tonuyla karışıyor. kapalı kapıdan içeri süzülen piyano. Her ne kadar
Parti büyük ölçüde malikanenin diğer tarafındaki ana salonda gerçekleşiyor, sesler buraya, bu gözden uzak kilere kadar taşınıyor.

"Paramız nerede, Carlo?" diye sordum.

"Barda işler pek iyi gitmiyor, Massimo," dedi adam boğuk bir sesle. "Ama bu sadece biraz zor bir dönem. Yemin ederim size geri ödeyeceğim. Sadece birkaç güne daha ihtiyacım var."

Kollarımı sandalyenin üstünde kavuşturup başımı eğiyorum. "İş sorunlarınızın anlaşmamız üzerinde hiçbir etkisi yok. Son ödeme tarihi dündü."

"Gelecek hafta. Gelecek hafta hepsini alacağım."

"Pekâlâ." Başımı sallıyorum ve solumda duran Peppe'ye dönüyorum. "Şuradaki çekmecede et makası var. Serçe parmağını kes."

"Massimo." Elmo'nun sesi odanın köşesinden geliyor. "Bu gerçekten gerekli mi? Ödeyeceğini söyledi."

Omzumun üzerinden bakıyorum, bakışlarımla üvey kardeşimi kıstırıyorum. Yüzünde tuhaf bir yeşilimsi renk var ve ellerini oynatıyor. Süslü, özel dikim smokinin içinde bile hâlâ bir çocuk gibi görünüyor. Elmo geçen hafta on sekiz yaşına girdi ve Boston Cosa Nostra'nın patronu olan babası oğlunun Aile'nin işlerine daha fazla dahil olduğu zaman. Bu "buluşmanın" Elmo'nun işin daha az tuzlu tarafıyla tanışması olması gerekiyordu.

Elmo'nun bu hayata uygun olmaması çok kötü. Babası gibi aslında.

"Biz bir hayır kurumu değiliz, Elmo. Bu pisliğin etrafta dolaşıp insanlara La Famiglia'nın yumuşadığını söylemesini istemezsin, değil mi?"

Uluyan bir feryat odanın içinde yankılanır.

"Hayır ama..." Elmo'nun bakışları az önce parmağını kaybetmiş olan Carlo'ya doğru kayar. "Yüce Tanrım. Ben... Ben hasta olacağım."

Burnumun kenarını sıkıp nefes veriyorum. "Git, Elmo."

"Yapamayacağımı biliyorsun. Babam dedi ki-"

"Ben de siktir git dedim!" Adamlarımızın önünde midesindekileri kaybederse, onların saygısını da kaybeder. Ve Cosa Nostra'da saygı her şeydir.

Ayağa kalkıp üvey kardeşime yaklaşıyorum, Carlo'nun giderek artan acınası feryatlarını duymazdan geliyorum. Elmo'nun yüzü o kadar soldu ki yarı saydam görünüyor. Elimi omzuna koyup
güven verici bir şekilde sıkar. "Nuncio ile konuşup aklının başına gelmesini sağlayacağım. Üniversiteye karar verdin mi?"

"Evet, ama... Bana izin vereceğini sanmıyorum. O istiyor-"

"Nuncio'nun ne istediği umurumda değil. Düşün
her şey bitti. Ve lanet kravatınla oynamayı bırak." Yakasına yamuk bağlanmış olan fiyongu düzelttim. Çocuk takım elbise adamı değil, bu kesin. Terzim neredeyse sinir krizi geçiriyordu. Elmo'nun ölçülerini alırken kıpırdamadan durmasını sağlamaya çalışıyordu. "Git, partinin tadını çıkar. Ben birazdan orada olacağım."

Derin bir nefes alan Elmo başını sallar. "Teşekkür ederim, Massimo." Avucuyla göğsüme vuruyor ve bir saniye sonra kapıdan çıkıyor.

Arkamı döndüm, işimi burada bitirmeye hazırdım. Carlo kanlı eline bir mutfak havlusu tutuşturmuş, bir kedi gibi sızlanıyordu.

Dört çift göz yolumu izleyerek
Peppe makası iki kavanoz güneşte kurutulmuş domatesin arasına sıkıştırmış. Cebimden bir çakmak çıkardım ve makasın hafif kavisli bıçaklarını alevin üzerine koydu. "Elini göreyim."

"Neden?" Carlo mırıldanıyor.

"Parmaklarda çok fazla kan damarı var. Kan kaybından ölmeni istemeyiz, değil mi? Ölürsen, paranı kim ödeyecek? Borç mu?" Adamlara başımı salladım, benim seçtiğim infazcı ekibime. "Tutun onu."

Carlo karşı koymaya çalıştı ama adamlarım onu kolayca bastırdı. Peppe sümüklü piçin bileğini yakaladı ve yaralı elini bana uzattı. Çakmağı pantolonuma geri sokarak, güvenilmez aptalın avucunu kavradım.

"Üç günün var," diye bağırıyorum.

Sonra, ısıtılmış bıçağı parmağının kanayan kütüğüne bastırıyorum ve yanık et kokusu odayı dolduruyor.

"Massimo." Kilerin kapısı açılır ve
Salvo. "Elmo burada olduğunu söyledi ve... Bu koku da ne böyle?"

"İkna. Beleşçiler için." Kenara çekilip, baygın haldeki Forino'yu doğrudan görmesini sağlıyorum.

Salvo sesli bir şekilde yutkunuyor. Gözleri kan lekeleri üzerinde gezinirken genişledi ve kopmuş parmağın üzerinde durdu.
yere. "Yüce İsa."

Başımı salladım. Salvo ve ben aynı hazırlık okuluna gittik ve ilk günden beri en iyi arkadaşız. Ben yüksek sosyetenin ışıltısının beni etkilemesine asla izin vermezken ve bu işi yıllardır yaparken, o dördüncü nesil Cosa Nostra ve tüm şatafata ve gösterişe alışkın
para, güç ve prestijle birlikte gelir. Babası bir capo ve büyükbabası da zamanında bir alt patrondu. Bu, Salvo'nun genellikle ellerini kirletmediği veya işimizin daha karanlık kısımlarının nasıl ele alındığına tanık olacak kadar alçalmadığı anlamına geliyor.

"Neye ihtiyacın var?" Ben soruyorum.

"Don V. misafirlere ne zaman katılacağını sorup duruyor," diye mırıldanıyor, gözleri hâlâ kesik parmağa odaklanmış.

"Ellerimi yıkar yıkamaz." "Um...

tamam."

"Leone hepsini yemeden önce bana birkaç karides ayır,"
dedim.
hızla geri çekilen sırtına fırlattı.

***

Büyük salona giriyorum, annemin eseri olan şatafatı ve ihtişamı seyrediyorum. Gösterişli beyaz takım elbiseli adam hâlâ piyano çalıyor ama neyse ki daha canlı bir melodiye geçmiş. Don ve annem odanın uzak bir köşesinde, özenle süslenmiş Noel ağacının hemen yanında şehrin üst düzey yöneticilerinden birkaçıyla keyifli bir sohbet gerçekleştiriyorlar. Herhangi bir şüphe varsa, Nuncio'nun Yargıç Collins'in hemen solunda dururken takındığı büyük sırıtış, Ailenin dümeninde olmanın ona sağladığı tüm tantanadan ve diğer avantajlardan ne kadar keyif aldığını gösteriyor.

Eğer plan olması gerektiği gibi gitseydi, onun yerinde ben olacaktım. Ne yazık ki bazen işler planlandığı gibi gitmiyor.

Ben bu şekilde yetiştirildim ve bu şekilde eğitildim. Boston Cosa Nostra'nın liderliğini on iki yaşımdan beri yapıyorum.
Diğer babalar oğullarını futbol maçlarına götürürken, benim babam beni tedarikçilerimizle buluşmak için karanlık kulüplere ve metruk binalara sürüklüyordu. Arkadaşlarım gibi video oyunları oynamak yerine, nasıl ateş edileceğini öğreniyordum. Diğer çocuklar benim
Yaşıtlarım porno dergileri karıştırırken, ben babamla birlikte muhasebecimizin ofisinde oturup para aklamayı öğreniyordum. Ne zaman büyük bir iş olsa, babam beni de olaya tanıklık etmem için yanında getirirdi. Babam Boston Don'u olmasına rağmen, diğer ayrıcalıklı Aile üyelerinin oğulları gibi şımartılmadım. Bizim kanımız
kesinlikle mavi değil.

Babam işe Cosa Nostra'nın depolarından birinde alt düzey bir işçi olarak başlamış. On yedi yaşında adam oldu ve patron yardımcısı olana kadar yirmi yıl boyunca rütbelerini yükseltti. Sonra, sekiz yıl önce Boston Ailesi'nin liderliğini devraldı. Babam sadece Cosa Nostra merdivenindeki tüm rolleri deneyimlemiş birinin iyi bir lider olacağına inanıyordu. Çünkü sadece
Askerlerin içinde bulunduğu kötü durum hakkında kişisel bilgi sahibi olan biri, sadece üst düzeydekilerin değil, La Famiglia'nın her üyesinin çıkarları doğrultusunda hareket ederdi. Ve o zamandan beri

Don olarak onun yerine geçmemi istedi, bu da her şeyi benim de yaşamam gerektiği anlamına geliyordu.

Ben de öyle yaptım. Bize borcu olan adamlardan para topladım.

Ödeyemeyenleri de eşek sudan gelinceye kadar dövüyorlardı. Cosa Nostra adaletinin nasıl sağlandığına ilk elden tanık olduktan sonra eve kaç kez kıyafetlerimde kan lekeleriyle döndüğümü sayamam bile. Mahalledeki turlarında piyadelere eşlik ettim ya da onlarla birlikte
diğer suç örgütlerine karşı misilleme yapmak. Deniz kenarındaki bir barda örgütün adamlarıyla poker oynayarak ve içerek geçirdiğim günler, okul arkadaşlarımla geçirdiğim akşamlardan daha fazlaydı. İlkokul baloma gidemedim çünkü geceyi bir kumarhanenin arka odasında tahta bir bankta yayılmış bir şekilde geçirdim ve bir doktor uyuşturucu anlaşmasının ters gitmesi üzerine kalçamdan bir kurşun çıkardı. Oldukça
Bir genç için heyecan dolu bir hayat. Ve ben bu şekilde sevdim.

Kaybolan çocukluğumu hiç umursamadım çünkü zamanı geldiğinde Aileyi devralmak için yetiştirildiğimi biliyordum. Ama o zaman çok erken geldi. Babam öldüğünde ancak on sekiz yaşındaydım. Birinin beni bu rol için düşünmesi için bile on yıl erkendi. Genç bir yavruydum.
tecrübeli köpekler. Ve bu sürtüklere yeni numaralar öğretilemezdi.

Hızla toplanan Aile toplantısında, Nuncio Veronese bir sonraki don olarak oylandı. Bu bir
olayların beklenmedik dönüşü. Bu olana kadar, Batista Leone'nin başa geçeceğinden emindim. Daha yaşlı. Daha tecrübeli. Babamın alt patronu. Sanırım Nuncio bile Boston'daki Cosa Nostra'nın lideri olduğunda oldukça şaşırmıştı.

Veronese'nin küçük çocukları vardı ve karısını sadece birkaç ay önce doğum sırasında kaybetmişti. Bu yüzden aynı toplantıda annemle evlenmesi için bir anlaşma yapıldı. Kısa süre sonra da evlendiler. Akıllıca bir hareket. Annemle evlenmenin daha iyi bir yolu yok.
evlenmekten ziyade yeni bir don olarak konumunuzu güçlendirmek

Selefinizin dul eşini ve oğlunu çatınız altına getirdiniz. Yaşımın masanın başına oturmak için yeterli olmadığı düşünülürse, Nuncio'nun yüceltilmiş "sol eli" konumuna düşürüldüm. Yeni don adına yargı ve disiplin dağıtan bir elçi.

Noel ağacının yanında duran gruptan yüksek sesli, neşeli kahkahalar yükseliyor ve beni partiye geri çekiyor. Nuncio muhtemelen şakalarından birini yapmıştır. Yatırımcılarımızla süslü akşam yemekleri ve partiler, halkın karşısına çıkmalar ve
Para akladığımız kuruluşlar için bağış toplama etkinlikleri her zaman üvey babamın işidir ve bunları kusursuz bir şekilde gerçekleştirir.

Adamın sahip olduğu karizmanın eşi benzeri yok. Nuncio Veronese, mantıklı bir insanı kendi elini kesmeye ikna edebilir ve bunun kendi iyiliği için olduğuna inandırabilir. Hatta bunun için ona teşekkür etme isteği bile duyabilirler.
İnsanlar sanki güneşmiş gibi hep ona yöneliyor. Önemli, güçlü insanlar. Her iki çarşambada bir polis şefiyle golf oynar. Büyük Boston bölgesindeki tüm nüfuzlu ailelere açık daveti var. Boston elitinin her sosyetik ve güce aç üyesi Nuncio'nun yaz aylarında düzenlediği arka bahçe barbekülerinden en az birine katılmıştır.
Hatta Massachusetts Eyaleti'nden bir yargıcı yeni yıl partimize getirmeyi bile başardı.

Babamın Don olduğu dönemden bu yana Cosa Nostra daha "popülist" bir yaklaşıma yöneldi ve
kanunla açık çatışmalardan kaçınmak. Muhtemelen bu yüzden Nuncio babamın yerine seçildi. Aile iyi bir seçim yaptıklarına inanıyordu.

Yanılmışlar.

Nuncio kötü bir adam değil. Ve bu onun en büyük hatası. Bir mafya ailesinin başına geçmeye uygun değil çünkü işimizin karanlık tarafına, korkunç ve aşağılık işler gerektiren tarafına gelince midesi kaldırmıyor.

bunun için. Görevi devraldıktan kısa bir süre sonra bu açıkça ortaya çıktı. İlk kez bir adamı öldürmesi gerektiğinde, zavallı piç neredeyse bayılıyordu. Bir muhbirin kafasına kurşun sıkmayı bile başaramadı, onun yerine omzuna isabet ettirdi. Neyse ki odada sadece o ve ben vardık. Araya girip işi bitirmek zorunda kaldım. O zamanlar Elmo'nun yaşındaydım. Ve bu benim ilk cinayetim bile değildi.

Kanlı olaylar bir yana, Nuncio'nun en azından diğer alanlarda sebat edeceğini umuyordum. Ancak Ailenin iş ilişkilerini ve mali durumunu idare etme konusunda da kesinlikle yetersiz olduğunu kanıtladı. Yine de denemediğini söyleyemem. Görevi devraldıktan sonraki üç ay içinde, aklanan tüm paramızı büyük bir inşaat projesine aktardı, ancak
riskleri ya da öngörülen maliyetleri hesaplayamadık. Likiditemizi kaybettik ve elimizde banliyöde yarım kalmış bir konut bloğu ve inşaatı bitirecek paramız kalmadı. Gri kabuk aşaması tamamlanmadan önce birimleri satın almaya hazır yatırımcılar bulmak için babamın birkaç bağlantısından yararlanmak zorunda kaldım.
Bu fiyaskodan sonra Nuncio tüm yatırımlarda bana danışmaya başladı. On dokuzuncu yaş günüme geldiğimde Ailenin geri kalanı için her türlü iş kararını Don'un yerine ben veriyordum.

Bu yüzden Nuncio ve ben kendi anlaşmamızı yaptık. Ağır işleri ben yapacağım. Mali işleri yönetmek. Yatırımlarda kararları ben vereceğim.
Gerektiğinde insanları öldürüyor. Ve o katlanıyor
Döndüğünüz anda sizi sırtınızdan bıçaklayacak insanlar için bir parti düzenlemek veya bağış toplama etkinliklerine gidip önemli insanlarla tatlı tatlı konuşmak gibi saçma sapan, kendini beğenmiş saçmalıklar
bizim tarafımıza ihtiyacı var. Yirmi beş yaşıma geldiğimde beni kaptan yapacak. Sonra, onun patron yardımcısı. Ve doğru zaman geldiğinde, Aile'nin dizginlerini ele almak için "yeterince yaşlı" olarak görüldüğümde, istifa edecek. Eğer yapmazsa, onu öldüreceğim.

"Hey, Massimo." Brio, kumarhanelerimizi yöneten kapo, kalabalığın arasından ilerlerken bana yetişiyor.

"Patron geçen hafta sunduğum genişleme planı hakkında bir şey söyledi mi?"

"Evet." Garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya aldım. "Bunun büyük bir saçmalık olduğunu söyledi. Şu anki gelir seviyesinde,
en azından önümüzdeki iki yıl boyunca genişleme olmayacak."

"Lanet olsun! Haftalarımı yeni kumarhane için uygun yerler arayarak ve ayrıntıları inceleyerek geçirdim. Hatta araştırdım bile..." Brio'nun durmaksızın gevezelik etmesine, "don's" kararından şikayet etmesine ve odadaki insanlara bakmasına izin verdim.

Saat neredeyse gece yarısı, yani herkes iyi vakit geçiriyor, serbestçe akan şampanyayla az ya da çok harcanıyor. İkinci katın sahanlığındaki tırabzanın arkasında saklanan iki minik şekli fark etmemiş gibi yapıyorum. Üvey kız kardeşlerim partiler sırasında yataktan gizlice çıkıp konukları gözetlemeye bayılırlar. Annem onları görürse postu alır.

Annem Nuncio ile evlendiğinde Nera üç yaşındaydı, Zahara ise henüz bir yaşında bir bebekti. İkisi de annemi kendi anneleri gibi görüyor. Ona "anne" bile diyorlar. Benim için sorun değil. Küçük yumurcaklar benim için sadece görmezden gelmeye çalıştığım bir baş belası ama annem onları kendi canı gibi seviyor.
Kan. Buna sevindim. Hiçbir zaman kucaklanmaya ve öpülmeye meraklı sevimli bir çocuk olmadım. Sonunda onun sıcaklığını arzulayan iki kıza sevgi dolu, şefkatli bir anne olma şansına sahip olduğu için mutluyum.
hiç yapmadığım şekilde.

Gözlerim girişteki mermer sütunun yarı gizlediği bir çifte takılıyor, birbirlerine imalı imalı mırıldanıyorlar. Görünüşe göre Elmo, Tiziano'nun kız kardeşiyle tatlı tatlı konuşmaya çalışıyor. Tanrım, kız neredeyse onun iki katı yaşında ve onu kolayca çiğneyip tükürecek, şüphesiz kalbini kıracak.

Kesinlikle açıklanamayan bir nedenden dolayı
üvey kardeşime bağlıyım. Belki de annem dışında tanıdığım tek iyi kalpli insan o olduğu içindir. Çocuğun vücudunda tek bir kötü kemik bile yok,
bir mafya dünyasında doğmuş olmasına ve sürekli

Yılanlarla çevrili. O benim asla olamayacağım her şey. Nazik. Düşünceli, özellikle etrafındaki insanlar hakkında. Ve bir hataya kadar özverili.

İçten içe hep bir erkek kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmişimdir. Küçük bir çocukken endişelerimi paylaşabileceğim bir sırdaşım olsun isterdim. Babamın beklentilerini karşılamak için ne kadar baskı hissettiğimi. Ne zaman bir adamı sakatlamak ya da öldürmek zorunda kalsam ağzımdaki asit tadı. Ve sonunda bu ekşi tat uyuştuğunda ortaya çıkan boşluk hissi.

Çok geçmeden, o acı yanma artık boğazımda kalmadı. Buna alışmıştım. İşim diğerleri gibi oldu. Ama arada bir, aklımı başıboş bir düşünce istila ediyordu. Uzaktan yakından alakam olmadan can aldığım için bir yanlışlık hissi.
Bu konuda tedirgindim. Öte yandan, yaşadığım gerginliği hissetmeyi bıraktığımı fark ettim. Ve bu farkındalık beni daha da kırılgan hale getirdi.

Bu endişelerimi babama asla itiraf edemezdim, zayıf görünmeden olmazdı. Anneme söylemek ise her zaman söz konusu bile olamazdı. Hâlâ oğlunun iyi bir insan olduğu yanılsamasına tutunuyor. Ama bir erkek kardeş? Evet, bir kardeşe güvenebilirdim. Ve Elmo buna en yakın olanım.

Muhtemelen bu yüzden Elmo'yu kendi bencil ihtiyaçları için kullanmak isteyenlerin pençelerinden korumak için garip bir dürtü hissediyorum. Onun hayalleri arasında üniversite ve normal bir hayat var. Ve bunun gerçekleşmesini sağlayacağım.

Şenliklerin ortasında, ön kapıya yakın bir yerde yüksek sesler duyuluyor. Bakışlarım sarhoş oldukları her hallerinden belli olan iki adamın tartıştığı girişe kayıyor. Tanrım. Ben yumruklar havada uçuşmaya başladığında, salakları dışarı atmak için güvenlik görevlilerimizden birini bulmaya çalışarak odaya bakıyordu. Biri diğerini itiyor, hasmının yüzüne bağırıyor ve ceketinin içine uzanıyor.

Hemen onlara doğru yöneliyorum ve göz ucuyla Elmo'nun da aynı şeyi yaptığını görüyorum. "Elmo!" Kükrerim. "Getir Geri dön!"

Ya komutumu duymuyor ya da durumu sakinleştirebileceğini düşünerek beni görmezden gelmeye karar veriyor. Ben son sürat koşuyorum ama o daha yakın olduğu için Elmo
Benden sadece saniyeler önce öfkeli adamlar.

Onu uzaklaştırmak için hamle yaptığımda parmak uçlarım neredeyse ceketine değecekti ki kulakları yırtan bir patlama sesi havayı yarıyor.

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre boyunca duyduğum tek şey o silah sesi oluyor.

Müzik yok. Kahkaha yok. Sadece dünyayı sarsan bir patlama. Ve sonra, Elmo geriye doğru tökezledi, göğsüme çarptı.

Çığlıklar etrafımızda patlıyor.

"Elmo!" Ona destek olmak için kolumu vücuduna dolayarak bağırıyorum.

Smokininin kumaşı avucumda ıslanıyor ve kanı elime sızıyor. Kırmızıdan başka bir şey görmeyince, vahşi bir öfkenin beni tüketmesine izin verdim. Arkamda bir yerlerde
Burada çok fazla insan olduğunun farkındayım.
birçok tanık var. Bunların büyük bir kısmı Aile üyesi değil. Boston polis şefi de dahil.

Umurumda değil.

Tepkileri umursamadan arkama uzandım ve Glock'umu çıkardım. Bir sonraki nefesimde
hayvani kükreme boğazımı terk ediyor ve kurşunu gönderiyorum
üvey kardeşimi vuran orospu çocuğunun gözleri arasında uçuyordum.

Bölüm 3

On bir yıl sonra
(Zahara, 14 yaşında)

"Hey, şuna bakın! Bu bizim cüzzamlı kızımız değil mi?"

Etrafımda kahkahalar çınlıyor. Çenemi daha da aşağı indiriyorum ve kollarımdaki kitap yığınını kavrayarak adımlarımı hızlandırıyorum. Koridordaki öğrenciler ve onların yargılayıcı bakışları arasında sıkışırken ensemdeki mide bulandırıcı karıncalanma artıyor.

Şimdiye kadar bütün bunlara alışmış olmalıydım. Alay etmek. Kaba, kindar isim takmalar. İlkokula kadar uzanıyor. Önce sorular gelirdi. Sana ne oldu? Acıyor mu? Annemin bana söylediği gibi cildimin böyle göründüğünü ve bunun tamamen normal olduğunu anlatmaya çalıştım. Ne olursa olsun, çocuklar genellikle benden uzak durdular - kimse benimle oynamak istemedi ve bazıları bana doğru bakmak bile istemedi.

Liseye başladığımda daha da kötüleşti. Barışçıl dışlanma günleri artık yoktu. İğrenç. Berbat görünüyor. Ya da her zaman var olan... Dokunma bana. Senden kapmak istemiyorum. Vitiligonun bulaşıcı olmadığını açıklamanın bir anlamı yoktu. Zaten umurlarında da değildi. Karşılık vermek yerine onları görmezden gelmeye çalıştığım için güvensizlikleri için kolay bir hedeftim. Bu yüzden beni aşağıladılar.
Bana acı çektiriyorlar. Hem fiziksel olarak hem de sözleriyle.

İşin tuhafı, zorbalık artık beni gerçekten rahatsız etmiyor... en azından çok değil. Dayanamadığım şey acıma bakışları. Bu yüzden mümkün olduğunca görünmez kalmaya çalışıyorum. İstenmeyen dikkatleri üzerime çekmemek için elimden geleni yapıyorum. Bu stratejinin Kenneth Harris'te işe yaramaması çok kötü.

"Kahverengi sana yakışıyor, lep." Kenneth'in dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. Tam önümde durdu, beni engelledi.
okulun ana girişine doğru ilerliyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Ama sanırım bugünün hava durumunu kontrol etmeyi unuttunuz. O ağın içinde yemek pişiriyor olmalısın- görünümlü bir şey. Yoksa bir cibinlik mi?"

Koridorda bir kahkaha sesi daha yankılanıyor. "Geçmeme

izin verin lütfen," diye mırıldanıyorum.
Ayakkabılarım.

"Elbette." Yana doğru bir adım atar.

Nefesimi tutarak yanından hızla geçiyorum ama tam o sırada Kenneth kollarımdan birini çekiştiriyor. O kusursuz ses İnce iplikler koptukça kumaş yırtılır.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında toplanırken Kenneth'in etli yumruğundaki harap olmuş dantel. Bu bluz üzerinde günlerce çalıştım, kollarını ellerimi örtecek kadar uzun yapmak için orijinal kalıbı değiştirdim. Sırtımı ve parmaklarımı ağrıtacak kadar saatlerce çalışmıştım ve bu pislik bunu hiç umursamamıştı.

"Üzgünüm, lep." Kıkırdayarak yırtık pırtık kumaşı yere fırlatır. "Ama hey, iyi tarafından bak. Bu daha çok
Şu anki hava koşullarına uygun."

Etrafımızda bir düzineden fazla insan var.
ve her birinin bakışlarını açıkta kalan kolumda hissedebiliyorum. Dirseğimdeki, ön kolumdaki, bileğimdeki renk değişimine aval aval bakmak. Çıplak ellerimle herkesin gözlerini oyma, yüzlerine durmaları için bağırma dürtüsü içimde dalgalanıyor.

Bilmiyorum.

Ben asla yapmam.

Titremesini engellemek için alt dudağımı ısırarak dantel parçasını yerden alıyorum. Elimde öyle sert tutuyordum ki Tırnaklarım avucumu deliyor, dönüp koridorda ilerliyorum. Olay çıkaramam, yoksa babam duyar. Sonra
muhtemelen beni başka bir prestijli okula transfer ederdi, bu okuldan daha da kendini beğenmiş sürüngenlerle dolu bir okula, ya da
Belki de beni evde okutmaya karar verir. Geçen hafta patronuyla yaptığı konuşmadaki sessiz sözleri hâlâ kulaklarımda: Zavallı küçük Zara'm, onun için çok endişeleniyorum. Stresli durumlarla başa çıkmakta hep zorlanır.

Bazen keşke ona gerçeği söyleyebilsem diyorum. Onun okuluma geldiğini, kıyameti kopardığını ve beni inciten herkese bağırdığını hayal ettiğimi. Ya da o Kenneth denen pisliğin ağzını burnunu kırmasını. Böyle bir şeyin asla gerçekleşmeyecek olması çok kötü. Babam Boston'daki Cosa Nostra'nın patronu olabilir ama benim yüzümden asla yaygara koparmazdı. Onun işinin oğulları ve kızları
İş ortakları bu okula devam etmektedir ve Don, sırf bazı iş ortakları bu okula devam ediyor diye kârlı ortaklıklarını tehlikeye atma riskini asla almaz.
çocuk antisosyal, ürkek çocuğunu "üzdü".

La Famiglia'da imaj her şeydir ve Nuncio Veronese asla kendisine yakışmayacak bir şeye tenezzül etmez. Daha önce yaptığı gibi beni başka bir okula nakletmek daha kolay olurdu. O zaman kendimi daha da başarısız hissederdim.

Okul bahçesinden kampüsün batı tarafına doğru aceleyle ilerlerken bir el koluma dokundu ve sıçradım.

"Hey, Zara! Film izlemek için Dania'lara gelmek ister misin?"

Küçük bir gülümsemeyle başımı kaldırıp kız kardeşime bakıyorum. "Hayır... Ders çalışmam gerekiyor."

"Emin misin?" Nera soruyor. "Yapabiliriz- Aman Tanrım, gömleğine ne oldu?"

"Kolum kapı koluna takıldı," diye yalan söyledim.

"Oh?" Gözleri mahvolmuş bluzuma takıldı. "Yine biri seni rahatsız mı ediyor?"

"Tabii ki hayır. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum. Hepsi bu."

Dokuz yaşındayken kız kardeşime okulda bana sataşıldığını itiraf etme hatasını yaptım. Ona sınıfından bir çocuğun bana bir sürü isim taktığını söyledim. Buna rağmen Nera, on bir yaşında küçük bir çocuk olarak teneffüste zorbamı takip etti ve onunla dövüştü. Çenesinde bir çürük ve iki hafta ceza aldı. Ve eve gittiğimizde,
Babası onu "soyumuza yakışmayan aşağılık davranışlar" ve "Veronese adına utanç getirdiği" için cezalandırdı.

Bir daha asla kız kardeşimi beni savunma ihtiyacı hissettiği için başını belaya sokacak bir pozisyona sokmayacağım, sadece
Çünkü kendimi savunamayacak kadar korkağım. Tanrıya şükür bu yıl derslerinin çoğu ayrı bir binada. Artık Kenneth ile karşılaşmalarımın çoğuna tanık olamayacak.

"Size iyi eğlenceler. Akşam görüşürüz." Nera'nın elini sıkıyorum ve kampüsün kapısında beni bekleyen arabaya doğru ilerliyorum. Hannah'nın babasına ait büyük cipin hemen arkasına park edilmişti ve arkadaşımın bana kısa bir el sallarken arkasına bindiğini görüyorum. Şu anda dans dersine koşturduğu ve durup sohbet edecek vakti olmadığı için mutluyum. Sik kafalı Kenneth'le olan karşılaşmalarımı yeterince gördüğü için bende bir şeyler olduğunu hemen anlayacaktı.

"Bayan Veronese." Şoförüm Peppe başını salladı ve kapıyı benim için açık tuttu.

Bakışlarına karşılık vermeden arka koltuğa geçiyorum.

Evimize arabayla yaklaşık yarım saat sürüyor.
genellikle bu süreyi amaçsızca pencereden dışarı bakarak geçiririm. Ancak şimdi yerimde duramıyorum. Her ne kadar pencereler

ve klima açık değil, tenimde bir ürperti dolaşıyor,
ve çıplak kolumdaki ince tüyler diken diken oluyor. Okul koridorundaki o sahne aklıma geliyor. Çok isterdim
Biriyle bu konuda konuşabilmek için, sırf Kenneth denen bok kafalıya yüksek sesle pislik diyebilmek için. Eğer kardeşim Elmo hayatta olsaydı, eminim Kenneth'in ağzını burnunu kırardı. Kimsenin bana dokunmasına ya da isim takmasına izin vermezdi. Ya da en azından ben buna inanmayı seçerdim. Ben Elmo'yu zar zor hatırlıyorum ama Nera hatırlıyor. Ve onun dünyadaki en iyi kardeş olduğunu söylüyor.

İçimi çekiyorum ve telefonumu almak için çantama uzanıyorum. Bunu yaparken, gözlerim diğerlerinin arasından görünen mor bir defterin köşesine takılıyor. Özel kıyafet tasarımlarımı çizmek için kullandığım defter bu.

Ve hapisteki üvey kardeşime aptalca mektuplar yazmak için.

Her şey birkaç yıl önce, ben henüz ortaokuldayken başladı. Yedinci sınıf öğretmenim bize yurtdışında yaşayan bir arkadaşımıza veya aile üyemize mektup yazmamız için bir ödev verdi. Başlangıçta, gerçek bir akrabam olmadığı için benimkini hayali bir teyze ya da kuzene göndermeyi düşündüm. Ama bana biraz aptalca geldi.
var olmayan biri. Ama sonra, nedense aklıma Massimo geldi.

Üvey kardeşim, ben üç yaşındayken Elmo'yu öldüren adamı öldürmekten tutuklandı. Onunla ilgili hiçbir anım yok. Elmo'nun öldüğü geceden beri ne Nera ne de ben Massimo'yu görmedik. Massimo kimseye izin vermez
Babamın onu hapishanede ziyaret etmesi dışında, babam bize üvey kardeşimiz hakkında neredeyse hiç bir şey anlatmazdı. Bize rağmen
Teknik olarak aileden biri olsa da bana ve kız kardeşime neredeyse yabancı. Ama annem öldüğünden beri, bu bağın hala bütün olup olmadığından bile emin değilim.

Ölümünden önce anneme şifonyerinin üzerinde duran, onlu yaşlarının sonlarında bir adamla çekilmiş fotoğrafını sordum. Adamın saçları tıpkı anneminki gibi siyahtı. Çocuğu merak ettim ve bana Massimo olduğunu söyledi ve çocukluğundan birkaç hikaye paylaştı. Bunları dinlemek hoşuma gitmişti ama üvey kardeşimden bahsetmek onu üzmüştü, bu yüzden
nadiren yapardı. Çocuğunun uzun yıllar hapiste kalmasının acısını Nera'ya ve bana sevgi göstererek bastırmaya çalıştı. Laura Veronese sıcak biriydi,
Sevecen bir kadındı ve herkesin isteyebileceği en iyi anneydi. Ama çocukken bile gözlerindeki ıstırabı görürdüm. Acı hep oradaydı. Ben dokuz yaşındayken emboliden öldü. Doktor kan dolaşımında büyük bir pıhtı olduğunu söylese de, gerçek nedenin kırık kalbi olduğuna eminim.

İnsanlar kalp kırıklığından ölmenin teknik olarak mümkün olmadığını söylüyor ama ben buna katılmıyorum. Bundan eminim çünkü babam Nera'ya ve bana annemin öldüğünü söylediğinde böyle hissetmiştik. Kendimizi odama kapatıp ağladık ve annemin bizim için diktiği elbiseleri tuttuk. Her ne kadar çok paramız olsa ve annem bize istediğimiz her şeyi alabilecek durumda olsa da, kıyafetlerimizin çoğunu kendisi dikmeyi tercih ederdi.
Bu yüzden kısa süre sonra dikiş dikmeye başladım. Bu beni bir şekilde ona daha yakın hissettiriyor.

Annem öldüğünden beri, babam ve Nera dışında ailemden geriye kalan tek kişi Massimo'ydu. Yurtdışında yaşamıyordu ama gerçekti. Bu yüzden defterimden bir kâğıt çıkardım ve hiç tanımadığım üvey kardeşime yazdım. Başka bir gezegende yaşıyor da olabilirdi, bu da görev için ideal görünüyordu.

Mektubu aldığında gülmüş olmalı. Mektupta yazdığım şeylerin hepsini hatırlamıyorum bile. Bodrumda, üzerinde onun adı yazan bir kutuda bulduğum süslü kalem setini talep etmemle ilgili bir şey vardı. Sanırım önce bir soru olarak ifade etmiştim, onları alıp alamayacağımı sormuştum.

Cümlenin üstünü çizdim ve bir açıklama olarak yeniden yazdım, böylece bana hayır diyemedi. Bana cevap yazmasını bekledim ama hiç yazmadı. Sonunda, istenmeyen mektuplarımı çöpe atmış olabileceğini düşündüm.

Ona mektup yazmaya devam etmeyi hiç düşünmedim.

Okul ödevim bittiğinde, istenmeyen ve muhtemelen istenmeyen yazılı kelime kusmuğumu unuttum ve hayatıma devam ettim. Ta ki birkaç ay sonrasına kadar. Ta ki, beni yargılamayacak ya da bana acıyarak bakmayacak birine içimi dökmek için yanıp tutuşana kadar. Ya da daha kötüsü, sadece bir kaza olması gereken bir olaya aşırı tepki verdiğimi söyleyene kadar.

Dania'nın doğum günü partisinde, arkamdan gülen pislik bir çocuk tarafından yeni elbisemin üzerine meyve suyu dökülmesi bir "kaza" değildi! Eve döndüğümde Massimo'ya tekrar yazdım ve erkeklerin ne kadar aptal olduğu konusunda öfkelendim. üç paragraf boyunca. Sonra, dertlerimi itiraf ettikten sonra kendimi daha iyi hissettim ve böylece benim bir Olumsuz kişi, bir okul gezisi ve kızlardan birinin çok fazla abur cubur yedikten sonra öğretmenin onu sakin olması konusunda uyarmasına rağmen otobüste nasıl kustuğu hakkında saçma sapan bir şeyler ekledim. Bunu komik bulabileceğini düşündüm.

Ama cevap gelmedi.

Yine de yazmaya devam ettim. Her iki ayda bir aptalca, önemsiz şeylerle dolu bir mektup kaleme alırdım. Mesela, evimizdeki şık bir öğle yemeğine kimin geldiği ve hangi yemeğin servis edildi. Ya da tıkanan lavabomuzu tamir eden tesisatçının mutfağı nasıl sular altında bıraktığını. Ayrıca okul hakkında da çok konuşurdum. Özellikle de matematik. Ve başarılarımla gurur duyduğum için Massimo'ya kendim için diktiğim ilk elbisenin bir taslağını bile gönderdim.

Diğer insanlarla konuşmak veya duygularım hakkında açık olmak konusunda her zaman çok endişeli olduğum için, son iki Massimo'ya yazmak bir çeşit stres atma yöntemi haline geldi.

Kulağa acınası gelebilir ama o mektuplar
Aklıma takılan her şeyi konuşabileceğim bir arkadaşım vardı. Kendimi güvende hissettim. Beni eleştirmeyeceğini ya da beni yargıladı. Çünkü belli ki Massimo ilk etapta mektuplarımı okumuyordu. Tek bir tanesine bile cevap vermedi.

Şu anda arkadaşıma gerçekten ihtiyacım var.
Elimde yırtık pırtık bir dantel. Zihnim ona söylemek istediğim şeylerle dolup taşmaya başlıyor.

"Her şey yolunda mı, Bayan Veronese?"

Dikiz aynasından Peppe'nin bakışlarıyla karşılaşarak başımı kaldırıyorum.
Güzel bir lacivert takım elbise giyiyor olabilir ama etrafında belirgin bir hava var. Bir sertlik ve hatta belki biraz tehlike. Kendimi bildim bileli şoför olarak çalışıyor olsa da bana sıradan bir şoför gibi görünmüyor.

"Evet, her şey yolunda," diye mırıldanıyorum.

O yola dönüp baktığında, menekşe rengi defterimi çıkarıp boş bir sayfa açıyorum, üzerinde çalıştığım güzel fener kollu bir bluz taslağını takip eden bir sayfa. Bir kalem çıkarıp mektubuma her zamanki gibi Sevgili Massimo diye başlıyorum. Benim için "sevgili" olduğundan falan değil, sadece mektuplara başlamanın yaygın bir yolu sanırım, Şimdiye kadar hepsine bu şekilde hitap ettim.

Bluzun karmaşık detaylarını anlatmak için en az on dakika harcıyorum - deseni doğru yapmanın zorluklarından başlayıp, manşetlerin ve arkadaki gizli düğmenin karmaşıklığına kadar. Bundan sonra, şu konuya geçiyorum
düşündüğüm kumaşlar hakkında saçmalıyorum.
Sonunda her birinin artılarını ve eksilerini listeleyerek dikin.

Sonra Massimo'ya babamın bu hafta başında düzenlediği ve La Famiglia üyelerinin çoğunun katıldığı barbekü partisini anlattım. Büyük bir olaydı. İki paragraf yazdım
kıyafetleri ve katılımcılar arasında geçirdiğim on beş dakika içinde kulak misafiri olduğum dedikoduları anlattım.

Kelimeler kâğıda döküldükçe kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum ama Kenneth'la ilgili durum hâlâ zihnimi meşgul ediyor.
Karşılaşmanın etkisiyle ve üvey kardeşimin ayaklarının dibine bir yığın dert daha dökmek istemediğimden, olanlarla ilgili birkaç kısa cümle ekliyorum. Fazla ayrıntıya girmiyorum ve Kenneth Harris'i arkadan hızlı bir tekmeyi hak eden bir pislik olarak nitelendirerek bitiriyorum.

Her zaman yaptığım gibi mektubu imzalıyorum Zahara.

Tam adımı seviyorum ama öğretmenlerim dışında kimse beni bu adla çağırmıyor. Etrafımdaki herkes için her zaman Zara'yım.
Küçükken Zahara'yı telaffuz edemezdim. Hecelere takılırdım ve sonunda "Zara" derdim. Kaldı. Adımı seviyorum, ama bu noktada, bir şey sormak aptalca geliyor.
Herkes bana Zahara der. Bu yüzden rahatsız etmiyorum.

"Peppe" -şoförün omzuna dokunuyorum- "Postanede kısa bir mola vermem gerekiyor."

***

Eve vardığımızda yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Peppe'nin kapımı açmasını beklemeden arabadan inip garaj yolundan geçerek ön kapıya doğru koşuyorum. Yırtık kolumu fark ettiğini sanmıyorum ve öyle kalmasını istiyorum. Eğer babama söylerse, bana saldıracaklar ve açıklama yapmaktan başka çarem kalmayacak. Ve ben
Bugün daha fazla mazeret uyduracak havamda değilim.

Sağanak yağmurda kısa bir koşu yaptığım için sırılsıklam bir halde içeri koşarken, gözlerim antredeki antika konsol masasının üzerinde duran bir yığın postaya takılıyor. Babam evde olmamalı. Geldiğinde postayı her zaman doğruca çalışma odasına götürür. Yanından geçerken, alışılmadık görünümlü beyaz bir
Zarf, tipik mülayim elektrik faturaları ve parlak renkli davetiyeler arasında. Sol üst köşesinde bir çeşit basılı etiket var.

Daha iyi bakmak için zarfı çıkarıyorum ve neredeyse düşürüyorum. Bana gönderilmiş. Ve iade etiketi de Üvey kardeşimin cezasını çektiği ıslah evinin adı.

Kimsenin beni görmediğinden emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra merdivenleri hızla çıkıp doğrudan odama gidiyorum. Kimse benim orada olduğumu bilmiyor. Massimo'ya hizmetçimiz Iris'ten başkası yazamaz. Ve bu şekilde kalmasını tercih ederim.

İçimden bir ses babamın mektuplarımı öğrendiğinde hiç memnun olmayacağını söylüyor. Ne zaman mektuplarımdan bahsetse Üvey kardeşinin adını söylerken sesinde garip bir ton var. Belli belirsiz ama ses tonu biraz düşmanlık taşıyor gibi. Üvey kardeşime mi? Bu duruma mı? Sebep ne olursa olsun, bu onu huysuz yapıyor ve korkarım ki beni Massimo'ya bilip bilmediğini yazmak.

Kapımı kapatıyorum, sonra sert yüzeyine yaslanıp derin bir nefes alıyorum. Heyecan göğsümde parıldıyor ve Zarfı yırtıp açarken ellerim titriyor. Massimo gerçekten cevap yazdı mı? Ne demiş olabilir? Acaba hepimizin nasıl olduğunu sormuş mudur? Ya da belki bana hapishanedeki hayatının nasıl olduğunu anlatmıştır.

Sonunda katlanmış sayfaları çıkarmayı başardığımda, gözlerim içindekiler üzerinde dolaşırken kırışıklıkları düzeltiyorum. İki sayfa! Her sayfanın her iki tarafı da grafikler, formüller ve düzgün erkek harfleriyle yazılmış rastgele notlarla dolu el yazısı araya sıkıştırılmış.

Neye baktığımı anlamam tam bir dakikamı aldı.

Doğrusal denklemlere genel bir bakış - ne oldukları ve nasıl çalıştıkları gibi belirli yönlere ilişkin özlü açıklamaların yanı sıra örnekler.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Geçen hafta Massimo'ya yazdığım mektupta, gündelik saçmalıkları aktarırken dersimde doğrusal denklemleri öğrendiğimden bahsetmiştim.

Cebir dersi. Ve ben, hayatım boyunca, bu kavramı kafamda bir türlü oturtamadım.

Sanırım mektuplarımı okuyormuş.

Maksimum güvenlikli ıslah kurumu, Boston banliyösü

"Spada. Postanız var."

Başımı kaldırıp avluyu geçerek bana doğru gelen infaz koruma memuruna bakıyorum.

"Biraz yürüyün," diyorum arkamda ağırlık kaldırma sehpasında oturan mahkûm arkadaşıma.

Sol kürek kemiğimin üzerindeki dövme tabancasının vızıltısı kesiliyor ve bir an sonra sanatçının uzaklaştığını duyuyorum. Oldukça ürkek bir adam ama işini biliyor.

Uzanıp, gardiyanın elindeki zarfı aldım.
elini uzattı. "Baş belası kuzenin nasıl Sam?"

"İyi. Hâlâ rehabilitasyonda ama önümüzdeki hafta taburcu olacak." Gardiyan omzunun üzerinden bir bakış attı. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor dikkati bana döndüğünde.

"Sadece serbest bırakıldığında Triad'ın bölgesinden uzak durduğundan emin olun. Çinliler kendi bölgelerinde iş yaptığı için ona bir ders vermeye çok hevesliler."

"Biliyorum. Onun için iyi şeyler söylediğiniz için teşekkürler, Mr.
Spada."

Başımı salladım. "Kimsenin postalarımı karıştırmadığından emin misin?"

"Tabii ki. Herkes senin eşyalarının yasak olduğunu biliyor. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Gitmekte özgürsün Sam."

Zarfı açıp katlanmış kâğıdı çıkarmadan önce gardiyanın gitmesini bekliyorum. Küçük üvey kardeşimden bir mektup daha. Bunu kimseye itiraf etmem ama onun mektuplarını almak, çoğu zaman bir genç kızın saçmalıklarından başka bir şey içermese de, şimdiki hayatımın sıkıntısına beklenmedik bir eğlence kattı.

Birkaç gün öncesine kadar cevap verme zahmetine hiç girmemiştim. İzlemediğim son filmleri ya da üvey kız kardeşimin dikiş desenlerini tartışmaktan daha önemli işlerim vardı.
Dikiş paylarının ne için olduğu da umurumda değildi. Benimle birlikte hapsedilen insanlar aracılığıyla mafya gruplarıyla bağlantılar kurmak ve bunları güçlendirmekle meşguldüm, maksimum güvenlikli hapishanenin içinde sinsi saldırılardan kaçıyor,
ve ne zaman arkamı dönsem ya da gözlerimi bir dakikalığına kapatsam öldürülmemeye çalışıyordum.

Ancak geçen hafta, lanet mektubunun yarısı doğrusal denklemler hakkında bir tirattı. Bildiğim bir sonraki şey neden iki saatimi küçük baş belam için matematik problemlerinin açıklamalarını yazarak harcadığımı merak ediyordum. Yıllar geçti ama hala hatırlıyorum. Konu ne olursa olsun, öğrenmek bana her zaman kolay gelmiştir. Hatta lise rehber öğretmenim babamı Harvard Hukuk'u mezuniyet sonrası hedefim yapmam konusunda ikna etmeye çalışmıştı. Bunu duyduğumda kıçımla gülmüştüm.

Görünüşe göre dikiş bir kez daha üvey kız kardeşimin retoriğinin ana konusu olmuş çünkü neredeyse bütün bir sayfa önyargılı bağlama ve bağlı dikişler denen saçmalık üzerine. Bu saçmalığı anlamaya çalışırken başımı sallıyorum.

Okumaya devam ederken, bir sonraki paragraf daha çok dikkatimi çekiyor. Zahara, Nuncio'nun barbekü partisindeki bazı konuklardan bahsettikten ve onların kıyafetlerini canlı bir şekilde tarif ettikten sonra

kulak misafiri olduğu şeylerle ilgili birkaç açıklama yaptı. Özellikle bir tanesi ilgimi çekti: Nuncio ve bir emlakçı arasındaki buluşma. Bir toplantı ki
Nuncio geçen Perşembe beni görmeye geldiğinde bundan bahsetmemişti.

Bu gerçeği düşünürken parmağımın ucuyla mektubun kenarına dokunuyorum. Salvo ile yaptığım gizli görüşmeler bana Cosa Nostra içindeki meseleler ve iş anlaşmalarıyla ilgili güncellemeler hakkında ihtiyacım olan bilgiyi sağlıyor, ancak Don'a yeterince yakın değil
Nuncio'nun evinde olup bitenler hakkında beni bilgilendirmek için. Peppe'nin verdiği bilgiler bu konuda daha değerli ama bir şoför olarak erişimi personel odası ve mutfakla sınırlı. Bana evin ana bölümünde ya da Nuncio'nun vermeyi çok sevdiği partiler sırasında neler olduğunu söyleyemez. Bu tür bir bilgi çok ama çok değerli olurdu ama bunu elde etmenin bir yolu hiç olmadı.

Mektuba tekrar baktım. Belki şimdi vardır. Sadece üvey kardeşimin yazılı gevezeliklerini daha faydalı bir yöne odaklamam gerekiyor.

Hapse girmeden önce sahip olduğum vicdan ve ahlak duygularım bu cehennem çukurunda yok oldu. Tasarımlarımı ilerletmek için masum bir kızı kullanmak beni zerre kadar rahatsız etmiyor. İşe yarayabilir. Sadece ona ne tür bilgiler vermesi gerektiği konusunda ince bir rehberlik yapmam gerekecek.
mektuplarına dahil et. Benim yasal olmayan işlerimle uzaktan yakından ilgisi olan her şey yazışmalarımızın dışında kalmalı.

Son paragrafı okumak için mektuba yeniden odaklanıyorum.

Okulunda son sınıf öğrencisi olan Kenneth adında bir çocuk hakkında birkaç cümle. Adamın ne yaptığına dair hiçbir ayrıntı yok ve kızın sesi oldukça rahatsız olmuşa benziyor, sözleri doğrusal denklemlerin ilham verdiği ergenlik dramatizminden bile yoksun, ama satır aralarında kızın sıkıntısını okuyabiliyorum.

İki yıl boyunca mektuplarını okuduktan sonra onun zihninin tuhaflıkları. Üvey kız kardeşimi küçüklüğünden beri görmediğim için neye benzediğini bilmiyor olabilirim, ama nasıl düşündüğü hakkında gerçekten iyi bir fikrim var. Belki de bana her ne olduysa "önemli bir şey olmadığını" söylemeye çalıştı, ama ben öyle olduğuna adım gibi eminim. Ve Ona karşı ailevi duygularım olmasa da, kimsenin benimkilerden birinin peşine düşmesine izin vermem.

Mektubu katlayıp cebime koyduktan sonra avluyu geçip beton bir levhanın üzerinde kâğıt oynayan bir grup mahkûma doğru yola çıkıyorum.

"Kiril." Çenemi kaldırıp masada oturan gömleksiz adama baktım. masanın başında. Gövdesi dövmelerle kaplı ve sol gözünün üzerinde bir piercing var. "Yine mi kaybediyorsun?"

Bulgar bakışlarını bana dikti, sonra mırıldandı kendi dilinde bir şeyler söyledi. Adamlarının geri kalanı kartlarını bırakıp aceleyle ayrılıyor. Sağ tarafındaki boş yere oturup parmaklarımı başımın arkasında kenetliyorum.

"İşle ilgili bir sorun mu var, Spada?"

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp olası muhbirlere karşı bahçeyi tarıyorum. "Anlaştığımız gibi, sorununuzla yarın ilgilenilecek."

"Acı verici olmasını istiyorum."

"Tercihiniz zaten not edildi. Merak etmeyin. Amcanızla son derece dikkatli bir şekilde

ilgilenilecek." "Güzel. Sana bir borcum var."

Gülümsüyorum. "Bana 'bir'den çok daha fazlasını borçlusun. Yol Devam ederseniz, siz çıkana kadar tüm sorunlu aile üyelerinizin icabına bakmış olacağım."

Göğsünden gırtlaktan bir kahkaha yükseliyor. "Bunu nasıl yapıyorsun, Spada? Ne zamandır burada kilitlisin? Beş yıl mı? Ve dışarıda sanki bizzat oradaymışsınız gibi işlerinizi halledebilirsiniz."

"Neredeyse on bir," diyorum. "Nasıl olduğuna gelince... şey... sadakat
Beni tanıyanlar. Para. Çok fazla. Ve bağlantılar. Birkaç iyilik. Ama en önemlisi korku. Bu kesinlikle en iyi motivasyon kaynağı."

"Mm-hmm. Hatırlat da kötü tarafına geçmeyeyim.
Asla." Bana iyi huylu bir göz kırptı.

Gardiyan kulesindeki gardiyanlardan biri dinlenme saatinin bittiğini işaret ediyor ve mahkumlar D Blok'un girişine doğru yürümeye başlıyorlar - bir yedi buçuk yıl daha "Evim Güzel Evim". Bazıları kendi başlarına, başları öne eğik, yalnız yürüyorlar ama çoğu daha büyük gruplar halinde toplanmış. Korunmak için sürülerinden ayrılmıyorlar. Avlu boyunca konuşlanmış muhafızların dikkatini çekmemeye çalışıyorlar.

Bu lanet yer bazen gerçekten bir hayvanat bahçesini

andırıyor. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum, Kiril."

"Adını söyle."

"Bazı serseriler üvey kız kardeşimi
okul." Bloğumdaki küçük çetelerden birinin lideri geçerken başımı eğerek selamlıyorum. "Senden
yeğenlerinden biri o küçük pislikle sohbet etsin. Bunu yaparsan amcana olan borcunu tamamen ödemiş sayacağım."

"Tamamdır. Bu sohbetin ne kadar yoğun olmasını

istiyorsun?" "Birkaç kırık kemik yeterli olacaktır."

"Adamlarımın iletmesini istediğiniz bir mesaj var mı?"

"Evet." Kiril'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bir daha Zahara Veronese'ye yirmi adım yaklaştığında, yemeğini kamışla yiyecek. Hayatının geri kalanında."

Kiril delinmiş kaşlarını kaldırıyor. "Kimseyi, onlar için iyilik yapacak kadar önemsediğini sanmıyordum. Özellikle de bir üvey kardeşe?"

"Kız umurumda bile değil. Ama onun okuldaki zorbalardan daha önemli bir şeye odaklanmasını istiyorum. Emin olun

hallolur." Bankı itiyorum. "Bu serseri kıç tekmeleme terapisini bulsa iyi olur."

Bölüm 4

Bir yıl sonra
(Zahara, 15 yaşında)

Kapımın yumuşak bir şekilde çalınması beni matematik ödevim olan derin, karanlık çukurdan çekip çıkarıyor. "İçeri gel."

"Zara." Iris, hizmetçimiz, içeri bakıyor. "Bölüyor muyum? Salonda değiştirilmesi gereken perdelerle ilgili görüşünü almak istiyorum."

Ses tonu ciddi ama yüzünde hafif bir gülümseme var. Bana bir mektup yazacağı zaman takındığı sırıtış.

Yataktan fırlayıp odanın diğer ucuna koşuyorum.

"Tabii. İçeri gel." Onu içeri sürükledim ve kapıyı kapattım. "Sende mi?"

"Evet. Postayı alır almaz kaptım." Cebinden katlanmış bir zarf çıkardı ve bana uzattı. "Cevabınızı bugün bırakmamı ister misiniz?"

"Henüz emin değilim."

"Tamam. Bana ihtiyacın olursa aşağıda olacağım."

Gitmek için döndü ama ben kolundan tutup onu durdurdum. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Iris benden sadece birkaç yaş büyük. Birkaç ay önce aşçımız olan annesi gerçekten hastalandığından ve Iris okulu bıraktığından beri bizim için tam zamanlı olarak çalışıyor. Ama ondan önce de sürekli bizim evdeymiş gibi görünüyordu, sık sık hizmetçilere yardım ediyordu.

Annesiyle birlikte ev işlerine bakıyor ya da mutfakta çalışıyordu. Ve son üç yıldır, Iris benim "mektup arkadaşı planımın" suç ortağı oldu. Massimo'ya yazmaya ilk başladığımda bana posta pullarını alan oydu. Ve şimdi, bunu kendim yapamadığımda, mektupları benim için postalıyor. Ayrıca her gün gelen postaları özenle kontrol ediyor. Bu sayede Massimo'nun cevaplarını başkalarının fark etmesine fırsat vermeden çıkarıp saklayabiliyor.

Iris için çok minnettarım. Güvenilir müttefikim olduğu için. Arkadaşım olduğu için. Özellikle de üvey kardeşimizle mektuplaşmamı Nera'ya itiraf edemediğim için. İtiraf etmek istiyorum ve birçok kez itiraf etmeyi düşündüm ama "aşırı korumacı abla" moduna girip babama söylemesinden çok korkuyorum. Nera'nın benimle ilgili endişeleri son zamanlarda artmaya başladı, okulda olan biten her şeyi ona anlatmam için beni sıkıştırıyor ve
Birinin beni rahatsız edip etmediğini bilmek istiyor. Onu çok seviyorum ama içindeki gerginliği görüyorum. Kendi omuzlarında yeterince yük varken bir de benimkiler için endişelenmesi gerekmiyor.

"Sana zaten söyledim, bana teşekkür etmene gerek yok." Iris gülümser.

Kolunu sıktım. "Annen nasıl? Daha iyi hissediyor mu?"

"Hayır. Pek sayılmaz." Yüzü düştü. "Doktor ilaçlarını yine değiştirdi ve sigortamız yeni ilaçları karşılamıyor. İkinci bir iş bulmam gerekebilir."

Dişlerimi sıkıyorum. Hayat bazen çok adaletsiz. Iris'in babası bir Cosa Nostra askeriydi ve iş başında öldürüldüğünde, Aile annesine para ile "tazminat" ödemişti. Gerçi pek bir işe yaramadı. Hastalığı nedeniyle Iris'in annesi artık hiç çalışamıyor, bu yüzden babam Iris'i hizmetçimiz olarak işe aldı.
Artık Iris, annesine ve dağ gibi birikmiş faturalarına bakmaktan tek başına sorumludur.

"Burada bekle," diyorum ve makyaj masama koşuyorum. Mücevher kutum. Manşet bileziklerimden birini alıp Iris'e getiriyorum. "Bu on sekiz ayar altın. Umarım birkaç günlük ilaç masrafını karşılayacak kadar para kazanabilirsin.
aylar."

"Bayan Zara..." diye boğuk bir sesle bileziğe bakıyor. "Hayır. Bunu sana baban verdi. Asla kabul edemezdim-"

"Lütfen." Elini tutuyorum ve bibloyu avucuna yerleştiriyorum. "Benim annemi kimse kurtaramadı ama belki doktorlar seninkini kurtarabilir. Ayrıca, o lanet şeyden nefret ediyorum zaten."

"Hayır. Yapamam." Bileziği geri vermeye çalışıyor ama ben sadece başımı sallıyorum.

"Yapabilirsin. Ve yapacaksın da. Umarım annen yakında iyileşir."

Iris burnunu çeker ve koluyla gözünü siler. "Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz."

O gider gitmez zarfı yırtıp açtım. Massimo'nun son mektubunun üzerinden haftalar geçmiş. Öncekiler gibi düz beyaz kâğıda, sıradan mavi mürekkeple yazılmış.

Birkaç dakika boyunca, Massimo'nun her kelimeyi ve harfi bu kadar mükemmel göstermesine hayran kalarak gözlerim el yazısı metni içine çekiyor. Yazılarının güzel ve dengeli akışına her zaman hayran olmuşumdur. Zarif bir tekdüzelik var
her vuruşta. Her büyük A harfinde aynı küçük eğri vardır. Her T harfi, her zaman benzer uzunlukta görünen aynı yatay çizgiyle kesişiyor. Ama benim favorim büyük harf Z. Keskin, cesurca yazılmış, ortasında küçük bir tire var.

Onun el yazısıyla ziyafet çekmeyi bitirdiğimde, gerçek kelimeleri okumaya başlıyorum.

Zahara,

Okulun iyi gitmesine sevindim. Eğitim, risk taşımayan tek yatırımdır. Asla başarısız olamaz ve asla elinizden alınamaz.

Babanızla birlikte Brio'da öğle yemeğinden keyif aldığınızı duyduğuma sevindim. Onlar gibi iş adamlarından çok şey öğrenebilirsiniz, bu nedenle bu tür diğer durumlarda Nuncio'ya katılmayı kesinlikle düşünmelisiniz.

Bay View Casino'daki yeni yenileme projesi kulağa çok umut verici geliyor. Ayrıntıları geçen hafta Nuncio ile görüştüm ve halledilmesi gereken pek çok değişken var gibi görünüyor. Bu büyüklükteki bir proje için nihai maliyetleri tahmin etmek çok zor. İşler iki yüz farklı şekilde ters gidebilir. Ve bu kötü olurdu. Ancak yetenekli bir proje yöneticisi bu tür sorunlarla başa çıkabilir.
beklenmedik. Yine de bazen hatalar iki yüz birin ötesine geçebilir ve bu da çok fazla yanlış bir şey olur. Bu konuda kendimi çok güçlü hissediyorum.

Benzer projeler hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz
babanın arkadaşı Monet'yi ziyaret etmelisin. Nuncio'nun çalışma odasında çok takılırdı. Belki onunla tanışmışsındır? Genellikle bere takan sakallı adam mı? Eğer tanışmadıysanız, onu Harrison Caddesi 4195 numarada bulabilirsiniz. Bu konudaki düşüncelerini duymak isterim.

Sorunuza gelince, hayır. Burası gece boyunca kesinlikle sessiz değil.

M.

Her zamanki gibi, mektubu çözmek için birkaç kez okumam gerekiyor. Mektuptaki üslubuna alışmam biraz zaman aldı.
İsteklerini formüle ediyor - mektuplarını benden ne yapmam gerektiğine dair ince ipuçlarıyla süslüyor. Bir yıl önce, ben
bu mesaja öylece bakakalmış, içeriği karşısında tamamen şaşkına dönmüştüm. Artık öyle değil. Çok pratik yaptım.

İlk mektuplarından birinde Massimo, Görevimiz Tehlike filmini izleyip izlemediğimi sormuştu: İmkansız filmini izleyip izlemediğimi sordu. Hapishanede çok az mahremiyet olduğunu ve mesajların filmdeki gibi kendini imha etmesinin bir yolu olmasını dilediğini söyledi. Bu çok garip bir şeydi.
ama Tom Cruise klasiğini buharda pişirdikten sonra nihayet anladım ki
Üvey kardeşim bana başkalarının görmesini istemediği bir şey yazmak istedi.

Bunu takip eden mektuplarda bana başka filmler öneriyor, neden seveceğimi düşündüğünden hiç bahsetmiyor ama en sevdiği sahneleri anlatıyordu. Tabii ki onları izler, kelimeleri hecelemeden bana ne anlatmaya çalıştığını anlamaya çalışırdım.

Bundan sonra, Massimo bana başka film sahnelerini, kitaplardan pasajları ve hatta gerçek dünyadaki olayları işaret ederdi ve ben de neyi ima ettiğini anlamak için her birini araştırır, sonunda ne yapmamı istediğini anlardım. Onun şifresini çözmek
Kod sözcükleri biraz daha uzun sürdü - bazen iki ya da üç harf ve anlamını kavramadan önce referansları araştırmak gerekiyordu. Ama oldu ve şimdi kendi sözlüğümüzü oluşturmuş gibiyiz.

Son mektubunu elimde çevirirken, yazdığı her küçük ipucuyla midemde heyecan dalgaları uçuşuyor. Yaratıcılığı beni şaşırtmayı asla başaramıyor.

Bu sefer babama yakın durmamı ve kapolarıyla neler konuştuğunu daha fazla öğrenmeye çalışmamı istiyor.
Bu oldukça açık. Bay View Casino'daki tadilatın 200 bini aşıp aşmadığını bilmek istiyor. Ama geri kalanı? Biliyorsam ne olayım.

Evimize bereli bir adamın geldiğini hatırlamıyorum. Aslında, televizyondaki askerler ve hipster, sanatçı tipler dışında modern hayatta bere takan bir erkek gördüğümü sanmıyorum. Bahsettiği yeri Google'da arattım ve böyle bir yerin olmadığını gördüm. Harrison Caddesi eski bir sanayi bölgesi.

Lüks konutların bulunduğu gözde bir mahalleye dönüştürülmekte olan bölgede binden biraz fazla adres listelenmiştir. Belirtilen 4195 Massimo gibi bir şey değil.

Şaşırtıcı kısmı bir kez daha okuduktan sonra mektubu yatağımın altına saklayıp aşağıya iniyorum.

Babam hâlâ evde değil ve Nera günü Dania'da geçiriyor. Çalışanların çoğu salona yeni perdeleri asmakla meşgul. Beni fark etmediklerinden emin olduktan sonra sola dönüp merdivenlerden koridora çıkıyorum ve babamın çalışma odasına giriyorum. Massimo'nun ne demek istediğinden emin değilim ama bu odadan bilerek bahsetmiş olmalı.

Çalışma odası beklendiği gibi boştu. İçeride sakallı adamlar yok, iş konuşmak için beni bekliyorlar.
ticari mülkleri yenilemek. Ayrılmak için döndüğümde, gözlerim babamın masasının arkasındaki duvarda asılı olan tabloya takılıyor. Koyu renk sakalı yüzünün alt kısmını gizleyen bir adam resmi. Gri bir palto giyiyor. Ve siyah bir bere.
Tereddütle resme yaklaşırken, etkileyici ışık ve renk dizisinin yanı sıra onu çevreleyen süslü çerçeveye de bakıyorum. Alt kenarın ortasında küçük bir plaket var.

Bereli Otoportre Claude

Monet

"Merhaba, Bay Monet," diye homurdandım, sonra elimle etrafı yoklamaya başladım.
çerçeve. Sağ tarafta küçük bir düğme buluyorum. Düğmeye basıyorum ve tablo gizli bir odaya açılan güzel bir kapı gibi açılarak arkasına gizlenmiş kasayı ortaya çıkarıyor.

Çalışma odasının kapısının hala kapalı olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden hızlıca bir göz attıktan sonra, dört haneli
Massimo'nun mektubunda akıllıca tuş takımına aktardığı kod. Sessiz bir klik sesiyle kasa açılır.

Filmlerde ortaya çıkan gizli kasaları gördükten sonra, içinde para, mücevher ve diğer ganimetleri bulmayı bekledim. Ama hiçbir şey

Bir çeşit. Sadece bir sürü dosya klasörü, üst üste yığılmış ve içeriyi neredeyse tamamen dolduruyor.

Masanın çekmecelerinde hiç işe yarar bir şey bulamadığıma şaşmamalı. Görünüşe göre babam tüm evrak işlerini burada tutuyor. Massimo ya kasanın şifresini bir şekilde öğrenmiş ya da babam değiştirmeye zahmet etmemiş.

Klasörleri karıştırırken ellerim titriyor, kumarhanedeki tadilatla ilgili bir şey bulmaya çalışıyorum. Nedense bu babamın masasını karıştırmaktan daha farklı bir his veriyor ve ağzımda bıraktığı tat beni biraz rahatsız ediyor. Yine de bunu iyi bir amaç için yaptığımı biliyorum.

Aile, son on yıldır refahın ve istikrarlı bir iş başarısı akışının tadını çıkarıyor.

Ve bu babam sayesinde değil.

Olayların gerçek doğasını, her şeyin ve herkesin gerçekte nerede durduğunu anlamam biraz zaman aldı. İlk başta Massimo'nun sadece buralarda neler olup bittiğinden haberdar olmak istediğini düşündüm. Ama yavaş yavaş bunun meraktan çok daha fazlası olduğunu fark ettim. Babam Boston Cosa Nostra Ailesi'nin resmi bağışçısı olabilir ama ne işle ilgili ne de aile meseleleriyle ilgili kararları veren kişi.

Ben Massimo.

Buna dair gerçek bir kanıtım olmayabilir, ancak babamın davranışlarını analiz ettikten sonra, bu gün gibi ortada.

Babamı Massimo'yu ziyaretten döndükten sonra birden fazla kez belirli bir konudaki duruşunu değiştirirken yakaladım. Ayrıca, önemli iş konularında fikri sorulduğunda doğrudan cevap vermek yerine çark ettiğini fark ettim.

Belirsiz yanıtlar. Saptırmalar. Zekice bahaneler. İnanılmaz bir teklif, Brio. Birkaç gün düşünmeme izin ver.

Ya da, bu çok endişe verici, beyler. Bunu araştıracağım. Massimo'yu ziyaret etme ve üvey oğlundan rehberlik alma şansını elde edene kadar kaçınma. Bazen merak ediyorum, acaba babam gerçekten de
Don'la birlikte dinlenmesi gerekiyordu.

Sonunda aradığım dosyayı buluyorum ve içindeki kağıt yığınını tarıyorum.

Krokiler. Yenileme malzemeleri için makbuzlar. İşi tamamlayan firmanın faturaları, ki bu firma genellikle kara para aklamak için kullanılan bir aile şirketidir.
Zekice. Temiz parayla ödeme yaptığımız için ödemeleri kumarhane tarafında işletme gideri olarak listelemekle kalmıyor, aynı zamanda bu nakit reno'ya pompalanıyor şirket şişirilmiş maliyetleri karşılamak için ve firma kendi fonlarını aklamakla sonuçlanır.

Massimo'nun toplam yenileme harcamasını iki yüz binin altında tutma konusundaki ısrarının nedenini bilmiyorum ama kendine göre nedenleri olmalı.

Son sayfadaki son rakamlar iyi görünüyor; bütçeyi bin dolardan az bir farkla aşıyor. Güzel. Dosyayı kasaya geri koyup kapıyı kapattım, sonra da arkadaşım Mr.
Monet, eski yerine geri döndü. Bu en iyi zaman değil. Kasadaki diğer klasörleri de dikkatlice gözden geçirmem gerekiyor ama bunu ne babamın ne de oğlumun olmadığı gecelerden birinde yapacağım.
ev personeli etrafta.

Üvey kardeşim için yaptığım bu küçük gizli görevler yavaş yavaş büyük bir maceraya dönüşüyor. Bana doğrusal denklemlerin giriş ve çıkışlarını açıkladığı ilk yanıtı dışında, sonraki tüm mektupları sorular içeriyor veya daha fazla bilgi istiyordu. Ve böylece bir yıldan uzun bir süredir beni casusluk için kullanıyor.

Ve bunu hiç umursamıyorum.

Kardeşimin aksine, ben Cosa Nostra dünyasını seviyorum. Entrika. Tehlikenin acısı. Gizli anlaşmalar

lüks partilerin parıldayan ışıkları. Eğlenmeyi çok istediğim, ancak genellikle kaçınmak zorunda kaldığım partiler çünkü sadece
uymuyor. Bu dünya kendi başına bir varlıktır - sadece seçkin birkaç kişinin kabul edildiği karmaşık, girift bir makrokozmostur.
Giriş. Don'un kızı olarak, teknik olarak zaten bunun bir parçasıyım. Ama gerçekte değilim.

Bir yıl önce, hayatımın oldukça karanlık bir noktasındaydım, kendimi tamamen işe yaramaz hissediyordum. Ve zayıf. Güçsüzdüm. Ama şimdi, ötesindeyim
her şeyden dolayı kendinden geçmiş ve memnuniyetle dolu Massimo için yaptıklarımın hepsini kimse farkına varmadan yaptım. Artık kendimi işe yaramaz hissetmiyorum. Ve kesinlikle güçsüz de hissetmiyorum. Yani hayır, beni görünüşte pişmanlık duymadan kullanması umurumda değil, çünkü kullanıldığımı hissetmiyorum. Gizemli üvey kardeşimi ve onun ahlaksız yöntemlerini görmekten büyük keyif alıyorum. Yapamam. sinsi ve manipülatif yöntemleri için ona hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum. Kararlılık ve saf tek fikirlilik için gerekli Sahip olduklarını başarması, özellikle de içinde bulunduğu koşullar düşünüldüğünde, akıllara durgunluk veriyor.

İtalyan Suç Ailesi'ni hapishane duvarlarının içinden

yönetmek. İnanılır gibi değil.

Babamın çalışma odasından sessizce çıkıyorum ve "raporumu" yazmak için aceleyle merdivenleri tırmanıyorum. Belki Massimo'ya kendisi hakkında başka bir şey de sorarım. Öyle bir şey ki
tek cümlelik bir cevaptan daha fazlasını gerektirir. Belki, sadece belki, sonunda hapishane kapılarından çıkmakta özgür olduğunda ne yapmak istediğini paylaşmaya istekli olacaktır.

Zahara,

Nuncio'nun eski dostuyla bağlantı kurabildiğinizi duyduğuma sevindim. Çok iyi şeyler biliyor, aferin sana. takip ediyorsun, evlat.

Eski alışkanlıklarının değişmediğini ve hala bildiği yerlerde takıldığını bilmek beni mutlu ediyor. Ancak mahallesinin her zaman güvenli olmadığını unutmayın, bu nedenle onu tekrar ziyaret ederseniz, zamanlamanızın iyi koordine edildiğinden emin olun. Onu görmeye gittiğinizde orada olmasaydı endişelenirdim.

Sorunuza gelince, aslında bunu hiç ciddi olarak düşünmedim. Sanırım tek görebildiğim şeyin ağaçlar ve gökyüzü olduğu bir yer bulmaya çalışırdım. Duvarlar yok. Etrafta başka bir ruh yok. Sadece sessizlik. Saatlerce o açıklığa bakarak kendimi kaybederdim. Ve huzurun tadını çıkarırdım.

Bilirsiniz, insanlar küçük gündelik şeyleri görmezden gelme eğilimindedir, ellerinden alınana kadar değerlerinin farkına varmazlar.
Sadece maddi şeylerden bahsetmiyorum. Bir şey gibi Örneğin, yakınınızdaki birinin işediğini duymadan uyuyabilmek gibi.

Daha sonra, lanet olası bir genelev bulur ve oradaki her kadını becerirdim.

Not: Eriyebilir tela da neyin nesi? M.

Mektubu imzaladım ve katlanmış kağıdı yatağın yanındaki paslı metal dolaba attım, son cümleler hala zihnimde yanıyor.

Evet, Aile işi ile ilgili atacağım her adım için ayrıntılı bir planım var, ancak sonunda kendim için ne yapacağımı hiç düşünmedim.
Bu bok çukurunu terk etmek. Üvey kardeşimin sorusuna cevap verirken şimdiye kadar bunu düşünmemiştim bile.

Evet, sevişmek kulağa hoş geliyor.

Seksi özlüyor muyum? Tabii ki özlüyorum. Ama eksikliği beni muhtemelen olması gerektiği kadar rahatsız etmiyor. Sabahları mastürbasyon yapıyorum ve bu, günüme devam etmeden önce vücudumun biyolojik ihtiyaçlarını karşılamaktan başka bir şey değil. Kadınlar hakkında hiç düşünmüyorum. Tüm zihinsel enerjimi ana hedefime, Boston La Famiglia'nın istediğim yöne doğru gittiğinden emin olmaya harcıyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Başka bir şey düşünmüyorum. Başka hiçbir şey umurumda değil. Sanki varlığım -buna gerçekten hayat diyemiyorum- bu amacı yerine getirmeme bağlıymış gibi. Bir psikiyatrist, eğer aşırı eğitimli birinin fikirlerini umursuyor olsaydım, muhtemelen bana bu tür tek bir düşünceye odaklanmanın normal ya da sağlıklı olmadığını söylerdi. İyi ki sormamışım. Hayatta kalmamı sağlayan tek şey benim yolum.

Hayatım, Yargıç Collins hükmünü verdiği anda durdu.

Tanrım, çok dramatiksin, diye alay ediyor zihnimin arkasındaki sinir bozucu ses.

Burnumun kenarını sıkıyor, o sinir bozucu pisliğin gitmesini istiyorum.

Yaklaşık on yıl önce, ilk kez her şey dahil, uzun bir hücre gezisine çıktım. Delikte bir hafta geçirdikten sonra, kafayı yemiş olmalıyım. Aklımı kaçıracak kadar sıkılmıştım. kendi kendime konuşuyordum. Duvarların soyulan boyasından yayılan yankı, sanki orada benimle birlikte başka bir insan varmış gibi hissettiriyordu. İşte tam o sırada bu herif ortaya çıktı ve yaptığım hararetli tartışmaya katıldı.

Hayır, aniden kişilik bölünmesi yaşamadım. Ben sadece İkinci kişiliğimin bir sesi olsaydı ne söyleyeceğini hayal ettim ve onunla koştum, zaman geçirmek için konuşmanın her iki tarafını da doldurdum. Pisliği sevdim. Hâlâ bendim -açıkçası- ama çoğu şeyi daha az sikime takıyordum. Bir bakıma özgürleştiriciydi. Bu yüzden, kafamda bir ileri bir geri giderek o kokuşmuş yere atılmama neden olan kavgadan kaçınabilirdim.

ilk etapta delik. Hücreme döndüğümde, o pisliğin gri cevherimin hangi karanlık köşesinden çıktıysa oraya gitmiş olacağını düşündüm.

Olmadı.

Aynen öyle. Bana takılıp kaldın. Temelli.

Yüce İsa. Kaybol!

Zilin tiz sesi göreceli sessizliği bozuyor ve öğle yemeği saatini işaret ediyor. Hücre kapısının yana kaymasını bekliyorum, sonra ranzamdaki sırık gibi çocuk dışarı çıkarken Yirmili yaşlarının başında, üstteki karyolada tembellik edip duruyor. Üniversite avlusunun ortasında dört kişiyi öldürdüğü için hapse atılmıştı ve üç aydan uzun süredir hücre arkadaşı olmamıza rağmen
hala benimle konuşacak cesareti toplayamadı. Bunun yerine, yoluma çıkmamak için elinden geleni yapıyor. Geldiği gün yemekhanede bir kavga çıktı ve benim boş bir yoğurt kabıyla bir mahkumun gözünü çıkarmaya çalıştığıma şahit oldu. Bu onu korkutmuş gibi görünüyor.

Ya da belki de kafamın içinde kirasız yaşayan baş belası ile sık sık yaptığım pek de dostane olmayan sesli sohbetler bunu sağladı.

Sanki.

Siktir git!

Bu kavga olağandışı bir şey değildi. Böyle şeyler haftada en az bir kez ya avluda ya da yemekhanede olur. Çoğu zaman gardiyanlar bu işe karışmıyor bile. Bir yerde bu kadar çok çılgın orospu çocuğu varken, gardiyanların sorunlarımızı çözmesine izin vermek, gardiyanlara göre daha güvenli ve kolay.
müdahale etmek zorunda kaldım. Burası Sam Amca'nın koyduğu kurallardan biraz daha farklı kurallara tabi. Yani, kavga epik boyutlara ulaşmadıkça, muhafızlar
olanları büyük ölçüde görmezden geliyorlar. Ama meşhur olay patlak verdiğinde, suçluları biberle ıslatıyorlar.
Sprey. Biz buna "yemek ve gösteri" diyoruz. Eğlenceden oldukça keyif alıyorum.

Yemek salonunda, yemek için ana sıra çoktan oluşmuştu. Tipik olarak, oda çok sayıda eşzamanlı konuşma veya birbirlerine bağıran adamlarla uğulduyor, ama bugün değil. Erkeklerin çoğu yemek sıralarına doğru
sessizce yemek yiyor ya da çoktan oturmuş ve tek kelime etmeden yemek yiyorlar. Atmosfer yüklü hissediliyor.

"Ben de seni arıyordum," diye mırıldanıyor Kiril.
Elinde yemek tepsisiyle bana doğru geliyordu. "Yeni gelenler var."

"Tahmin etmeliydim. Kimi?"

"Chelsea Motorcu Çetesi'nin başkanı ve ikinci adamı. Silahlı soygun, ve onlar birkaç hayalet
Polisler." Köşede duran ve koridorun karşısından bana bakan iki iri yarı adama başıyla işaret ediyor. "Sana bir silah getirmemi ister misin?"

"Gerek yok." Teşekkür etmek için yumruğunu kendi yumruğuma vuruyorum ve gözümü yeni gelenlerden ayırmadan yemek sırasına doğru ilerliyorum.

Parmaklıklar ardında hayatta kalmak, ormanda hayatta kalmaktan farklı değildir. Yerel hayvanlar sürüler halinde ayrılmıştır. Her biri kendi lideri tarafından yönetilen ve besin zincirindeki yerlerini korumak için sürekli mücadele eden küçük ve bazı daha büyük gruplar vardır. Herkesin hiyerarşideki yeri genellikle geldikten kısa bir süre sonra belirlenir ve bu da bağlantılarına, yeteneklerine ve o orospu çocuğunun ne kadar kötü olduğuna bağlıdır. Zaman zaman, yeni bir balık ya da kendini bir bok sanan bir aptal, hiyerarşiye meydan okumaya karar verir.
ve iktidar koltuğunu ele geçirmek istiyor. Bu bok çukurunda sadece alfa olmadığımı, aynı zamanda
Lanet olası orman kralı.

Yemeğimi dar pencerenin yanındaki masaya doğru taşırken, iki motorcu çocuk bana doğru yöneliyor. Uzun boylu olanın kafası kel ama sakalı dolgun, küçük bir
kolundan sustalı bıçağı çıkardı.

"Sen Spada mısın?" diye soruyor kısa boylu adam bana ulaştıklarında, kötü nefesiyle beni boğuyor ve birkaç eksik dişler. Arkadaşı onun yanında duruyor ve silahını tutuyor.

Tepsimi masaya koyuyorum ve gülümsüyorum. "Zaten bilmiyor olsaydın sormazdın."

Gözlerini kısar ve zar zor fark edilen bir baş sallama hareketi yapar.
Sakallı adam sallıyor, böbreğime nişan alıyor.

"Harry'nin" ön kolunu tutup elini masaya çarpıyorum ve bileği metal kenara değdiğinde acı içinde inlemesine neden oluyorum. Boştaki elimle tepsiyi kaydırıp ve "Shorty "nin yüzüne vurarak, fasulye ve makarnalar havada uçuşuyor. MC başkanının solar pleksusuna indirilen bir yumruk, ağzı bozuk herifi birkaç metre ötede sırt üstü yere düşene kadar yemeğimin peşinden sürüklüyor, böylece ben de hâlâ bıçağı tutan sakallı arkadaşına odaklanabiliyorum.

Kafasına nişan alarak ona doğru savuruyorum, ama pislik herif kıpırdıyor ve bıçağıyla ön kolumu yakalayarak bana doğru hamle yapıyor. Küfrederek bir elimle bileğini, diğer elimle de sakalını tuttum ve kafasını kaldırdığım dizime vurdum.
Burnundan kan fışkırır ve çeliği düşürdüğü yerin hemen yanındaki beton zemine damlar.

Biri beni uzaklaştırmak için arkamdan tutuyor, ama kafamı geriye atıyorum, kafatasım ve motorcunun kaval kemiğini tekmeliyor. Topyekûn kavga yemek salonunu sararken her yönden bağırışlar geliyor. Bu kalabalığı kavgaya katılmaya ikna etmek için fazla bir şey gerekmiyor ve yiyecekler, tepsiler ve plastik çatal bıçaklar havada uçuşuyor.

"Harry" bir kez daha bıçağını kavrayarak bana saldırıyor. Elini tekmeleyip gömleğinin önünü tutuyorum ve onu odanın diğer ucuna uçuruyorum.
masanın üzerinde kıpırdamadan duruyor. Arkadaşını aramak için arkamı döndüğümde, Kiril'i masayı sıkarken buluyorum.

Dickwad'in boynunu kocaman yumruğuyla. "Shorty'nin" ayakları
Bulgar, boştaki eliyle motorcu çetesi liderinin yüzüne tokat atarken yerde sallanıyor.

"Ben kötü bir çocuk oldum," diyor Kiril, tavırları
Her zamanki gibi rahat, sonra adamın yüzüne bir kez daha vuruyor. "Ve bunu bir daha yapmayacağım. Söyle."

Omzumda bir acı patladı. Arkamı döndüm ve yeni saldırganıma kafa attım. Şerefsiz herif omzuma
plastik sustalıyı içime soktum. Tam aptalın suratına bir yumruk savuruyordum ki, tepedeki hoparlörlerden beyaz bir sis eşliğinde alarmlar çalmaya başladı. Acıyan gözlerimi kapattım, kör bir şekilde
Yumruğumu uçuruyorum ve öksürük nöbetine yenik düşmeden hemen önce yumuşak dokuyla birleştiğini hissediyorum.

Lanet gardiyanlar ve biber gazları.

Bölüm 5

Bir yıl sonra
(Zahara, 16
yaşında)

Klasik bir melodinin yumuşak notaları, masaların etrafında kaynaşan düzinelerce konuğun sohbet ve kahkahalarına karışarak bahçeye yayılıyor. Yaylı çalgılar dörtlüsünün çaldığı küçük platformun üzerinde yer alan kiraz ağacı tam çiçek açmış olsa da, tatlı kokusundan eser bile yok.
havayı. Bunun yerine, parfüm ve puro dumanı etrafı sarıyor, diğer her şeyi bastırıyor ve burun deliklerimi kaşındırıyor ve yanmak. Her zaman yaptığı gibi, babam yıllık bahar kokteyline katılmam için ısrar etti. Sanki gelecek ay başka bir fırsat olmayacakmış gibi.

Ve bir sonraki.

Sanırım bu gerekli bir kötülük. Bu partilerde çok sayıda iş anlaşması yapılıyor. Rahatlatıcı bir atmosfer, süslü yemekler, pahalı şaraplar... Tüm bunlar insanları daha duyarlı hale getiriyor, daha katı bir iş ortamında kabul etmeye pek meyilli olmayacakları bir anlaşmaya çok daha kolay ikna edilebiliyorlar.

Elbisemin kolunu çekiştirerek bileğime geçiriyorum ve şık giyimli kadınların kendinden emin, nüfuzlu erkeklerle sohbet edip flört etmelerini izlemeye devam ediyorum. Kırmızı elbiseler. Altın rengi. Ahududu pembesi. Kısa. Uzun, kalça hizasında yırtmaçlı. Hepsi dikkat çekmek için seçilmişti.

Çok kıskandım.

Pek çok kez burada gördüğüm gibi bir elbise giymeyi hayal ettim. Yatağımın altında bir yığın sırtı açık ve düşük yakalı güzel elbise eskizleri var. Ara sıra onları çıkarıyorum ve kumaşları hayal ediyorum.
her bir tasarıma en iyi şekilde uyacağını düşündüm. Acı tatlı fanteziler, çünkü bu elbiseleri asla kendim için yapmazdım. Onları giyecek cesaretim yok.

İnsanların bana bakması ve duyamayacağımı düşündükleri kelimeleri fısıldamaları beni her zaman rahatsız ediyor. Boğucu bir şey. Bununla başa çıkamıyorum, bu yüzden her türlü ilgiden uzak durmaya çalışıyorum. Etraftaki herkes için görünmez kalmaya çalışıyorum. Elinde içecek tepsisiyle bana içecek ikram etmeden geçen garsona bile. Neyse ki bu görünmezliğin birkaç faydası var.

Gözlerim kapalı, duvarın yanındaki saklanma deliğimden uzaklaşıyorum ve bahçedeki kalabalığın arasında kayboluyorum.

"Donatello'nun yeniden evleneceği doğru mu?" diye soruyor bir kadın yanından geçerken.

Bu doğru. Bu da eski bir haber. Çiftten uzaklaşıp çimenliğin sağ kenarına doğru kıvrılıyorum.
Brio'yu, babamın adamlarından birini ve karısını gözetledim. Brio, Cosa Nostra'nın kumarhanelerini yönetiyor ve geçen hafta babamla yaptığı toplantıya kulak misafiri olarak öğrendiğime göre, bu işte bazı sorunlar varmış.
Hemen arkalarındaki ordövr masasında oyalanırken, seçimden büyülenmiş gibi davranıyorum ve fısıltılı konuşmalarını dinlerken küçük bir tabak dolduruyorum.

Brio kısık bir sesle, "Don kılını kıpırdatmıyor," diyor. "Yüklü miktarda para kazanabiliriz ama Nuncio bunu duymak bile istemiyor. Oyuncuların orada burada birkaç koku almak istemesi kimin umurunda? Bu onları paralarını harcamaya daha yatkın hale getirecektir."

Kaşımı kaldırıyorum. Brio hâlâ kumarhanelerimize kokain sokmaya kararlı gibi görünüyor. İlginç. Bekleyip göreceğim.

Daha fazlasını söyleyecektir ama başka bir adam yaklaşır ve sohbet son futbol maçına kayar. Utanç verici.
Tabağımı bırakıp bir bardak maden suyu alarak bahçenin diğer tarafına geçiyorum.

Yüksek rütbeli Aile üyelerinin yanı sıra, burada Cosa Nostra üyesi olmayan çok sayıda kişi de bulunmaktadır. Çoğu Mafya'dan maaş alan birkaç hükümet yetkilisi. Bir avuç B-listesi ünlüsü.
Avukatlar, onlardan çok var. Ayrıca birçok büyük şirketin CEO'ları ve büyük hissedarları. Hepsi bir şekilde Cosa Nostra ile bağlantılı, ister iş anlaşmaları ister rüşvet yoluyla olsun.

Karides kokteyli yiyen siyah smokinli bir adam görüyorum ve onu geçen yıl blackjack masalarında büyük bir borç biriktiren bir kalp cerrahı olarak tanıyorum. Konsey -Babamın kapolarından ve kilit yatırımcılarından oluşan ve Don tarafından yönetilen bu adam, hizmetleri karşılığında borcunu affetmeye karar verdi. Şimdi Cosa Nostra'nın emrinde. Süresiz olarak.

Babam, kumar borçlarını silerek önde gelen kişileri "işe alma" politikasını uyguladığında, Aile içinde büyük bir tepki oluştu.
Binlerce dolarlık borcu affetmek mi? Kutsal şeylere saygısızlık! Ama Brio'nun kuzeni aptalca bir sarhoş kavgası sırasında omzundan vurulduğunda, tahmin edin günü kim kurtardı? Kalp cerrahı. Aptalın yarasını sardı ve barın arka odasındaki bir serumdan ona ilaç verdi. Evrak işi yok. Soru sorulmadı. Sorun çıkmadı.

Hayır diyenler, arka ceplerinde çok sayıda işe yarar insan bulundurmanın ne kadar kolay olduğunu fark ettiklerinde ağızlarını oldukça çabuk kapattılar. Bu politikanın yatırım getirisi iyi oldu ve faydaları, ödenmeyen borçlardan kaynaklanan gelir kaybından çok daha ağır bastı. O zamanlar Don'un bir tür öncü olduğu düşünülüyordu. Kimse bu işin arkasındaki beynin ve diğer tüm kârlı işlerin

on yıldan uzun bir süredir iş kararı almamış, maksimum güvenlikli bir hapishaneye kapatılmış ve tüm bu süre boyunca orada kalmıştır.

Misafirlerin arasında dolaşmaya devam ediyorum, sessiz konuşmalarından parçalar yakalıyorum, kendimi
Hafızayla ilgili olabilecek her şeyi. Massimo son mektubunda, babamın
ikinci komutan-Batista Leone. Patron yardımcısı henüz gelmedi, ki bu garip. Genelde, yalaka piç bu tür etkinliklerde babamın kalçasına yapışır.

Bahçede etrafıma bakarken, gözlerim kenarda duran ve altın rengi kokteyl elbisesi giymiş bir kadınla konuşan tunç grisi takım elbiseli bir adama takılıyor. Otuzlu yaşlarının başında, koyu kahverengi saçları ensesinde hafifçe kıvrılıyor. Salvo Canali. Ailesi Boston Cosa Nostra'nın en eski ve en saygın ailelerinden biri, bu yüzden onun
Birkaç yıl önce kaptanlığa terfi etti. Massimo'nun emriyle, eminim. Anladığım kadarıyla, Salvo ve Massimo okul günlerinden beri çok iyi arkadaşlar.

Aslında üvey kardeşim hakkında herhangi bir bilgi bulmak oldukça zor. İnsanlar ondan nadiren bahsediyor, sanki tamamen unutulmuş gibi. Sanki hiç var olmamış gibi. Ama keşke bilselerdi.

Başka bir kadın ikiliye yaklaşır ve Salvo'nun yanağını öper. Kadınlar arasında her zaman popüler olmuştur ve her partide kolunda farklı bir kadın vardır. Bu beni neden hala bekar olduğunu merak ettiriyor. Cosa Nostra adamları
Genellikle genç evlenirler ve Salvo şimdiden otuz üç yaşında. Massimo ile aynı yaşta.

Massimo hapisten çıktığında kaç yaşında olacak?
Doğru hesapladıysam kırk civarı. O olacak
Muhtemelen Aileyi devralır almaz evlenecek. Bunu fark ettiğim anda midem bulanıyor ve göğsüm sıkışıyor.

"Zara, canım." Babamın sesi arkamda çınlıyor ve beni sıçratıyor.

Yutkundum ve arkamı döndüm. "Merhaba baba."

"Mantıklı düşünüp aşağı inmeye karar vermene sevindim." Sanki itaatkâr bir köpeği övermiş gibi sırtımı sıvazlıyor. "Güzel bir akşam, değil mi?"

"Evet."

"Eğlenmene sevindim bebeğim. Bu görülmesi zorunludur. La Famiglia için önemli olan insanları tanımak için. Yakında kız kardeşin bu iyi adamlardan biriyle evlenecek. Ve sonra sıra sana gelecek."

İçimdeki ürpertiyi bastıramıyorum. Şimdiden bizi evlendirmeyi planlıyor. Ne yazık ki, bu alışılmadık bir durum değil. Cosa Nostra içindeki evliliklerin çoğu ittifakları güçlendirmek ya da olumlu bir iş birleşmesi sağlamak için düzenlenir. Ama Tanrı aşkına, ben daha on altı yaşındayım ve Nera da on sekizine yeni girdi.

"Merak etme." Babam yine omzumu okşadı, belli ki tiksintimi endişeyle karıştırarak. "Zamanı geldiğinde senin için tatlı, nazik bir eş bulacağımızdan emin olacağım. Belki Ruggero. İkiniz iyi bir eş olursunuz."

Bakışlarım babamınkileri takip ederek müzisyenlerin çaldığı sahnenin yanında toplanmış bir grup adama yöneliyor. Capo Primo'nun en küçük oğlu Ruggero, kamburunu çıkarmış, elindeki
Son yüzyılda kimsenin kullanmadığı mendillerden biriyle burnunu temizliyor. Bordo takım elbisesi şortuna asılı, söğüt gibi. Kalın çerçeveli kahverengi gözlükleri ve çok fazla jöleyle toparlamaya çalıştığı asi saçlarıyla, Ruggero huzurevinden kaçmış gibi görünüyor.
Birinin Noel partisini basmak. Ve düşünsene, adam 20 yaşında bile değil.

"Katılmıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Neden? Muhtemelen bir noktada Primo'nun pozisyonunu devralacak. Ruggero her şeyi öğrenmek için çok sıkı çalışıyor.

Babasından para aklamanın inceliklerini öğrenmiş. Ve çok yumuşak bir mizacı var. Onunla birlikte olmaktan endişe duymana gerek yok, Zara."

Hiçbir zaman şiddete ihtiyaç duymadım ama şimdi babamın yüzündeki nazikçe küçümseyen ifadeyi gördüğümde onu yumruklama dürtüsü beni ele geçiriyor. Beni hâlâ anlamaması nasıl mümkün olabilir? Kendi kızı. Sırf kenarda kalmayı tercih ettiğim için
zayıf biri olduğumu ya da insanlardan korktuğumu. Her sabah okula gitmek, durmaksızın yapılan alaylara ve tatsız şakalara katlanmak ve kindar zorbaları görmezden gelmek için gereken gücü ve kararlılığı asla anlayamazdı.

En azından o Kenneth Harris denen pislik mezun oldu, artık her gün onun çirkin suratını görmek zorunda değilim. Kolumu kopardığı olaydan sonra benden uzak durduğu için minnettarım. Belki de birkaç gün sonra geçirdiği trafik kazası onu biraz olsun insani açıdan sarsmıştır. Yaklaşık bir ay hastanede kaldı ve okula döndüğünde her iki kolu da alçıdaydı.

"Bence misafirlerinin yanına dönmelisin," diye dürttüm.

"Haklısın." Babam gülümsüyor. "Eğlenmeye çalışın. Ama

hayır
Alkol. Don'un kızının uygunsuz davranışlarda bulunmasına izin veremeyiz." Gitmek için döner, sonra durur ve ceketinin cebine uzanır. "Neredeyse unutuyordum. Bunu bugün gördüm ve beğeneceğini düşündüm. Kız kardeşin için de bir tane aldım."

Babamın avucundaki narin altın zincir bileziğe bakarken burnuma sinir bozucu bir karıncalanma hissi yerleşiyor. Halkalardan birinin üzerinde, ortasında yakut olan, vintage tarzı küçük bir tılsım asılı.

"Son koleksiyondan. Retro tasarımı beğeneceğinizi düşündüm."

"Çok güzel," diye mırıldandım.

"Bunu duyduğuma sevindim." Gülümseyerek bileziği bana uzattı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Şimdi git ve onlara terbiyeli bir hanımefendinin nasıl davrandığını göster."

Babam çimenlikte yürürken kalabalık etrafını sarıyor. İnsanlar Don'la birkaç kelime konuşmak ya da sadece onun yanında görünmek umuduyla ona doğru akın ediyor. Her zaman var olan karizması ve konumunun gücü onları bir fener gibi kendine çekiyor. Her zaman bir ya da iki şakası vardır. Bir hanımefendi için mükemmel bir iltifat, bir erkek için onaylayıcı bir baş sallama, dikkatini çekmek isteyen herkes için ışıltılı bir gülümseme.

Nuncio Veronese ile garip sessizlikler yaşanmaz çünkü her zaman konuşmanın akışını sağlayacak doğru kelimeleri bulur. Doğum gününü hatırlar ve
Her Cosa Nostra üyesi için yıldönümü tarihleri belirlemiş ve önemsediğini göstermek için zevkli bir kart ya da buket göndermeyi bir kez bile unutmamıştır. Onun düşünceli doğasından kim şüphe edebilir ki? On yılı aşkın bir süredir oynadığı rol için gerçekten mükemmel bir adam ve belli ki bu rolden gönülden keyif alıyor.

Elim bileziğin etrafını öyle bir güçle sarıyor ki, tılsım muhtemelen tenimde bir çentik bırakacak. Ne yazık ki büyük Nuncio Veronese, yardımsever bir liderin mükemmel kişiliğini sürdürürken bir yerlerde diğer rolünü unuttu. Kızlarına karşı sevgi dolu bir baba olmak.
sadece imajı uğruna öyle davranıyor. Belki o zaman takıların çoğunu takamayacağımı hatırlar.
Hep imrenmişimdir. Ve kesinlikle hiçbirini benim için almadı.

Bir zamanlar kız kardeşime babamızın bizi sevip sevmediğini sormuştum ve verdiği cevap bugün hala kulaklarımda çınlıyor. Elbette bizi seviyor, demişti. Ama sanırım Aileyi daha çok seviyor. Nera her zaman benden daha uyumlu olmuştur.
bu durumu olduğu gibi kabul etmeliydim. Ben kabul edemem. Aşkta kademeler yoktur. Orta yol yoktur. Ya birini seversiniz ve onun için her şeyi yapmaya hazır olursunuz. Ya da sevmezsin.

Bu nedenle, babamın peşinden giderken ve yol boyunca konukların konuşmalarından parçalar yakalarken en ufak bir pişmanlık ya da utanç hissetmiyorum. Burada bir fısıltı yakalıyorum, orada alçak sesle yapılan bir bildiri. Yarın sabah Massimo'ya yazacağım mektupta aktaracağım bilgileri topluyorum.

Geçmişte bu tür etkinliklere katılmaktan korkar ve kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Artık öyle değil. Kimseye itiraf edemem ama bugünlerde gerçekten keyif alıyorum.
Babamın partileri. Buradaki çoğu insan için ben görünmezim ve hayatları üzerindeki etkim hakkında hiçbir fikirleri yok. Kabul ediyorum, bu dolaylı bir etki ve hayatlarını değiştirmesi zor. Ama yine de sonunda bu dünyanın bir parçasıymışım gibi hissettiriyor. Benim dünyam. Uzun zamandır bu dünyaya kabul edilmek istiyordum ama bunu yapacak cesaretim hiç olmamıştı.
bunu gerçekleştirmeye çalışın.

Ta ki Massimo bana yolu gösterene kadar.

Bu tatmin ve amaç duygusunu kalbime yakın tutuyor, misafirler arasında dolaşırken içimi kaplamasına izin veriyor, onun işine yarayabilecek her bir detayı hafızama kaydediyorum.

Batista Leone geldi ve yaylı çalgılar dörtlüsünün yanında babamın yanında duruyor, kiraz çiçeği ağacının gölgesinde kısık sesle konuşuyor. Babamın sertleşmiş çenesine ve çatılmış alnına bakılırsa, konuştukları şey ciddi olmalı. Sahnenin uzak tarafına doğru dönüyorum ve viyolonselcinin hemen arkasında duruyorum. Müzik sofistike ve zarif ama biraz fazla gürültülü; babamın ve müsteşarın ne dediğini duymak için konsantre olmam gerekiyor.

"Brio haklı," diyor Leone uzun bir nefes alırken viskisinden bir yudum alıyor ve çorba höpürdetiyormuş gibi korkunç bir ses çıkarıyor. Adamın edep yoksunluğundan tiksinerek yüzümü buruşturdum. "Kumarhanelerde kola satmak düzinelerce yeni müşteri getirir,
her ay iyi ödeme yapan müşteriler. Neden bu çok kârlı iki işi aynı şemsiye altında birleştirmeyelim?"

"Çünkü Aile'nin üyeleri sahiplik grubunun bir parçası olarak listeleniyor, Batista. DEA'nın bundan haberi olursa hepimiz batarız."

"Ürünü yalnızca seçkin müşterilere, güvenilir olduğunu kanıtlamış olanlara sunabiliriz. Tabiri caizse el altından yaparız." Leone babama doğru kayıyor ve yorumunun geri kalanını kaçırmamak için daha yakına eğilmek zorunda kalıyorum. "Sadece orada burada birkaç işlem."

"Peki ya biri konuşursa? Haber çabuk yayılır, bunu biliyorsun."

"Onlara şartlı olarak indirimli fiyatlar sunabiliriz ağızlarını kapalı tutmak. Bununla birlikte, temelde risk yok. Bunu bir düşün, Nuncio."

Babam içkisine bakıyor, bu fikri düşünüyor ve gergin geçen birkaç saniyenin ardından, zor fark edilecek kadar hafifçe başını sallıyor.

Başımı sallıyorum. Bunu gerçekten düşünüyor olamaz, değil mi?

Babam ve Leone'ye iki adam daha katılıyor ve her biri kahkahalar arasında kötü kokulu bir puro yakıyor. Bir adım geri çekiliyorum. Çimenlerin kenarından eve doğru ilerliyorum, dumandan ve entrikacı Cosa Nostra yandaşlarından uzakta.

Odama girdiğimde hızlı bir duş alıyorum, sonra yatağımın altından Massimo'nun mektuplarının olduğu kutuyu çıkarıyorum. Benim hazinem.
İçinde yaklaşık elli tane basit beyaz zarf var, bu yüzden sakladığım yeri dolabımdan eski, rustik ahşap bir sandığa çevirmek zorunda kaldım; yatağın altına kadar soktum. onları güvende tutmak için elimden geldiğince çerçeveledim. Hepsi, onları aldığım sıraya göre dikkatlice sıralanmıştır.

Massimo'ya yazdığım son mektupta ondan biriyle çıkma tavsiyesi istedim. Biriyle çıktığımdan değil, hatta planlıyordum. Sadece ne diyeceğini görmek istedim. Bu yüzden yalan söyledim, okuldaki bir çocuğun bana asıldığını söyledim.

Massimo muhtemelen sorumu aptalca buldu. Genç bir kız, hayatının yarısına yakınını hapiste geçirmiş, otuzunu aşmış bir adamdan flört tavsiyeleri istiyor. Ona bu kadar aptalca bir şey sormama neyin sebep olduğundan emin değilim. Belki de öyleyimdir ama gerçeği itiraf etmek kendimi daha da aptal gibi hissetmeme neden olur.

Çünkü gerçek şu ki... Onu kıskandırmak istedim.

Massimo nihayet mektuplarıma cevap vermeye başladığında, söyledikleri merakımı artırdı. O garip, ilgi çekici bir varlık, çok yakın ama aynı zamanda çok uzak ve ben onun hakkında daha fazla şey bilmek istedim. Ve onu, muhteşem kurnaz zekasını daha iyi tanıdıkça, merakım hayranlığa dönüştü. Yine de bir noktada, bu hayranlık başka bir şeye dönüştü.

Onun mektuplarından birini her aldığımda kalbimin küt küt atması sadece yeni bir görev için duyduğum heyecandan kaynaklanmıyor. Etrafta gizlice dolaşıp bilgi topladığımda, bunun nedeni Ailenin genel başarısı için endişelenmem değil. Artık öyle değil. Bunu onun için yapıyorum. Çünkü hissettiğim bu yeni duygu daha derin bir şey. Yasak bir şey. Ve bunun üzerinde durmamaya çalışıyorum.

Massimo'nun son mektubunu açtım ve son paragrafı tekrar okudum. Randevulaşmayla ilgili soruma verdiği yanıtı içeriyor.

Erkekler domuzdur, Zahara. Ciddi bir şeye başlamadan önce onun niyetini bildiğinden emin ol. Dikkatli ol, ufaklık.

M.

Son kelimeye bakıyorum.

Kiddo.

Biriyle çıkıp çıkmadığım umurunda değil. Ve neden O mu ?

Ağzımda acı bir tat bırakıyor, ilk okuduğumda neredeyse boğulacak gibi olduğum aynı kuru yanık.

Kağıdı buruşturup top haline getirdikten sonra banyoya taşıyor ve sifonu çekiyorum.

"Cambridge yatırımlarımızın getirisi düşüş gösteriyor." Üç aylık nakit akış raporunun çıktısını indiriyorum. "Neden?"

Üvey babam görünüşte rahat bir tavırla omuz silkiyor ama kalemiyle oynamaya devam ediyor. Buraya gelmekten nefret ettiğini biliyorum.
haftalık "toplantılarımız" için beni görmek için hapishaneye geliyor, ancak bunu asla kabul etmiyor. "Kira oranları çok rekabetçi hale geldi, uzun vadeli kiralamalarda bile. Bizimkini yüzde on düşürmek zorunda kaldık."

"Bunu onayladığımı hatırlamıyorum, Nuncio."

"Sizi bu kadar önemsiz bir şeyle rahatsız etmek istemedim. Sadece birkaç düzine apartman dairesi."

Öne doğru eğildim. "Ne kadar küçük olursa olsun, herhangi bir karar vermeden önce her şeyi bana rapor ediyorsun."

Nuncio yüzünü buruşturuyor ama soğukkanlılığını koruyor. "Büyük Boston bölgesi genelinde boşluk oranı yüksek ve mevcut kiracıları kaybetme riskini almak istemedim Massimo. Piyasa geçen yıldan bu yana düşüş eğiliminde."

"O zaman mülklerimizi daha kârlı hale getirmenin bir yolunu bulun! Bir sürtük kiralayın ve dairelerimizden birinde pilates yaparken ya da başka bir şey yaparken reklamlarını yayınlayın. Kira oranlarının geçen yılki seviyeye çıkmasını istiyorum ve bunu yapmak için Back Bay'in ortasına bir reklam panosu asmanız gerekse bile umurumda değil."

Nuncio gözlerini kırpıştırır, sonra hızlıca not defterine bir not düşer. "Elbette."

"Peki ya yemek işlerimiz?" Ben soruyorum.

Bu lanet yerde "gözler ve kulaklar kapalı" muamelesi görmek için çok para yatırdım ve önemli bağlantılar kurdum. Ziyaretçim olduğunda odadaki kamerayı kapatmaları için gardiyanlara para ödeniyor ama ben yine de işimi şansa bırakmıyorum. Üvey babamla yasadışı operasyonlar hakkında konuşurken hep şifreli konuşurum. Yasadışı uyuşturucu işimize "catering" ve her ürünün kendi gizli etiketi var. Hatta Nuncio'ya paravan bir iş olarak hareket etmesi için yasal bir catering şirketi kurdurdum, böylece olası şüpheleri ortadan kaldırdım.

"Kâr marjları sabit," diyor. "Son birkaç haftada tavuk talebi biraz arttı.
Mevcut tedarikçimiz maksimum kapasitede olduğu için başka bir çiftlik bulmamız gerekebilir."

"Güzel. Güney'deki tedarikçileri araştırmak akıllıca olabilir. Bir arkadaşımla konuşacağım, o da sizinle temasa geçecek birini ayarlayacak."

Nuncio bana bakıyor, açıkça kafası karışmış. Tanrı aşkına! Nasıl oluyor da ergenlik çağındaki kızı, mektuplarımla çok kısıtlı yönlendirmelerime rağmen benim şifreli dilimi en başından beri anlayabiliyor ve bu aptal bir pusula ve haritayla yolunu bulamıyor?

"Güney, Nuncio," diye açıklıyorum. "Birkaç yıl önce düşündüğümüz küçük ölçekli organik tavuk çiftliği."

Nuncio'nun beyninin Perulu bir uyuşturucu kartelinden bahsettiğimi anlaması bir saniye daha sürdü. Biz kokaini, nam-ı diğer "tavuğu" çoğunlukla Kolombiya'dan alıyoruz.

"Evet, kulağa hoş geliyor."

"Hazır tavuktan bahsediyorken... Senin kumarhanelerin atıştırmalık menüsüne baget eklemeyi düşünüyor."

Nuncio'nun yüzü anında soldu. Arkasına yaslandı ve kocaman gözlerle bana baktı. Vay, vay... Küçük casusum haklıymış. Kumarhanelerime uyuşturucu girmesine izin vermeyi düşünüyordu. Damarlarımda dolaşan öfkeye rağmen dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu kız tam bir baş belası.

"Anlıyorum." Başımı salladım. Sonra kelepçeli ellerimi metal masaya vurdum. "Sakın bir daha işime burnunu sokmayı aklından bile geçirme!"

Nuncio sandalyesinde irkiliyor, vücudu gerginlikten kaskatı kesiliyor. Ailenin yıllarca yüzüğünü öpmesi ve onun melodisiyle dans etmesi onu etkiliyor gibi görünüyor. Arada sırada,
Üvey babam burada kimin yetkili olduğunu unutuyor ve aptalca fikirler üretiyor. Sonra da ona gerçeklerin hatırlatılması gerekiyor.

Ellerimi kavuşturup masanın üzerine koyarak bakışlarımla onu kıstırıyorum. "Bana yapmamayı tercih edeceğim şeyleri yaptırmayın, Nuncio."

Ben ona ters ters bakmaya devam ederken boncuk boncuk terler saç çizgisine yapışıyor.

Ben hapisteyken üvey babamın Boston Ailesi'nin başı olarak ortalıkta dolaşması çok uygun. Ben çıktıktan sonra, dizginleri resmen bana devredecek. Bu anlaşma onun için çok daha avantajlı.
Benim hakkım olduğunu bildiği şey için benimle savaşıyor ve daha sonra diğer küçük beyinli aptallarla mücadele etme ihtiyacımı hafifletiyor. Ama eğer emirlerime uymazsa onu aradan çıkarmakta bir sakınca görmüyorum. Nuncio da bunu biliyor.

Bakışlarını önündeki not defterine çeviren üvey babam yavaşça başını sallıyor.

"Bunu çözdüğümüze sevindim. Kızlar nasıl?"

"İyiler. Nera için potansiyel evlilik eşlerini araştırıyordum. Benim seçmemi ister misiniz, yoksa aklınızda zaten biri var mı?"

"Peki Nera bu fikir hakkında ne düşünüyor?"

"Eğer onun eli için bir anlaşma yaparsam Belediye Binası Meydanı'nda çıplak dans etmekle tehdit etti."

Dudaklarımda küçük bir tebessüm beliriyor. Onu hatırlıyorum
Küçükken inatçıydı. "Şimdilik tüm evlilik çabalarını durdurun."

Nuncio gözlerimle buluştu. "Nera'nın isteklerini önemsemeni beklemiyordum."

"Elbette isterim. Ne de olsa biz bir aileyiz."

Doğrusu umurumda bile değil. Ama o Elmo'nun kız kardeşi ve sırf bu yüzden onun bu konudaki duygularını dikkate almaya hazırım. En azından onu evlendirmek benim ihtiyaçlarıma uygun olana kadar. O zaman onu koridorda şarkı söyleyerek ve gülümseyerek yürümeye göndereceğim.

"Gelecek Perşembe görüşürüz." Başımla karşı duvardaki kapıyı göstererek Nuncio'ya toplantımızın bittiğini işaret ediyorum.

O gidene kadar bekliyorum, sonra bileklerimi masaya kaynaklanmış kelepçeden çözen gardiyanın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Maaşımla çalışan sekiz gardiyandan biri. "Özel bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Tabii ki." Kelepçelerin kilidini açtı ve telefonunu önüme koydu. "İşin bitince kapıyı çal."

Bir süre sonra odadan çıkıyor ve metal kapıyı büyük bir gürültüyle arkasından kapatıyor. Bu ses bunca yıl sonra bile hala sinirlerimi bozuyor.

Telefonu kaldırıp Salvo'nun numarasını çeviriyorum. Çocukluğumuzdan beri arkadaşız, annem Nuncio'yla evlenmeden çok önce, her şeyin boka sarmasından bir ömür önce. Muhtemelen bugünlerde içtenlikle güvendiğim tek adam o. Salvo'nun zaman zaman beni burada ziyaret etmesini sağlayabilseydim işler çok daha kolay olurdu. Cosa Nostra'nın işleriyle ilgili en son gelişmeleri

Nuncio'nun aptalca saçmalıkları. Ama bu her Tom, Dick ve Harry'ye Salvo'nun hala benim destekçim olduğunu gösterecektir.

Ailenin ya da başka birinin şüphelenmesini, neyin peşinde olduğumu anlamaya çalışmasını istemiyorum, bu yüzden Salvo'yu buraya getirme riskini alamam. Diğer kaptanların güvenini korumak için benden uzak durması gerekiyor. Hiçbiri benim hayranım değil. Yine de bazen, benim için acil bir meseleyi halletmesi için en eski dostumdan başka kimseye güvenememem. İşte o zaman Salvo'yu aramak için bana sadık gardiyanlar tarafından taşınan bir kullan-at telefon kullanıyorum. Ve bu özel meselenin halledilmesi gerekiyor. Hemen.

Hat bağlandığı anda doğrudan konuya giriyorum. "Brio ve Leone, kumarhanelerdeki atıştırmalık menüsüne tavuk eklenmesi için Nuncio'nun peşini bırakmıyor. Sen de farkında mısın?"

"Hayır." Sessizlik birkaç kalp atışı boyunca uzuyor. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Fark etmez. Onlara göz kulak ol. Özellikle Leone. Adamın onun hakkında bir şeyler bulabildi mi?"

"Pek sayılmaz, Adriano'nun karısını becerdiği gerçeği dışında."

"Tamam. Adamın koklamaya devam etsin. Özellikle Leone'nin yanında, ama diğerlerinin de yanında," diyorum. "Yakuza'yı ziyaret etmen gerekiyor. Onlara geçen yıl Tanaka burada benimle kilit altındayken onunla yaptığım anlaşmayı hatırlat."

"Olur. O zaman onları gelecek planlarınıza dahil ediyorsunuz?"

"Belki," diyorum, telefonda daha fazlasını paylaşmaya isteksiz bir şekilde. "Başka bir şeye ihtiyacım olursa seni ararım." Nefes almak için duraklıyorum ama ekleme ihtiyacı hissediyorum: "Sana borçluyum ve dışarı çıktığımda bunca zaman yanımda olduğun için ödüllendirileceksin."

"Sana bu yüzden yardım etmiyorum, Massimo. Bunu biliyorsun." Salvo iç çekti. "Avukatından haber var mı?"

Sandalyede arkama yaslanıyorum ve çatlak tavana odaklanıyorum.
Beş yıl daha.

Hapishane dönemimin başında iyimserdim. McBride'ın cezamı temyize götürmekte başarılı olacağına inanıyordum. Olmadı. Sonra, umutlarım zorunlu asgari üç yılımı doldurduktan sonra erken şartlı tahliyeye kaydı. Ama bu reddedildi. Bir sonraki başvurum da öyle oldu. Ve Sonraki. Her reddedilişte, birilerinin beni kilit altında tutmak için ellerinden geleni yaptığı daha da açık hale geldi. Derin cepleri ve bunu gerçekleştirecek doğru bağlantıları olan biri.

Nuncio benim birincil şüphelimdi çünkü beni hapiste tutarak en çok o kazanacaktı. Ama o kadar cesur olmadığına eminim. Başka biri olmalı. Son zamanlarda, Batista Leone olduğuna inanmaya meyilliyim. Yılanın mahkemelerde ve Islah Departmanı'nda pek çok arkadaşı var ve babamın patron yardımcısı olmadan önce de bu ağı geliştirmişti. Şartlı tahliyemi reddedecek güce sahip birini tanıdığından şüphem yok.

"Hayır," diye ısırdım. "O cephede yeni bir şey yok."

"Bağlantılarıma tekrar ulaşacağım."

"Pekâlâ." Hiçbir şey çıkmayacağını bilerek başımı sallıyorum. Zaten birkaç kez denedi.

"Bana diğer kaynağının kim olduğunu söyleyecek misin?"

Bir an için küçük casusumun kimliğini kendime saklamayı düşündüm ama sonra fikrimi değiştirdim. Bir noktada bilgi alışverişinde bulunmalarına ihtiyacım olabilir. "Üvey kız kardeşim.
Zahara."

"Benimle dalga mı geçiyorsun!" diye boğulur. "Nasıl olur da... O hala lisede değil mi?"

"Bu da onu çok zeki ve becerikli bir öğrenci yapıyor. Birkaç yıldır ihtiyacım olan her şeyi bana getiriyor.

Şimdi."

Hat boyunca hamile bir duraklama uzanıyor. Salvo çok nadiren sözünü kaybeder. İtirafım onu şok etmiş olmalı. Neden böyle olduğundan emin değilim. Beni yeterince iyi tanıyor, şaşırmamalı. Amaçlarımla örtüşmediği sürece ahlak ilkelerine bağlı kalmam,
Kim olursa olsun hiç kimseyi ticari çıkarlarım için kullanmaktan çekinmedim.

"Leone'yi izlemeye devam et," diyorum ve aramayı kesiyorum.

Hücreme döndükten kısa bir süre sonra Sam postalarımı getirmeye geldi. Hapishane nüfusunun geri kalanı öğle yemeğinden sonra mektuplarını alacak, ama ben ayrıcalıklı muamelenin tadını çıkarıyorum. Zarfı yırtıp açarken, bu mektubun dikiş üzerine başka bir başyazı içerip içermeyeceğini merak ediyorum. Onları umursamıyorum. Zahara'nın bana aktardığı önemli bilgileri kamufle eden güzel dolgular olarak hizmet ediyorlar. Ve ne renk kumaş istediğini sorduğunda komik buluyorum.
bir sonraki projesi için seçmeli. Sanki kestane ile bakır arasındaki farkı anlayabilirmişim gibi. Benim için hepsi kahverengi. Yine de sık sık ergenlik çağındaki üvey kız kardeşimin sorduğu tuhaf soruları yanıtlamak zorunda kalıyorum. Bu
aptallığın da ötesinde. Yine de, arada sırada böyle sıradan şeylerle uğraşmak bir şekilde canlandırıcı oluyor.

İstenmeyen bir dikkat çekmeyeceğinden emin olana kadar ona seyrek olarak gönderdiğim ilk mektuplarımda, Zahara'yı evde olup bitenler hakkında bana daha fazla bilgi vermeye yönlendirdim. Nuncio'nun neyin peşinde olduğu ve benimle neleri paylaşmıyor olabileceği konusunda bana daha iyi bir fikir verecek türden şeyler. Üvey babanın ev sahipliği yapmayı sevdiği yıllık Aile toplantısına kimler katıldı? Tanışmadığım yeni biri var mı? Ne yaptı?
yoksa bir TED konuşmasına mı dönüştü? Orada olmayı özlüyormuşum gibi hissettiren küçük şeyler. Sonra biraz daha genişleterek geniş iş alanlarına odaklandım. Nuncio'nun kararlarına katılmayan kimse var mı? C-level yöneticilerden herhangi biri onu daha sık ziyaret ediyor mu?

diğerlerinden daha mı iyi? Toplayabildiğim her şeyin faydalı olma potansiyeli olduğunu düşündüm.

Ancak zaman geçtikçe ve daha fazla mektuplaştıkça, üvey kız kardeşimin daha önce düşündüğümden çok daha büyük bir varlık olabileceğini fark ettim. Sonuna kadar kullanmamak için aptal olacağım bir varlık.

Ben de öyle yaptım.

Yaklaşık bir yıl önce, babasının ofisinde benim için belirli bir belgeyi bulup bulamayacağını sordum.
başka kimsenin bilmesini istemedim. Amacım, Nuncio'nun talimatlarıma uyduğunu ve sözleşmeyi benim istediğim gibi imzaladığını teyit etmekti.
Ama aynı zamanda bunu başarıp başaramayacağını öğrenmek için de sabırsızlanıyordum. Baktım ki, aradığım şeyi bulmakla ve sözleşmenin imzalandığına dair beni temin etmekle kalmadı, bir adım daha ileri giderek sözleşmede yer alan diğer ayrıntıları da aktardı
Miktarlar ve satın alma oranları gibi anlaşma şartları.

Bir hafta sonra, Nuncio'nun kasasına nasıl erişileceğine dair şifreli mesajımı çözmüştü. O zamandan beri
Onun için ya da Aile için yaptığım tasarımlarda, şüphelenmeyen köstebeğim bana paha biçilmez bilgiler veriyor. Onun sayesinde, babasının Perşembe günleri işimizle ilgili raporlarını sunmak için beni ziyaret ettiğinde bahsetmeyi "unuttuğu" ayrıntıları tam olarak biliyorum. Daha doğrusu benim işimle ilgili.

Zahara'ya verdiğim en son talimatlar arasında babasının bilgisayarına girip yasal bankamızın online hesap özetlerini alması da vardı
hesaplar. Elimden geldiğince mali durumu kontrol altında tutmak istiyorum. Ne yazık ki, yasadışı işlerimizle bağlantılı olan gizli hesaplarımız hakkında hiçbir şey yapamıyorum. Kimsenin postalarımla oynamadığından emin olmak için alabileceğim her türlü önlemi almama rağmen, yine de hiçbir şeyden bahsetme riskini almayacağım
kağıt üzerinde suçlayıcı. Şimdilik, bu fonların durumu hakkında Nuncio'nun sözüne güvenmek zorundayım.

Mektubunu açtım ve çatık kaşlarla ilk paragrafı taradım. Bakiyelerin milyonlarla ifade edilmesi gerekirken, rakamlar tamamen iki basamaklı değerlerden oluşuyor.
Ve sonra, aklıma geldi. Sıfırları atlamış, tıpkı benim ona yazarken sık sık yaptığım gibi. Zeki kız.

Sonraki birkaç cümle, bir hafta önce katıldığı arkadaşının nişan partisi hakkında. Bunların içinde işime yarayacak bir şey olduğundan şüpheliyim. Yine de her kelimesini okudum.

Mektup her zamanki gibi sorularıyla sona eriyor.
Bazen parmaklıklar ardındaki hayatımla ilgili oluyorlar, ama çoğu zaman benimle ilgili oluyorlar. Bir insan olarak. İlk başta onları görmezden geldim ya da kısa, belirsiz cevaplarla geçiştirdim.
Ancak son zamanlarda kendimi daha fazla ayrıntı açıklarken buluyorum.

Ona çoğunlukla en çok özlediğim küçük şeylerden bahsettim. (Metal mutfak eşyaları ve normal yemek takımları. İstediğim zaman duş alma özgürlüğü. Normal sokak kıyafetleri.) Yüce Tanrı hakkındaki görüşlerim. (Hayatlarımızı mucizevi bir şekilde etkileyen yüce, her şeye gücü yeten bir güce inanan biri değilim).
Adalet ve benim doğru ve yanlış hakkındaki görüşlerim. (Hukukun üstünlüğü
ve doğruluk ilkesi iki yönlü bir yoldur - herhangi bir eylemin ahlaki doğruluğu, hangi taraftan bunları tanımlamasını istediğinize bağlıdır).

Bir keresinde bana Elmo'yu sordu. Onu hatırlıyor musun? Bana nasıl biri olduğunu anlatabilir misin? Ona cevap yazmak saatlerimi aldı. Gerçekleri ve anekdotları hatırlamakta zorlandığım için değil. Ben yapmadım. Ama Çünkü Elmo'nun ölümü hâlâ kanayan bir yara. O zamanlar da - şimdi olduğu gibi- ona daha erken ulaşamadığım için kendimi suçluyorum.
Onu kurtarmadığım için. Bunu ona, kardeşi hakkında bildiğim ve hatırladığım her şeyi aktarmadan hemen önce söyledim. Her şeyi, çünkü onu tanımayı o da hak ediyordu.

Ona gönderdiğim tek ve ağır mesaj buydu. Geri kalanlar yüzey altı tüyleriydi. Garip hissettim ve bir çeşit

Bu şeyleri biriyle paylaşmak aptalca. Özellikle de küçük üvey kardeşimle. Bazen hâlâ öyle hissediyorum.

Gerçek çatalları kaçırdığınız için yakınmak yerine daha önemli şeylere odaklanmalısınız.

Burnumun kenarını sıkıyorum, kafamın içindeki geveze pisliği uzaklaştıracağını umuyorum. Ama gitmiyor. Şerefsiz, ortaya çıktığından beri olduğu gibi daimi ikametgahının tadını çıkarmaya devam ediyor.

Burası rahat. Şimdi şu kalemi al ve kıza kulağını yerden ayırmamasını söyle. Menüde tavuktan bahsediliyorsa daha fazlasını bilmemiz gerek.

"Diğer lavaboyu kullan." Arkamdan bir kızın fısıltılı sesi geliyor. "Ondaki o şeyi yakalamak istemezsin."

Gözlerimi deviriyorum. Her seferinde aynı hikaye. Vitiligom hakkında açıklama yapmayı uzun zaman önce bıraktım, bu yüzden bu sürtüklere cevap verme zahmetine girmeden banyodan çıkıyorum. Tanrım, onlardan bıktım usandım. Hannah etraftayken herkesin şirretliğiyle başa çıkmak daha kolay. Gerçi biz
özellikle yakın, bana asla dışlanmış gibi davranmaz. Ama geçen hafta bileğini kırdı ve okula geri dönemeyecek.
bir süreliğine. Ailesi onu spor ve dans yaralanmaları konusunda uzmanlaşmış süslü bir tedavi merkezine götürdü.
iyileşebilir.

Koridor boyunca ana kapıya doğru yürürken başımı öne eğiyorum, bakışlarım birkaç adım önümden öteye gitmiyor. Her zaman yaptığım gibi, yanımdan geçen herhangi biriyle göz göze gelmekten kaçınıyorum. Ancak bu sefer, bir şey var

beni rahatsız ediyor. Sanki ensemde bir kaşıntı var. Yüzeyin altında öylece kazıyıp atamayacağım bir şey var.

Bu anın diğerlerinden hiçbir farkı yok - okul arkadaşlarımın küçümsemelerine katlanıyorum, ister beni görmezden gelsinler ister bir ucubeymişim gibi açıkça baksınlar. Her zamanki gibi. Ve korkmuş küçük bir fare gibi onlara dönüp bakmıyorum. Her zamanki gibi.

Ayaklarım titriyor. Ensemdeki kaşıntı basit bir tahrişten daha fazlası gibi geliyor. Koridorun ortasında durdum ve aklım Massimo'nun son mektubuna ve özellikle de o tek cümleye kayarken ayakkabılarımın uçlarını sıkıca kavrıyorum. O cümle
Muhtemelen sonradan söylenmiş bir sözden fazlası değil, sadece bir avuç kelime, ama kafamın içinde yüksek sesle çınlıyorlar.

Sen bir tehditsin, evlat. İyi iş çıkardın.

Kendimi hiçbir zaman uzaktan yakından tehditkâr biri olarak görmedim. Böyle biri kararlılık ve cesaret yayar. Bende olduğunu sanmadığım nitelikler. Ama belki de vardır. Ne de olsa, özel yerlere gizlice giriyor ve bu şehirdeki en tehlikeli insanlardan bazılarını gözetliyordum. Ve üvey kardeşime şifreli mesajlar gönderiyordum. Hapishanede.

Tüm bunlara rağmen hâlâ bir grup gencin gözlerinin içine bakmaya korkuyorum. Neden korkuyorsun? Çünkü onların beni küçümsemelerini, bir şekilde onlardan aşağı olduğuma inanmalarını görmek istemiyorum.

Belki de bu yüzden ensem kaşınıyor ve yere bakmaya devam ettiğim her saniye bu his daha da güçleniyor. Vücudumdaki her bir atom protesto için uğulduyor, bu çökmüş görüntüye isyan ediyor.

Yavaşça başımı kaldırıyorum. Bakışlarım yeniden tam önüme odaklanıyor ve ilk adımımı atıyorum. Ve sonra bir tane daha. Başım dik bir şekilde okuldan çıkana kadar emin ayaklar beni ileriye taşıyor. Ve bu çok iyi hissettiriyor.

Kampüsün kapısına yaklaştığımda, genelde beni eve bırakan parlak beyaz SUV'un olmadığını fark ediyorum. Onun yerine, kaldırımın kenarına park edilmiş şık siyah bir spor araba var. ile
Kaptan Salvo Canali kaputa yaslanıyor.

"Bay Canali?" Ona ulaştığımda sordum. "Bir şey mi oldu?"

"Salvo. Lütfen. Peppe'yi geri gönderdim, seni eve bırakacağımı söyledim." Çok daha alçak bir sesle, "Konuşmamız gerek." diye ekledi.

"Um... tamam," diye mırıldanıyorum yolcu koltuğuna çökerken. Benimle ne konuşmak istiyor olabilir ki? Daha önce hiç konuşmamıştık.

Salvo direksiyona geçiyor ve arabayı çalıştırıyor. Tek kelime etmeden trafiğe giriyor ve sürmeye devam ediyor ve her kilometrede sessizlik beni daha da gergin hissettiriyor. Daha fazla dayanamadığımda neredeyse evime varmıştık.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Akıl sağlığın," diyor dişlerinin arasından. "Massimo için babanı mı gözetliyorsun?"

Kaskatı kesildim. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bana söyledi. Onca insan arasından seni böyle bir şekilde kullanmaya kalkıştığına inanamıyorum."

Ellerim sırt çantamın kayışlarını sıkıyor. Onlara bakarsam eklemlerimin bembeyaz olacağından eminim. Salvo'nun Massimo'nun diğer casuslarından biri olduğunun farkına varmak
sözlerinin geri kalanı kaydedildiğinde bir kenara itildi. Ve onları söyleme şekli.

"Neden ben değil?" Ben soruyorum.

"Neden?" Gözleri önce bana sonra tekrar yola kaydı. "Çünkü daha on altı yaşında bile değilsin! Massimo'nun nasıl biri olduğunu biliyorum ama bu... Siktir! O çıkarcı orospu çocuğu."

"'Manipülatif orospu çocuğu' mu?" Kaşımı kaldırıyorum. "İkinizin arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleyiz. Sadece... Sinsi planları için bir çocuğu istismar ettiğine inanamıyorum."

"Ben çocuk değilim. Ve sanırım onu çok iyi tanımıyorsunuz. Bilseydiniz, hedeflerine ulaşmak için elinden gelen her şeyi yapacağını bilirdiniz. Ayrıca, bu pek de Diğer taraf durumun tamamen farkındaysa ve şartları kabul etmişse buna 'sömürü' denir. Ben de öyleyim ve kabul ettim. Yani bu basitçe karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma."

Salvo elini saçlarında gezdiriyor, cevabımı kabullenemiyormuş gibi başını sallıyor. Evimizin önüne park edip motoru kapatıyor, kaşlarını çatarak yüzünü karartıyor. "Lanet olsun. Senin iyi, uysal bir kız olduğunu sanıyordum. senin küçük elbiselerini yapmakla ilgileniyorum."

Evet. Tıpkı diğer herkes gibi. Ama
Üvey kardeşim olan çıkarcı orospu çocuğu. Benim aciz olduğumu düşünmüyor. Ya da yetersiz. Dişlerimi sıkıyorum ve Salvo'nun gözlerinin içine bakıyorum. "Bu da beni tanımadığını kanıtlıyor."

Salvo'nun ifadesi şok ve kuşku arasında gidip geliyor. Onun şaşkın halinden yararlanarak arabanın kapısını açtım ve dışarı çıktım.

"Lütfen işime burnunu sokma Salvo," diye fısıldayıp kapıyı çarparak kapatıyorum.

Odama girer girmez defterimi kapar ve bir sayfa kağıt koparırım. Mektuplarımı genellikle Cosa Nostra, okul, dikiş dikmem gibi sayısız ayrıntıyla doldururum; öyle ki her seferinde en az birkaç sayfa saçmalarım.
Ancak şimdi tek bir cümle karalıyorum. Selamlama yok. İmza yok. Sadece yakıcı bir soru.

Sence ben uysal mıyım?

Massimo'nun cevabı üç gün sonra geldi. Benimkine uyan tek bir cümle.

Birçok şey olabilirsin, Zahara, ama korkarım "uysal" bunlardan biri değil.

Sözlerini okuduğumdan beri yüzümden gülümseme eksik olmadı.

Bölüm 6

Bir yıl sonra
(Zahara, 17 yaşında)

Babamın ofisinin kapısı sessiz sedasız açılıyor. Yine de etrafta hizmetçi olmadığından emin olmak için koridora bir kez daha bakıp içeri adım atıyorum.

"Zara? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

İrkiliyorum, büyük akçaağaç masasının arkasında oturan babama şaşkınlıkla bakıyorum. Elindeki dosyayı kapatıyor, yüzünde açık bir şaşkınlık ifadesi var - davet edilmeden odasına daldım. Burada olmasını beklemiyordum. Babamın ofisine gizlice girmeye alışmıştım.
Massimo'nun ihtiyacı olan her şeyi aramak için düzenli olarak. Babam evde olmadığında tabii ki. Ve bugün perşembe. Burada olmamalıydı!

Her Perşembe sabahı, babam Massimo'yu hapishanede ziyaret etmek için erkenden yola çıkar. Saatlerini ıslah evinde geçirir.
ve öğleden sonra geç saatlere kadar eve dönmüyor.
Rutin saat gibi işliyor ve bu benim aklımın ucundan bile geçmedi.
Buraya gelmeden önce bugünün de aynı olup olmadığını kontrol etmeyi akıl ettim.

"Um..." Köşedeki heybetli dede saatine hızlıca bir göz atıyorum. Biri hemen geçiyor. Babam asla üçten önce dönmez. "Çizimlerim için kâğıdım bitti, bu yüzden yazıcınızdan biraz ödünç alabileceğimi düşündüm."

"Elbette." Tepsiden birkaç çarşaf alıp bana uzatıyor. "Makyaj yaptın mı, tatlım?"

Elim yüzüme gitti. Son birkaç haftadır farklı fondöten markalarını deniyorum,
boşuna cildimi tahriş etmeyen bir tane arıyorum. Bu sonuncusu hipoalerjenik ve hassas ciltler için olarak etiketlenmiş ve şu ana kadar diğerlerinden biraz daha iyi. Kızarıklık yok ama cildim hala kaşınıyor.

"Evet." Gazeteyi ondan aldım. "Bugün erken dönmüşsün" diye yorum yapıyorum.

"Evet. Massimo hâlâ hastane koğuşunda ve ziyaretçi kabul edemiyor."

Boş kâğıtlar parmaklarımdan kayıp yere düşüyor. Hastane koğuşu mu? Nabzım hızla atıyor. Sakinleştirici bir nefes almaya çalışıyorum ama sanki biri ellerini boynuma dolamış, sıkıyor.

"O... o iyi mi?" Bir şekilde kelimeleri oluşturmayı başardım.

"Elbette." Babam omuz silkiyor ve çıkardığı çıktıya bakıyor. "Sadece yan tarafında bir bıçak yarası var. Olur böyle şeyler."

Oluyor mu? Umursamaz ses tonu, bunun az çok düzenli bir olay olduğunu yüksek sesle iletiyor. Babamın sesi hiç de endişeli gelmiyor. Düşen kâğıtları toplamak için çömeliyorum, kâğıtları kaldırırken ellerimin titrediğini fark ediyorum. "Yani... bu ilk değil mi?" Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak soruyorum.

"Orası bir devlet hapishanesi, Zara. Hapsedilenler arasında her zaman çatışmalar olur ve Massimo yüksek profilli bir birey." Babam sanki hava durumundan daha önemli bir şeyden bahsediyormuş gibi umursamaz bir tavırla eliyle işaret ediyor. "O olacak
iyi."

Babama bakarken öfke midemde çalkalanıyor. Nasıl bu kadar rahat olabiliyor? Massimo onun kanından ve canından olmayabilir, ama o yaşayan, nefes alan bir insan. Babam için değil.

Babamın yaşadığı ve yaşamaya devam ettiği her başarının tek nedeni olan söz. Tıpkı sayısız
iş bağlantıları. Para. Cosa Nostra kaptanlarının ve askerlerinin sorgusuz sualsiz sadakati. Ve ailenin geri kalanının saygı ve hayranlığını. Her seferinde onlardan biri
Kendilerine sağladığı güvenlik ve refah için babamın önünde eğilip elini öperken, aslında Massimo'ya teşekkür etmeleri ve onu övmeleri gerekirdi. Massimo olmasaydı, babam Don olarak bir yıl bile dayanamazdı. Görevinden alınır, uzaklaştırılır, hatta belki de "emekli" edilirdi. Nuncio Veronese üvey kardeşim olmadan bir hiçtir. O da bunu biliyor.

Belki de babamın Massimo'dan bu kadar nefret etmesinin sebebi budur.

"Gazete için teşekkür ederim," diyorum gergin bir gülümsemeyle ve babamın ofisinden ona bakmadan çıkıyorum.

Odama döndüğümde doğruca sırt çantama yöneliyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Daha önce hapishaneyi hiç aramamıştım, bu yüzden doğru numarayı bulmak için birkaç dakika Google'da arama yapmam gerekti. Arama düğmesine bastığımda parmaklarım titriyor ve sonra bağlantı kesilmeden önce neredeyse bir dakika boyunca hattaki zil sesini dinliyorum.

Kahretsin. Tekrar aramaya bastığımda nefesim ciğerlerimi kısa aralıklarla terk ediyor. Kulağımı tırmalayan her vızıltıda, yeterince oksijen almak daha da zorlaşıyor. Nihayet, altıncı çalmadan sonra, oldukça sıkılmış bir erkek sesi cevap veriyor.

"Mahkûmlarınızdan biri hakkında bilgi almak istiyorum," diye söze girdim. "Massimo Spada. Hastaneye götürüldü-"

"İsim?" diye soruyor.

"Um... Zahara Veronese. Ben onun üvey kardeşiyim."

Klavyeye vuran iki işaretçi parmağı olduğundan emin olduğum ses sonsuza kadar devam ediyor.

"O yaşıyor."

Hattaki hırçın sesin yerini ölü hava alıyor.

Telefonuma bakıyorum. Yaşıyor. Hepsi bu mu? Hapishane yöneticisinin çok açık sözlü olmasını beklemiyordum, ama bana iki kelimelik bir cevaptan fazlasını vermesini umuyordum, lanet olsun.

Komodinin çekmecesine uzanıp Massimo'ya mektup yazmak için kullandığım defteri alıyorum ve ortasından bir sayfa koparıyorum. Muhtemelen Batista Leone'nin son birkaç hafta içinde babamı saçma sapan sayıda ziyaret ettiğini ona bildirmeliyim ama aptal "raporum" şu anda aklımdaki en son şey.

Mektubum yazılı ve elimdeyken, yeni tasarımlarım için en yakın eskiz yığınını kapıyorum ve Peppe'yi aramak için merdivenlerden aşağı uçuyorum.

Massimo'nun her zamanki cevabını bekleyemem. Günler sürebilir. Neler olduğunu bilmem gerek. Hemen şimdi!
Salvo ile konuşmak tek seçeneğim; belki o bir şeyler biliyordur. Ama numarası bende yok ve babamdan şüphe uyandırmayacak bir şekilde istememin hiçbir yolu yok. Ayrıca sadece sohbet etmek için Salvo'nun evine de gidemem.

Neyse ki, bir fikrim var.

Babamla katıldığım yemeklerden birinde Salvo'nun annesi elbiseme iltifat etti. Ertesi gün aradı,
onun için özel tasarım bir elbise yapmayı düşünüp düşünmediğimi sordu. Ben de reddettim. Ama görünüşe göre fikrimi değiştirmişim. Yoksa neden şimdi onun evine gideyim ki?

Ve belki, sadece belki, Salvo evde olacak.

Peppe'yi mutfakta atıştırmalık bir şeyler yerken buldum.

"Beni Canali'ye götürmen gerekiyor," diye boğuk bir sesle söyledim.

***

Rosetta Canali, "Evet, bu mükemmel olur," diyor
kolsuz bir elbisenin taslağına hayranlıkla bakarken

Korse ve arkada büyük bir fiyonk. "Bunu kraliyet mavisi satenden yapabilir misiniz?"

"Mavi saten harika olur." Başımı salladım ve şezlongdan atlayarak kağıdı neredeyse elinden kaptım. "Tamam. Ölçülerini aldım, hafta sonu bu işe başlayacağım."

"Harika. Çok heyecanlıyım canım. Moda sektörüne girmeyi ciddi ciddi düşünmelisin."

Evet, tabii. Babam kızının kendi sosyal statüsünün altındaki kadınlar için terzi olarak çalışmasına çok sevinirdi. "Çalışacağım. Um... Salvo burada mı? Merhaba demek istiyorum."

"Tabii ki. Çalışma odasında. Gidelim ve- Oh, işte orada." Salonu kütüphaneye bağlayan çift kapıya doğru el sallıyor. "Salvo, hayatım, Zara fikrini değiştirdi ve benim için bir elbise tasarlamayı kabul etti. Hatta eskizlerine bakabilmem için buraya kadar geldi."

"Şimdi mi?" Salvo kapı aralığından sesleniyor. Yüzü sert, sitemkâr çizgilerle belirlenmiş. "Sadece bir elbise dikmeye geldim" hikâyemi yuttuğunu sanmıyorum. Pervaza yaslanıp çıkışı kısmen engelliyor. "Gidiyor musun?"

"Evet," diyorum, sonra ağzımı açıyorum, "Konuşmamız gerek.

Mümkünse, yüzündeki ifade daha da kararmış görünüyor. Geçtiğimiz aylar boyunca
çeşitli etkinliklerde karşılaşıyoruz. Ondan uzak durmak için elimden geleni yapmama rağmen, her seferinde bir yolunu bulup
gizlice bana yaklaşıyor ve böyle tehlikeli bir oyuna dahil olmamın ne kadar aptalca olduğu konusunda bana ders veriyor. Çok sinir bozucu. Massim için ne yaptığımı öğrenmeden önce Salvo'yu daha çok seviyordum - varlığımdan tamamen habersiz olduğu zamanlar.

"Tamam." Salvo başını sallar. "Seni arabaya kadar geçireyim."

Bayan Canali'ye hızlı bir veda mırıldanıyorum ve Salvo'yu fuayeye kadar takip ediyorum.

"Massimo'dan haber aldın mı?" Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz sordum.

"Son birkaç aydır değil. Neden?"

"Çünkü o hastane koğuşunda!" Fısıldıyorum. "Bu sabah bir şey aramak için gizlice babamın ofisine girdiğimde öğrendim. Ama babam orada olduğu için fırsatım olmadı. Görünüşe göre Massimo şu anda ziyaretçi kabul edemiyor, bu yüzden babam bugün onu görmeye bile gitmedi."

Salvo ön kapının yanında duruyor ve üst kolumu tutuyor.

"Sen deli misin?" diye fısıldar. "Nuncio olabilir
Baban, ama aynı zamanda Don. Ya biri seni onun dosyalarını karıştırırken yakalarsa ve bu bilgiyi
Ailesi'nin geri kalanı?" "Kimse beni

yakalayamaz."

"Bunu bilemezsin." Başını yana eğip yüzümü inceliyor. "Farklı görünüyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum, konunun aniden değişmesiyle kafam karışıyor. "Biraz fondöten sürdüm."

"Mm-hmm..." Elini uzatıp yüzümdeki bir tutam saçı süpürüyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Bir an için cevap veremeyecek kadar afalladım. Erkekler bana hiç iltifat etmez. Onun derdi ne? Bu bir çeşit numara mı? Her neyse. Zihinsel kapasitem sıfır.
Salvo'nun şu andaki davranışını analiz et.

"Bir şey duyarsan lütfen bana haber ver. Numaram annende var." Yanından geçip arabaya doğru gidiyorum.

"Sana ne söz verdi?" Salvo arkamdan sesleniyor. "Senin... yardımın karşılığında mı? Para mı? Evliliğiniz için uygun bir eşleşme mi?"

Ona bir cevap verme zahmetine bile girmiyorum. Erkekler. Hepsi dünyanın penislerin etrafında döndüğünü sanıyor. Tanrı korusun, bir kadın kendini iyi hissettirdiği için bir şey yapmaz.

Tanınmış. Değerli. Çevremdeki hiçbir erkek bana böyle hissettirmiyor.

Biri hariç.

Ve şu anda iyi olup olmadığını bile bilmiyorum!

"Seni ayakta gördüğüme sevindim, Spada. Hastane koğuşunun floresan ışıkları altında geçirdiğin birkaç gün ten rengini gerçekten canlandırmış."

"Siktir git, Kiril." Bulgar'a başımı salladım. Kalçamdaki ağrı çığlık atıyor, dikişler etimi çekiştiriyor ve ben kendimi aşağı indirip bahçede onun yanına oturuyorum.

"Owen seni iyi yakalamış, görüyorum." Gülüyor ve altın bir üst biküspidini gösteriyor. "Hâlâ revirde mi?"

"Evet. Şiddetli beyin sarsıntısı. Yaşayacak."

"Neden o kaçıkla kavga ettin ki?"

"Yemek salonunda yanıma oturmak istedi. Ama pislik herif yalnız yemeyi sevdiğimi biliyor." Burnumun kenarını sıkıyorum. Gözlerim hâlâ gardiyanların sıktığı biber gazından yanıyor. "Yani yarın zinciri yakalayacak mısın?" Şanslı piç buradan çıkıyor.

"Evet. Dört yıl sekiz aydır bu kafesteyim. Dürüst olmak gerekirse, biraz endişe duyuyorum."

"Bunu atlatacaksın. Sadece dışarı çıktığında aniden hafıza kaybı yaşamadığından ve anlaştığımız şartları unutmadığından emin ol." Bakışlarımla onu kıstırdım.

Kiril'in ekibinin eyalet çapında birkaç noktada araba yıkama işi var ve bunları aklamak için kullanıyorlar.

Camorra için para. Kendi aklama kanallarım geçtiğimiz yıl çok zayıfladı, bu yüzden Bulgarlarla pazarlık yaptım ve onlara yüzde on beşlik bir pay verdim.

"Ben sözümün eriyim, Spada." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Cosa ile çalışmak için sabırsızlanıyorum
Nostra."

Biz el sıkışırken Kiril bana doğru eğiliyor. "Yeni bir Mahkûm önümüzdeki hafta gelecek ve küçük bir kuş bana Triad'ın onun nasıl karşılanacağı konusunda biraz endişeli olduğunu söyledi," diyor kısık bir sesle. "Bay Wang, biri çocuğu kanatları altına alabilirse çok minnettar olacaktır."

Kaşımı kaldırıyorum. "Oğlu mu?"

"Torunu. Çocuk onlara borcu olan bir adamı öldürdüğü için yakalandı."

"Bay Wang'a oğlunun iyiliği için endişelenmesine gerek olmadığını söyleyin. Borcu da daha sonraki bir tarihte halledeceğiz."

Kiril'in gidişini izliyorum, sonra elimi cebime atıp bu sabah gelen zarfı çıkarıyorum. Üvey kardeşimin mektupları genellikle birkaç sayfa uzunluğundadır. Ancak bu mektup tek bir sayfadan oluşuyor ve içinde sadece birkaç satırlık bir metin var.

Sen iyi misin? Babam yaralandığını ve hastane koğuşunda olduğunu söyledi. Ne oldu? Nasıl olduğunu öğrenmek için hapishaneyi aradım ama bana hayatta olduğunu söylediler. yüzüme kapattı.

Zahara

Son cümleyi okurken içimde öfke patlıyor. Cosa Nostra'daki hiç kimsenin Aile ile herhangi bir şekilde ilişkim olduğundan şüphelenmesine izin veremem. Nuncio ve avukatım, sırf bu nedenle ziyaret listemdeki onaylı iki kişi. Postalarımın bozulmaması için tonla para ödüyor olsam da

Nuncio ile konuşmalarım kaydedilmiyor, ön büroda cebimde kimse yok. Bu yüzden, muhtemelen on yıldan uzun bir süredir görüşmediğim üvey kız kardeşimin durup dururken hapishaneyi araması
ciddi bir kırmızı bayrak kaldırın.

Arkamdan iş çeviren, beni burada tutmak için ipleri elinde tutan her kimse, Cosa Nostra hiyerarşisinde üst sıralarda yer alıyor. Hapishanede beni takip eden bir kaynakları olması muhtemel. Eğer birisi bundan şüphelenirse
Nuncio benim kuklamdır, aslında işini yapabilecek kapasitede değildir, Ailenin saygısını ve sadakatini kaybeder ve derhal görevden alınır. Kansız bir şekilde yönetimi ele geçirme planlarım suya düşer.

Banktan kalkıp avluya doğru ilerlerken yan tarafıma bir acı daha saplanıyor. Köşede,
defterine çılgınca bir şeyler karalayan taze bir balkabağıdır, kafası yediği hoş geldin dayağından dolayı hala biraz şişmiştir. birkaç gün önce geldiğinde aldı. İsmi de buradan geliyor. Yeni çocuklarda hep aynı şey olur.
ya da bu bok çukurunda nasıl hayatta kalacağını çabucak öğrenecek. Bence bu başarabilir; kafasının şu anki durumunu saymazsak iyi görünüyor.

Karşılama komitesinden aldığım çeki hâlâ hatırlıyorum. O üç şerefsiz benim kendimi savunup savunmayacağımı ya da birilerinin kaltağı olup olmayacağımı görmek istediler. Onlar Duşta üzerime atladı, ikisi beni tutarken üçüncüsü karnıma vuruş talimi yapar gibi bir boru dayadı. Tamamen gafil avlanmıştım ve kendime gelmem için karnıma iki darbe ve kafama bir tekme yemem gerekti. Beni sıkıştıran adamlardan kurtulmayı ve boruyu ele geçirmeyi başardığımda, cevabımı yüksek sesle aldılar ve
Temiz. Burnum o kazadan sonra asla düzgün bir şekilde iyileşmedi ve doktorların yama yapmak zorunda kaldığı çenemin bir kısmı hala acıyor
ara sıra. Ama bana saldıranların hiçbiri de gülümsemedi. O zamandan beri de gülümsemiyorlar.

Hafıza şeridindeki gezintim tam hedefime ulaştığımda sona eriyor. Tek kelime etmeden kalemi adamın elinden alıyorum, sonra üvey kız kardeşimin mektubunu duvara asıyorum ve onunkinin hemen altına tek satırlık bir yazı yazıyorum.

Sakın bir daha hapishaneyi aramaya cüret etme.

Avluyu yarılamış, notu Zahara'ya geri postalaması için benim için "çalışan" muhafızlardan birine doğru ilerliyordum ki beklenmedik bir suçluluk duygusu beni çarptı. Yolumda durup mektubu kaldırıyorum ve mesajıma bakıyorum.

Ne? Kafamın içindeki pislik devreye giriyor. **Anlamı daha açık olamazdı. Çocuk sıçtı batırdı! Ne kadar ciddi bir hata yaptığını bilmeli ki bir daha yapmasın. Yoksa - bana söyleme- yumuşuyor musun?**

Siktir git! Her zamanki fıstık galerime geri dönüyorum.

İkinci bir tahminde bulunma lüksünüz yok.

Bunu biliyorum. Öyleyse neden yazdığım bu bir düzineden az kelime beni rahatsız ediyor?

Ceza temyizinin reddedilmesiyle, o zamanlar yirmili yaşlarda olan ben, hapse gireceğimi kabul ettim.
uzun bir süre bu kafeste kalacak. En verimli çağında olan bir adam için bu neredeyse ölüme eşittir. Çürüyüp gittiğim yıllar boyunca, şartlı tahliye başvurum her reddedildiğinde bu gerçek tekrar tekrar yüzüme çarptı. Erkekler
bu durumlarla başa çıkmanın farklı yolları vardır. Bazıları gün be gün, yaşamak yerine var olarak, özgürlüklerine kavuşacakları zamanı özlemle bekler. Diğerleri ise, çifte cinayetten otuz yıl hapis yatan ilk ranzacım gibi, basitçe çekip gider. Daha altı ay bile olmadan çarşafla kendini astı.

İşlerin kontrolünü sürdürmeye ve Ailenin servetini ve nüfuzunu artırmaya odaklanmam aklımı başımda tuttu. Son on buçuk yılda yaptığım her şey bu tek amaç doğrultusunda gerçekleştirildi. Tehdit ettim. Yaraladım. Kendi ellerimle ya da emirlerimle en az bir düzine insanı öldürdüm. Bunlardan bazıları nihai hedefimin önünde duruyordu ve resimden silinmeleri gerekiyordu. Diğerleri ise sadece diğer nüfuzlu oyunculardan iyilik ve borç almak için teminattı, böylece sonunda hedefime ulaştığımda ihtiyaç duyacağım kaynaklara ve desteğe sahip olacaktım.
ve benim olanı geri almak. İnsanları ya da onların duygularını umursamayarak hayatta kaldım. Herkes ya aşılması gereken bir engel ya da yararlanılabilecek bir varlıktır.

Zahara, kullanmayı henüz bitirmediğim çok değerli bir varlık haline geldi. O bundan başka bir şey değil. Sonunda özgür kaldığımda, onu iş avantajı sağlayacak veya stratejik bir ittifakı güçlendirecek biriyle evlendireceğim. Aynı şeyi kız kardeşi için de yapacağım. İkisi de sadece piyon.

Ama mektubuna hızla karaladığım yanıta bakınca, o suçluluk duygusu yeniden göğsüme saplanıyor. O hala daha iyisini bilmeyen bir çocuk.

Kâğıdı buruşturup pantolonumun arka cebine sokuyorum. Sol tarafa baktığımda, bahçenin köşesinde not defterini karalamaya devam eden balkabağını görüyorum. Benim uzun adımlar aramızdaki mesafeyi tüketiyor ve sonra ben Yeni bir cevap yazmak için defteri ve kalemi tekrar elinden kaptı.

Zahara,

Lütfen hapishaneyi bir daha

aramayın. M.

Bölüm 7

Neredeyse bir yıl sonra
(Zahara, 18 yaşında; Massimo, 35 yaşında)

Koyu mavi küp minibüs açık yükleme alanına yanaşıyor. bölme kapısı. Her Pazar sabahı kirli çamaşırları toplamak için geliyor ve her şeyi halledilmek üzere yakındaki başka bir ıslah merkezine götürüyor. Buz gibi nefesimin hışırtısı arasında gözlerimi araçtan ayırmadan omzumu yanaşma alanının soğuk duvarına yaslayıp
kamyon durur. Sürücü tarafındaki cam aşağı kayar ve anında kabinin içinden zar zor duyulabilen bir ıslık sesi duyulur.

Pislik dolu file torbalarla dolup taşan çöp kutularından birini alıp arabanın arkasına taşıyorum.
koku burun deliklerime hücum ederken. Çöp bidonlarını küp minibüsün kargo bölümüne istiflerken, işi denetleyen infaz koruma memuruna bir bakış fırlatıyorum. Kutuları taşıyan diğer iki mahkûma bakıyor, sonra da çenesini hafifçe kaldırıyor.

Kayıtsızca kamyonun etrafından dolanıyorum ve omzumu sürücü kapısına yaslıyorum. "Bir haftadır burada olmalıydın. önce."

"Özür dilerim, patron." Peppe'nin alçak sesi açık pencereden içeri süzülüyor. "Kardeşimin vardiyası değişti, bu yüzden geçen Pazar onun yerini alamadım."

"Bunun bir daha olmayacağından emin ol," diye uyarıyorum.

Peppe birinci nesil Cosa Nostra'dan. Babası ailenin depolarından birinde işçi olarak çalışıyordu.
babamın yanında. Ancak Peppe, babasının hiç olmadığı kadar hırslı. Yemin ederek adam olmaya karar verdi ve babamın hükümdarlığı sırasında asker oldu. Mezuniyet balomun olduğu gece vurulduğumda, beni güvenli bir yere taşıyan Peppe'ydi ve bu sırada kendisi de yaralandı. Yıllardır, piyadeler arasındaki gizli bağlantım o oldu.

"Benim için neyin var?" diye sordum.

"Wei Zhao adında bir adam birkaç gün önce C Blok'a geldi. Triad bilmenizi istedi ki
Ona karşı sevgi besliyorum ve eğer halledilebilirse son derece minnettar olacağım. Eğer mümkünse, bir intihar."

"Ayarlamaları yapmak için bir ya da iki haftaya ihtiyacım olacak. C Blok'ta güvenilir kimsem yok, bu yüzden kendim halledeceğim. Başka bir şey var mı?"

"Roxbury veletleri, güçlendirilmiş arabaları taşımak için bizim bölgemizdeki bir yeri kullanarak karışıklığa neden oldular. Ama halledildiler." Duraklıyor ve bundan sonra söyleyeceği şeyin kafasını kurcalayan bir şey olduğunu anlayabiliyorum. "Yine de Capo Armando bir sorun haline gelebilir. Piyadeleri denetlemekle görevlendirildiğinden beri bir kez bile adamlarımızla konuşmaya gelme zahmetine katlanmadı. Babasının parasını kumarhanelerde harcamakla daha çok ilgileniyor gibi görünüyor."

Armando'yu hatırlıyorum. Onun bir alet olduğunu hatırlıyorum. Salvo ve benimle aynı okula gitmişti ama bizden iki yıl gerideydi. Armando aptalın teki ama babası en büyük yatırımcılarımızdan biri. Bu yüzden onu terfi ettirmeyi kabul etmek zorunda kaldım.
İşe yaramaz orospu çocuğu. Nuncio bana Armando'nun babasının bunu bizzat istediğini söyledi. O sırada Cosa Nostra'nın seçkinleri arasında herhangi bir dalga yaratma riskini göze alamazdım ama özgür kaldığımda o salağın icabına bakacağım. "Onunla ilgileneceğim.

bundan sonra yükümlülüklerini daha ciddiye alacak. Her halükarda, bu pozisyonu sadece geçici olarak işgal ediyor."

"Bunu duyduğuma sevindim." Peppe'nin başı neredeyse belli belirsiz aşağı yukarı sallanıyor ve sonra uzun bir nefes veriyor. "Motivasyon insanlar için önemlidir. Bunu bilmek de öyle.
sadece harcanabilir kas gücü olarak görülmezler. Erkeklerin kendilerine değer veren bir lidere ihtiyacı var. Eskiden nasıl olduğunu unutmadılar."

Uzaklara bakıyorum, hapishaneyi çevreleyen yüksek beton duvara ve dikenli tellere bakıyorum.
en üstte. On yılı aşkın bir süredir ötesinde yatan her şey görüşümden gizlendi. Evet... Daha önce... Hapse girmeden önce, ben orada olmadan hiçbir yerel uyuşturucu anlaşması ya da iç çatışma yaşanmazdı. Benim varlığım askerlerimizin
çünkü sadece bir aptal bir silahla ateş açma riskini alır.
Cosa Nostra'nın yüksek rütbeli bir üyesi katıldı. Adamlarım benim için önemliydi. Her biri. Sağ kolumdan hiyerarşideki en alt kuryeye kadar. Ama bu daha önceydi.

Şimdi... Şimdi planımın başarıyla uygulanmasının ötesinde hiç kimse ya da hiçbir şey umurumda değil. Hiçbir şey.

"Hatırladığın adam artık yok, Peppe.
Adamlarımıza boş umut vermeyin. Ben eskiden olduğum kişi değilim. O gitti."

"Ya da belki de sadece... kaybolmuştur." Yan aynaya bir bakış atıyor. "Yükleme neredeyse tamamlandı."

"Evet. Gelecek ayki ziyaretini kaçırmadığından emin ol. Zahara için bir işim var ve ona eşlik etmen gerekecek." Yumruğumla kapıya vurup çıkmak için dönüyorum ama Peppe adımı fısıldıyor ve duruyorum.

"Neden hâlâ o kızı kullanıyorsun? İhtiyacın olan bilgiyi almak için her şeyi yaparım, bunu biliyorsun."

Arkamı dönüp bakışlarımla onu kıstırıyorum. Peppe her zaman gözlemci olmuştur, onu bu şekilde konumlandırmamın ana nedeni de budur.

Don Veronese'nin şoförlerinden biri olmak istiyordu; böylece üvey babamın hareketlerini kolayca izleyebilir ve yoldaki konuşmalara kulak misafiri olabilirdi. Ancak şu anki güvencesine rağmen, Nuncio'nun ev sahipliği yapmayı sevdiği ve sık sık gittiği sosyal etkinliklerin içinden bana asla bilgi veremeyeceğini biliyorum. Peppe'nin istekliliğinden ya da yeteneklerinden bir an bile şüphe etmiyorum. Bu
sadece kartlarda değil. Onun için değil.

"O çok genç," diye ekliyor. "Bu çok tehlikeli."

"Umurumda değil," diye tersliyorum ve yükleme bölümüne geri dönüyorum. Elimdeki kozdan vazgeçmeyi reddediyorum.

İki ay sonra

"Zara!" Kız kardeşim bana uzattığı hediye kutusunu elimden kapmak için atılıyor. "Şimdi açamazsın! Misafirlerin çoktan geldi ve tüm hediyelerini aynı anda, partiden sonra açmalısın."

Kutuyu göğsüme bastırarak bir adım geri çekiliyorum. "Onlar benim misafirim değil. O insanların hiçbirini ben davet etmedim. Babam davet etti. O yüzden umurumda değil. Zaten muhtemelen tek seveceğim hediye senin hediyen."

Nera'nın gülümsemesi kaybolur ama hemen mutlu bir yüz ifadesi takınır. "Peki. Bakalım iyi seçim yapmış mıyım?"

Beyaz güllerden oluşan vazoyu bir kenara bırakıp hediye kutusunu şifonyerin üzerine koyuyorum ve ambalaj kâğıdını yırtmaya başlıyorum.
Her neyse, küçük ve dikdörtgen şeklinde. Yeni bir çizim kalemi seti mi? Yeni dikiş makası mı?
büyüyen koleksiyon? Kutu tamamen açılır açılmaz neredeyse gözyaşlarına boğuluyorum.

"Nasıl yaptın...?" Tanıtım videolarında gördüğüm sınırlı sayıda üretilmiş, elde taşınabilen, elektrikli döner kesiciye bakıyorum. Tek seferde birkaç kat kumaş kesmek için en yeni ve en harika alet. "Bunlar sadece Japonya'da satılıyor."

"Dania'nın kuzeni birkaç hafta önce iş için Tokyo'ya gitti. önce." Sırıtıyor. "Aylardır o şey hakkında gevezelik edip duruyorsun, nasıl yapmayayım?"

"Teşekkür ederim," diye boğuluyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Bana bir de buzdolabı magneti getirdi. Paris'te bana aldığının yanında asılı duruyor."

Kendimi suçlu hissederek hızla başka tarafa bakıyorum. O mıknatısı eBay'den almıştım. Hannah'nın ailesiyle Avrupa'ya yapacağımız uzun hafta sonu gezisi aslında hiç gerçekleşmedi. En azından benim için. Bu bir kılıftı.
Geçen ay New York'un kenar mahallelerindeki bir adama şahsen gizli bir mesaj iletmek zorunda kaldığım zamanın hikâyesi.
Beni oraya götüren ve değişim sırasında bana tutkal gibi yapışan Peppe dışında kimsenin bundan haberi yoktu.

Her şey tam bir çileydi. Diğer taraflardan kimse
Cosa Nostra Aileleri, donlarından özel izin almadan New York bölgesine girebilirler. Eminim ki
Tanıştığım adam yerel bir mafyaydı, bu yüzden bir şekilde Massimo benim için ayarlamalar yaptı. Adamın tam adını hatırlamıyorum. Biraz fazla gergindim. Arthur mu? Arthur mu? Hayır,
Arturo. Ve mesaj benim için kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sadece iki cümleydi.

Chinatown'daki sorununuz için bir çözümüm var.

Takas etmeye hazır olduğumda haber veririm.

Acaba Massimo'nun kötü şöhretli Don Ajello ile ne tür ilişkileri var? Ayrıca, içimden bir ses Peppe'nin
Massimo için de çalışıyordu, gezimiz hakkında kimseye tek kelime etmediğini düşünürsek. Nereye gitmem gerektiğini söylediğimde bana soru bile sormadı.

"Zara!" Odamın kapısı açılıyor ve babam içeri giriyor. Yeni siyah bir takım elbise giymişti ve saçları
Bu gece hangi kodaman gelecekse onu etkilemeye hazır. Bu konuda hiçbir şüphem yok. "Misafirler geliyor ve onları karşılamanız gerekiyor."

İç çekiyorum. "Ben de geliyorum."

"Güzel. Şimdi gözlerini kapat."

Kaşlarımı kaldırarak dediğini yapıyorum. Elbise ayakkabılı ayak sesleri yaklaşıyor ve hareket ediyor
Arkamda. Sonra boynuma bir şey dolandı.

"Geçen gün buna baktığını fark etmedim sanma," diyerek kulağımın dibinden fışkırıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Mutlu yıllar, bebeğim."

Gözlerimi açtığımda Nera'nın şok olmuş yüz ifadesiyle karşılaşıyorum.

"Lütfen acele edin," diyor babam. "Doğum günü partinize gelen insanları selamlamamak son derece kötü bir davranış olur."

Kapı onun ardından tıkırdayarak kapanıyor ve ben aşağı bakıyorum. Zarif bir elmas ve altın kolye, ipek kaplı göğüslerimin üzerinde duruyor ve gömleğimin bej renginde parıldıyor. Evet, babamla kumaş almak için durduğumuzda alışveriş merkezindeki kuyumcuda gördüğüm kolyeydi bu. sipariş ettim. Akşam yemeği için iş ortağıyla buluşmaya gitmeden önce babam tuvalete giderken ben bir süre vitrindeki zarif parçaya baktım.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Nera kolyeyi açmak için arkamdan koşuyor. "Bunu geri vermesini ve sana başka bir şey almasını sağlayacağım."

"Zahmet etmeyin," diye mırıldanıyorum.

"Hayır, yapacağım. Ve ondan özür dileteceğim. Senin altın takamayacağını nasıl unutabilir?"

"Öyle bir şey yapmayacaksın." Kolyeyi ondan alıp odanın karşısındaki makyaj masama getirdim ve
Mücevher kutusu. Babamın daha önce aldığı ve benim de takamadığım pek çok hediyenin yanında. "Ve sen de ona bundan bahsetmeyeceksin."

"Zara."

"Hayır dedim." Nera'nın elini tuttum. "Bakalım babam doğum günü partime kimi davet etmiş."

***

O bakmazken garsonun tepsisinden bir bardak beyaz şarap kapıyorum ve kocaman bir yudum alıyorum. "Eğer bu gece bir el daha sıkmak zorunda kalırsam, birini öldüreceğim."

Nera yanımda mırıldanıyor: "Senin istediğin bu olmadığı halde babam neden bunu bu kadar büyük bir olay haline getirmekte ısrar etti bilmiyorum."

"Çünkü kendi doğum gününe daha dört ay var ve yüz ya da daha fazla kişilik bir konuk listesinin uygun olacağı durumlar tükeniyor."

İç çekiyorum ve birbirine karışan kalabalığa bakıyorum. Bir kış olmak
Bebek demek bahçede doğum günü partisi yok demektir ve büyük salon o kadar doludur ki katılımcılar neredeyse birbirlerine takılıp düşerler.
Bu kadar çok insanın birbirine bu kadar yakın olması gizlice dinlemek için tam bir rüya. Ancak Nera yanımda olduğu için bu gece pek fırsatım olmadı. Adriano'nun karısının göğüslerini yaptırdığına dair eğlenceli bir bilgi dışında.
herkes kesinlikle fark etmiştir, ben işe yarar bir şey duymadım.

Salonun uzak tarafında, şöminenin yanında Kaptan Armando ve Brio ile birlikte duran Salvo. Derin bir tartışmaya dalmış gibi görünüyorlar ama Salvo arada bir bana doğru bir bakış fırlatıyor. Sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. İçinde

Geçtiğimiz haftalarda annesinin ölçülerini almaya gittiğimde onunla iki kez karşılaştım. Her ikisinde de sıradan bir sohbet başlatmaya çalıştı ama ben onu atlatmayı başardım.

"Şimdi çıkarsam kızar mısın?" Nera soruyor. "Yarın sabahtan önce bitirmem gereken bir ödevim var."

"Tabii ki hayır. Odada bir tur daha atacağım ve sonra gizlice yukarı çıkacağım."

Yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Hediyelerini açtığında bana mesaj at."

"Evet." Ben de onu öperim. Beni tanımayan insanlardan gelen kristal vazoları, mücevherleri ve diğer anlamsız şeyleri görmek için sabırsızlanıyorum.

Nera ayrıldıktan sonra misafirlerin arasına giriyorum, ama kalabalık o kadar sıkışık ki, kimse
hassas konuları tartışmak. Salvo'nun bana doğru geldiğini fark edince hızlıca bir seksen yapıp neredeyse koşarak odama geri dönüyorum.

Hizmetçiler tüm hediyelerimi çoktan üst kata getirmiş, kanepenin üzerine ve etrafına büyük bir yığın halinde yığmışlardı. Özenle paketlenmiş paketleri görmezden gelip banyoya yöneliyorum ama bir yığın küçük hediye poşetinin arasında paketlenmemiş büyük bir kutu fark edince duruyorum. Basit, beyaz bir karton kutu ve üstünde şeffaf ambalaj bandıyla tutturulmuş bir zarf var.

Diğer hediyelerin arasına dalıp kutudan bir zarf çıkarıyorum. Üzerinde tek bir yazı olan düz bir defter kâğıdını çıkarırken midemde kelebekler uçuşuyor.
cümle sayfaya yazılmış.

Doğum günün kutlu olsun, Zahara.

İmzasız ama Massimo'nun el yazısını nerede olsa tanırım.

Son mektubumda, iki paragraf boyunca babamın on sekizinci yaş günüm için büyük bir parti vermekte nasıl ısrar ettiğini anlattım, Massimo'nun
bana bir hediye göndereceğini söyledi. Lamba mı? Lambalardan nefret ederim, ama Massimo bana bir tane aldıysa, onu komodinimin üzerinde tutacağım. Paket bunun için yeterince büyük görünüyor ve oldukça ağır. Kapağı kaldırmayı bitirdiğimde, canlı bir tel gibi vızıldıyorum,
ve ellerim titriyor.

Bu bir lamba değil.

Kutunun içinde, her biri bir çeşit kahverenginin varyasyonu olan, düzgünce katlanmış en az on kumaş yığını var. Benim Titreyen parmaklarım ince kumaşların üzerinde kayarken, kalbim her geçen saniye atışını iki katına çıkarıyor. Kestane rengi, koyu bej ve kızıl ipek. Altın işlemeli bakır rengi danteller. Lezzetli bir moka renginde süper ince pamuk. Yumuşak ve dökümlü, yaz kıyafetleri için mükemmel. Bunları nereden bulmuş?

Kutunun altında başka bir not daha var. Gösterişsiz bir sayfada tek bir cümle.

Umarım bunlar kahverenginin her tonunu kapsıyordur, böylece artık yazdığınız her harfteki farklılıklar konusunda beni rahatsız etmeyi bırakabilirsiniz.

M.

Elimi ağzıma bastırıyorum ve kıkırdıyorum. Onu rahatsız ediyordum. Hem de çok. Hatta çeşitli tonları ayırt edemediği için onunla dalga geçtim. Kahverenginin farklı tonları hakkında ne zaman yazsam verdiği cevaplardaki açıkça bıkkın tonu beni çok eğlendiriyor. Bir keresinde bana neden hep sessiz, donuk renkler kullandığımı, örneğin hiç sarı ya da turuncu kullanmadığımı sordu. Soruyu görmezden geldim. Bunu itiraf etmek istemedim.
Yumuşak renk tonları beni kalabalıkta daha az fark edilir kılıyor. Daha az insan bana bakıyor. Etrafımdaki renk değişikliğine

Özellikle de gözlerime. Bunca zaman, onca mektuplaşmamızdan sonra ona bir kez bile cilt rahatsızlığımdan bahsetmedim. Sanırım kibirli davranıyorum. Beni güzel olarak görmesini istiyorum.

Düşünüyor mu? Beni düşünüyor mu? Çünkü ben sürekli onu düşünüyorum. Dışarı çıktıktan sonraki ilk buluşmamızı hayal ediyorum. Bana doğru koşacak ve beni kollarının arasına alacak. Beni hayal ettiğini söyleyecek. Belki... belki beni öpecek bile.

Üvey kardeşimi bu şekilde düşünmemeliyim.
Bu tamamen tabu ve bu skandal düşünceleri aklımdan geçirdiğim için utanmalıyım. Kan bağımız olmasa da, ikimizin birlikte olması muhafazakâr Cosa Nostra dünyasında günah sayılır. Ama ben yine de bunu hayal etmeyi seviyorum. Hayal ettiğim tek şey bu değil. Sadece.... kendime engel olamıyorum.

Nera ve arkadaşlarıyla dışarı çıktığım zamanlar oldu ve kızlar her zaman erkek arkadaşlarıyla övünürlerdi. Erkekleriyle neler yaptıklarını anlatırlardı. Çoğu zaman şok olurdum ve yüzüm kızarırdı. Bir keresinde Dania bana hoşlandığım bir erkek olup olmadığını sordu ve bizi bir araya getirmeyi teklif etti. Tabii ki hayır dedim. Temas ettiğim tüm erkekler aptal çocuklar gibi görünüyor. Bırakın daha fazlasını, herhangi birini öpmeyi hayal bile edemiyorum. Ama Massimo'yu öpmeyi hayal ediyorum. Ve çok daha fazlasını yapmayı hayal ediyorum.

Aklıma yatağımın altındaki rustik ahşap sandık geliyor. İçinde en az yüz mektup var, hizmetçiler kazara bulmasın diye bir sürü ipek kurdelenin ve kumaş parçasının altına özenle saklanmış.
Her gece uyumadan önce mektuplardan birkaçını çıkarıp okuyorum. Her birini kelimesi kelimesine hatırlayabilsem de. Doğrusal denklemlerin açıklandığı bölüm benim favorim.

Bazen gözlerimi kapatıp elimi sayfadaki akıcı karakterlerin üzerinde tutuyorum ve Massimo'nun kelimeleri söylediğini hayal ediyorum. Sesi neye benziyor? Derin ve hırıltılı mı? Yoksa pürüzsüz bir kadife gibi üzerimde kayacak kadar yumuşak mı? Bilmiyorum, çünkü mektuplar bizim tek iletişimimizdi.

Bu yıllar boyunca. Neye benziyor? Muhtemelen milyonuncu kez merak ediyorum. Onu bir yetişkin olarak hayal etmeye çalıştım, fotoğraflarda gördüğüm çatık kaşlı çocuğun daha büyük bir versiyonu.

Koyu renk, asi saçları gözlerinin üzerine düşen bir adam hayal ettim ama zihnim asla bu sıçramayı yapamadı. Bugüne kadar üvey kardeşimin gerçekte neye benzediği hakkında hiçbir fikrim olmadı ama onu özüne kadar tanıdığımı hissediyorum. Ve eğer mektuplarımda yazdığım tüm o saçmalıkları gerçekten okuyorsa, o zaman o da beni herkesten daha iyi tanıyor demektir. Hiç bahsetmediğim tek bir şey var. Ona vitiligo hastalığımdan bahsedip onun da bana acıyan başka bir insan olduğunu bilmeyi kendime yediremedim.

Başlangıçta Massimo'nun mektupları seyrekti ve her zaman çok kısaydı. Curt, sorularıma belirsiz cevaplar veriyordu.

ve daha sivri sorular sorulmasına neden oldu.

evde oluyor. Ancak zamanla daha uzun ve daha kişisel hale geldiler. Beş cümle on cümle oldu. Sonra

Yirmi. Sonra, tam bir sayfa. Yine de her mesajının büyük bir kısmı, benden ne yapmamı istediğine ya da hangi konuyu ele almam gerektiğine dair özenle hazırlanmış talimatlardan oluşuyordu.

Babamın toplantılarına kulak misafiri olurken daha fazla dikkat etmeliydim, her şeyi aşamalandırma şekli bana onun ilgi alanları, yetenekleri ve zihninin nasıl çalıştığı hakkında daha fazla şey anlattı. Her mektupla birlikte, babamın nasıl

Kurnaz biri. Metaforlar, şifreli kelimeler, gizli ipuçları. Eğer Mektuplarından birine rastlayan birinin onun ne demek istediğini anlayabileceğinden şüpheliyim. Her şey rastgele bir saçmalık ya da kafa karıştırıcı gerçeklerden başka bir şey gibi görünmezdi. Onun sözleri benim dışımda herkes için kaostu.

Zeki, sinsi bir adam. Nihai hedefinden asla şaşmaz.

Düşünmeden duramadığım adam.

Onun daha kapsamlı ama yine de oldukça temkinli mektupları beni ayakta tutan bir sıcaklık haline geldi. Çünkü orada, satır aralarında, onun gerçek yüzünü öğreniyorum. Massimo. Aslında söylemediği şeylerden. Sürekli tetikte olduğu ve gardını düşürdüğünde birinin boğazını kesmesini beklediği için uyumakta zorlanması gibi. Nasıl?
Doğayı -bitkileri ve ağaçları- çok özlüyor çünkü her gün gördüğü tek şey aynı beton duvarlar. Onun
kuru bir mizah anlayışına yakınlık. Ve Elmo'nun ölümüyle ilgili hala hissettiği suçluluk duygusu. Önleyemediği talihsiz bir olay olmasına rağmen kendini suçluyor. Yine de denedi ve şimdi o gecenin sonuçlarıyla yaşıyor. Hiç hatırlamadığım bir gece, ama ne olduğunu biliyorum çünkü
Babamdan bir hikaye. Keşke Massimo'yu rahatlatabilseydim. Keşke acısını dindirebilseydim.

Yasak olan bir şeyi diliyorum.

Bölüm 8

Dört ay sonra

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diyorum. "Bu nasıl sağlıklı bir ilişki olabilir?"

Nera yüzüstü yatar ve ellerini çenesinin altına koyar, gözleri küçük mücevherler gibi parlar, aynı
ne zaman "sapığı" hakkında konuşsa bunu yapıyorlar. Ona aşık olduğu gün gibi ortada. Adını bile bilmediği bir adama aşık ve neredeyse bir yıldır görüşüyorlar.

Onu karanlık bir sokakta yaralı ve kanlar içinde bulmuş ve yarasını sarmak için çalıştığı veteriner kliniğine götürmüş. Bana ne yaptığını anlattığında, neredeyse kendimi kaybediyordum. Yalnızdım.
vuruldu! Hem de gecenin bir yarısı! Aklını kaçırmış olmalı. Tam bir psikopat olabilirdi. Ama
O zamandan beri buluşuyorlar.

İlk başta, bunun başladığı gibi hızla geçecek basit bir aşk olduğunu düşünmüştüm. Aylar geçtikçe durumun böyle olmadığı ortaya çıktı. Nera'yı daha önce bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum ve onun için sevinmeli miyim yoksa endişelenmeli miyim gerçekten emin değilim.

"Hiç kimseyle konuşamadığın her şeyi konuşabileceğin biriyle tanıştın mı?" kız kardeşim
yatağımdaki yerinden soruyor. "Onlar hakkında pek bir şey bilmesen de mi?"

İğnemin ucunu kendime batırdığımda başparmağımdan acı fışkırıyor. Küçük bir damla kan bej ipeğe bulaşıyor ve sırrımı bir şekilde öğrenmiş olmasından korkarak neredeyse nefes nefese kalıyorum. Ama başımı kaldırıp baktığımda, gözlerinde hülyalı bir bakışla tavana baktığını görüyorum. Tanrıya şükür, sadece retorik bir soruydu.

"Belki," diye cevap veriyorum, aslında niyetim bu değil.

"Ne?" Nera yatakta aniden ayağa fırladı. "Kim?"

Bakışlarımı hızla elimdeki kumaşa geri çeviriyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, Zara."

Suçluluk duygusu beni tüketmekle tehdit ediyor. Aramızda hiç sır olmadı. Massimo'ya kadar. Ahlaki olarak hiçbir şekilde Ama faaliyetlerimi Nera'dan sakladığım için kendimi kötü hissediyorum. Öte yandan, Massimo
benim için bir üvey kardeşten çok daha fazlası oldu. Ve kız kardeşim beni çok iyi tanıdığı için, gerçeği fark etmesinin uzun sürmeyeceğinden korkuyorum - aslında dehşete düşüyorum. Ve bunun için beni kınamasından.

Görmeden bir adama aşık olmanın mümkün olduğuna hiç inanmış mıydım? Aklını sevmenin? Ruhunu? Onun gizli doğasını?

Hayır.

Ama bu sadece ne kadar yanıldığımın altını çiziyor.

Çünkü, üvey kardeşimize aşık oluyorum.

"Bu sefer değil," diye mırıldanıyorum, dikişime dalmış gibi yapıyorum.

Nera gözlerini bana dikiyor ama daha fazla burnunu sokmuyor ve biz de sapık-karma-erkek arkadaşıyla olan çarpık ilişkisine geri dönüyoruz.

"İlk öpücük için bir yıl uğraştığınıza inanamıyorum. Kaç yaşındasın, on iki mi?" Elbisemin korsajını kaldırırken

Onun için yaptığım elbiseyi. "Bunu denemelisin. Yandaki iğnelere dikkat et."

"Konuşmayı seven birisin."

"Sanırım haklısın." Omuz silkiyorum. "Hiç erkek arkadaşım bile olmadı."

"Peki ya okuldaki çocuk? Öğle yemeği sırasında seni takip eden."

"Finn mi? O sadece tuhaf biriydi." Korse biraz fazla bol, bu yüzden yanları açıp yeniden ayarlıyorum. "Kıvranmayı kes."

"Gariplerden bahsetmişken... Salvo'nun sana nasıl baktığını fark ettin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir

fikrim yok." "Gerçekten de habersizsiniz. Bunu ilk kez

öğle yemeğinden sonra gördüm.
Tiziano'nun oğlunun vaftizi. Salvo gözleriyle seni adeta yutuyordu."

"Menüde salyangoz olan. Hatırlıyorum. İğrenç." "Aynen

öyle. Adam kırk yaşında."

"Otuz beş," diye düzeltiyorum. Salvo ve Massimo aynı yaştalar. "Muhtemelen sadece yüzüme bakıyordu."

"Öyleydi. Ama senin düşündüğün şey yüzünden değil." Nera ellerini kalçalarıma koyuyor ve büyük boy aynaya bakmam için beni döndürüyor.

"İşimi berbat ettin," diye mırıldanıyorum. "Gövdeyi yeniden yapmam gerekecek."

"Korseyi unut." Arkamda durup çenesini omzuma yaslıyor.

Nera benden biraz daha uzun ve saçları benim açık kahverengimden bir ya da iki ton daha açık. Burnum daha dar ve elmacık kemiklerim daha belirgin olmasına rağmen birbirimize çok benziyoruz. Gözlerimin etrafındaki soluk lekeleri saymazsak tabii.

"Korkunç Salvo'nun gözlerini senden alamamasına şaşmamalı," diyor kulağımın dibinde. "Ne kadar muhteşem olduğunu göremiyor musun?"

İç çekiyorum. Kız kardeşim beni güzel olduğuma ikna etmeyi kendine görev edinmiş. O bunun doğru olduğuna inanabilir ama ben inanamıyorum. Keşke herkes gibi görünseydim. Normal.

"Evet." Arkamı dönüyorum ve korsajın iğnelerini çıkarmaya başlıyorum. "Eğer istiyorsan buna başlamam gerek.
gelecek hafta sonu babamın doğum günü partisi

için hazırlan." "Sen de geliyor musun?"

"Muhtemelen." Babamın partisini kaçırmama izin vermesine imkan yok, özellikle de Nera ve benim evlenmeye hazır olduğumuzu ima etmeye başladığından beri. Hatta Ruggero'nun da orada olacağını ve bunun harika olacağını ima etti.
İkimizin birbirimizi tanıması için bir fırsat. Bunu düşünmek bile beni hasta ediyor.

"Kahretsin, klinikteki vardiyama geç kalacağım." Nera yarım yamalak giydiği elbisesini silkerek çıkarır ve çantasını kapar.
Sandalye.

"Babamın son zamanlarda garip davrandığını fark ettin mi?" diye sordum. "Dikkati dağınık, bir şeyleri unutuyor. Leone de her zamankinden daha sık geliyor. O ve babam saatlerce babamın çalışma odasına kapanıyorlar."

Ayrıca evden çıktığında ofisinin kapısını kilitlemeye başladı ki bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi.

"Mm-hmm. Kumarhanelerde bazı sorunlar çıktı ama babam onları çözmeye çalıştığını söyledi. Gitmem gerekiyor." Nera yanağıma bir öpücük konduruyor ve ben daha fazla detaylandırma fırsatı bulamadan odadan dışarı fırlıyor.

Kumarhanelerde sorun mu var? En son iki hafta önce babamın ofisine gizlice girmeyi ve masasındaki evrakları karıştırmayı başarmıştım ama şüpheli bir şey bulamamıştım. Birkaç depo kiralaması ve bazı

Cambridge'in eteklerinde yeni inşa edilen apartman bloğunun broşürleri. Hepsi bu kadardı.

Massimo'ya yazmadan önce tekrar içeri girmenin bir yolunu bulmalı ve neler olup bittiğine ışık tutabilecek herhangi bir şey var mı diye kasasında tuttuğu belgeleri kontrol etmeliyim.

***

Bir hafta sonra
Özel mülk, Boston'un otuz mil kuzeyinde
Nuncio Veronese'nin doğum günü partisi

Çimenlikte aceleyle ilerlerken arkamdan kahkahalar ve alkışlar yükseliyor. Babam belli ki konuşmasına başlamıştı. Genelde kalabalığı ısıtmak için önce birkaç espri yapar, sonra da Aile üyelerini pohpohlamaya geçer. Bu gece bir sürü faydalı dedikodu yakalamayı umuyordum ama Nera bütün gece yanımdan ayrılmadı ve ben de buna fırsat bulamadım. Babam doğum günü partisinden erken ayrıldığımı duyunca çok kızacak ama umurumda değil. Üç gün önce kız kardeşime olanları duyduktan sonra buradan hemen gitmem gerekiyor.

"Bayan Veronese?" Peppe, onu diğer sürücülerle birlikte ek garajın dışındaki bir salonda takılırken bulduğumda soruyor.

"Eve, lütfen."

Geçen hafta boyunca babamın ofisine gizlice girmek için birkaç girişimde bulundum ama kapı her seferinde kilitliydi. İçeri girmenin diğer tek yolu arka bahçeye bakan bir pencereydi. Babam bazen aralık bırakıyor. Bütün personel ve genellikle evin etrafında vızıldayan güvenlik görevlileri varken, içeri girme riskini göze alamazdım. Bugün, evdeki tüm personelimiz partiye yardımcı olmaları için bu kır evine getirildi.

Bu sabah Massimo'ya Camorra'yı yerle bir eden katliamdan bahsetmiştim. Cuma günü, klanın lideri Alvino, ekibinin yarısıyla birlikte, yol kenarındaki bir kilisede ölü bulunmuştu.
Boston'ın dışında. Babamın Nera'ya anlattığını duydum.
dün onu aradığında. Ardından, öğleden sonranın büyük bir bölümünü ofisine kapanarak ve Camorra Klanı'nı devralan Efisio ile telefonda konuşarak geçirdi.

Babamın Camorra haberleriyle ilgili endişesi ilk başta o kadar da garip gelmemişti -bölgemizdeki herhangi bir büyük çatışma
endişe verici olurdu. Yine de ne konuştuklarına kulak misafiri olmak için elimden geleni yaptım ama konuşmalar çok sessizdi. Onların ne konuştuklarını keşfetmek için bir şansım olacağını düşündüm.
Cosa Nostra hiçbir zaman Camorra ile iş yapmadığından, bu muhtemelen her zamanki gibi üst düzey bir duruştan başka bir şey değildi. Ama şimdi, Nera'nın Camorra'nın
Alvino tarafından kaçırıldığına ve kilisedeki katliama bunun yol açtığına göre, babamla Efisio'nun konuştukları şeyde daha fazlası olması gerektiğine ikna oldum. Ve çalışma odasında saklı bir ipucu ya da belge izi olmalı.

İçimden bir ses bana bu durumun kritik olduğunu söylüyor, bu yüzden bulabildiğim her bilgiyi
Massimo hemen. Belki Salvo'nun onunla iletişim kurmak için daha hızlı bir yolu vardır? Son gördüğümde Salvo diğer kaptanlarla bir gruptaydı. Parti tüm hızıyla devam ederken, onu yalnız yakalayabilirim, ama geri dönüp
Babamın ofisine gizlice girmek için bir fırsat. Belki Salvo'yu arama riskini göze alabilirim? Telefonumu almak için çantama uzanıyorum ama sonra onu evde bıraktığımı hatırlıyorum. Hay sikeyim.

***

Monet tablosunun arkasına gizlenmiş tuş takımının üzerindeki küçük ekran kırmızı renkte yanıp söner.

Babam kasanın şifresini değiştirdi.

Başparmağımı dişlerimin arasına sokup tırnağımı ısırıyorum. Kilitli çalışma odası kapıları. Erişim kodu değiştirilmiş. Babam evin içinden birinin neler çevirdiğini öğreneceğinden şüphelenmiş olmalı, hatta belki de her neyse Massimo'ya ulaşacağı konusunda paranoyaklaşmıştı. Benden şüphelenmiş olabilir mi?
Evet, sanki zavallı küçük Zara böyle cüretkâr bir şey yapabilecekmiş gibi. Muhtemelen hizmetçi ya da güvenlik görevlilerinden biri olduğunu düşünüyor.

Önceki kombinasyonun rakamlarını deniyorum ama ters sırada.

Yine kırmızı ışık, lanet olsun.

Onun için önemli olan bir sayı seçmiş olmalı, ama bu ne olabilir? Babam doğum günlerini sever. Belki de eskiden Bizimkilerden biri mi? Benim olmayacağı kesin. Nera'nın mı?

Ben deniyorum. Hayır.

Peki ya kendisi?

Hayır. Sadece kırmızının alaycı

parıltısı. "Kahretsin."

Masasını karıştırıyorum, notları ve klasörleri taşıyorum. kodu bir yere yazdığını umuyorum ama bir şey bulamadım. Tam pes etmeye hazırlanırken aklıma bir fikir geldi.
La Famiglia. Bu babam için her zaman en önemli şey olmuştur. Kasaya dönerek, babamın yeni don olarak yemin ettiği tarihi giriyorum.

Zar zor duyulan bir klik sesiyle kasanın kapısı yavaşça açılıyor. İçimden mutsuz bir kahkaha kaçıyor. Ne de olsa bugün benim doğum günüm. Babam ilk doğum günümde Boston'un donu oldu.

Kasadan çıkardığım klasörleri karıştırmaya başlamıştım ki pencereden bir araba motorunun gürültüsü ve lastiklerin gıcırtısı geldi. Ne oluyor be? Herkes
hala partide olmalı. Partinin çok uzun sürmesi planlanıyordu. gece. Çabucak kasayı kapattım ve koşarak dışarı çıktım.

tam giriş holünün diğer tarafındaki ön kapı açılırken.

"Nera?" Boğuk bir sesle söyledim.

Kız kardeşim eşikte duruyor, makyajı yüzüne bulaşmış. Elbisesi kırışmış, önünü kaplayan büyük kırmızı bir leke var.

"Nera!" Haykırarak koridorda ona doğru koşuyorum.

"Seni aramayı denedim." Sesi boş ve bakışları odaklanmamış. "Sen... telefonuna cevap vermiyordun."

"Ne oldu? Bu... kan mı? Nera, aman Tanrım, iyi misin?"

"Bir tetikçi olmalı. Onu uyandırmaya çalıştım ama..."

"Ne? Kim?" Haykırdım.

Kırmızı çerçeveli gözleri benimkilerle buluşuyor. "Baba."

Hayır. Sanki göğsüme tekme atmış gibi geri çekiliyorum. Hayır. O iyi. İyi olmak zorunda. Babam ve benim farklılıklarımız var, ama bu onu sevdiğim gerçeğini değiştirmez. O iyi olacak.

"Ne kadar kötü yaralandı? Nerede...? Hangi hastanede?" Nefesim ciğerlerimi kısa aralıklarla terk ediyor ve tam cümleler kuramıyor gibiyim. Neden orada öylece duruyor? Babamla birlikte olmalıyız.

"Zara..." Nera elini bana doğru uzatıyor ama ben onu geri itiyorum.

"Hayır," diye yalvarıyorum. Sonra kanlı elbisesinin önünü tutarak yüzümü boynuna gömüyorum. "Sakın söyleme. Lütfen, söyleme."

"Babam gitti, Zara."

Bölüm 9

Nuncio Veronese'nin Cenazesi,
Boston (Zahara, 18 yaşında;
Massimo, 35 yaşında)

Ters ters bakmalar.

Sessiz fısıltılar.

Toplanan kalabalığın arasından mezarın başındaki beyaz tabuta doğru ilerlerken onlarca göz sırtıma lazer tutuyor. Lanet olası akbabalar. Hareketsiz duruyor olabilirler ama bana yaklaşıyorlarmış gibi hissediyorum. İçimdeki her sinir, her atom yüksek alarmda salınıyor. En azından hapishanede, düşmanlarının kim olduğunu biliyorsun, ama burada, İtalyan Mafyası'nın en iyilerinin arasında, tüm bahisler kapalı. Bazı yüzleri tanımıyorum ama orada bulunanların çoğunu hatırlıyorum.

Burada üç yüzden fazla insan var. Yüksek mevkidekilerin hepsi tabutun yanında toplanmıştı. En güzel kıyafetlerini giymiş erkekler ve abartılı sevişmeler sergileyen kadınlar. Mücevherler. Kıyafetlerine bakınca, cenaze töreninde değil de galada olduklarını sanırsınız. Tipik. Doğum günleri ve cenazeler Cosa Nostra'da her zaman en özenle anılan etkinlikler olmuştur. Piyadelerin çoğu
arkada dururlar. Seçkinler avamla kaynaşmıyor; Aile için tüm ağır işleri yapan adamları görmezden geliyorlar. Babam Don iken böyle değildi. Ve ben döndüğümde de böyle olmayacağı kesin.

Yas tutanlar dağılırken arkamdan alçak mırıltılar geliyor, İki muhafızım bir adım arkamdan gelirken geçmeme izin veriyor.

Birkaç kez adımın fısıldandığını duydum. Ancak insanların çoğu şaşkınlık içinde hapishane üniformama ve kelepçeli ellerime bakıyor. Benmerkezci yaşamlarıyla, on beş yıl bir insanı hafızalarından silmek için yeterli bir süre gibi görünüyor.

Ilık, kuşluk güneşi tabut spreyi, çelenkler ve mezar alanının etrafına yerleştirilmiş yer buketlerinin üzerinde parlıyor. Çiçek aranjmanlarının büyük kısmı beyaz, merhumun etrafını saran koyu renk kıyafet duvarıyla tezat oluşturuyor. Cenaze için güzel bir gün. Annemi toprağa verdikleri günün aksine. Yağmur yağdığını duydum ama Yemekhanede isyan çıkardığı için hücreye kapatılmıştı. Cenazeden bir gün önce, itiraf etmeliyim ki kendimi kaybetmiştim çünkü o aşağılık müdür onun cenazesine katılma talebimi reddetmişti.

Tabuta yaklaştıkça beni rahatsız eden ne bir üzüntü, ne bir keder, ne de bir pişmanlık var. Nuncio beni hiç sevmedi, ben de onu hiç sevmedim. O sadece bir amaç için bir araçtı - birçoğundan biri- hedefime ulaşmama yardımcı olması gereken bir dişli. Benim için sadece buydu. Herkesin olduğu gibi.

Mezarlığın kenarında duruyorum ve gözlerimin yakınlarda kümelenmiş insanların üzerinde dolaşmasına izin veriyorum. Batista Leone'yi gözden kaçırmak mümkün değil; yüzünde metanet ve omurgasında diklik var. Salvo hemen arkasında, Tiziano ve Brio'nun arasına sıkışmış. Gözlerimiz buluşuyor ve bana zorlukla algılanabilen bir baş selamı veriyor. Geri veriyorum ve sonra kalabalığın geri kalanına bakıyorum. Birkaç kaptan ve Aile'nin diğer üyeleri başlarını saygıyla eğerek duruyorlar. Adriano Ruffo da aralarında ama o biraz daha geride bir pozisyon seçmiş. Yanında kısa saçlı bir sarışın var, müstehcen derecede kısa bir elbise ve özenle işlenmiş ağ benzeri siyah bir duvak takmış. Karısı olmalı. Ama tam karşımda, diğer tarafta iki kadının başının üst kısmı var. Devasa çiçek aranjmanı onları görmemi engelliyor,

ama üvey kardeşlerim olmalılar. Sağa doğru bir adım atıyorum, böylece görüş alanım daha az engelleniyor.

Nera'yı hemen tanıdım. Onu son gördüğümde beş yaşındaydı, ama badem gözleri ve yumuşak yanaklarıyla, sık sık gizlice içeri girerken yakaladığım kızın
Kurabiye almak için mutfağa. Hepsi çok uzun zaman önceydi, başka bir yaşamda.

Bakışlarım soldaki kadına kayıyor. Ve

sonra... ve sonra, bakıyorum.

Herkes gibi o da siyah giyinmiş ama
Onunla ilgili bir şey tüm dikkatimi çekiyor. Gözlerim vücudunda geziniyor. Bileklerinde toplanan uzun dantelli kolları olan zarif bir bluz ve kum saati figürünü vurgulayan dar, özel dikim bir pantolon giyiyor. Siyah stilettolarının uçları pantolonunun paçasının altından görünüyor. Başımı kaldırıp açık kahverengi saçlarına bakıyorum; saçlarının bir kısmı ensesinde toplanmış, geri kalanı ise dalgalanıyor
Yumuşak, parlak dalgalar halinde yüzünün etrafını sarıyordu.

Bu Zahara, diye fısıldıyor kafamın içindeki ses.

Saçmalama. Ona zihinsel bir tokat atıyorum. **Bu o.**

Hayır, bu güzel, sofistike genç kadın benim küçük casusum olamaz. Nera'nın arkadaşlarından biri olmalı, üvey kardeşim yas tutarken ona destek oluyor. Bu Zahara olamaz, değil mi? Bunca zaman onu çelimsiz bir genç olarak hayal etmiştim.

Birden başını kaldırıyor ve göz göze geliyoruz. Zihnimin içinde mükemmel bir fırtına patlıyor. Hava ciğerlerimde sıkışıyor, ama lanet şeyler onu dışarı çıkarmak için sıkışmıyor.

I. Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

Gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. Ve tanıdı. Bu

o.

Gri madde yığınımın içinden fırlayan ilk şey: At kuyruğu nerede? Nera'nın aksine, Zahara'nın çocukluğunu pek hatırlamıyorum. Yoluma çıkma eğiliminde olan bir bebekti, bu yüzden uzak durdum. Ama at kuyruğunu hatırlıyorum. Ve her ne boktan nedense, aynısının daha büyük bir versiyonunu bekliyordum.

Gözlerimi onunkilerden ayıramıyorum. Bakışları, mezarın başında duran, büyük ölçüde unutulmuş bir adam olan Massimo Spada'ya baktığının farkına varmaktan çok daha fazlasını içeriyor. Bilgi var. Kim olduğumun farkındalığı. "Cosa Nostra'nın gölge lideri" ya da "parmaklıklar ardına tıkılmış, omzunda çipi olan bir pislik" anlamında değil. Hayır, içimin derinliklerine bakan tek ruh bu. Burada yas tutan üç yüzden fazla kişi arasında beni tanıyan tek kişi o. Bir erkek.

Boğazım aniden çok kurudu. Yutkunmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Yapabildiğim tek şey ona bakmak. Kıza.

Hayır, kadın. Bilmeden bir yol bulan kadın.

Beni
kurtarmak
için.

Kendimden.

Eski hayatımdaki herkese kendimi unutturmak için yaptığım uzun arayışta, bir şekilde kendimi neredeyse unuttum.
Ama ona mektuplarımda kendimle ilgili anlattığım tüm o şeyler, notlarımdaki gerçek mesajı gizlemek için basit bir yanlış yönlendirme olması gereken şeyler, rastgele dolgular değildi. Her bir detay doğruydu. Ve eğer sormamış olsaydı, cevapları artık hatırlamıyor olabilirdim. Hapishanede, Massimo Spada'nın eskiden olduğu her şey damgalandı. Sonsuza kadar, diye düşündüm. Ama o beni geri getirdi. Ve şimdi onun gözlerine baktığımda, eğer onun mektupları olmasaydı, olduğum kişiyi gerçekten kaybedeceğimi anlıyorum.

Seni tanıyorum, diyor bakışları.

Aramızda yirmi metreden fazla mesafe var ama sanki tam burada, yanımdaymış gibi hissediyorum.

Kim olduğunu biliyorum.

O biliyor. Belki benden bile daha iyi.

Seni tanıyorum.

Hapishane minibüsünden çıktığımdan beri beni ağırlaştıran endişe ve aşırı tetikte olma hali aniden kayboldu.
uzakta. Etrafımdaki Cosa Nostra üyelerinin meraklı bakışları artık sırtımı yakmıyor. Artık hissetmiyorum
Ellerimi boyunlarına dolayıp ayaklarımın dibine düşene kadar sıkma ihtiyacı duyuyorum. On beş yıldır ilk kez huzur içindeyim.

Rahip konuşmaya başlar. Mezarlık görevlileri
tabutu indiriyor. Ona bakmıyorum bile. Tüm varlığım
küçük casusum tarafından büyülenmiş gibi görünüyor. O
çok
Çok güzel. Geri kalanını incelemeye çalışıyorum, ancak o zaman gözlerinin etrafındaki ve alnındaki alışılmadık renk değişimini fark ediyorum. Bir doğum lekesi mi? Onda vardı da ben mi hatırlamıyorum? Yoksa bir yara izi mi? Her ne ise, bu onun güzelliğinden bir şey götürmüyor. Hâlâ nefes almakta zorlanıyorum.
Yıllardır ilk kez huzurlu hissetmeme rağmen üzerimdeki etkisinden dolayı.

Zahara gözlerini kırpıştırıyor ve hızla başka tarafa bakıyor. Gözleri sanki benden saklanmaya çalışıyormuş gibi yere demir atıyor ve o anda mutluluk veren huzur kayboluyor.

Dişlerimi sıkarak, yüksek mantığım yavaşça devreye girerken kendimi Nera'ya yeniden odaklamaya çalışıyorum. Babasının tabutunun diğer tarafından gözlerinde endişeyle beni izliyor. Gözlerimin tekrar Zahara'ya kaymasını engellemek için tüm gücümle ona tutunarak bakışlarını tutuyorum.
İçine düştüğümüz bu yeni çıkmaz için tüm olası çözümleri hızla gözden geçiriyoruz.

Nuncio'nun ölümüyle, Batista Leone ailenin başına geçecek. Babamın ölümünden beri bunu bekliyordu.

Ölüm. Eğer Nuncio suikastının arkasında o aşağılık herifin kendisi varsa hiç şaşırmam. Şartlı tahliyem reddedildiği için, yaklaşık dört yıl daha parmaklıklar ardında, cezamın tamamını çekeceğim. Öfke yeniden üzerime çöküyor ve kendimi zar zor toparlıyorum. Sabır. Ve odaklan. Kimseye izin vermeyeceğim Benim olanı almak için. Ne olursa olsun.

Rahip sözlerini bitirir ve birkaç Aile üyesi mezarlıktan ayrılmadan önce tabutun üzerine toprak atmak için yaklaşır. Ardından defin görevlileri mezara toprak dökmeye başlıyor. Gözlerimi Nera'dan ayırmadan, onun önünde durana kadar defin alanının etrafında yürüyorum.

"Munchkin." Ona hafifçe başımı salladım.

Nera birkaç kalp atışı boyunca bana bakıyor, sonra bir adım daha yaklaşıyor ve kollarını geçici olarak bana doluyor. "Merhaba, Massimo."

Hareketi beni şaşırttı. Kayıtsız kalmasını, hatta umursamamasını bekliyordum. Ama kararlılığım sarsılmadı. Hazırladığım yeni plan onun etrafında dönüyor. Muhtemelen bunun için benden nefret edecek ama umurumda değil.

"Gidelim, Spada," diye bağırıyor muhafız arkamdan, kolumu çekiştirerek.

Bir adım geri atıp Nera'nın kucağından çekiliyorum.

Gözlerimin sola, Zahara'nın durduğu yere kaymasını engellemek kaybedilmiş bir savaş. Hiç şansım yoktu. O gerçek mi yoksa sadece hayal gücümün bir ürünü mü? Parmaklarım kaşınıyor
Uzanıp elini okşamak, onun gerçekten etten kemikten olduğunu doğrulamak için. Neden bana bir daha bakmıyor?

Senden korkuyor.

Korkuyor mu? Dünyada benden korkması için bir neden olmayan tek kişinin kendisi olduğunu bilmiyor mu? O beni tanıyor.

Ben de onu diyorum.

Sikeyim.

"Gidelim dedim." Muhafızın kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor.

Dikkatimi tekrar Nera'ya vermeye zorluyorum.

"Konuşmamız gerek." "Yarın geleceğiz."

"Sadece sen, Nera," diyorum.

Zahara'nın vücudu geriliyor. Bunu saklamaya çalışıyor ama yüzündeki ihanet ifadesini fark ediyorum. Suçluluk duygusunu yutuyorum. Bu oyun çok tehlikeli bir hal aldı ve onun çapraz ateşte kalıp yaralanması riskini göze alamam. Çıktı.

Ona bir adım daha yaklaşma dürtüsüyle savaşarak ellerimi yumruk haline getiriyorum. Yapmamalıyım. Bu şerefsizlerle Her hareketimi izliyor, bir şey gösterme riskini bile göze alamam.
Bir parça şefkat. Akbabaların şüphelerini hemen çekerdi.

Ama onun gözlerini tekrar görmek için

adam öldürürüm. Benim zeki küçük

casusum.

Müttefikim.

Arkadaşım.

Tutunduğum kısıtlamalar parçalanıyor.

Kelepçeli ellerimi kaldırıyorum ve parmak uçlarımla şefkatle yanağını okşuyorum. "Merhaba, Zahara."

Bana bakmıyor bile.

"Şimdi, Spada." Gardiyan kolumu çekiştiriyor ve ellerimin Zahara'nın yüzünden uzaklaşmasına izin veriyorum. Sonra arkamı dönüp hapishane nakil aracına doğru ilerliyorum.

Uzaklaşıyorum.

Beni en alışılmadık yerde bulan kırılgan huzurdan uzakta. Sadece birkaç dakika süren ama yıllarca hatırlayacağım bir huzur.

Omzumun üzerinden bakma dürtüsü... sadece son bir bakış çalmak... sadece küçük bir bakış, beni parçalıyor. Bir şekilde, bir şekilde, galip gelmeyi başarıyorum. Riske giremem

Kendimi uzaklaştırıyorum. Dikkatleri onun üzerine çekemem. Görmemesi gereken biri kolayca görebilir.

Araca biner binmez kapı arkamdan çarpıyor. Gümbürtü kabinin içinde yankılanıyor.
Bir mezarın üzerindeki ağır granit levha. Beni içeride mühürlüyor. İleriye giden tek bir yol var.

Mektuplar bittikten sonra da beni hatırlayacak mı?

Hayır, kafamın arkasındaki o sinir bozucu ses beni uyarıyor. **Ve böylesi daha iyi.**

Yıllar sonra ilk kez, o pisliğe katılıyorum.
Beni unutmak daha güvenli bir bahis olurdu. Onun için.

Sadece sen, Nera.

Toprak patikadan otoparka doğru aceleyle ilerlerken Massimo'nun sözleri kafamın içinde çınlıyor. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm o kadar bulanık ki nereye bastığımı zar zor görebiliyorum. Kolumu kaldırıyorum ve ıslaklığı kolumla fırçalıyorum.

Piç kurusu.

"Zara! Bekle!" diye sesleniyor kız kardeşim arkamdan.

Adımlarımı hızlandırıyorum. Şu an onunla konuşacak durumda değilim.
Yapmak istediğim tek şey karanlık bir köşeye kıvrılıp huzur içinde ağlamak.

Massimo ile ilk kez yüz yüze geldikten sonra kollarım hâlâ tüylerim diken diken. Burada olmasını beklemiyordum. Bugün cenazede olacağını bilseydim, hazırlık yapardım. Sonrasında yüzümde oluşacak kızarıklıklar buna değerdi. Aptalca ve kibirli olabilir ama kendimi her zaman makyaj yaparken görürdüm.

Onunla tanışmayı hayal ettim. Bana ilk kez bakmasını ve beni güzel bulmasını istiyordum. Bunun yerine bir moron gibi sessiz kaldım çünkü söyleyecek bir şey bulamadım. Önceden hazırlayabileceğim başka bir şey. Ama hazırlıklı değildim. Hazır değildim. Yıllarca bekledim... Sonunda onunla tanışmak için can atıyordum ve hala hazır değildim.

Hayal ettiğimden farklı göründüğünü söylemek milenyumun en hafif ifadesi olur. Ben zayıf bir adam bekliyordum.
Annemin fotoğraflarında gördüğüm genç adama benzeyen atletik yapılı bir adamdı. Bu yüzden hapishane üniforması giymiş, dövmelerle kaplı ve kafası kazınmış dağ gibi adamı fark ettiğimde aklım karıştı. Ama sonra bakışlarımız çarpıştı.

Ve biliyordum.

Gözler ruha açılan pencerelerdir derler ve onunkileri gördüğüm anda -zeki, acımasız, entrikacı- anlamıştım. Bu korkunç görünümlü adam benim "mektup arkadaşım". Hapishane üniforması olmasa bile... Etrafta bir düzine başka adam olsa bile... Onu yine de tanırdım.

Nera ve bana doğru yaklaştığında kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kalp krizi geçireceğimden korktum. Bir bakıma, ben her zaman
Massimo biraz gerçek dışı. Dokunulmaz. Ulaşılamaz. Belki de bu yüzden ona açılmayı bu kadar kolay buldum.
Onu burada, karşımda, etten kemikten gerçek bir varlık olarak görmek beni neredeyse bayıltacaktı. Ve aptal kalbim sevinçle şarkı söyledi.

Ta ki basit bir cümleyle onu ezene kadar.

Sadece sen, Nera.

Bilmem gerekirdi.

Babam gittiğine göre, Massimo'nun artık bana ihtiyacı yok. Ailenin başına kim geçerse geçsin, içeriye erişimim olmayacak. Bu yüzden artık onun işine yaramıyorum.

"Zara?" Nera park yerinde bana yetişti. "İyi misin?"

"Evet." Kapının kolunu tutup arabasına giriyorum ve yolcu koltuğuna çöküyorum.

Camdan birkaç saniye beni izliyor, sonra kaputu açıp direksiyona geçiyor.

"Artık sadece ikimiz varız." Ön camın ötesinde kalan kalabalığa bakarken sesi yumuşak. "Bir süre benim evimde kalmak ister misin? O evde yalnız olman fikri hoşuma gitmiyor."

Başımı salladım.

Sol tarafta, cezaevi nakil aracı park yerinden yeni çıkmış ve ana yola dönüyor. Araç gözden kaybolana kadar ikimiz de onu gözlerimizle takip ediyoruz
eğrinin etrafında.

"Sence Massimo benimle ne hakkında konuşmak istiyor?" Nera mırıldanıyor.

"Yarın öğrenirsin, sanırım."

Kız kardeşimle ne konuşmak istediği hakkında hiçbir fikrim yok.
Belki de ailemizin mülkleri üzerinde hak iddia etmek istiyordur. Bu onun kurnaz yöntemlerine uyuyor.

Umurumda değil.

Önemsediğim tek şeyi çoktan ele geçirdi. Kalbimi. Ve onu ezdi.

Bir şeylerin ters gittiğini fark etmeliydim.

Bahçeye adımımı atar atmaz, tanıdık bir his ensemde bir karıncalanma oldu ama Zahara'ya ilk bakışımdan sonra dikkatim dağıldı. Bu karşılaşmanın etkisi beni Ayaklarımın altındaki toprak çekilmiş gibi hissediyordum. Gözleri... Gözlerindeki o bakışı düşünmeden edemiyordum, o keskin, gözünü kırpmadan tanıma bakışını. Kafam o kadar meşguldü ki çığlık atma içgüdümü tamamen ihmal ettim. Uyarı sesi geldiğinde avluyu yarılamıştım.
Sonunda kayıt oldu.

Çok az mahkum var.

Genelde, bir gün boyunca dışarıda yüzden fazla adam olurdu.
dinlenme saati. D Blok'taki herkes. Sadece tecritte tutulan ya da online derslere katılan enayiler dışarıda geçirecekleri zamanı özleyeceklerdi. Ama gözlerim avluyu tararken ancak yirmi kişi sayabildim.

Sıkı bir anlaşma yaptığım Çinli mahkûm grubu her zamanki yerlerinde değil. En sol köşedeki bankları boş. Lenox'lu çocuklar genelde sahada basketbol oynarlar ama görünürde yoklar. Kiril'in ayrıldıktan sonra yanımdan ayrılmayan iki adamı da burada değil.
Temel olarak, bu çöplükteki en sadık müttefiklerimin hepsi bahçede yok.

En yakın nöbetçi kulesine bakıyorum. Normalde bu saatlerde, yan korkuluklara karşı silahları hazır iki gardiyan olur. İkisi de orada değil. Ve etrafta başka hiçbir muhafız da yok.

Tamamen tetikteyim ama hiçbir sorun yokmuş gibi yürüyüşüme devam ederken, orada bulunan adamlara bakıyorum. İlk saldırı hangi yönden gelecek?

Kavgalar ve rastgele saldırılar buralarda düzenli olarak meydana gelir. Küçük çatışmalar ya da topyekün kavgalar, küçük çekişmeler ya da ciddi kan davaları - birkaçını paylaşma eğilimindedirler
ortak özellikleri vardır. Birincisi, nadiren önceden planlanmışlardır. İkincisi, cezaevi personeli asla olaya karışmaz.

Şu anda her şey tuzak kokuyor. Birisi

ölmemi istiyor.

Bu yeni bir şey değil. Birçok kişi hayvanat bahçesindeki hükümdarlık pozisyonumu ele geçirme umuduyla beni saf dışı bırakmaya çalıştı.

Ama bu, bu çaresizlikten bahsediyor. Kellemi isteyen her kimse, bunu o kadar çok istiyor ki, işin içine gardiyanları sokmanın bir yolunu bulmuş. Ya da, daha doğrusu, onları dışarı çıkarmanın.

İki adam çitin yanındaki büyük gruptan ayrılıp bana doğru yöneldiğinde, takılmayı sevdiğim demir yığınının yanındaki favori barfiks barıma varmak üzereydim. Yirmili yaşların sonunda. Ağır kaslıydılar. Onları yemekhanede görmüştüm ama hiç etkileşime girmemiştik. Şimdiye kadar kendi hallerinde ve yolumdan uzak durdular. Hafızam beni yanıltmıyorsa, ikisi de müebbetlik.

Dikkatle yaklaşıyorlar, ellerini arkalarında tutuyorlar. Barfiks barının tam altına gelecek şekilde hareket ediyorum ve bekliyorum. Adamlar hızlıca bakıştılar. Ve sonra bana saldırıyorlar. Her birinin elinde bir bıçak vardı.

Zıplıyorum, barı tutuyorum ve en yakındaki pisliğin göğsüne iki ayağımla tekme atarak onu geriye doğru uçuruyorum. Aşağı sıçrayarak diğer saldırganın yanına iniyorum, tam o sırada silahını bana doğrultuyor. Küçük, kolayca gizlenebilen bir sustalı değil, koca bir on üç inçlik geri çekilebilir stiletto. O bıçağını sol omzuma saplarken ben yüzüne yumruk atıyorum. Herif sendeleyerek geri çekildi,

Başını sallarken, topraktan kan fışkırıyor.

Omzum yanıyormuş gibi hissediyorum.
bıçağı etimden ayırdım. Kabzayı kavrayıp çeliği bok kafalının karnına gömüyorum, ciğerini hedefliyorum. Çığlık atıp geri çekiliyor ve ellerini bıçağın kabzasıyla fışkıran yaraya bastırıyor.
çıkıntılı hançer.

"Spada! Dikkat et!" diye bağırıyor biri.

Sırtımdan bıçaklanmamak için tam zamanında dönüyorum ve diğer serserinin bileğini yakalıyorum. Sıkıyorum, zevk alıyorum

Gıcırdayan kemiklerin melodisi. Diğer elimle adamın gömleğinin önünü kavrıyorum ve omzumdaki bir başka acı sarsıntısını zihinsel olarak engelleyerek alnımı adamın çirkin suratına çarpıyorum.
Kendine gelmesi için zaman tanımadan dizimi orta kısmına geçiriyorum ve onu yere deviriyorum. Göğsünün üzerine düşüp ellerimi boğazına doladığımda etrafımızda bir toz bulutu yükseliyor.

"Seni kim gönderdi?"

Hırladım. "Ben...

bilmiyorum."

Boynunu daha sert sıkıyorum. "Seni öldüreceğim, sonra da ailenin peşinden gideceğim! Kimdi o?"

"Ben... Yemin ederim," diye hırıldıyor. "Bilmiyorum. Sabah vardiyasındaki yeni gardiyan... bize rüşvet verdi."

"İsim?!" Hızla moraran yüzüne doğru kükredim.

Eller beni arkamdan tuttu ve göt herifin üzerinden çekti. Onlara karşı koymaya çalışıyorum ama üç gardiyan beni güreşerek uzaklaştırıyor ve avlunun dışına doğru sürüklemeye başlıyor. Öfkelenmeye devam ediyorum, ayaklarımı yere basıyorum ve boynumun yan tarafında bir sızı hissettiğimde gelişigüzel yumruklar atıyorum. Kaslarım
sanki jöleye dönüşmüş gibi hemen gevşiyor ve birkaç nefes sonra her şey kararıyor.

***

Küf kokusu burun deliklerimi işgal ediyor. Nerede olduğumu bilmek için gözlerimi açmama bile gerek yok. Hücre hapsi. Sık sık uğradığım bir yer.
birkaç ayda bir. Deliği kokusundan tespit edebilmem ne anlama geliyor?

Arkamdan gelen metal gıcırtısı hücre kapısının açıldığını işaret ediyor. Bir iniltiyle çürümüş yatağın üzerinde yuvarlanıyorum ve ziyaretçime bakıyorum. Dostum Sam'in yüzü önümde süzülüyor,
Bana verilen sakinleştirici yüzünden görüşüm hala bulanık.

"O iki orospu çocuğuyla konuşabilmem için bir yol bulmanı istiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Korkarım bu mümkün değil Bay Spada." Ranzanın yanındaki paslı masanın üzerine bir tepsi yemek koydu. "Revire getirildikten kısa bir süre sonra birbirlerini öldürdüler."

"Ne kadar uygun. Onlar bu işi hallederken koğuşta kim nöbet tutuyordu?"

"Yeni bir adam. İki gün önce buraya transfer oldu ama henüz adını öğrenemedim."

"Onunla konuşabilmemin bir yolu var mı?"

Sam doğrulur ve cevap vermeden önce omzunun üzerinden hızlıca bir göz atar. "Görünüşe göre yolda bir trafik kazası geçirmiş.
eve dönüş yolunda. Başaramadı."

Başımı sallıyorum ama o lanet şey hâlâ çaldığı için değil. Öyle olmasına rağmen.

Pekala, birileri ölmemi istiyor. Ve beni öldürme planları başarısız olunca, hemen izlerini kapattılar.

Beni rahatsız eden şey denemiş olmaları değil. Zamanlama.

Bu plan Nuncio suikasta uğradıktan hemen sonra uygulamaya konuldu. Bir tesadüf mü yoksa daha fazlası mı?

Tesadüflere inanmazsın.

Hayır, istemiyorum.

Nuncio'nun ölümü ve bana yapılan saldırı bağlantılı olmalı. Ama nasıl? Neyi görmüyorum? Üvey babamın ölmesi kimin işine yarar ki?

Ailemiz ve diğer kuruluşlar arasında hiçbir sorun yok, bundan emin oldum. Ve işler çok iyi gidiyor, yani para için olamaz. Güç, tek mantıklı sebep bu. Ve eğer haklıysam, Leone'yi
Şüpheli. Nuncio'nun devre dışı kalmasıyla önemli bir kazanç elde edecek tek kişi o. Acaba bir şekilde

Boston'da işleri gerçekten kimin yürüttüğünü ve beni de saf dışı bırakmaya karar verdiğini?

Lanet olsun! Ya Zahara'nın bana içeriden bilgi verdiğini öğrenirse?

Ranzadan sıçrayıp Sam'in üniformasının önünü tutuyorum. "Mektuplarımı okuyan oldu mu?"

"Ne?" diye boğulur. "Hayır! Tabii ki hayır!"

"Eğer bana yalan söylüyorsan, seni

gebertirim!"

"Yemin ederim Bay Spada. Teslim edilmek üzere gönderilmeden önce ona sadece ben ve Jonas dokunuyoruz. Posta
Onu almaya gelen adam da sağlamdır. Onu uzun zamandır tanıyorum ve ona kefil olurum, gerçekten."

Göğsümü sıkan mengene gevşiyor. O güvende.
Bana kalırsa diğer herkes şu anda ölebilir.

Tüm iletişimi durdurmamız gerekecek. Her ihtimale karşı. Bu artık mektup yok demek. Ruhum için rahatlatıcı bir huzur olmayacak. Bunun bir önemi yok. Onun güvenliğini sağlayacak tek şey bu. Zahara'nın zarar görmediğinden emin olmak için Peppe'yi
ona bir mıknatıs gibi yapıştı. "İstediğin zaman ateş et" emriyle onu korumak en büyük önceliği haline geldi.
ona yanlış şekilde bakan ya da nefes alan herkes.

Sam'in gömleğini bırakıyorum ve kapıya doğru elimle işaret ediyorum. Geri çekilirken attığı adımların sesi sert duvarlarda yankılanıyor, ardından hücre kapısının gürültüyle arkasından kapanması geliyor. Çatlak tavana bakıyorum, ama bu gördüğüm ufalanan alçıpan. Bir çift bal-kahverengi göz beni izliyor. Beni tanıyor. Beni görüyor.

Bölüm 10

İki ay sonra

"Al." Nera'ya bir bardak su uzatıyorum, diğer elimle saçlarını tutmaya devam ediyorum.

Bu sabah Massimo'yu ziyaretten döner dönmez doğruca banyoya gitti. Bütün öğleden sonra kustu.

Hâlâ kız kardeşimin hamile olduğu gerçeğini aklıma yerleştirmeye çalışıyorum. Ve onun sapık sevgiliye dönüşmüş pislik herifi de ortadan kayboldu. Eğer o pisliği bir daha görürsem, onu öldüreceğim.

"Sana zencefil çayı getirmemi ister misin?"

"Hayır." Yavaşça ayağa kalkıyor. "Sanırım ben iyiyim."

O lavaboya gidip dişlerini fırçalarken ben tuvaletin kapağını indirip oturuyorum.

"Sabah bulantılarının sadece sabahları olduğunu sanıyordum."

"Bence bu daha çok Massimo ile yaptığım konuşmaya bir tepki."

Onun adını duymak, göğsünüze balyoz yemiş gibi hissediyorsunuz.

Babamızın cenazesinden bu yana neredeyse on hafta geçti. Nera'nın ertesi gün Massimo ile görüşmesi gerekiyordu, ancak protokolü teyit etmek için hapishaneyi aradığında üvey kardeşimizin hücre hapsinde olduğu bilgisini aldı

ve ziyaret hakkı iki aylığına iptal edildi. Sanırım posta da yok anlamına geliyordu, ama yazmaya zahmet etmediğim için emin değilim. Ne kadar çok şey olduğunu fark etmemiştim. O mektupları yazmayı bırakana kadar benim için çok önemliydi. Ama ben bıraktım.

Kelimelerin sizi herhangi bir silahtan daha fazla incitebileceğini söylerler.

Bu kesinlikle doğru. Massimo üç küçük kelimeyle kalbimi yarıp geçti ve onu kanayan milyonlarca parçaya ayırdı. İçinde yatan aptalca umudu dilimledi.

Sadece sen, Nera.

Onun düşüncesiz sözleri beni çok derinden yaraladı, ve onları aklımdan çıkaramıyorum. Hiç bitmeyen bir kabus gibi, huzursuz zihnimi kemiriyorlar,
eski hayallerimin yerini alıyordu. İlk buluşmamızla ilgili gündüz fantezilerim, aramızda nasıl olacağını hayal ettiğim şeyler. Kolları beni sımsıkı saracaktı.
O kadar sert sıkardı ki nefes alamazdım.

Tanrım, çok aptalım! Kendime tek söyleyebildiğim, "Sanki". Bu kadar canım yanmasaydı aptallığıma gülerdim. Ama bütün bunları sonsuz derecede kötü yapan ne? Hala onu hayal ediyorum. Ama artık uykumda beni rahatsız eden gerçek bir yüzüm var. Her gece, o ve ben, siyah giyimli insanlarla çevriliyiz. Ve sonra, parmaklarının yanağımdaki o kısa, hafif dokunuşu var. Kum adam tarafından tutsak edilmiş olsam bile, onu hala fiziksel bir okşayış gibi hissedebiliyorum. Aptal, aptal kalbim gitmesine izin vermek istemiyor.

Gitmesine izin vermek

istemiyor. Massimo.

"Ne dedi?" Ben sordum.

Nera başını kaldırıyor ve bakışlarımız aynada buluşuyor. "Batista Leone ile evlenmemi istiyor."

Şok içinde kız kardeşime baktım. "Ne?"

"Aslında babamız onca yıl Massimo'nun kuklasıydı. Üvey kardeşimiz
Aileyi kontrol ediyordu. Hapse girmeden önce bile tüm kararları o veriyordu. Ve serbest bırakılıp resmi olarak başa geçene kadar da bunu yapmaya devam etmek niyetinde. Eğer Leone ile evlenirsem, Aile'nin dizginlerini elinde tutmaya devam edecek."

"Bu... delilik," diye boğuldum. "O yaşlı domuzla evlenemezsin."

"Yapmak zorundayım. Bebeğimi güvende tutmanın

tek yolu bu." "Anlamıyorum."

"Babamıza suikast emrini veren Leone'ydi."

Çenem yere çarptı. Babamı bir köpek yavrusu gibi her yerde takip eden pis yalaka mı? "Ben... Emin misin?"

"Evet. Ve Leone, bebeğin varlığının kendisi için bir tehdit oluşturacağını düşünürse çocuğumu öldürmekten çekinmeyecektir."

"Ve Massimo senin o pislikle evlenmeni mi istiyor?!"

Nera lavabonun kenarını kavrıyor ve başını eğiyor. "Evet. Ve Leone'yi bebeğin kendisinden olduğuna ikna edecek. Massimo'nun o piçle ilgili ciddi bir pisliği var ve bunu Leone'yi kontrol altında tutmak için kullanacak, onu bir kukladan başka bir şeye dönüştürmeyecek.
Tıpkı babam gibi. Ben de her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için orada olacağım."

"Hayır!" Tuvaletten fırladım ve elini tuttum. "Bunu yapamazsın. Yapamazsın. Biz... Biz kaçacağız."

Kız kardeşimin dudaklarının kenarlarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Massimo'ya da aynı şeyi söyledim." Kollarını bana doluyor ve beni kucağına çekiyor. "Ama Leone izimizi bulacaktır. Bebeğimin hayatını riske atamam, Zara. Onun güvenliği karşılığında kendi gelecek dört yılımı takas etmeyi tercih ederim.
Massimo ve ben bir anlaşma yaptık. Leone ile evleneceğim ve üvey kardeşimizin emirlerini yerine getireceğim. Ve Massimo dışarı çıktığında, gitmeme izin verecek ve Aile ile tüm bağlarımı koparacak."

Ona bağırmamak için dilimi ısırıyorum. Nasıl bu kadar saf olabilir? Massimo onun gitmesine asla izin vermez. Sadece ona ve çocuğa kendi ihtiyaçlarına uygun başka bir rol bulacaktır.

"Pekâlâ," diye mırıldanıyorum saçlarına. "Bunu başaracağız. Ve Massimo sözünü tutacak." Onu

tutmanın bir yolunu bulacağım.

Gardiyan beni koridorda ziyaret odasına doğru götürürken öfke damarlarımda dolaşıyor. Dünkü emirlerimin açık olduğunu sanıyordum - haftada bir ziyaret. Ama üvey kardeşim bugün de gelmeye cüret etti.

Ağır metal kapı içi boş bir gıcırtıyla açılıyor ve odanın ortasındaki masada sırtı bana dönük oturan bir kadın ortaya çıkıyor.

Yanımdaki gardiyana bakarak kamerayı kapatmasını söyleyen bir bakış atıyorum. Başını hafifçe sallayarak anladığını belli ediyor. O daha gitmeden köşedeki kırmızı ışık sönüyor.

Kapı arkasından kapandığı anda kendimi kontrol edemiyorum.

"Bu da ne böyle, Nera?"

Üvey kardeşim ayağa kalkıyor ve yavaşça arkasını dönüyor. Ama o Nera değil.

Bu Zahara.

İçimdeki öfke dehşete dönüşüyor. Aramızdaki yüklü boşluğu geçerken, zincirlerin çınlaması
ellerimdeki ve ayaklarımdaki kelepçelere bağlı sesler odayı dolduruyor. Ses bana bir cenaze marşını hatırlatıyor. Onun.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Kız kardeşimle yaptığın anlaşmayı duydum."
Bal rengi gözler benimkilerle buluşuyor ve kendimi nefes almakta zorlanırken buluyorum. "Ve sözünü tutacağından emin olmak için geldim."

Bir an için hangi anlaşmadan bahsettiğini bile hatırlayamıyorum, burada, tam önümde olması beni çok şaşırtıyor.
Benimle. Benimle konuşuyor. Onun sesini ilk kez duyuyorum. Çok yumuşak. Tüylü bir battaniye gibi. Pek uyumam ve nadiren rüya görürüm. Ama melodik sesinin bu gece rüyalarımda yankılanacağından hiç şüphem yok. Belki gece sireni bana mektuplarından birini okur. Bobinler, dikişler ve dikişler... Uykulu saatlerimi memnuniyetle onun sesini dinleyerek geçireceğim.
dikiş terimlerinden başka bir şey değil. Zahara onları konuştuğu sürece.

"Tutacak mısın? Sözünü tutacak mısın?" Sesi nazik. Ama hipnotik gözlerindeki bakış inatçı.

"Neden yapmayacağımı düşünüyorsun?" Törpüledim.

"Çünkü seni tanıyorum, Massimo. Dışarı çıkar çıkmaz Leone'den kurtulacak ve Nera'yı pazarlık kozu olarak kullanacaksın. Onu müstakbel iş ortaklarından biriyle ya da belki başka bir suç örgütünden biriyle evlendireceksin. Ailemiz içinde evlilik söz konusu olmayacak. Özellikle de çocuğu erkekse."

Gözlerimi kırpıştırdım, ne diyeceğimi bilemedim. Kiril'le bağlarımı güçlendirmek için Nera'yı kullanmayı düşünüyordum. Zahara'nın beni anlamasına neden şaşırdım ki? O zeki biri. Beni tanıyor. Bu da onu daha büyük bir tehlikeye sokuyor.

"Gelecek planlarım her neyse, bunlar seni ilgilendirmez. Artık değil." Gözlerimi onunkilerle aynı hizaya getirmek için eğildim. "Sen yoksun, Zahara."

"Kız kardeşimi ilgilendiriyorsa beni ilgilendirir." Çenesini yukarı kaldırıyor. "Senin için kullanışlı bir araçtan başka bir şey olmadığımın farkındayım. Kendi çıkarlarını ilerletmek için kullandığın

ve şimdi bir çöp parçası gibi attınız. Ama aynı şeyi Nera'ya yaparken arkama yaslanıp izlemeyeceğim."

Bedenim zorlukla bastırılmış bir öfkeyle titriyor. Onu güvende tutmak için uzaklaştırmam gerektiğini anlayamıyor mu?

Bağlı ellerimi kaldırdım ve çenesini parmaklarımın arasına aldım. Yıllarca, dökülen kanın içinden bir saniye bile düşünmeden geçtim, hiçbir şey ya da hiç kimse umurumda değildi. İnsanlar engel ya da piyondan başka bir şey değildi. Üvey kardeşlerim de dahil.

Ama şimdi, Zahara'nın gözlerine bakarken, zar zor
Beni bunaltan sayısız beklenmedik duygu için nefes almak. Bunca yıl onu acımasızca kullandığım için utanç ve suçluluk. Yaptıklarımın onun sırtına bir hedef tahtası çizmiş olabileceği korkusu. Son iki ayımı onu düşünerek geçirdim. Gün ve gece. Nuncio'nun cenazesinde bakışlarımız buluştuğu andan itibaren, tamamen odaklanabildiğim tek şey o oldu.

"Nera senin ailen ve sen onu
kurtlar!" diye devam ediyor. "Bu dünyada gerçekten umursadığınız bir insan var mı?"

"Sadece bir tane."

Zahara'nın gözleri açılıyor. Nefesini içine çekiyor ve bakışlarını benimkilere dikiyor. Bir dakika geçti. Kıpırdamadan duruyorum, yüzüm onunkinden sadece birkaç santim ötede, varlığımın her zerresini bir kez daha saran huzura hayret ediyorum.

Her zaman dengesiz bir insan oldum ve bu özelliğim hapishanede yüz kat arttı. Şiddet patlamalarım, cezamın büyük bir bölümünü hapishanede geçirmemi sağladı. Yalnız. Öfkeliyim. Sürekli tetikteyim. En ufak bir sebep için saldırmaya hazırım. Ama şimdi, o yanımdayken, sadece gözlerimi kapatmak ve bu beklenmedik mutluluğun tadını çıkarmak istiyorum.

Kanayan bir yaranın üzerindeki bandaj gibi. Deliliğime bir çare.

Bakışlarım ağzında geziniyor ve başparmağım kendi isteğiyle yukarı kayarak alt dudağını okşuyor. Tek ihtiyacım olan biraz öne eğilmek ve-

Siktir!

Geri adım atarak yüzünü bıraktım. Bu çöplükte sonunda aklımı kaçırmış olmalıyım, başka bir açıklaması yok.

"Gitmen gerek, Zahara."

"Hayır. Nera'ya verdiğiniz sözü tutacağınızı garanti edene kadar buradan ayrılmayacağım. Don olarak görevi devraldığın an, o ve çocuğu serbestçe yürüyebilecekler. uzakta."

"Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü Leone'yle olan bu oyun devam ederse, bana hâlâ ihtiyacın olacak. Senin gözün ve kulağın olmaya devam edeceğim.
hiç kimse bilmeyecek. Kız kardeşimin bile."

O haklı. Ona ihtiyacım var ama onun inandığı şekilde değil. Zahara olmadan, benden geriye bir şey kalmayacağına eminim.

"Kesinlikle olmaz," diye homurdandım. "Bu çok tehlikeli."

"Planınız başarısız olursa, tehlike daha da büyük olacak. Nera ve ben temelli Leone'nin eline düşeceğiz. O zaten Nera'yı Arnavut fraksiyonuyla evlendirmeyi planlıyordu. Muhtemelen ben de aynı kaderi paylaşacağım."

"Seni tehlikeye atmayacağım, Zahara."

"Bunu daha önce yapmakta bir sorun

yaşamamıştın."

"Öncesi farklıydı. Biri seni Nuncio'nun eşyalarını karıştırırken yakalasa bile baban sana asla zarar vermezdi. Yine de pişmanlıklarım var. Bununla yaşamam gerekecek. Ama bu sefer, kuduz bir kurdun ininin ortasında olacaktın."

"Ama Nera'yı göndermek senin için sorun değil mi?" Daha dik duruyor, çenesi kalkıyor. "Kız kardeşim ve ben bir paketiz

Anlaşma. Bu işi sonuna kadar götürmene yardım edeceğim, sen de Nera'yı serbest bırakacaksın. Eğer reddedersen, onu kaçmaya ikna ederim. Şansımızı kendimiz deneriz."

"Leone sizi bulduğunda ikinizi de öldürecek. Ve inanın bana, sizi bulacak."

"Olabilir. Ama bu almak istediğim bir risk."

Onu izliyorum, karşımda öyle masum ve genç duruyor ki. Çekici ipek bluzunun içinde, tatlı saçlarıyla
Sırtından aşağıya doğru yuvarlanırken, bana annemin etrafındaki narin porselen bebeklerden birini hatırlatıyor. Görünüşe göre
Kırılgan, ama sert ifadesinde yumuşaklıktan eser bile yok. Sadece kararlılık ve azim var.

Korku midemde patlıyor. Gerçekten ciddi. Eğer hayır dersem, ikisi de kaçacak ve Leone onları kovalayacak. Ve ben bu cehennem çukurunda kilitliyken onu kurtarmamın hiçbir yolu yok.

"Annemin anısı üzerine yemin ederim, Massimo.
Kaçacağız."

O yapacak. Onun şartlarını kabul et.

Hayır! Hayır!

O zaman onun ölüm fermanını imzalamış olursun.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Kendini en ufak bir tehlikeye bile atmayacaksın. Aramak yok. Artık ziyaret yok. Sadece
mektuplar."

"İyi," diyor kolunun manşetini aşağı çekerek. "Leone'ye Nera ile evlenme fikrini nasıl kabul ettireceksin?"

"Salvo yarın onu görmeye gelecek ve ona bazı belgeler getirecek. İhtiyacı olan tek şey bu. Leone kabul edecek her şeyi." "Bu

kadar mı?"

"Evet."

Zahara başını sallar.

"Hayal ettiğim gibi değilsin, biliyor musun?" İtiraf ediyorum. Sorgulayan bakışları karşısında ekliyorum: "Atkuyruğu yok."

Bakışları yeni tıraş edilmiş başımın tepesine doğru ilerlerken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Sen de hayal ettiğim gibi değilsin. Saçın yok."

Kıkırdıyorum. Ses garip geliyor. Son on buçuk yılda beni güldüren pek fazla şey olmadı.

"Dikkatli olacağına söz ver," diye fısıldadım. "Lütfen."

"Söz veriyorum."

Charily, başımı eğiyorum. "Leone'ye taşınırken Peppe'nin de seninle gelmesini sağla. Onu yakınında tut."

Kaşı kalkıyor. "Sizden biri o zaman?" "Evet. İşler

kötüye giderse ne yapacağını bilir."

Tartışmıyor, sorgulamıyor. Ben onu içime çekerken öylece duruyoruz. Dün, Nera bana Zahara'nın
Vitiligo. Yüzündeki renk değişikliği bundan kaynaklanıyor. Bu durumu daha önce hiç duymamıştım, bu yüzden Sam'den telefonu alıp Google'da arattım, ağrıya ya da başka kötü etkilere neden olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Olmuyor, bu da rahatlatıcı. Yapamam
Zahara'ya zarar verecek bir şeyle başa çıkamazsın.

Tanrım, onu benim için bu kadar çok risk alması gereken bir pozisyona soktuğuma inanamıyorum. Benim bencil planlarım yüzünden. Ve bunu tekrar yapacak. Ama bu sefer, riskler çok çok daha yüksek.

Onun görüntüsünün zihnime kazınmasına izin veriyorum çünkü onu görmemin yıllar alacağını biliyorum. Birbirimize sessizce bakarken saniyeler, sonra dakikalar geçiyor, soğuk hapsin donuk grisiyle çevriliyiz.

"Artık gitmelisin," dedirtiyorum kendime.

"Tamam." Kilitlenmiş bakışlarımızı kırıyor ve kapıya doğru dönüyor, gözleri yavaşça aşağıya bakıyor.

Beni geçerken kollarımız birbirine değiyor.
Hiç düşünmeden uzanıp elini tuttum.

Zahara'nın keskin nefes alışı odada yankılanıyor. Durdu. Kasvetli alanın ortasında yan yana duruyoruz - o kapıya bakıyor, ben de karşı taraftaki duvara bakıyorum. Avucumun topuğunun bileğindeki nabız noktasına bastığı yerde kalp atışlarını hissedebiliyorum.

"Sakın öldürülme," diye fısıldadım.

"Başka kimseyi öldürme," diye fısıldar. "En azından tanıkların önünde değil."

Küçük bir gülümseme dudaklarımı büküyor. Bileğini son bir kez daha okşuyorum ve isteksizce elinin benimkinden kurtulmasına izin veriyorum.

Topukları sert beton zemine vuruyor.

Yürüyerek uzaklaşıyor.

O huzurlu dinginliği de yanında götürüyor.

Bölüm 11

Mektup #159

Sevgili Massimo,

Son mektubunuzda, hayatımızdaki tüm bu yeni şeylerle nasıl başa çıktığımızı merak ediyordunuz. Endişelenmene gerek yok, Nera ve ben yeni evimize yerleştik. Her şey farklı ama beklediğiniz kadar iyi gidiyor.

Yeni kocası son zamanlarda çok fazla iş stresi altında. Yönetimin kendisini zorladığı yeni yönelimden memnun değildir. Ancak Nera, iyi toplanmış verilerin yardımıyla, kocasının şu gerçeği fark etmesine yardımcı oldu
şirket paydaşları onun geçmişteki suçlarını, özellikle de bu suçlara karıştığını öğrenmekten memnun olmayacaklardır. önceki CEO'nun erken emekliliği. Sunulan belgeleri dikkatle inceledikten sonra, değişimin herkesin yararına olduğunu anladı ve eminim daha fazla yaygara koparmayacaktır.

Nera da şirketteki yeni rolüne alışmaya çalışıyor. Görünüşe göre, dün acil olarak ilgilenilmesi gereken bir personel sorunu ortaya çıktı. Çalışanlardan biri şirketin özel bilgilerini New York'taki büyük bir rakibine aktarırken yakalanmış. Fark edildikten sonra, yönetim Nera'nın onu kendisinin kovmasında ısrar etti. Nera'nın
Bu tür görevler İK tarafından mı halledilir? Kız kardeşim iş sorumluluklarını ciddiye alıyor ama yine de gecenin geri kalanını banyoda kusarak geçirdi.

Zahara

Not: Hâlâ uyku sorunu yaşıyor musunuz?

Mektup #160

Zahara,

Kız kardeşinizin personel meselesiyle bizzat ilgilenmesi için baskı yapılmasından duyduğu mutsuzluğu anlıyorum, ancak işi üstlenmeyi kabul ettiğinde risklerin farkındaydı. İş dünyasında, paydaşların saygısını korumak her zaman bir endişe kaynağıdır. Markaya sadık kalmaları ancak liderliğin zor seçimler yapabileceğinden ve gerektiğinde sağlam durabileceğinden sürekli olarak emin olmaları halinde mümkün olacaktır. İhtiyacı olacak
kollarını sıvayıp işleri kendi başına yapmaya alışması gerekiyor. Bu kez, gizlilik anlaşmasını ihlal eden çalışana ibret olsun diye böyle bir şey yapıldığına eminim.
Şirket politikası bunu gerektirirdi.

Nera, Balkan arkadaşımın geçen ay arabasını yıkarken ve detaylandırırken çok verimli olduğundan bahsetti. Böylesine hızlı ve kapsamlı bir hizmetle, gelecekte işletmeye sık sık geri dönmek isteyebilir.
Ancak, üst düzey hizmetin orantılı olarak yüksek ücretler gerektirdiğini unutmamalıdır. Atmamalı
ve orayı sadece yerel adam Primo müsait olmadığında kullanmalı.

Sorunuza gelince, cevabım evet. Ama sorun değil. Günde üç ila dört saat uykuyla çalışmaya alıştım.
uzun zaman önce. Dün gece, yandaki mahkum o kadar yüksek sesle horluyordu ki, ranzadaki arkadaşı onu boğmaya çalıştı.

bir yastıkla. Ne yazık ki başarısız oldu. Bugünlerde kendimi tekrar deliğe (yani hücre hapsine) attırmayı deneyebilirim. Doğru tutumla, bu deneyim neredeyse tatilde olmak gibidir. Tek dezavantajı
Seyahatim birkaç günden fazla sürerse insan yokluğu kafamı kurcalamaya başlıyor.

İnsanların sürü hayvanı olduğu saçmalığına, kendimi ilk kez çukurda bulana kadar inanmamıştım. Sessizliğin bir sesi olduğunu biliyor muydun? Eski, terk edilmiş bir evdeki tahta gıcırtısı gibi hafif bir ses. İlk başta duymazsınız. Ama bir süre sonra, sanki kafatasım çatırdıyor. Bir keresinde yalnız kıçım o altıya altı delikte uzun süre mahsur kaldığında, kendi kendime konuşmaya başladım ve sadece akılsızca mırıldanmayı kastetmiyorum. Bir keresinde, iç sesimle saatler süren hararetli bir tartışmaya girdim ve o orospu çocuğunu devlet tahvillerine yatırım yapmak için doğru zaman olmadığına ikna etmeye çalıştım. Ben kazandım.

Peki, neden bana hiç yeni eskiz göndermedin? Dikişe ara mı verdin? Yoksa Salvo'nun annesi için tasarladığın elbiseyi bornoz sandığım için mi bana kızgınsın? Bunu bana karşı kullanamazsın. Ben kadın modasından ne anlarım ki? Ama sen... Sen biliyorsun. Yeteneğin var. Tutkunu takip edip kendi dükkanını açmalısın.

M.

Not: Peppe'ye söyle, gelecek pazar çamaşırlarımı yıkamasını istiyorum.

Mektup #207

Sevgili Massimo,

Batista Leone'nin durumu iyi değil. Dün gece Batista nefes almakta güçlük çektiği için aile hekimimizi acil bir ev ziyareti için aramak zorunda kaldık. Tansiyonu tavan yapmıştı ve ilk başta bunun, üç gün üst üste bir restoranda kafayı bulmasından kaynaklandığını düşündük.
kulüpler. Ancak doktor, endişe verici başka sağlık faktörlerinin de olduğunu söyledi.

Nera kocasının başına bir şey gelme ihtimalinden dolayı aklını kaçırmış durumda. Tekrar yalnız kalacağımızdan çok korkuyor. Seni yanımızda görmemize daha çok var. Nasıl idare edeceğiz?

Nera'nın işi de strese neden olmaktadır. Güneyden gelen yeni tavuk tedarikçisi fiyatlarda yeniden pazarlık yapmak istiyor. Önümüzdeki Çarşamba acil bir toplantı talep ettiler. Nera'yı Salvo'nun toplantıya katılması için ikna etmeyi başardım.
Onun yerine buluşmak. Hamileliğinin son üç ayında ve seyahat etmemesi gerekiyor.

Bil diye söylüyorum, eminim bu duruma düştüğü için çok kızgındır. Onu bu belaya bulaştırdığın için seni asla affetmeyebilir. Dürüst olmak gerekirse ben de affetmeyeceğim. Diğer, daha korkunç seçenekler arasında daha az kötü olsa bile. Merak ediyorum, bu durumdan bir nebze bile
Yaptığın için pişmanlık duyuyorsun. Azıcık bile mi? Sonucu haklı çıkarsa bile mi? Kız kardeşime bu kadar acı çektirdiğiniz için utanıyor musunuz? Derinlerde bir yerde
İçinizde, belki de o gürültülü, acımasızca kurnaz ve manipülatif sesin altında gizlenen küçük bir kendini suçlama persona?

Neyse, konudan sapıyorum.

Üst düzey yöneticiler nihayet yeni yönetim yapısına alıştılar ve her iki günde bir endişelerini dile getirmeyi bıraktılar. Bu durum ancak Nera'nın sorunlu yatırımlarımızı ortadan kaldırmayı başarmasından sonra gerçekleşti.

eğlence mekanlarında güzel komşulara izin verildi. Umarım bundan sonra her şey daha sakin olur.
Her ne kadar Brio hala arada bir kesici laflar etse de, artık kimse onu pek dikkate almıyor. Ancak Adriano bir kez daha otel pazarına girme konusunda çok ısrarcı. Sesi yüksek ve net bir şekilde duyuluyor.

Bay Derin Cepler'den bahsetmişken... Biliyor musunuz, düşündükçe karısının iğrenç maskaralıklarını umursamadığına daha çok emin oluyorum. Ama onun gibi birinin neden böyle bir kadınla birlikte olmayı seçtiğini anlayamıyorum. Geçen akşam ikisini Villa'da bir iş yemeği sırasında gördüm ve söyleyebileceğim kadarıyla aralarında aşk yok.

Zahara

Not: Pişman mısın? Elmo'yu vuran adamı öldürdüğün için mi?
Sonuçlarını bile bile bunu tekrar yapar mıydınız?

Mektup #208 (taslak 1)

Adriano'nun karısıyla olan ilişkisiyle neden ilgileniyorsunuz? Ondan hoşlanıyor musun? O bok kafalı Sen mi? Çünkü eğer öyleyse, kendi nakliye kamyonlarından birinin onu ezmesini ve sonra geri geri giderek ona çarpmasını ayarlayacağım! O sik kafalıdan geriye yolda kırmızı bir lekeden başka bir şey kalmayacak!

Mektubumu buruşturup çöp kutusuna attım. Lanet olsun!

***

Mektup #208 (taslak 2)

Adriano'nun karısının onu aldatmasının ne önemi var? Eğer Aptal orospu çocuğu bunu biliyor ve bu konuda hiçbir şey yapmıyor, o lanet bir hanım evladı. İkinizin arasında bir şey mi var? Eğer o bir-

Siktir. Siktir. SIKTIR!

Bu lanet not denemesini tuvalete atıp sifonu çekiyorum.

***

Mektup #208 (taslak 3)

Adriano'nun günlük rutinini öğrenebilir misin? İş çıkış saatlerinde yürüyüşe çıkmayı seviyor mu? Bana gününü ve belki de yaklaşık saatini bulabilir misin? Lütfen? Boş zamanlarında ne yaptığını merak ediyorum.

Kâğıdı ufalayıp, gürültülü nefes alan herifin boğazına tıkıyorum. Sik kafalı, egzersiz bankımın yanından geçmemeliydi. Bir dahaki sefere öğrenir. Lanet olsun.

Bu çok saçma, şu rahatsız edici iç pislik yorumları. **Belki de biriyle konuşmayı düşünmelisin. Bilirsin, bir profesyonel gibi.**

"Yemin ederim, seni kafamdan atmanın bir yolunu bulacağım."

İyi şanslar.

***

Mektup #208

Zahara,

Yaptıklarımın sonuçlarını önceden bilseydim bile kendimi kontrol edebileceğimden emin değilim. Elmo'yu kollarıma aldığımda, kanının parmaklarımın arasından sızdığını hissettim. Parmaklarım, onun artık olmayan
atan kalbim... Ruhumda onun için yapılabilecek hiçbir şey olmadığını biliyordum. Ve kendimi kaybettim.

Yapmak üzere olduğum şeyin sayısız tanığı olduğunun farkındaydım, ama bu beni kardeşini vuran o orospu çocuğunu oracıkta öldürmekten alıkoymadı.
Sanki hayvani bir dürtü tarafından ele geçirilmiş gibiydim. Eğer ben
Mantıklı düşünerek ve geriye dönüp baktığımda, hayatımın on sekiz yılını kaybedeceğimi bilseydim, o adamı öldürmek için beklerdim.
etrafta kimse kalmayana kadar. Ama açıkça, daha yüksek Muhakeme o zamanlar sahip olduğum bir şey değildi. Elmo'nun ölümünü izlerken mantığın hiç şansı yoktu.

Kız kardeşine gelince, o anlaşmayı biliyordu. Kabul etmesi için onu kandırmadım ya da neyle karşılaşacağı konusunda yalan söylemedim. Yani, hayır. I
Kendinizi kötü hissetmeyin. Ancak bu sizi hayal kırıklığına uğrattıysa özür dilerim. Ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyor.

Beni şaşırmayacak kadar iyi tanıyorsun. Ve sen
Yutulması acı bir hap olmasına rağmen yapılması gerektiğini de biliyorsunuz. Bizim dünyamızı biliyorsunuz. Nasıl işlediğini. Hep biliyordun. Yıllardır bu sularda geziniyorsun, ki bu tamamen benim hatam. Ve bundan pişmanlık duyuyorum.

Zamanı geri alabilseydim ve geçmişteki tek hatamı düzeltebilseydim, Elmo'nun öldüğü gün yaptıklarımı değiştirmezdim. Sana ilk mektubumu yazmaktan kendimi alıkoymak için o tek şansı kullanırdım. Ya da o mektubu hiç yazamadan yakıp kül ederdim.

gönderildi. Çünkü bu hayatta gerçekten pişmanlık duyduğum tek şey, seni kendi pisliğime bulaştırmak ve tehlikeye atmak. Bunun için, umarım bir gün beni affetmenin bir yolunu bulursun.

Leone'nin kendini iyi hissetmediğini duyduğuma çok üzüldüm. Umalım da sümüklü domuz iyileşsin. Her zaman bir B planı vardır, ama onu harekete geçirmek zorunda kalmamayı tercih ederim.

Bir arkadaşım yakın gelecekte Nera'ya ulaşacak.
Lütfen ondan istediği iyiliğin kabul edildiğinden emin olun.

M.

Not: Adriano sık sık ziyaret eder mi?

Mektup #241

Sevgili Massimo,

Lucia bugün ilk kelimesini söyledi. "Hayır "dı.
Şaşırmadım, bu çocuk ele avuca sığmıyor. Birkaç gün önce Lucia mücevher kutumu ele geçirip bir şekilde babamın bana aldığı kolyelerden birini kırmayı başardığında Iris neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Onu tamir edilmesine gerek olmadığına, zaten hiç takmayacağıma ikna etmem biraz zaman aldı. O bibloları görmek ağzımda hep ekşi bir tat bırakıyor. Bu bana babamın kolye takamayacağımı hiç hatırlamadığını hatırlatıyor.
platin dışında bir şey. Bunu ona en az bir düzine kez söyledim, ama o yine de altın parçalar almaya devam etti. Muhtemelen altının daha abartılı göründüğünü düşünüyordu ve ben de
bir süre sonra konuyu açmayı bıraktı.

Son zamanlarda babamı çok düşünür oldum. Uzun yıllar boyunca ona kızgındım, hep onu suçladım.
kızları yerine işine öncelik veriyordu. Ama şimdi,

Günler onsuz geçerken, güzel zamanları hatırlamaya devam ediyorum. Beni ve Nera'yı sırtında gezdirdiği zamanları. Özellikle annem öldükten sonra kravatını bağlamama nasıl izin verdiğini. En iyi ebeveyn olmayabilirdi... Aslında bu kesin ama... Bilmiyorum. Sanırım onu çok yargıladım.
sert bir şekilde. Ya da belki de onu olduğundan daha iyi bir adam olarak hatırlamak istiyorum.

Güzel zamanlardan bahsetmişken... Lucia için süper sevimli bir ceket üzerinde çalışıyorum. Puf kollu ve yakası pullu. Muhtemelen pembe kadife kullanacağım. Çok güzel görünecek! (Bu, mağazanın müşteri temsilcisiyle yaşadığım siparişim berbat olduktan sonra servis temsilcileri buna değer!) Tek endişem, kadifenin sadece kuru temizleme ile temizlenmesi gerektiği ve bu çocuğun biraz felaket olabileceği.

Aklıma gelmişken, Peppe önümüzdeki hafta sonunu çamaşır yıkayarak geçireceğini söyledi. Asıl planlarında bu yoktu ama bir şey oldu -ne olduğundan emin değilim- ve sanırım ciddi bir şey, çünkü lekelerle başa çıkmak için çamaşır suyu kullanması gerekeceğini söyledi.

Madem size bu temizlik işlerinden bahsediyorum, bir şey daha söyleyeyim: Nera bu hafta arabasını iki kez yıkamaya göndermek zorunda kaldı. Arkadaşın tüm yapışkan kirleri çıkarmayı başardı, ancak senin de belirttiğin gibi, son ziyaretinde ona daha yüksek bir fiyat teklif etti. Sahip olduğu ön ödemeli hizmet paketi tükenmiştir. Acil olduğu için Nera yeni fiyatı kabul etmek zorunda kaldı, ancak muhtemelen bu konuyu sizinle konuşacaktır.
Perşembe günü. Belki arkadaşınızı ona bir "arkadaş indirimi" daha yapmaya ikna etmenin bir yolu vardır.

Diğer haberlerde, Batista kötüye gidiyor. Bahsettiğin B planını hatırlıyor musun? Onu ciddi ciddi düşünmeye başlamanın zamanı gelmiş olabilir.

Zahara

Not: Neden Adriano'dan bahsedip duruyorsun? Hayır, uğramadı. Ve o yemekten beri buraya gelmedi.

bir yıldan fazla oldu. Neden onu bu kadar çok soruyorsun?

***

Mektup #258

Sevgili Massimo,

Aylar önce mücevher kutum kaybolduğunda, Lucia'nın yine onunla oynadığını ve evin içinde bir yere saklamış olabileceğini düşündüm. Bir süre sonra tamamen unuttum.

Bu sabah bir kurye benim için bir paket bıraktığında ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz: Paris'teki seçkin özel kuyumcu The House of Dubois'nın logosunu taşıyan bir paket. İçinde ne olduğunu tahmin edebilir misiniz? Hayır mı? Tamam, ben söyleyeyim. Eski mücevher kutum. Ve içinde altı kolye ve iki bilezik vardı. Mücevherlerimin birebir kopyası olan Eskileri, bir istisna dışında. Bunlar altın yerine platinden yapılmıştı.

O sendin, değil mi?

Bana yenilerini alasın diye sana kolyelerden bahsetmedim. Ama... Teşekkür ederim.

Zahara

Not: Orijinal altın olanlara ne oldu?

Mektup #259

Zahara,

Seine Nehri'ne atılmaları için talimat verdim. Onlar kirli nehrin dibindeler - size zarar veren eşyaların ait olduğu yer.

Ayrıca altın parçalarının etrafta olmasının senin için kötü anıları canlandırabileceğini ve bunu yaşamanı istemediğimi düşündüm. Onları sana babanın verdiğini biliyorum ve bu onları duygusal ve yeri doldurulamaz yapabilir, ancak babanla geçirdiğin güzel zamanları hatırlamalısın, acı tatlı anları değil. Nuncio'nun hiçbir zaman en büyük hayranı olmadım ama onun hakkında sana kesin olarak söyleyebileceğim bir şey var. Sizi seviyordu, her ne kadar bunu çoğu zaman boktan bir şekilde gösterse de. Bunun yerine olumlu yönlerine odaklanın. Sevdiğiniz mücevherleri seçtiği için hala rahatlayabilirsiniz ve şimdi bunun tadını daha fazla çıkarabilirsiniz.

Yeni parçaları denedin mi? Her birini
teslim edilmeden önce herhangi bir yan etkiye yol açmayacaklarından emin olmak için özel bir laboratuvarda kapsamlı bir şekilde test edildi. Dubois'nın mücevher parçalarını ilk başta yapmak için ihtiyaç duyduğu sürenin neredeyse iki katı olan dört ay sürdü.
yer. Bu yüzden planlandığı gibi 20. doğum gününe yetişemediler.

Mutlu yıllar, Zahara. M.

Bölüm 12

Leone Villa

Nera'ya yönelik başarısız suikast girişiminden bir gün sonra

Kız kardeşimin mutfağı geçip mıknatısla kaplı buzdolabının önünde durmasını izliyorum. Elini uzatıyor ve parmaklarını eski bir köprü resminin üzerinde gezdiriyor, sonra hızla Lucia'nın öğleden sonra uykusunda olduğu yatak odasında kayboluyor.

Başımı sallayarak dikkatimi tekrar bahçede, pencerenin hemen altında olanlara veriyorum. Nera'nın takipçi çocuğu hala orada, bir sürü emir veriyor.
güvenlik görevlileri. Umarım başka personel öldürmez.
Bugün. Nera'ya suikast düzenlemeye çalışan her kimse tekrar denemeye karar verirse diye elimizdeki tüm insan gücüne ihtiyacımız var.

Dün gece yaşananları düşününce vücudumdan bir ürperti geçiyor. Kız kardeşimin uyuduğum odaya dalıp bana yalvarırken yüzündeki ifade
Yardım. Uzun saçlı yabancının yatağına yayılmış ve kanlar içindeki görüntüsü. Banyodan havlu almak için karanlık oturma odasına doğru koşarken ayaklarımın altında kırılan camların çıtırtısı. Suikastçının cansız bedeni
Ceset balkona yığılmıştı. Ve Leone Villa'nın arazisine dağılmış daha fazlası olduğunu biliyorum. Nera
profesyonel bir tetikçi ekibi olduğundan bahsetti. "İblisi" hepsini yok etmiş.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, içimde kaynayan çelişkili duygularla mücadele ediyorum. Nera'yı kendisine aşık ettiği için uzun zamandır bu adamdan nefret ediyordum ve sonra
Üç yıldan fazla bir süre ortadan kayboldu. Kız kardeşimi hamile ve yalnız bıraktı. Beni doğurdu ama aynı şey değildi. Kalbi arafta sıkışıp kaldı.

Ama şimdi... şimdi onların hikayesinde düşündüğümden daha fazlası olduğunu görüyorum. Çünkü sapık çocuğu gecenin bir yarısı onu kurtarmaya çalışırken neredeyse ölüyordu. Kız kardeşimi hedef alan ağır silahlı tetikçilerden oluşan ekibi tek başına durdurdu. Ve sonra, bu sabah, kız kardeşimi
Leone'nin güvenlik şefi durumun bu noktaya gelmesine izin verdi. Ve ona nasıl baktığını görüyorum, sanki o onun güneşi, ayı ve yıldızlarıymış gibi.

Bir erkeğin sana tüm evreni senmişsin gibi bakması güzel olmalı.

Perdeleri kapatırken telefonum çalmaya başladı. Kotumun arka cebinden çıkarıp gözlerimi kısıyorum. Bilinmeyen bir numara. Tuhaf.

Tereddütle, kabul etmek için yeşil düğmeye bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Evet?"

"Yaralandın mı?"

Telefon neredeyse elimden kayıyordu. Destek için duvara yaslanıyorum ve derin bir nefes çekiyorum. Bu yeterli değil. Benim
Başım dönmeye başladı.

Sesini duymayalı yıllar oldu.

"Yemin ederim Zahara, eğer sağ salim olup olmadığını bana hemen söylemezsen, bu gece oraya gitmenin bir yolunu bulacağım, sırf kendim görebilmek için! Burada kendimi kaybediyorum!" Massimo hattın diğer ucunda gürlüyor.

"Ben iyiyim," diye boğuluyorum. "Nasıl bul-"

"Sen uyurken bazı pisliklerin eve sızdığını mı? Tabii ki öğrendim!"

"Ben iyiyim. Ama Nera'nın peşindeydiler. Aramanız gereken kişi o."

"Şu anda kız kardeşin zerre kadar umurumda değil." Sesi tehlikeli bir şekilde alçalıyor. "Peppe yirmi dakika içinde gelip seni alacak. O evden çıkıyorsun."

Elim göğsüme doğru uçuyor. Ses tonu sert ve tehditkâr ama sesindeki titremeyi duyabiliyorum. Sadece endişeli değil. Sesi... dehşete düşmüş gibi. Benim için. Neşe ve heyecan içimde kabarıyor, sanki bir
Binlerce güzel kelebek bir çıkış yolu arıyor. Massimo'nun hiç kimse için gerçekten endişelenmek şöyle dursun, endişe duyduğunu bile görmedim. Bir keresinde sadece bir tane demişti.
tek bir kişiyi bile umursayıp umursamadığını öğrenmek istediğimde. Sadece kendisini kastettiğini düşündüm. Cesaret edebilir miyim?
Beni kastettiğini mi? Beni önemsediğini? Azıcık da olsa? Gözlerimi kapatarak aptalca heyecanımı bastırmaya çalışıyorum. Muhtemelen kendini suçlu hissediyordur.

"Buna gerek yok. Nera'nın takipçi çocuğu
güvenlik görevlisi eve göz kulak oluyor, yani endişelenmene gerek yok. Ve bana burada ihtiyacın var."

"Güvende olmanı istiyorum! Bu bir emirdir, rica değil."

Kardeşimi bırakmamın imkanı yok, özellikle de şimdi. Ve Massimo'yu yüzüstü bırakmayacağım. Riskler ne olursa olsun bu işi sonuna kadar götüreceğim.

"Bay Spada." Massimo'nun telefonunun ucundan kısık ve gergin bir erkek sesi geliyor. "Biri geliyor. Telefonu geri istiyorum."

"Bana ne dediğimi duyduğunu söyle, Zahara!" Sessiz, hızlı kelimeler kulağıma homurdandı.

Metal tadı ağzımı dolduruyor. Dudağımı ısırmış olmalıyım.

"Senden emir almıyorum, Massimo," diye fısıldadım. "Ben kalıyorum."

"Zahara!"

"Bir sonraki mektubumu sabah postaya veririm. Kendine iyi bak."

Aramayı çabucak sonlandırıyorum, ama yeterince hızlı değil, çünkü Massimo'nun öfkeli kükremesini hâlâ uzaktan duyabiliyorum.

Hâlâ kapalı olduğundan emin olmak için Nera'nın kapısına bir göz attıktan sonra telefonumdaki arama kaydedici uygulamasını açıyorum. Birkaç ay önce kumaş siparişimin karışması üzerine müşteri hizmetleriyle iletişime geçmek zorunda kaldığımda yüklemiştim ve sonra devre dışı bırakmayı tamamen unutmuşum. Pencerenin yanındaki koltuğa uzanıp en son kaydedilmiş dosyayı oynat tuşuna basıyorum ve Telefonu yüzüme doğru tuttum.

Massimo'nun çağrısını tekrar tekrar dinlemeye devam ediyorum, ta ki sesi zihnime o kadar yerleşene kadar, telefonumu kapattıktan sonra bile duymaya devam ediyorum.

Bölüm 13

Mektup #294

Sevgili Massimo,

Şirket devralma girişiminin arkasında kimin olduğunu bulma konusunda hâlâ bir ilerleme yok.
Geçici personel Kai
Sicilyalı arkadaşının şirketinden ayarlanan ekip, böyle bir şeyin bir daha yaşanmamasını sağlamaya yardımcı oluyor. Şimdiye kadarki çabalarına bakılırsa, yetenekli bir grup.

Diğer işlere gelince, sizinle paylaşabileceğim pek yeni bir şey yok. Nera hala Bay View'daki müdür pozisyonunu doldurmak için uygun birini işe almakla meşgul.
Kumarhane. Kai, Lotario'yu oracıkta kovmadan önce ona danışmadı, ancak bu sert bir adım olsa da gerekliydi.

Peppe, çamaşırları yıkamak için müsait olmadığı için özürlerini iletmemi istedi, ancak bu hafta sonu halledileceğine dair bana güvence verdi.
Bu da bana şunu hatırlattı: LÜTFEN ondan
Beni sürekli takip mi ediyor? Odamdan çıkar çıkmaz köpek yavrusu gibi peşime takılıyor. Ona geri çekilmesini söylediğimde dinlemiyor. Bir bardak su almak için mutfağa bile gidemiyorum, sanki birbirimize kenetlenmişiz gibi hissediyorum.
Bu sinir bozucu.

Ayrıca, son mektuplarında sürekli "O evi hemen terk et, Zahara" demen de artık eskidi. Kız kardeşimle kalıyorum. Kabul et artık.

Ve hayır, o eteği henüz bitirmedim. Lucia bir çeşit böcek yakaladı ve sonra bana verdi. Ben de bütün günümü Geçen haftanın tamamını battaniyeye sarınmış, elimde bir bardak çay ile geçirdim.

Zahara

Not: Geri sayıma başladınız mı? Cezanızın bitmesine altı aydan biraz fazla kaldı.

Mektup #295

Zahara,

Ne tür bir böcek? Grip mi? Soğuk algınlığı mı? Bir doktora görünüp sizi kontrol ettirdiniz mi?

Neden soruyorum ki? Yapmadığını biliyorum. Sağlığına bu kadar gelişigüzel davranamazsın, Zahara!

Peppe açık talimatlarımı takip ediyor ve bunu yapmaya devam edeceğim. Bu tartışmaya açık değil ve ben tartışmanın bittiğini düşünüyorum. Özellikle de o deli orospu çocuğu seninle aynı çatı altında yaşarken.

Kız kardeşinin sapık çocuğunu araştırdım ve öğrendiklerimin yarısı bile doğruysa, o adam cidden berbat durumda. Nera'yı seviyor olabilir ve üçünüzü güvende tutmaya kararlı olabilir, ama yine de ondan uzak durmanı istiyorum.

M.

Not: Evet. 6,387 gitti; 181 kaldı. Bu çöplüğe adım attığım günden beri sayıyorum.

Not: Eğer Mazur size bir sorun çıkarırsa, bunu bilmek isterim. Arkadaşlarımın kendilerini ona tanıtmalarını sağlayacağım, tıpkı okul arkadaşın Kenneth'e yaptıkları gibi.

Bölüm 14

Dört makara bej ipliğim de gitmiş. İç çektim.
Lucia onları oynamak için almış olmalı. Onun en yeni
Bugünlerde en sevdiğim eğlence, çalışma masamın altında duran sepetten bobinleri çalmak ve elyafları sandalyenin ve masanın bacaklarının etrafına ve arasına dokumak,
Karmakarışık bir karmaşa yaratıyordu, bir çeşit ağ görünümlü bir şey. Ona bunu sorduğumda, örümcek olduğunu söyledi.

Ufaklığın bu kadar hızlı büyüdüğüne inanamıyorum. Neredeyse üç yaşında ve çok akıllı bir kurabiye. Ve bunun da ötesinde, beni minik parmağının etrafına sıkıca sardı. Ya da belki sadece küçük örümcek ağına yakalandım.

Yeğenimi düşünüp gülümsüyorum.

Yaşam alanına gidip aramaya devam ediyorum,
Yol boyunca sehpadan ve kanepeden atılmış eskizleri topluyorum. Leone Villa'daki dairem her zaman dağınıktır. Nera eşyalarımın grip kadar hızlı yayıldığını söylüyor. Fermuarlar, dikiş dergileri ve kısmen kesilmiş desenler zemini ve mobilyaları kirletiyor. Düzenli tuttuğum tek şey makas ve iğne gibi şeyler. Lucia bunların keskin uçları ve kenarlarıyla kendini yaralayabilir ve ben buna izin veremem.

Mezuramı ve birkaç kumaş parçasını minderlerden birinin altında buluyorum ama iplik makarası yok. Salvo'nun annesi için diktiğim yeni elbiseyi zamanında bitirmek istiyorsam dışarı çıkıp yenilerini almam gerekecek. Muhtemelen şimdiye kadar onun için yaptığım onuncu elbise bu. Beni o kadar meşgul ediyor ki annemin eski dikiş makinesini yenisiyle değiştirmek zorunda kaldım.
Yine de yeteneklerim Rosetta'nın beni kullanması için pek uygun değil.

kıyafetlerini yapmak için özel olarak, ama kesinlikle o gibi görünüyor
raftan elbise almayı bıraktı. Bence bu Salvo'nun işi. Bir şekilde benimle anlaşması için ona baskı yapıyor olmalı.

Ne zaman Bayan Canali'nin ölçülerini almak ya da ona bir elbise denetmek için evlerine gitsem, Salvo da orada oluyor. Ziyaretlerimin rastlantısallığını düşünürsek, bu bir tesadüf olamaz.

Yıllar boyunca Salvo'dan olabildiğince uzak durdum, o zaman neden öğle yemeğine çıkmamız için ısrar edip duruyor? Onda itici bir şeyler var. Nera ile buluşmak için Villa'ya geldiğinde, o gidene kadar odamdan çıkmıyorum. Belki de benim samimi olmamam
ama Salvo'nun ince yaklaşımları beni ürkütmeye başladı.

Umarım önümüzdeki ay Brio'nun partisinde ondan uzak durabilirim. Partiyi tamamen atlamak istiyordum ama son gelişmeler ışığında -özellikle de Capo Armando'nun kız kardeşime yönelik suikast girişimlerinin arkasındaki kişi olduğunun ortaya çıkması- La Famiglia'nın geri kalanının nerede durduğuna dair bilgi toplamak için orada olmam gerekiyor.

Kai dün geceden beri Armando'yu bodrumda kilitli tutuyor ve Nera'nın bana söylediğine göre onu sorgulamaya niyetli. Umarım bir an önce halleder de ben de Massimo'ya yazıp mektubu saat beşe kadar postalayabilirim. İsteyeceğim son şey, mektubun bütün hafta sonu toplama kutusunda durması. Bu raporu, mektubum postaya verildiği takdirde tepki çekmeyecek şekilde nasıl tamamlayacağımı bir tek Tanrı bilir. bir gardiyan tarafından durduruldu. Şöyle diyemem: Hey, yepyeni kayınbiraderim bodrumda sakladığımız adamın parmaklarını kesmeyi yeni bitirdi ve işte öğrendiklerimiz.

Hmm, belki hindi benzetmesini kullanabilirim?

Şuna ne dersin? Kai, anne tavuğun kafasını ısırmaya çalışan hindiyi avladı. Kanatlarını çözdü ve

Canavarı bacaklarından ayırmak ve... Hayır, bu kulağa aptalca geliyor. Belki de onun yerine "koparmak" kullanmalıyım.

Kanepenin altından altın bir şeridin göründüğünü fark edince, tam arkamdaki kapının açıldığını duyduğum anda ona uzanıyorum.

"Lucia'yı senin odanda uyuttum," diyorum, çıkardığım kurdeleyi yuvarlayarak. "Kai'nin tuhaf arkadaşları sonunda gitti mi?"

"Yaptılar." Arkamda hırıltılı bir erkek baritonu gürlüyor.

Evrenin bir yerinde iki nötron yıldızı çarpışıyor.
Bu etkinin gücü içimde dolaşıyor. Bu sesi tanıyorum. Gece gündüz onu dinliyorum.
iki dakikalık kaydını takıntılı bir kadın gibi tekrar tekrar dinliyorum. Kollarımda tüyler diken diken oluyor ve tüm ince tüylerim sanki elektrik akımına kapılmışım gibi kabarıyor. Sesi şahsen daha derinden geliyor. Daha yoğun. Sadece birkaç adım ötemden duyalı yıllar olmuştu ama asla unutamadım. Nefesim boğazımda düğümlenirken ayağa kalkıp arkamı dönüyorum.

Massimo kapımın eşiğinde duruyor, devasa formu alana hükmediyor, odadaki tüm oksijeni emiyor.
Oda. Giydiği mükemmel dikim gri takım elbise ısmarlama gibi üzerine oturuyor ve geniş omuzlarını vurguluyor. Beyaz gömleğinin üstteki iki düğmesi açık, göğsündeki ve boynundaki renkli mürekkebin ipuçlarını ortaya çıkarıyor. O kadar gösterişli, o kadar medeni görünüyor ki, bir an için
aynı vicdansız adam olduğuna inanıyorum.
Yıllarca peşimi bırakmadı. Ama gözlerim onunkilere kilitlendiğinde, bunun sadece bir yanılsama olduğunu anladım. O, çok iyi tanıdığım aynı acımasız yırtıcı. Sadece süslü kıyafetler giymiş.

Bu gerçek mi? Gerçek mi? Yoksa sadece hayal gücüm mü bana oyun oynuyor? Cezasının bitmesine daha altı ay var. Nasıl burada olabilir?

Massimo'ya bakakaldım, odanın öbür ucuna doğru yürüyordu.
uzun adımlar aramızdaki mesafeyi çok hızlı tüketiyor. Ve

Bir kez daha kendimi zamansal bataklıkla mücadele ederken buldum. Kaderimin esiri olmuşum ama onu kabullenemiyorum. Yıllardır bu adamla birlikte olmak istemem, şimdi onunla yüzleşmeye hazır olduğum anlamına gelmiyor. Bu duyguya alışkın olmalıydım. Ne de olsa onu hapishanede görmeye gittiğimde, o kapıdan içeri girmeden önce kendimi toparlamam üç saatimi almıştı.

Tam önümde durdu ve elini kaldırdı, sonra parmak eklemleriyle yanağımı hafifçe okşuyor. "Merhaba, Zahara."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Sanki bir kapana kısılmış gibiyim.
zaman tüneli ve babamın cenazesindeki sahne tekrarlanıyor. O gerçek.

"Nasıl?" Boğuluyorum.

"Salvatore Ajello," diyor. "O orospu çocuğunun benim ve hiçbir işe yaramayan McBride'ın yıllardır yapamadığını nasıl başardığını bilmiyorum ama başardı. Ajello'nun kişisel avukatı bu sabah benim aptal avukatımla birlikte geldi ve gerekli evrakları getirdi. Bir saat sonra serbest bırakıldım."

O kadar yakınımda duruyor ki vücut ısısı içime sızıyor. Damarlarımdaki kan eriyor. Nefesim ciğerlerimden kayboluyor. Kemiklerimi titreten sarsıntılar
içten dışa, mantıklı düşünceleri tamamen yok ederek.

Massimo'nun gözleri göğsüme kayıyor, platin zincire ve zincirden sarkan narin inci ve pırlanta gözyaşı damlası kolyeye odaklanıyor. "Benim hediyemi takıyorsun."

"Evet," diye boğuluyorum, boğazım çok kuru ve çiğ hissediyorum. "Ben... Uyumadan önce çıkarmam gerekiyor ama başka türlü cildimi tahriş etmiyor."

"Güzel. Beni Bay Dubois'yı uğurlamak için Paris'e gitmekten kurtardı."

"Yani... özgür bir adamsın." Her nasılsa, sesimin kırılmasını engelleyebildim.

Bu günün eninde sonunda geleceğini biliyordum. Ve çok mutluyum. Onun için. Ama aynı zamanda bir topun içine kıvrılıp ağlamak istiyorum,

Çünkü bu, aramızdaki ilişki her neyse, bittiği anlamına geliyor. Artık bana ihtiyacı yok.

Bugünden sonra onu kaybedeceğim.

"Evet." Başını sallıyor. Parmaklarının ucu sol gözümün altındaki pürüzsüz deride geziniyor, bir saniye orada kalıyor ama sonra elini çekiyor. "Nera'yı aşağıda gördüm. Söz verdiğim gibi, Cosa Nostra'dan istediği zaman ayrılabilir ve ben
ona öyle söyledim."

Gözyaşlarımla savaşıyorum, onları zorlukla uzak tutuyorum.

"Peki ya sen?
Şimdi ne yapacaksın?"

"Konsey'i toplayacağım ve bu hafta sonu için Aile'nin resmi olarak devralınmasını ayarlayacağım. Sonra da hayatımla oynayan ve beni o kafeste tutan her kimse onu bulmaya odaklanacağım. Bu iş bittiğinde, o piçi öldüreceğim. Ya da piçleri. Her neyse." Odanın etrafına bir göz atıyor. "Ama önce bu evi düzleştireceğim ve
Batista Leone'ye ait olan diğer her şey. Toplanmaya başlamalısın."

Evet, sanırım yapmalıyım. Dönerek odanın köşesine itilmiş yatağıma doğru ilerliyorum. Bacaklarım öyle titriyor ki, her an altıma katlanmalarını bekliyorum.

Lanet olsun, yüzümdeki dokunuşunu hâlâ hissedebiliyorum. Sadece bir saniyeliğine _ bir anın çok küçük bir kısmı _ uzun zamandır bastırdığım umutların ve hayallerin içimde alevlenmesine, aramızdaki şeylerin değişmiş olabileceğine inanmama izin verdim. Yıllar geçtikçe, bana açıkça açıldı. Bunu ruhumun derinliklerinde hissettim. Hapishanede onunla yüzleştiğim günden itibaren, tanıdığım Massimo daha fazlasına dönüştü. Mektupları çok daha açık hale geldi, hapishane hayatıyla ilgili ayrıntıları paylaştı. Düşüncelerini. Mücadelelerini. Hatta bazı pişmanlıklarını. Mektupları giderek daha kişisel hale geldikçe, neredeyse kendimi onun bazı duygular geliştirmiş olabileceğine ikna ediyordum. Benim için.

Mizahsız bir kahkaha neredeyse benden kaçıyor. Hala ne zaman bırakacağını bilmeyen bir aptalım. Uyan, Zahara! Seni hemen hayatından çıkarmak istediğini göremiyor musun?

"Kai'nin şehir merkezinde bir dairesi var. Şimdilik her şey orada," diye mırıldanıyorum. "Gün sonuna kadar yolunuzdan çekilmiş oluruz."

Yatağın altına iki büyük bavul sıkıştırmıştım. Büyük olanı çıkarıp şifonyerin önüne sürüklüyorum ve hemen orada, yerde açıyorum. Kıyafetlerimi çekip çıkarmaya ve her şeyi gelişigüzel bir şekilde bavula atmaya başladığımda Massimo'nun sırtımı delen gözlerinin sıcaklığı neredeyse yakıcı.

Neden hâlâ orada duruyor? Soğukkanlılığımı kaybetmeme ramak kaldı ve onun burada olması tüm bu durumu yüz kat daha kötü hale getiriyor.

Dolabın kapağındaki kancadan siyah saten bir elbise alıp askısıyla birlikte bavula atıyorum. Dün gece ütülemek neredeyse bir saatimi almıştı ama şu anda bunun pek önemi yok gibi görünüyor. Sırada yeni dantel bluzum var. Sonra, kaşmir palto. Herhangi bir şeyin yırtılıp yırtılmadığına ya da zarar görüp görmediğine bile dikkat etmiyorum. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde "toparlanmaya" çalışarak her şeyi birbiri ardına atıyorum.
Çünkü ben sessizce dağılırken ona bu kadar yakın olmayı kaldıramam.

Onu bir daha görebilecek miyim?

Arkamda, deri tabanların parke zemin üzerindeki ritmik sürtünmesi. Yaklaşıyorum. Nefes alışım hızlanıyor. Adımlarımı hızlandırıyorum, Massimo arkamda belirirken giysilerimi kucak dolusu bavula atıyorum. Bir sonraki nefesi başımın üstünden geçecek kadar yakınımda. Kendimi tutmaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Sanırım yanlış anladın." Sesinin kadifemsi tınısı içime işliyor ve hafızama kaydetmeye çalışıyorum. Bu onu son duyuşum olabilir.

"Neyi yanlış anladın?" Mırıldanıyorum.

"Kız kardeşinle gitmiyorsun." Massimo elini ağzı kulağımın hemen yanına gelene kadar. "Benimle geliyorsun."

Bedenim tamamen hareketsizleşiyor. O kadar yakınımda duruyor ki, aramızda neredeyse hiç boşluk yok. Kirli sakalı hafifçe yanağımı okşuyor, geri kalan kısmı ise mesafe imasından fazlasını korumuyor. Yine de sanki bir şekilde onun göğsüne çekiliyormuşum gibi hissediyorum. Sıcak nefesi aşırı ısınmış tenimin üzerinde dolaşıyor ve başımı döndürüyor. Ben onun sözlerini anlamaya çalışırken.

"Neden?" Bordo alpaka hırkamı can simidi gibi tutarak soruyorum. Bu da onun oyunlarından biri mi?

Cevap vermiyor. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca Massimo arkamda kımıldamayan kocaman bir heykel gibi öylece durdu. Sorum basitti, bu yüzden cevap vermesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlayamıyorum. Belki de... belki de bana karşı bir şeyler hissediyordur?

"Çünkü sana ihtiyacım var, Zahara."

Kalbimin çarpıntısı hızla artıyor, kulaklarımda gümbürdeyecek kadar gürültülü hale geliyor. Göğsümde sıcaklık patlıyor, şişiyor ve zayıflamış uzuvlarıma doğru yayılıyor, tüm vücudumu ele geçiriyor-

"Güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Neyin tehlikede olduğunu bilen ve kaçırdığım her şeyi bana anlatabilecek birine."

Kışın buz gibi pençesi beni eziyor ve hissettiğim neşe bir kurşun balon gibi düşüyor. Buz kan dolaşımıma giriyor, ciğerlerimdeki havayı aşırı soğutuyor. Önceki sıcaklıktan geriye tek bir kıvılcım bile kalmıyor. Tabii ya. Yoksa neden beni yanında istesin ki? İmparatorluğunu ele geçirmeyi henüz bitirmedi. Hak ettiği saygıyı ve gücü ele geçirmeyi bitirmedi.

Gerçekten başka bir sebep olabileceğini mi düşündün?

Derin bir nefes alıyorum. Ve sonra bir tane daha. En azından dürüst. Bana karşı hep böyleydi. Ama ilk defa bu yüzden ondan nefret ediyorum. Keşke yalan söyleseydi ve Çünkü benden hoşlanıyor. Bunun doğru olmadığını biliyorum ama şu anda acı gerçekle yüzleşmektense bir yalana inanmayı tercih ederim.

Yanağımı ısırarak arkamı dönüyorum ve bakışlarımız buluşana kadar başımı yukarı eğiyorum.

Karanlık havuzlar. Bir insanın gözlerinin gecenin en koyu tonu olabileceğini bilmiyordum. Onunkiler o kadar karanlık ki irislerini göz bebeklerinden ayırt edemiyorum. İki dipsiz kara deliğe düşmek gibi ve beni derinliklerine sürüklüyorlar.

Hayatımın büyük bölümünde başkalarının gözleriyle nadiren karşılaştım.

Büyük ölçüde, saklamak için çok uğraştığım güvensizliklerimi bir an göreceklerinden ve bunları bana karşı kullanmanın bir yolunu bulacaklarından korktuğum için. Ama aynı zamanda, bakışlarında saklı olanı görmek istemediğim için. Benim hakkımdaki bastırılmamış fikirlerini.

Kendimi savunmadığım, hakkımda saçma sapan şeyler söyleyenlerle yüzleşmediğim için ne kadar zayıf olduğumu. Çatışmadan kaçındığım için aptal olmam gerektiğine dair inançları. Bunları onların gözlerinde görmek beni onlara inandırdı. Kendimi küçük hissettim. Değersiz. Yetersiz. Nera dışında.

Kardeş sevgisinin önyargısızlığıyla, tek bir kişi bile kendimi iyi hissetmemi sağlamadı.

Ona kadar.

Massimo'nun karanlık bakışlarında en ufak bir sitem ya da acıma belirtisi bile yokken, cehennemi bakışlarıyla beni adeta kavuruyor.

bakan gözler. Güven. Saygı. Hatta hayranlık. İşte

Yine de orada başka bir şey var. Kalbimin daha da hızlı atmasına neden olan tehlikeli bir parıltı. Tam olarak ayırt edemediğim karanlık bir bilinmeyen.

Şu anda bana bakışı, kendimi cesurmuşum gibi hissettiriyor. Ve cüretkar. Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi. Hatta belki

Nera'nın bir zamanlar yapmakla tehdit ettiği gibi Belediye Binası Meydanı'nda çıplak dans etmek.

"Peki ya hayır dersem?" Ben sorarım. "Ya kız kardeşimle gitmek istersem?"

Massimo'nun burun delikleri açılıyor. Çenesi sert bir çizgi halinde ve boynundaki damarlar şişkin. Oldukça korkutucu biri. Üzerimde öyle iri ve mürekkepli bir şekilde duruyordu ki sorularım karşısında öfkelendiği belliydi. Ondan başkası olsaydı, şimdiye kadar kaçıp saklanırdım. Ama kendimi Çünkü kızgın olsa bile bana hâlâ bir dakika önceki gibi hürmetle bakıyor.

Ellerini yumruk yapıyor, bu da pazılarının özel dikim takım elbisesinin içinde patlamasına neden oluyor. Bana bakarken birkaç saniye geçti. Sonra başıyla onaylıyor ve tek kelime etmeden gitmek için dönüyor.

Odanın içinde adım adım ilerleyip kapıya yönelirken gözlerimle onu takip ediyorum. İkimiz de biliyoruz ki Nera bedava geçiş hakkı kazanıyor. Ben almadım. Yaptığımız anlaşma buydu. Yakın ve haklı don olarak, Massimo'nun bana istediği her şeyi yaptırmaya hakkı var. Ve hala, o çekip gitmek. Kararlarıma saygı duymak. Beni bir ortak olarak görmek. Düz bir zeminde ilerlemek.

Onun nasıl bir insan olduğu konusunda hiçbir hayalim yok. Tanrı biliyor ya, Massimo bir azizden çok uzakta. O bir katil. Yoluna çıkan her şeyi ya da herkesi ortadan kaldırmak için iki kez düşünmeyen usta bir manipülatör. Amacına hizmet ettiği için ergenlik çağındaki bir kızı piyon gibi kullanan vicdansız, kurnaz bir adam. Ama hiçbir zaman Olmadığı bir şeymiş gibi davrandı. Benimleyken değil. Bu yüzden mi ona deli gibi aşık oldum?

"Massimo," diye seslendim.

Çoktan kapıya varmıştı ama hemen durdu.

"Toplanmayı bitirmek için yarım saate ihtiyacım var," diyorum. "Sonra Nera ve Lucia'ya veda edeceğim ve gidebiliriz."

Yavaşça arkasını dönüyor ve kara gözlerini bana dikiyor. "Nerede olduğunu sormayacak mısın?"

Dolabın içine uzandım ve bir yığın kazak aldım. "Hayır."

Onu her yerde takip ederdim. Cehennemin derinliklerine bile.

Üç katlı konağı tüm çürümüş ihtişamıyla incelerken rüzgâr yüzüme çarpıyor. Zemin kattaki iki pencere dışında yapının cephesindeki tüm pencereler karanlık, bu da her şeyin bir şekilde daha hüzünlü görünmesine neden oluyor. Solan ışıkta bile pervazlardaki soyulmuş boyayı ya da beyaz demirlerin üzerine yerleşmiş pası gözden kaçırmak mümkün değil balkon korkulukları. Lanet olası yer tam da hissettiğim gibi

görünüyor. "Çocukluk evin mi?" Zahara yanımda

soruyor.

"Evet." Başımı salladım. "Onlardan biri. Babam Don olduğunda taşındığımız ev." Gözlerim bakımsız binayı bir kez daha tarıyor. "Her zaman halledilmesi gereken daha önemli meseleler vardı, bu yüzden birilerinin ilgilenmesini sağlamak aklımdan çıktı. Annemle ben taşındığımızdan beri boş duruyor."

Zahara'ya bakıyorum ve onu kendine sarılırken buluyorum. Takım elbisemin ceketini çıkarıp omuzlarına atıyorum, istemeden ona dokunmamaya dikkat ediyorum. Az önce yanağına yaptığım o kısa dokunuş, kendime en fazla izin verdiğim şeydi. Bunu bile yapmamalıydım ama bir anlığına da olsa onun tatlı özünü hissetmenin cazibesi çok büyüktü.

Ne halt ediyorsun sen?

Evet... Ona benimle gelmesini teklif ettiğim andan beri kendime bu soruyu soruyorum. Aslında, ben bile

Sor. Sadece egoist bir pislik gibi ilan ettim, ama sanırım bunu bir istek olarak kastettiğimi biliyordu.

Leone Villa'ya vardığımda niyetim sadece Nera ile gerekli ayarlamaları yapmaktı.
Sonra da gidecektim. Zahara'yı görmek planımda yoktu. Onu görürsem bir daha asla gözümün önünden ayıramayacağımdan korkuyordum. Endişelerimde haklı olduğum ortaya çıktı. Gözlerim onu bulur bulmaz çekip gitme isteğim yok oldu. Belki de en başta hiç gücüm yoktu. Ne de olsa ayaklarım beni onun dairesine taşırken, zihnim kıyametime doğru gidiyor olabileceğimi haykırıyordu. Ama onu görmeye direnmek -sadece bir kez- benim için hiçbir zaman bir seçenek olmadı.

Daha çok çabalamalıydın! O bir piyondan başka bir şey değil. Kullanışlılığı sona ermiş biri ve bu ölü ağırlığı sırtından atmalısın.

O bir piyondu. Ama artık değil. Yolun bir yerinde Zahara beni bir arada tutan güç haline geldi. Bu sabah hapishane kapılarından dışarı adımımı attığımda, fiziksel formum teknik olarak özgür olabilirdi, ancak Zahara'yı gördükten sonra nihayet gerçekten özgür bir adam gibi nefes alabildim.

Hay sikeyim! Kız 21 yaşında. Zar zor bir yetişkin. Ve o senin lanet olası ailen! Bu saçmalığa bir son verip onu göndermelisin. Hemen!

Biliyorum. Ama yapamıyorum.

Nuncio'nun cenazesinin olduğu gün göz göze geldiğimizde aramızda bir şeyler geçti. Onun delici bakışlarında gördüğüm şey
-Benim hakkımdaki bilgisi ve anlayışı beni derinden sarstı. Sanki yıldırım çarpmış gibiydim.
O anda bir şeyler değişti. İçimde büyük, temel bir değişim, ani bir dalgalanmadan sonra yönünü değiştiren bir elektrik akımı gibi, hiç olmaması gereken bir yere yöneldi. Çok endişe verici, yasak bir rotada. Bunun yerine
hayat boyu hedefime ulaşmak için yeni bir yol çiziyorum, her uyandığımda

üç yılı aşkın bir süredir onu düşünerek geçirdim. Üvey kız kardeşimi.

Günler, hayatım için değil ama huzurum için bitmek bilmeyen bekleyişlerle dolu bir hayatta kalma savaşına dönüştü. Zaman için
Bir gardiyanın o zarfı bana taşıdığını görürdüm. O zaman ben de
Yazdığı her kelimeyi içime çektim. Daha önce asıl ilgi alanım olan işle ilgili kısımları, kendisi hakkında kaleme aldığı pasajlar lehine atladım.
Kişisel bölümleri en az birkaç kez okuduktan sonra, dikkatimi Cosa Nostra saçmalığına verdim. Ondan sonra da günlerimi endişeyle bir sonraki mektubunu bekleyerek geçirdim.

Bunu rasyonalize etmeye çalıştım, kendimi bunun sadece ailevi bir bağ olduğuna ikna ettim. Bunun dışındaki her şey, neredeyse yirmi yılımı bir kafeste geçirdikten sonra mahvolmuş zihnimin bir ürünüydü. Lanet olsun, aklı başında kalmanın bile yeterince zor olduğunu biliyor
kısa bir süre hapiste kaldım. Hâlâ 10'dan geriye sayabildiğim için şükrediyorum. Ama o delikte sıkışıp kalmanın beni hasta bir piç kurusuna dönüştüreceğini tahmin etmemiştim.

Üvey kız kardeşine aşık olan biri. Ama

bu bok hemen şimdi bitiyor.

Onu yanımda getirdim çünkü artık hayatımda olmayacağı gerçeğiyle yüzleşemiyordum. Bir arkadaş olarak. Güvenilir bir müttefik.

İkisi de şu anda benim için yetersiz. O beni

tanıyor. Ona ihtiyacım var.

Daha fazlası değil.

"Hadi içeri bir göz atalım." Kendimi çarpık düşüncelerimden çekip çıkararak eve doğru işaret ediyorum.

Yanlarında bir temizlik servisinin logosunu taşıyan birkaç beyaz minibüs park halinde durmaktadır.
garaj yolu, ana girişten çok uzakta değil. Bu sabahki talimatlarımda herkesin ben gelmeden önce gitmiş olması gerektiğini açıkça belirttiğimi sanıyordum. Yontma taştan tırmanırken

Ön kapıya doğru adım atarken içgüdüsel olarak Zahara'nın sırtının küçük kısmına uzanıyorum.

O senin üvey kardeşin. Bunu aptal beynine sok. Dokunmak yok!

Elimi çekiyorum. Bir üvey kardeşin üvey kız kardeşinin sırtına destekleyici bir el koymasında yanlış bir şey olduğundan değil. Sorun şu ki, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu üvey kardeşim olarak görmeyi başaramıyorum.

Ön kapıyı açıyorum ve menteşeler kullanılmadığı için gıcırdıyor. Derin bir nefes alarak evin içine adım atıyorum.
bir zamanlar

sığınağımdı. Ve

kaosa gir.

Fuayeye bakan geniş merdivenin yarısında, soluk mavi üniformalarıyla temizlik hizmetlisi olduklarını belli eden iki kadın trabzanları parlatıyor.
Bir adam, bir alet kullanıyor ve bu alet benim
Gürültüyle açılan lanet kafa, yakındaki mermer zeminleri parlatıyor. Sağ tarafta, sütunlarla çevrili kemerli geçitten salon alanına geçerken, birkaç kişinin daha vızıldadığını fark ediyorum
Mobilya döşemelerini süpürüyor ve aydınlatma armatürlerinin tozunu alıyor. Antrenin sol tarafındaki yemek odasında daha fazla işçi var. Bir düzine insan. Belki daha fazla.

Endişe içimde kabarıyor, beni tamamen boğmakla tehdit ediyor. Bu insanları dışarı çıkarmalıyım.

"Bay Spada." Benim yaşlarımda, temizlik görevlilerinin üniformalarıyla uyumlu soluk mavi bir takım elbise giymiş bir adam koşarak
elinde bir pano ile bana doğru geliyor. "Programın biraz gerisindeyiz. İkinci kat tamamlandı. Talep edildiği gibi yeni çarşaflar ve havlular temin edildi ve-"

"Dışarı," diye törpüledim.

"-Marketler geldi. Çalışanlarımdan birine koydurdum-"

Gözlerimi sıkarak kapatıyor, gürültüyü ve tüm bu insanların varlığını bastırmaya çalışıyorum. Ama önümdeki salak konuşmaya devam ediyor, perdeler hakkında saçma sapan şeyler söylüyor.
Her kelimeyle birlikte tedirginliğim öfkeye dönüşüyor. Derin bir nefes alıyorum, bunun cahil herifin boynunu kırma dürtüsünü bastırmaya yardımcı olacağını umuyorum.

Parmaklıklar ardında geçirdiğim süre boyunca sinirlerim tepeme çıktı. Genellikle tanıdık bir çevrede ve tanıdığım insanların yanında olmak beni sakinleştiriyordu. Marjinal olarak, en azından. Ancak hapishane duvarlarını arkamda bıraktığımdan beri,
Birinin kafasını kırmanın eşiğinde geziniyordum.

"-Ah, peki bizden ne yapmamızı istiyorsunuz-"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Piçin mavi takım elbisesinin önünden tutup kaldırdım.

"ÇIK DEDİM!" Yüzüne doğru kükredim. "HER BİRİNİZ OROSPU!"

Ön koluma hafif bir dokunuş indi. "Massimo, dur."

Kırmızı sis ve zihnimi bulandıran delilik biraz geri çekiliyor. Uzun bir nefes veriyorum, sonra çılgın temizlik müdürünü yere indiriyorum.

Zahara yanımda, "Harika iş için teşekkür ederim," diyor. "Lütfen çalışanlarınızı toplayın ve gidin. Yarın sizi arayıp eksiklerinizi tamamlayacağız."

Adam telaşla başını sallıyor, sonra koşarak uzaklaşıyor, eliyle işaret ediyor ve adamlarına gitmelerini emrediyor. İşçiler teker teker yanımdan geçerken ben hareketsiz durup amaçsızca önüme bakıyorum.

Zahara'nın gözlerini her saniye üzerimde hissetmek.

Ön kapı yüksek bir sesle kapanıyor. Sonunda, mutlu bir sessizlik.

"Massimo? O da neydi öyle?"

"Hiçbir şey," diyorum kendime kızarak. "Her zaman çabuk ateş ederdim, çabuk öfkelenirdim. Ama hiçbir zaman sebepsiz yere kendimi kaybetmedim. "Seni korkuttuysam özür dilerim."

"Korkutmadın. Ama onları korkuttun." Elini tekrar koluma koydu. "Sen iyi misin?"

Ona bakıyorum, çok güzel ve çok... sakin, onun önünde kendimi kaybettikten sonra bile, ve onun sakinliğinin bir kısmı içime sızıyor. Kaslarımdaki gerginlik yavaşça gevşiyor.

"Hayır," dedim. "Bir kez özgür kaldığımda, her şeyin eski haline döneceğini düşündüm. Tekrar eski halime dönebileceğimi düşündüm. Ama... Bunun artık mümkün olduğundan emin değilim."

"Nasıl olabileceğinden emin değilim. Bugün olduğun kişiyle yaşamayı öğrenmen gerekecek."

Avuç içi elime doğru kayıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Temas tenimi yakıyor; dokunuşu hem kavurucu hem de yatıştırıcı.

"Gidip temizlik şirketinin ne yaptığına bakalım, böylece evinizin durumunu değerlendirebiliriz."

Beni giriş holünden yemek odasına çekmesine izin veriyorum, sanki hayatta kalmak için tek umudummuş gibi elini elimde tutuyorum.

Belki de öyledir.

***

Köşedeki musluktan sızan yavaş damlalar ışıklı mekânda yankılanıyor. Su damlaları metal lavaboya düşerken ses çınlıyor. Üstünde, bir floresan ampulün sürekli vızıltısı. "Işıklar söndü" burada sadece bir örtmece. Mesafe yüzünden boğuklaşsa da, yan bloktaki bir yerden gelen çığlıklar hala bana ulaşıyor. Sıcak acımasız; nem daha da kötü, yapışkan bir parlaklıkla üzerime yapışıyor. Çürümüş hava

ağır ve boğucu ağırlığından kaçmanın bir yolu yok. Hücrenin gri duvarına bakarak yan dönüyorum ve eski boyadaki çatlakları saymaya başlıyorum.

Paslı menteşeler gıcırdıyor, kapı arkamda çınlayarak açılıyor. Acele adımlar, yaklaşıyor. Kapıdan atlıyorum ve elinde cam parçasından yapılmış bir sustalıyı sıkıca tutan adamla yüzleşti. Aynı kel orospu çocuğu Nuncio'nun cenazesinden döndükten sonra beni öldürmeye çalışan adam hücremde duruyor. Arkasında, çürük ve eksik dişleriyle otoriter kısa boylu arkadaşı sırıtıyor. Çirkin suratına nişan alarak "Harry "ye doğru savuruyorum ama hareketlerim çok yavaş. Sanki yumruğumu yoğun bir zemine doğru itiyorum.
hava yerine macun. Piç gülümsüyor. Ve cam sapı kaburgalarımın arasına gömüyor.

Gözlerim şak diye açıldı.

Duvarlar soluk bej renginde, ancak boyası birkaç noktada soyulmuş. Bakımsız şöminede yarı yanmış odunlar eriyor ve bir zamanların seçkin şöminesini bir toz tabakası kaplıyor. Mobilyalar beyaz çarşaflarla kaplanmış.

Benim evim.

Kanepede oturur pozisyona geçiyorum ve sehpanın üzerinde açık bıraktığım dizüstü bilgisayara bakıyorum. Sabahın üçü. Uyuyakalmışım. Tam yirmi dakika boyunca.

Dün gece Zahara, iç tasarım konusunda uzmanlaşmış ve piyasadaki en hızlı geri dönüş sürelerine sahip bir yenileme şirketi bulmama yardımcı oldu. Ardından, web siteleri aracılığıyla onlarla iletişime geçti ve sabah ilk iş için bir danışma randevusu ayarladı. Yardımları için minnettarım. Eminim ki
eninde sonunda nasıl yapılacağını kendim bulabilirdim, ama bu saçmalık için saatlerimi boşa harcamış olurdum.

Çıktıktan sonra karşılaşacağım en büyük zorluğun işlerimin dümenini yeniden ele almak olacağını düşünmüştüm. Bunu hesaba katmamıştım.
çok daha geniş bir dünyada nasıl gezineceğini öğrenmesi gerekiyor.
On sekiz yıl önce geride bıraktığım. Hapishanede, erişim

internet sınırlıdır ve çevrimiçi faaliyetler her zaman izlenir. Çoğunlukla sadece eğitim sitelerine izin veriliyor. Ayak uydurmaya çalıştım, ancak şu anda kendimi zamana biraz uyumsuz hissediyorum.

Karanlık evin zemin katında odadan odaya yürürken, terk edilmiş evin ürkütücü sessizliğindeki tek ses ayakkabılarımın donuk tıkırtısı. Kümesteki durmak bilmeyen gürültüye o kadar alışmıştım ki, şimdi tüm bu sessizlik
Bir nimet ve bir lanet ve bu beni gürültüsüz karanlıkta ürkütüyor. Gölgeler etrafımda hareket ediyor, bu uzun zamandır deneyimlemediğim bir şey. Yalnız mıyım yoksa örtülü alanlarda bir pislik mi saklanıyor emin olamıyorum. Dışarıya baktığımda, bahçede gizlice dolaşan birini gördüğümü sandım. Ama öyle miydi, yoksa bu huzursuz zihnimin ve karanlığa alışkın olmayan gözlerimin bir oyunu muydu? Farkındalık ve güçlü bir önsezi ile derim ürperiyor. yaklaşan kıyamet beni her an bir şeylerin ters gitmesine hazırlıyor.

Merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum ve konağın içinde amaçsızca dolaşmaya devam ediyorum. Başım beni öldürüyor, büyük ihtimalle uykusuzluktan. Yıllardır birkaç göz kırpmayla idare etmenin bedelini ödüyorum. Ya da belki sadece yaşlanıyorum. Her neyse, bu gece daha fazla dinlenemeyeceğimden oldukça eminim. Hala çok tanıdık olan bu yerde değil ama aynı zamanda hiç de değil. Direkt olarak bir yere doğru gittiğimin farkında bile değilim.
koridorun en ucundaki kapının önünde durana kadar Zahara'nın uyuduğu odaya doğru ilerliyorum. Burada da her şey sessiz ama alt katlarda hissettiğim tedirginlik
büyük ölçüde azaldı.

Gömleğimin üstteki birkaç düğmesini çözerek yere kayıyorum ve sırtımı karşı duvara yaslıyorum. Sonra da önümdeki kapıya bakıyorum.

Bölüm 15

Süslü merdivenlerden inip etrafa bir göz atıyorum. Massimo, personel ajansından geçici işçilerin saat sekizde geleceğini söyledi. Vakit neredeyse geldi ama görünürde yok. Merdivenlerin bir tarafındaki küçük oturma alanı boş görünüyor. Diğer yöne dönüyorum ve on altı kişinin oturabileceği kadar uzun bir masanın bulunduğu devasa yemek odasına doğru ilerliyorum
Kolayca. Dış duvar, bahçeye bakan tavandan tabana pencerelerden oluşuyor. Bir noktada, manzara muhteşem olmalı, özellikle de demir kemerlerin tepesinden şirin bir açık hava köşesinin üzerine dökülen dolambaçlı yasemin sarmaşıkları. Ancak şu anda bahçe aşırı büyümüş ve yabani otlarla dolmuş durumda.

Odanın en ucunda, yemek salonunu mutfaktan ayıran küçük kare bir alan var; açık antre kapısının ardında bunu görüyorum. Mutfak kapısını geçer geçmez olduğum yerde duruyorum.

Büyük pencerelerden oluşan bir başka duvarın yanında, camlardan sızan sabah ışığının parlak ışıltısı içinde Massimo duruyor. Arka bahçeye bakarken sırtı bana dönük. Üzerinde gri bir eşofman altı var ve başka hiçbir şey giymemiş.

Vücudunun üst kısmının her bir santimi mürekkeple kaplı. Siyah ve renkli desenlerden oluşan bir karışım, inanılmaz genişlikteki sırtını sarıyor, ardından geniş omuzlarından ve kaslı kollarından aşağı, parmaklarına kadar akıyor. Bunu anlamak çok zor.

Bir görüntünün nerede bitip diğerinin nerede başladığını tam olarak belirleyemiyorsunuz, çünkü her biri bir diğerinin içine akıyor gibi görünüyor.

Sanki çılgınca atan kalbimin göğüs kafesimi yumruklayarak dışarı çıkmasını engelleyecekmiş gibi elim göğsüme gidiyor. Gömleksiz erkekleri görmek için çok fazla fırsatım olmadı.
Erkekler. Okulda, futbol antrenmanından sonra ara sıra bazı çocuklar tişörtlerini çıkarırdı ve bir tanesi vardı
Kai yaralandığında Nera'nın üzerindeki kanı temizlemesine yardım ettim ama hepsi bu. Genelde erkekler hiç ilgimi çekmezdi zaten. Massimo olmayan erkekler yani.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum nihayet sesimi bulduğumda.

Massimo arkasını dönüyor ve ön tarafının da dövmeli olduğunu görebiliyorum. "Hey. İyi uyudun mu?"

"Evet, elbette," diye yalan söyledim. Bir o yana bir bu yana dönüp dururken ve onu düşünürken gözümü bile kırpmadım.

Dün gece salonda reno şirketlerinin sitelerini incelerken geçirdiğimiz saatler beni neredeyse taşikardik hale getirdi. Adrenalin sistemimde dolaşırken kalbim tüm zaman boyunca hızla atıyordu. Göğsümün içindeki o aptal kas onun yakınlığıyla başa çıkamadı. Tıpkı şu anda zorlandığı gibi.

Massimo aramızdaki mesafeyi yavaş, sessiz adımlarla geçiyor. Ayakları çıplak ve nedense bu onu daha da ateşli yapıyor. "Sana kahvaltı hazırlamamı ister misin?"

Göz kırpıyorum. Yakın zamanda Boston Cosa Nostra'nın Don'u olarak taç giyecek olan Massimo Spada bana kahvaltı hazırlamayı mı teklif ediyor? "Um... Gerçekten aç değilim. Sanırım."

Elini kaldırıyor ve bir an için tekrar yüzüme dokunacağını sanıyorum ama elini kapının pervazına dayıyor.
Derin, karanlık gözleri beni ele geçirirken
Varlığı kemiklerime sızıyor. Beni içten ve dıştan sarıyor.

Yine de beni rahatsız ediyor.

Dün gece uyuduğum birkaç dakika boyunca rüyamda onu gördüm. Bir salonda yalnızdık ve beni sıkı sıkıya yanına sarmıştı. Massimo kulağıma fısıldarken kükreyen şömine tenimi ısıtıyordu. Çok uzun zamandır arzuladığım sessiz sözcükler. Onu anlayan tek kişinin ben olduğumu. Onun akraba ruhu. Ve bana gelebilmek için özgür kalmayı nasıl bekleyemediğini.
birlikte olabilirdi.

Bakışlarım onun yontulmuş, mürekkepli göğsünde geziniyor, manzarayı içime çekiyorum. Bacaklarımın arasında daha önce hiç yaşamadığım hafif bir karıncalanma var. Sanki... ağrıyan bir ihtiyaç gibi. Aman Tanrım, tahrik oluyorum. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum,
Bu hissin geçmesini umuyorum. Ama geçmiyor. Ağrı daha da artıyor.

Hiç seks yapmadım, yapmak istemedim bile, bir erkek bana dokunmadı bile. Ama ben istiyorum
Massimo'dan.

Uzun zamandır duygularımı bastırıyordum.
Bu özlem beni yıllardır rahatsız ediyor. Ve ayrıca, yanlış olduğunu bile bile ona değer verdiğim için göğsümü yırtan bir suçluluk duygusu. Sevgim ve vicdan azabım arasında, eğer öğrenirse beni reddedeceği korkusu da var.
İnsanların üvey kardeşime aşık olduğumu fark ettiklerinde ne diyeceklerini hayal etmenin katıksız eziyeti. Zaten dışlanmış durumdayım.

Gerçekten o kadar kötü mü? Ne de olsa kan bağımız yok. Bu kadar doğru hissettiren bir şey nasıl yanlış olabilir?

"Bunu neden yapıyorsun?"

Kalbim çılgınca çarparken donup kalıyorum. "Ne

yapacaksın?" "Kolunu çek." Massimo başını eğip bakışları. "Dün bütün akşam bunu yapıyordun."

Kelepçeyi hemen bıraktım. "Sadece bir alışkanlık. Ellerimin görünmesinden hoşlanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü insanlar bakmaya meyillidir."

Kalbimin şu anda olduğundan daha hızlı atabileceğini düşünmüyordum, ama parmakları bileğimi sararken neredeyse koruyucu kafesinin içinde patlayacaktı. Massimo elimi kaldırıp yakından bakmak için aramıza getirdiğinde nefesim ciğerlerimde sıkışıyor.

"Bunu neden yaptıklarını anlıyorum." Sesi titrekleşiyor Bu sırada başparmağıyla avuç içimin derisini hafifçe okşuyor. "Çok güzel ellerin var, Zahara."

En ufak bir dokunuşla omurgamdan aşağı hoş bir ürperti akıyor. Ve daha fazlasını istiyorum.

Onun dokunuşunu her yerde hissetmek istiyorum. Öpücükler istiyorum... ve diğer her şeyi. Ona yakın olmak ve zihnini tanıdığım kadar cinsel yönden de onu tanımak istiyorum. Uzun zamandır korkak bir tavuk gibiydim, ne istediğimi sormaktan çok korkuyordum. Alay edilme korkusuyla arzularımı dile getirme riskini almak istemedim. Artık böyle biri olmak istemiyorum.

Boştaki elimi uzatıp avucumu Massimo'nun karnına bastırıyorum. Keskin bir nefes alırken burun delikleri açılıyor. O çarpıcı gözler benimkilere öyle bir yoğunlukla bakıyor ki dizlerim titremeye başlıyor. Kılını bile kıpırdatmıyor, sadece beni izliyor ve diğer elimi mürekkepli kocaman parmaklarının arasında tutmaya devam ediyor.

"Zahara?" Bir soru. Gözleri bir şey ararken ses tonu kafa karışıklığını yansıtıyor.

"Evet?" Alt dudağımı ısırıyorum ve avucumu biraz daha aşağı kaydırıyorum.

Massimo bana doğru eğilirken sıcak nefesi tenimi sarıyor. Burnu başımın tepesindeki saçları dürtüyor ve nefes aldığını duyuyorum. Bu kadar yakınken vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum.

tamamen ona ait olan kokuyu alıyorum. Üstümde yükselen heybetli bir figür, hala kapıyı eliyle tutuyor.
boşta kalan eli. Derin bir nefes daha çekiyor ve sonra pervazdaki tutuşunu bırakıp avucunu kalçama yerleştiriyor. Yavaşça kıç yanağıma doğru kaydırmaya başladı ve-

"Lanet olsun!" Massimo aniden geri çekildi, benden uzaklaştı. Gözlerindeki bakış çıldırmış gibiydi. Bana bakarken göğsü sarsıntılı hareketlerle inip kalkıyor. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım."

"Sorun yok, ben-"

"Bu kesinlikle iyi değil." Birbirine geçmiş parmaklarıyla ensesini tutuyor ve başını sallıyor. "Kahretsin!
Benim neyim var böyle?" Derin bir nefes alır
ve bakışlarımla buluşuyor. "Lanet olsun. Sen benim üvey kardeşimsin. Çok özür dilerim, Zahara. Bu bir daha olmayacak."

Uzun kolumun paçasını sıkıyorum ve başka tarafa bakıyorum.
Evet. Tabii ki bir daha olmayacak. Sanki onun gibi biri benim gibi birine ilgi duyacakmış gibi.

Kapı zilinin sesi sessizliği bozar.

"Bunlar ev çalışanlarınız olmalı. Onları içeri alacağım," diye mırıldanıyorum ve kaçıyorum.

***

Benim ve Massimo'nun karşısında oturan, yenileme şirketinin danışmanı Bay Jeffrey King tabletinden başını kaldırıp gülümsüyor.

"Tüm isteklerinizi not aldım ve size memnuniyetle bu projeyi üstlenebileceğimizi söylüyor. Tüm değişkenlere uyum sağlamak için zaman çizelgelerinin biraz esnek kalması gerekebilir, ancak işi iki yıl içinde bitirebilmeliyiz.
aylar."

Massimo'ya hızlıca bir göz atıyorum. Bir kolunu kanepenin arkasına atmış, arkasına yaslanmış ve temsilciye bakıyor.

"Perşembeye kadar bitmesi gerekiyor."

Adam neredeyse boğulacak gibi olur ve rahatsız bir şekilde yer değiştirir. "Gerçekten üzgünüm, Bay Spada, ama en kısa zamanda birini
yarın ve bu büyüklükteki bir evin tadilatını beş günde tamamlamak kesinlikle imkânsız. Ben bile
tüm ekiplerimizi aynı anda bu projeye dahil edebilirsek, yine de en az altı haftaya ihtiyacımız olacak."

Massimo'nun yüz ifadesi sıkılmış bir kayıtsızlıktan tehditkâr bir kaş çatmaya dönüşür. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor ve adamın yüzüne bakıyor. "Perşembeye kadar bitmesini istiyorum dedim."

"Hayal kırıklığınızı tamamen anlıyorum, Bay Spada, yapamayız-"

Massimo'nun eli dışarı fırlar ve parmakları King'in boğazına sarılır. Adamı kendine doğru çekerken, "Anladığını sanmıyorum," diye homurdanıyor.

Massimo'nun dizini tutup biraz sıkıyorum.
"Belki biraz zorlayıp bir ay içinde bitirebilirler. Bu işe yarar mı?"

Massimo'nun danışmanın boynundaki tutuşu gevşiyor ama onu bırakmıyor. "Hayır. Konsey toplantısı Perşembe akşamı için planlandı."

"O zaman işçilere önce zemin katı elden geçirteceğiz, böylece Çarşamba akşamına kadar bitmiş olacak." Dikkatimi Bay King'e yönelttim. "Bu yapılabilir mi?"

Zavallı adam iki eliyle Massimo'nun kalın bileğini çekiştirerek kendini kurtarmaya çalışıyor, bir yandan da gözleri benimle Massimo arasında gidip geliyor. "Kesinlikle. Hiç sorun değil."

"Teşekkür ederim." Massimo'nun dizini tekrar sıktım. "Bırak onu."

Massimo temsilciyi bıraktığı anda, adam ayağa fırlıyor ve hızla uzaklaşıyor. Duymak için bekliyorum
sonra kollarımı göğsümün altında kavuşturup Massimo'ya doğru dönüyorum. Ayaklarının arasından yere bakıyor ama az önce olanlardan etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Sanırım odadaki fil hakkında konuşmamız gerekiyor."

Çenesi sertleşir. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bence biliyorsun. Dün gece temizlik ekibine patladığında, sadece stresli olduğunu düşünmüştüm. Sonra,
Bu sabah personel görüşmeleri sırasında soğukkanlılığını kaybettin. Ve şimdi de bu."

İşe alınacak adaylarla ilgili fiyasko
gönderilen ajans destansıydı. Massimo onları her türlü tuhaf şey hakkında sorgulamaya başladı.
ateşli silahlarla başa çıkabileceklerini söyledi. İnsanların çoğunun şok olduğunu söylemek hafif kalır. Ve her biri başvurusunu geri çekip ayrılmak istediğinde,
Massimo patladı.

"Bazen öfkemi kontrol etmekte zorlanıyorum.
Hepsi bu," diyor omuz silkerek.

"Daha iyi idare etmeye başlamalısın yoksa kaptanlar seni gömecek."

Kafasını kaldırdı, gözleri benimkileri buldu.

"Haklı olduğumu biliyorsun," diye devam ediyorum. "Aile işinde ne kadar iyi olursanız olun, eğer biri sizin akli dengenizin yerinde olmadığını düşünürse, işiniz biter. Bütün iş Yıllardır verdiğiniz emekler boşa gidecek."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece gözlerinde perili bir bakışla beni izliyor. Ve ben... Ben sadece ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Ama bu sabah çok açıktı. O beni benim onu gördüğüm gibi görmüyor,

ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Onu kendime aşık edemem. Yine de, ne olursa olsun onunla kalmayı seçtim.

"Neden bana söylemedin?" diye sordum.

"Berbat durumda olduğumu mu? Öyle olsaydım benimle gelmeyi kabul eder miydin?"

"Evet."

"Neden?"

Çünkü sana aşığım. Bunu ona söyleyemem, o yüzden yönlendirmeye çalışıyorum. "Babamın evinde bizim için çalışan bazı kişileri arayıp gelmelerini isteyeceğim.
Leone'de de birkaç güvenilir kişi vardı." "Hayır.

Onlara güvenmiyorum."

"Ama tamamen yabancılara güveniyorsun?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Özellikle Armando'nun Leone'nin bodrumunda kilitli tutulduğu sırada öldürülmesinden dolayı ekstra tedbirli olmanızı anlıyorum. Ancak, bu olayda neler olduğunun farkındasın.
Sabah. Bizim dünyamızdan insanları işe almalısınız. Çenelerini kapalı tutmayı bilenler. Ve kim başa çıkabilir
karmaşık işverenler."

"Peki. Sadece sizin kefil olduklarınız."

Başımı salladım. "Bu arada, Armando'nun cesedine ne oldu?"

"Salvo'ya hallettirdim." Bana yandan bir bakış fırlattı. "Annesi için yaptığın pantolon takımına ne oldu? Omzunda yeşil kadife bir şey olan. Onu giydi mi?"

"Bunu hatırladığına inanamıyorum." "Hatırlamak

mı?" Dudakları bir sırıtışa dönüşüyor. "Ben
o lanet şey hakkında kabuslar görüyorum. Gizli fermuar. Ters dikilmesi gereken astar. Mektuplarının en az üçünde o lanet giysi hakkında yazmışsın. Belki de dört."

Gülüyorum. Tüm bu detayları hatırlamasına şaşırdım.

Massimo'nun gözleri dudaklarıma düşüyor. "Daha sık gülümsemelisin."

Vücudum hareketsiz kalıyor. "Neden?"

"Çünkü değişiklik olsun diye dünyanın güzel bir yer gibi görünmesini sağlıyor."

Nefesimi içime çekiyorum. Bakışlarımız buluşuyor ve birkaç kalp atışı boyunca birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Bu an sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyor, ama bu doğru olsa bile, yine de yeterince uzun olmazdı. Bir saniye sonra ikimiz de gözlerimizi kaçırıyoruz.

"North End'e gitmem gerekiyor," diyor, gözlerini yanmayan şömineye dikerek. "Bugün Cumartesi, yani çoğu ayak askerleri her zamanki su içtikleri yerde takılıyor olacaklar."

"Kaptanlarla buluşmadan önce onlarla mı konuşacaksın?"

"O şımartılmış yaşlı yandaşlar ikna edilmek için kelimelere ihtiyaç duyanlardır. Hayatlarını riske atan ve Ailenin gelişmesi için gereken asıl yükün çoğunu taşıyan adamların uzun konuşmalara ihtiyacı yoktur. Onlar insanları eylemlerine göre değerlendirir. Askerlerin Cosa Nostra'ya katıldıklarında ettikleri yemin, örgüte özgürce sadakat göstereceklerine dair söz verir. Ama bir lider onların saygısını kazanmak istiyorsa, bunu hak etmesi gerekir." Kol saatine bakar. "Yola çıkmalıyız Şimdi."

Göz kırpıyorum. "Biz mi?"

"Armando'nun ölümü kendi kendine olmadı. Seni korumasız bir evde yalnız bırakmayacağım, Zahara."

Dudaklarımdan neşesiz bir kahkaha kaçıyor. "Kimse beni öldürmek için bu kadar zahmete girmez."

Massimo'nun eli o kadar hızlı fırlıyor ki neredeyse hareketi kaçırıyordum. Çenemi inatçı bir şekilde kavradı.
nazikçe kavrıyor. Yüzünün sert çizgileri yaklaşıyor ve gözlerinde içime tuhaf şeyler yapan cani bir bakış var.
"Şimdiye kadar bu işe bulaşmış herkesi
Kendinizi aşağılık hissetmenize neden oldular ve ben de onların kafalarını omurgalarından ayıracağım."

"Sadece... Ben kimse için bir tehdit değilim, Massimo."

Dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Çünkü henüz senin ne olduğunun farkında değiller."

"Ne?"

Yüzü tam benimkinin önüne gelene kadar eğiliyor. "Sadece bir parmak göster. Ve ne olacağını gör."

Massimo'nun gözlerindeki tehlikeli parıltıyı izlerken hava ciğerlerimde sıkışıp kalıyor. O kadar yakın ki, uzanıp dudaklarımı dudaklarına bastırmak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Aramızdaki mesafe o kadar az ki, bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde
Sert ağzının sıcaklığını kendi ağzımda hissediyorum. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıyor, kendimi yenik düşmekten alıkoymak için ısırıyorum. Massimo geriliyor. Bakışları dudaklarıma iniyor ve öylece kalıyor. Sonra, sanki yanmış gibi hızla çenemi bırakıyor ve doğruluyor.

"Yol üzerindeki benzin istasyonunda bir mola vermemiz gerekiyor. Ben gidip cüzdanımı alayım."

***

Doğum günlerini ve düğünleri kutlamak için Aile genellikle şehirdeki üst düzey restoranları tercih eder. Ancak daha samimi kutlamalar için North End'deki İtalyanlara ait şirin mekânlardan biri tercih ediliyor.

Massimo'nun arabasını park ettiği dar sokağın, içinde bulunduğum renkli mahalle ile hiçbir ortak yanı yok.

aşina. Vitrinlerinde biblolar olan dükkânlar, yanlarından geçerken gülen mutlu insanlar ve İtalyan mutfağının baştan çıkarıcı kokuları yok. Issız, karanlık bir sokağın sonunda kasvetli görünümlü bir taverna. Kapının üstündeki eski ahşap tabela o kadar yıpranmış ki işletmenin adı bile görünmüyor. hoş bir manzara. Mekânın pencereleri o kadar kirli ki içerideki ışık açık olsa bile muhtemelen
Onların içini görebilmek.

Bu oldukça kabataslak mekânın önündeki kaldırımda dururken kendimi Massimo'ya yaklaştırıyorum. "Doğru yerde olduğumuza emin misin?"

"Emin değilim. Hadi kontrol edelim." Dudaklarının kenarında muzip bir sırıtış beliriyor. "Islık çalabiliyor musun?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Düdük mü?"

"Evet."

"Sanırım. Şimdi yapmamı ister misin?"

"Lütfen. Uzun bir tane, ardından iki kısa patlama."

Homurdanıyorum. Sonra kendimi tam bir aptal gibi hissederek kapıya baktım ve ıslık çaldım. Bir uzun, sonra iki kısa, tıpkı dediği gibi.

Hiçbir şey olmuyor. Farklı bir şey beklediğimden değil. "Şimdi ne olacak? Abrakadabra demeyi deneyeyim mi?"

Bu sırıtma Massimo'nun tüm yüzünü aydınlatıyor ve onu olduğundan çok daha genç gösteriyor. Bu her zaman olur. gülümsüyor. "Birkaç dakika bekleyin. Herkes genellikle arka girişi kullanır."

"Ne ver-"

Yukarıda bir yerden alçak bir ıslık sesi geliyor; tahminimce ikinci kattaki bir pencereden. Üst kata bakıyorum ama kimseyi göremiyorum. Birkaç saniye sonra kapıdan gelen bir tıkırtı beni sıçratıyor.

Massimo biraz paslı olan kapı kolunu tutuyor ve kapıyı iterek açıyor. Menteşeler garip, gıcırtılı bir sesle itiraz eder.

"Adımına dikkat et," diyor ve içeri giriyor.

İçeri girer girmez arkamızdaki kapı kapanıyor ve bizi neredeyse tamamen karanlığa hapsediyor. Sadece zayıf bir ışık süzülüyor
kirli pencereler. Hava o kadar bayat ki neredeyse dilimde tadını alabiliyorum. Gözlerimin içeriyi seçmeye alışması birkaç dakika alıyor. Kendimizi neyin içine soktuğumuzu düşünürken kalbim çarpıyor. Solumuzda bir bar ve odanın karşı tarafında duvara yaslanmış bir sürü masa var. Buraya yıllardır kimse gelmemiş gibi görünüyor.

Massimo tam önümde durmak için hareket ederken havada tozlar uçuşuyor. Uçuşan parçacıklardan burnum kaşınıyor. Etrafımızda küf ve sigara dumanı kokusu vardı.

"Korktun mu?" Massimo elimi tutarak soruyor.

"Hayır. Korkmalı mıyım?"

Yüzünü tam olarak göremiyorum, sadece üzerimde yükselen vücudunun genel hatlarını görebiliyorum ama sessiz kıkırdamasını duyuyorum. Beni de yanına çekerek bir adım geri atıyor. Beni odanın diğer ucuna, uzak köşede görünen başka bir kapıya doğru iterken daha fazla toz yükseliyor. Hapşırıyorum.

"Bunun için üzgünüm." Başparmağı nabız noktamı okşuyor ve kolumda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "İki adım daha."

Ayakkabımın topuğu bir şeye takılıyor ve öne doğru tökezliyorum. Hemen iki kalın kol koruyucu bir şekilde etrafımı sarıyor.

Sıcaklık. Bedenimde bir akım gibi dalgalanıyor. Massimo'nun göğsü yanağımın altında yükselip alçalırken kalbinin düzenli atışını dinliyorum. Bir düşünce aralığında,

Yine de ritim değişiyor, ta ki kaçak bir tren gibi ses çıkarana kadar. Gözlerimi kapatıyorum ve sadece içine çekiyorum, bu sırada
vücudundan gelen duyusal ısıya hayret ediyorum. Ve sadece tesadüfi olduğunu bilsem bile, onun kucağında tutulma hissi. Çalınmış bir an. Sadece birkaç saniye sürüyor ve sonra uzaklaşıyor. Kolları etrafımda olmadan üşüyordum.

"Her şey yolunda mı?" Sesi karanlıkta kesik kesik geliyor.

"Evet."

Başını salladığını görüyorum. Kapıya doğru yürüyor, önündeki tutamağa uzanıyor. Bir klik sesi daha. Sonra, gürültülü konuşmaların ve coşkulu kahkahaların gürültüsüyle birlikte boşluktan bir ışık şeridi patlıyor.

"Cosa Nostra'nın gösterişli partiler ve entrikadan ibaret olduğuna inandığını biliyorum," diyor Massimo, kapıyı kaydırarak açıyor ve her santiminde daha fazla ses ve kokunun dışarı çıkmasına izin veriyor. "Ama çok daha fazlası meleğim."

Benim aptal kalbim de bir an atıyor. Bir anlığına, dil sürçmesi olması gereken şeyin aslında özel bir anlamı olduğuna inanmak için kendime izin veriyorum. Rastgele savurduğu sevgi sözcükleri sadece benim içindi. Belki de beni böyle görüyordu.

"Haydi." Massimo kapıyı tamamen geri çekip kenara çekiliyor ve ortaya tam bir kaos manzarası çıkıyor. Ve hayat.

Çoğunluğu erkek olan düzinelerce insan, büyük odanın etrafına dizilmiş küçük yuvarlak masalarda toplanmış. Hepsi aynı anda konuşuyor gibi görünüyor. Gürültü neredeyse sağır edici. Kısa siyah eteklerinin üzerine küçük beyaz önlükler giymiş iki garson oturanların arasına girip çıkıyor, içkileri bırakıyor ve arada bir dolaşan elleri tokatlayarak uzaklaştırıyor. Odanın ortasında altı kişilik bir grup kâğıt oynuyor, birkaç kişi de etraflarında duruyor. Adamlardan biri yere serilmiş bir eli işaret ederken kahkahalar yükseliyor. Sonraki

Oyunculara göre, birkaç kır saçlı ihtiyar sözlü bir kavgaya tutuşuyor. Sesleri, diğer masalardan gelen seviyelerin üstesinden gelmeye çalışır gibi yükseldikçe yükseliyor. Ve bu sırada
Tüm bunların ortasında bir köpek, gürültüden hiç rahatsız olmadan yaşlı adamların ayaklarının dibinde uyuyor.

Odanın sol tarafında iki bilardo masası var ve etraflarında toplanmış yaklaşık yirmi kişilik bir kalabalık var. Kadınlar oyun izlemek ya da oynamaktan çok erkeklerle flört etmekle ilgileniyor gibi görünüyor. Yakın bir köşede klasik bir müzik kutusu duruyor ve hemen yanında orta yaşlı bir çift dans ediyor. Yan tarafta dört tabureli küçük bir bar tezgahı var, ancak mekana sıkışmış en az iki katı erkek var,
içkileri hazırlayan kadına heyecanla bağırıp çağırıyorlar. Sonuç olarak, bir mahalle barında tipik bir Cumartesi akşamı, ancak büyük bir farkla: Her
Köpeği olan yaşlı adam da dahil olmak üzere tek bir adam silah kılıfı takıyor.

Masanın yanında kâğıt oynayan adamlardan biri başını kaldırıyor ve bakışları eşikte duran bize takılıyor. Bu
Peppe. Takım elbisesi ve kravatı olmadan onu tanıyamadım. Arkamda duran devasa varlığı fark edince gözleri şaşkınlıkla parladı. Yavaşça doğrulur ve kısa, tiz bir ıslık sesi çıkarır. Konuşmalar ve kahkahalar
Hemen sesler kesiliyor ve biri müziği kapatıyor. Düzinelerce göz Peppe'ye kayıyor, sonra onun bakışlarını takip ederek bize dönüyor.

Massimo etrafımdan dolanıyor ve odaya giriyor.
Zemine sürtünen sandalyelerin sesi aniden
Neredeyse tüm erkekler ayağa fırlarken sessizlik hakim. Birkaç genç oturdukları yerde kalsa da bu uzun sürmez. Yakınlardaki daha olgun erkekler onları boyunlarından tutup yukarı çeker.

Massimo'nun eli belime iniyor ve gözleri sessiz kalabalığın üzerinde gezinirken beni yanına çekiyor. Neredeyse yüz kişinin şaşkın gözleri ona bakıyor. Massimo'nun
gençlerin kafası karışmış görünüyor, etrafa hızlı bakışlar atıyorlar

Sanki bu ani kargaşanın nedenini merak ediyormuş gibi. Ancak otuzlu yaşlarının ortalarından daha yaşlı görünen diğer adamlar gözlerini Massimo'dan ayırmıyor. İfadelerine bakılırsa onun kim olduğunu biliyorlar.

Kimse tek kelime etmiyor. Sessizlik o kadar mutlak ki neredeyse hissediliyor. Havanın kendisi sanki yüklenmiş gibi çatlıyor. Massimo odada toplanan adamlara son bir kez baktıktan sonra yavaşça başını sallar. Hareketi kasıtlı ve bir mesaj taşıyor gibi. Mesaj nedir? Sonra, onu tanıyan her bir adam kendi başını sallayarak cevap verir. Düzinelerce kafa birlikte hareket eder, zamanlamaları mükemmel bir şekilde hizalanmıştır.

Tanınma. Sadakat. Saygı. Bu adamların yüzlerinden okunuyor. Gözlerindeki inancı görebiliyorum. Hiç şüpheleri yok, sanki hissettikleri kesinlik taşa kazınmış gibi.
Tüm bu yıllar boyunca resmi güç pozisyonunda kim olursa olsun, bunlar Massimo'nun adamlarıydı ve hala da öyleler. Ona bakışlarından anlayabiliyorum. Bakışları o kadar tüylerimi ürpertecek kadar şaşırtıcı.

Massimo, "Hepinizi yeniden görmek güzel," dedikten sonra Peppe'ye odaklanıyor. "On sekiz adam, iki vardiyaya ayrılmış. Otomatik silahlarla donatılmışlar. Bir saat içinde evimde olmalarını istiyorum."

Peppe, "Anlaşıldı," diye yanıt verir.

"Güzel." Massimo'nun belimdeki tutuşu sıkılaşıyor. "Geri kalanınızla gelecek hafta tekrar görüşeceğiz."

Bizi geri döndürüyor ve bir dakika sonra tozlu antreden çıkışa doğru bir kez daha ilerliyoruz,
sessizlik arkamızda uzanıyor. Hala tamamen
O odanın içinde tanık olduklarımın etkisiyle, binanın dışına çıkarken fark etmiyorum bile.

Benim için arabanın kapısını açarken, "Hâlâ resmi olarak görevi devralmadın," diyorum. "Capos, Don olarak yemin etmeden önce güvenlik görevlisi olarak adamlarını görevlendirmenden hoşlanmayacaktır."

"O lanet amcıklar sikimi yalayabilir. Ve güvenlik benim için değil."

"O zaman bunlar ne için?" Koltuğa kayarken soruyorum.

Massimo açık araba kapısında yanıma çömeldi. Boyu sayesinde yüzü neredeyse benimkiyle aynı hizaya geliyor. Gözlerindeki bakış neredeyse vahşi görünüyor. "Sen."

Nabzım stratosferin kuzeyine fırlıyor - kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki bu kadar mutlu ve dolu olmaktan patlayabilir. Olabilir mi-

"Üvey kız kardeşimin güvenliği bir daha asla tehlikeye atılmayacak, Zahara."

Ezildim. Sözleri beni yok ediyor, aptal umudumu bir toz yığınına dönüştürüyor.

Uzaklara bakıyorum, ön camdan bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

***

"Beğenmedin mi?"

Paket servis kabındaki erişteleri karıştırmaya devam ediyorum. "Sorun değil."

Massimo yemek masasının diğer tarafından kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Çocuklardan birine gidip İstersen başka bir şey de bulabilirsin. Çin yemeği sevdiğini sanıyordum?"

Seviyorum. Mektuplardan birinde ona en sevdiğim yiyeceklerden bahsettim, tıpkı kendimle ilgili neredeyse her şeyi anlattığım gibi.

Elim boynumdaki zincire gidiyor ve halkalarla oynamaya, onları parmaklarımın arasında döndürüp gezdirmeye başlıyorum. Massimo'nun bana gönderdiği platin kolyelerden biri. Paketi açtığımda çok heyecanlanmıştım, mücevher olduğunu ve ondan geldiğini keşfetti. Aman Tanrım,

hissettiğim sevinç, beni önemsediğinin bir kanıtı olmalı diye düşündüm. Önemsiyor ama benim istediğim şekilde değil. Ve bunu kabul etmenin tam zamanı.

"Yemekler güzel." Yemek çubuklarımla odanın etrafını işaret ediyorum. "Bu alan gerçekten çok büyük. Belki de kat planını değiştirmeyi düşünmelisiniz?"

"Aslında burayı bir toplantı odası olarak kullanmayı düşünüyordum.
Hatta bu masayı bırakabiliriz ve resmi yemek için iki katına çıkar. Ne dersiniz?"

"Um... burası senin evin. Benim ne düşündüğüm neden önemli olsun ki?"

Dövmeli büyük bir el görüş alanıma giriyor. Massimo'nun başparmağı çenemi kaldırarak yüzümü yukarı kaldırıyor. "Senin fikrin benim için çok önemli, Zahara. Yoksa bunu soruyor olmazdım, değil mi?"

"Sanırım mı?" Manyetik bakışlarının çekimine karşı koyarak mırıldanıyorum. Beni içine çekiyor, asla olmayacak şeyler dilememe neden oluyor.

İşaret parmağı alt dudağımın kenarında duruyor, temas çok hafif ve nazik. Kararlılığım kırılıyor ve başımı hafifçe yana eğerek parmağının ağzıma sürtünmesine neden oluyorum.

Massimo hemen elini çeker ve yemeğine bakar. "Kız kardeşinle konuştun mu? Muhabbet kuşları şimdi nerede saklanıyor?"

"Dün gece onu aradım. Kai'nin dairesinde
Şimdilik. En azından ördek ve at besleyebilecekleri bir yer bulana kadar."

"Mm-hmm. Nedenini sorardım ama gerçekten umurumda değil. Sanırım benimle gelmeye karar verdiğin için biraz kafası karıştı?"

"Hem de çok. Beni bu konuda

sorguladı." "Peki sen ne dedin?"

İhtiyacım olan cevap ondaymış gibi yiyecek kutuma bakıyorum. Ona gerçeği söylemeli miyim? Ona aşık olduğumu ve ona olabildiğince yakın olmak istediğimi. Bu duyguların tek taraflı olduğunu bilsem bile. Hayır, söyleyemem. Beni zavallı biri olarak görmesini istemiyorum. Kendimi böyle görmem yeterli.

Yemeği itiyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Ona hayatımın bana ait olduğunu ve bana bir açıklama borçlu olmadığını söyledim.
herkes."

Aslında bu doğru değil. Sadece nedenlerim olduğunu ve yüz yüze görüştüğümüzde her şeyi açıklayacağımı söyledim. Artık ona yalan söylemenin bir anlamı yok. İtiraf etmek istiyorum ama bunu yalnızken yapmalıyım. Nera'ya her şeyi söyleyebildiğim zamanları özlüyorum.

"Ah. O zaman onu kızdıran sen olmalısın. Şimdi mantıklı geliyor." Massimo sırıtıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Telefonunu çıkarıp masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor. "Salvo'nun bu sabah bana gönderdiği e-postaya bir göz at. Nera'nın ona ve diğer kaptanlara veda mesajı."

Uygulamayı açıyorum ve bahsettiği e-postayı hızlıca buluyorum. Gelen kutusundaki en son mesaj. Mesaj içeriği açısından pek bir şey yok, sadece iki paragraflık
Metin. Okumayı bitirdiğimde, gülsem mi yoksa dehşete mi kapılsam karar veremedim. Kız kardeşim yüksek rütbeli Aile üyelerinden mızmız pislikler olarak bahsetmekle kalmadı, aynı zamanda onlara akıllanmalarını ve gerçek liderlerinin emirlerine uymalarını söyledi. Bu konuda büyük heyecan duyduğunu açıkladı.
dizginleri Massimo'ya devretti ve geri kalanlar kıçlarının üzerinde otururken son yirmi yıldaki her kararı aslında onun verdiğini ilan etti.
zengin oldu. Bununla birlikte, asla zengin olmamak için en derin dileğini ifade etti.

onların çirkin suratlarını tekrar görüp: Hepinizin canı cehenneme! Nera Mazur.

Başımı salladım. Mesajı ne kadar şok edici olsa da, kız kardeşimle hiç bu kadar gurur duymamıştım. "Şey, o kesinlikle ona verdikleri saçmalıklardan bıkmıştı. Özellikle de Brio'dan. Attığı bombadan sonra tepkisi ne oldu?
Özellikle de gölgelerden hükmetmeniz konusunda?"

"Telefonum bu sabah saat altıda çalmaya başladı.
O zamandan beri neredeyse hiç durmadı."

"Oh, öyle olmalı. Sanırım duydum.
Aradıklarında yatak odamın kapısının önünden mi geçiyordunuz?"

Massimo'nun gözleri başka yöne kayıyor ve dikkatle koridorda dikkatini çeken bir şey oldu. "Evet... Ben... iç erişim noktalarını kontrol ediyordum."

"Hâlâ uyumakta zorlanıyor musun?"

O zaman bana bakıyor, gözleri benimkileri delip geçiyor.
"Hayır.
Artık değil."

Bölüm 16

"Hayır. Karar verildi ve fikrimi değiştirmeyeceğim." Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıyorum ve jambon tabağına uzanıyorum. "Adamlar oldukları yerde kalsın. Bu tartışmaya açık değil, Salvo."

İtalyan jambonu dilimlerini yumurta karışımının üzerine bırakırken tava cızırdıyor. Omlet yapmayı bildiğim tek yemek ama hiçbir yabancının yanıma yaklaşmasına izin vermeyeceğim.
Zahara'nın yemeği. Peppe buraya geldiğinde, ona bundan sonra mutfaktan sorumlu olduğunu söyleyeceğim. Eminim o da yeni göreviyle heyecanlandı. Personelin hiçbirine güvenmiyorum. Yemek yapmayı bilse iyi olur yoksa bir sorunumuz olabilir.

"Konsey toplantısından önce emir veremezsin, Massimo."

"Bir bok yok mu?" Dolaptan bir tabak aldım. "O zaman gelip onlara gitmelerini söylemekten çekinmeyin."

Hattın diğer ucundan uzun ve bıkkın bir iç çekiş geliyor. "Yapmayacaklarını biliyorsun."

Haklısın, yapmayacaklar.

"Meşgulüm, Salvo. Bu akşam geldiğinizde tüm endişelerinizi tartışacağız. Şimdi, benim yerimi bulma şansın var mı?
adalet sisteminin favori üyesi?"

"Anladığım kadarıyla Yargıç Collins Vermont'ta bir yerdeki kulübesinde tatil yapıyor. Kulübeyi geçen Cuma satın almış ve uzaklaşmak için sabırsızlanıyormuş."

"Serbest bırakıldığım gün mü? Ne tesadüf."

"Onunla birkaç kez konuştum, Massimo. Sana karşı yumuşak davranırsa, insanların bizimle olan ilişkisinden şüphelenebileceğinden endişeleniyordu. Onun tarafında herhangi bir suistimal yoktu, kimse ona rüşvet vermedi. O sadece işini yapıyordu."

Evet. Dürüstlüğün timsali bu adam. İrlandalı tefeciler ensesindeyken Nuncio'ya ulaşmaya ve Cosa Nostra'nın arkasına saklanmaya hiç itiraz etmedi.

"Tam yerini öğrenir öğrenmez ya da bu arada Boston'a dönerse beni arayın." Telefonu kapattım.
telefonu tezgâha atıp tabağı pencerenin yanındaki küçük kahvaltı masasına taşıyorum. Ben de
çatal bıçak takımı ve bir bardak meyve suyu almaya giderken mutfak kapısı hızla açılır.

"Bay Spada! Oh, çok özür dilerim." Bir hizmetçi odaya dalar ve masaya doğru döner. "Lütfen, kurmanıza yardım edeyim-"

"O tabağa dokunma!"

Kız irkilir ve olduğu yerde donakalır. "Ama... Ben

sadece..." "Dışarı! Hemen!"

"Massimo? Neler oluyor?"

Başım yana kayıyor. Zahara kapıda duruyor, bakışları benimle gözyaşlarının eşiğine gelmiş gibi görünen hizmetçi arasında gidip geliyor. Kızın duyguları zerre kadar umurumda değil -açıkça izin almadan yiyeceklerle uğraşmaması gerektiğini bilmeliydi- ancak Zahara'nın gözlerindeki sitem dolu bakış beni bocalatıyor.

Çenemi sıkarak, hizmetçiye hitap ederken çenemi kapıya doğrultuyorum. "Gidebilirsiniz. Mutfağa girmesine izin verilen tek kişi Peppe'dir."

Zahara bir kaşını kaldırıyor.

"Ve bağırdığım için özür dilerim," diyorum dişlerimi sıkarak.

Hizmetçi bir şeyler mırıldanıyor ve beni hâlâ sabit bakışlarıyla tutan Zahara'nın yanından koşarak geçiyor.

"Çabanızı takdir ediyorum, ancak bu bana içten bir özür gibi gelmedi."

"Kız kahvaltını bozacaktı," diye homurdandım. "Mahkûmların yiyeceklere kötü uyuşturucu ya da başka şeyler kattığına çok kez şahit oldum."

Zahara'nın bakışları masaya koyduğum tabağa kayıyor ve yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet. Ama fazla umutlanma, sadece bir omlet. Son iki günden sonra dışarıdan yemekten bıkmışsındır diye düşündüm."

Yavaşça masaya yaklaşırken onu izliyorum. Kalçalarının mükemmel kıvrımını vurgulayan ve ağız sulandıran yuvarlak poposunu saran yüksek belli kahverengimsi kırmızı bir pantolon giyiyor.

Üvey kardeşinin arkasını okşayan ellerinin zihnindeki görüntülerini temizle. Hemen şimdi! Ve kıyafetlerini çıkardığın görüntüleri de!

Gözlerimi kapatıyorum ve doğru şeyi yapmak için boşuna bir çabayla başımı sallıyorum. Onları tekrar açtığımda, Zahara Masada oturmuş, omletten bir çatal dolusu ağzına götürüyordu.

"Tinia yıllardır babam için çalışıyor," diyor bir ısırık almadan önce. "Yemeğimi bozmayacaktı."

"Tinia?" Gözlerim ve beyin hücrelerim hala Zahara'nın dudaklarına kilitlenmiş durumdayım. Şu anda düşünebildiğim tek şey onun somurtkan ağzı.

"Az önce bağırdığın hizmetçi."

"Doğru. İşimi şansa bırakmayacağım." Hemen arkamı dönüp kirli tencereyi bulaşık makinesine yerleştirmekle meşgul oluyorum.

"Lütfen bana Peppe'yi mutfağın başına getireceğini söylediğinde bunun bir şaka olduğunu söyle."

"Hayır. İşe aldığınız personele güvenmiyorum."

"Ben biliyorum ama. Çoğu yıllardır ailem için çalışıyor. Eğer işleri kolaylaştıracaksa, Iris bizim için yemek yapabilir. Ona tamamen güveniyorum."

"Birine tamamen güvenmek akıllıca değildir."

"Babamlarda kaldığım süre boyunca mektupların için bana yardım eden oydu. Ve o zehirlemeyecek herkes."

Tezgâha yaslanıp Zahara'nın yemesini izliyorum. "Hiç endişen yok mu?"

"Yok."

"İyi o zaman." Başımı salladım. Onun kararına güveniyorum. "Salvo bu gece geliyor. Armando'nun toksin testi sonuçları onda olacak, böylece neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında daha iyi bir fikrimiz olacak. Ama bahse girerim senin kaçık kayınbiraderin haklıdır ve o salak siyanürle öldürülmüştür." Serbest bırakılmadan önceki gece Armando, Zahara'nın kız kardeşine bir pusu kurdu.
Kai, Nera'nın başlıca sıkıştırıcısı şimdi koca oldu, onu yakaladı. Örgü takan orospu çocuğu, hain kaptanın kollarını ve bacaklarını kırdıktan sonra onu bodrum katına attı.
Ancak ertesi sabah geldiğimde
Armando öldü, kuduz bir köpek gibi ağzından köpükler saçarak.

"Nera'nın onu aramanızı onaylayacağını sanmıyorum. kocası bir kaçık. Onun bir adı var, biliyorsun." Zahara mükemmel manikürlü iki parmağıyla bir parça prosciutto alıyor ve dudaklarına götürüyor.

Gözlerim hipnotize olmuş gibi hareketleri takip ediyor. Ve sonra, o narin parmaklarının ucunu yalıyor. Ve ben... Neredeyse olduğum yerde yanacaktım. Kahretsin!

Başımı ellerimin arasına alıp derin bir nefes alıyorum.

"Neden kafanı kazıttın?" diye sorar.

"Alışkanlık." Son bakımımdan bu yana saçlarım neredeyse yarım santim uzamıştı, bu yüzden bu sabah onlardan kurtuldum. "Kilit altındayken, birinin saçını yakalamak en kolay yoldu.
yüzlerini parçalamak için onları tutmak. Ya da birkaç bıçak yarası almak, hatta belki boğazlarını kesmek için."

"Artık hapiste değilsin, Massimo."

"Biliyorum. Bazen bu ayrıntı aklımdan çıkıyor. Bu sabah usturayı elime aldığımda bunu düşünmemiştim bile." Avucumu pürüzsüz başımın kıvrımlarında gezdiriyorum. "Yıllar oldu. Uzamasına izin verseydim nasıl görünürdüm merak ediyorum."

"Ben de," diye fısıldıyor.

Gözleriyle buluşuyorum.

"Sen yoksun," diye devam ediyor kulağa en tatlı müzik gibi gelen o yumuşak sesiyle. "Her insana düşmanmış gibi bakmayı bırakmalısın. Ve birinin beni öldüreceği paranoyasından kurtulmalısın."

Gözlerimi kaçırıp pencerenin ötesindeki yasemin sarmaşıklarına odaklanıyorum. Dün gece, Zahara'nın yatak odasının kapısının önünde uzanıp uykunun beni ele geçirmesini beklerken, asılsız endişelerim hakkında epeyce düşündüm.

Kimsenin Zahara'nın ölmesini istemesi için mantıklı bir sebep yok. Ona zarar vermek kimseye bir avantaj sağlamaz.

Bunu biliyorum. Ondan uzak durmam gerektiğini de biliyorum. Ama yapamıyorum. Kendimi de zorlayamıyorum. Başına kötü bir şey gelmesi fikri bile beni çıldırtıyor.

Şu acınası bahaneleri bulmayı bırak. Senin korumana ihtiyacı yok. Siz sadece eylemlerinizi haklı çıkarmaya çalışıyor, ona yakın durmak için bir gerekçe yaratıyorsunuz. Buna bir son vermelisin.

Bazen, keşke kafamın içindeki sesi elime geçirebilsem ve onu boğabilsem diyorum. Çünkü

Pislik her zaman haklıdır.

Haklısın, öyleyim.

Güzel. Artık hayali ölüm tehditleri yok. Onu sürekli yanımda tutmak için aptalca sebepler yok.

Tezgâhtan bir kutu yumurta alıp buzdolabına götürüyorum. "Alışverişe gitmem gerek. Avukatımın bana aldığı takımlardan sadece ikisi uyuyor."

Zahara tabağından başını kaldırıyor. "Tamam. Henüz vakit bulamadığım için bavulumu boşaltacağım."

"Güzel," diyorum amaçsızca buzdolabının içindekilere bakarak, sonra da kapıyı çarpıp kapatıyorum. "Bu iyi."

Akılsız bir moron gibi kapıya doğru ilerliyorum. Yarı yolda adımlarım duraksadı. Duruyorum. Her vardiyada dokuz ağır silahlı adam var. Bu sayı evi ve arazinin çevresini korumak için yeterli mi?

Evet, öyle.

Devam ediyorum, ancak eşikte tekrar duruyorum. Belki de onu yanımda götürmeliyim? Her ihtimale karşı? Reno şirketinden bir sürü pislik var. Herhangi biri tehlike oluşturabilir.

Hayır. Artık bahane yok.

Pervazı iki yandan tutup ellerim ağrıyana kadar sıkıyorum.

Yapma.

Sakın söyleme.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Burada yalnız kalmanın senin için güvenli olduğunu sanmıyorum. Git çantanı al, Zahara."

Alışveriş yapmayı seviyorum ama genellikle yalnız ya da kız kardeşimle yapıyorum. Başkalarının önünde kıyafet denemek bana göre değil. Nera ve arkadaşlarına katıldığım birkaç nadir durumda, genellikle kenarda durup onların her türlü kıyafet ve ayakkabıyla geçit törenini izledim. Yine de itiraf etmeliyim ki, Massimo'yu takım elbise üstüne takım elbise denerken görmek görülmeye değer bir manzaraydı. Her ne kadar bu da önceki dördü gibi omuz bölgesinden çok dar olsa da.

"Son yirmi yılda erkekler küçüldü mü yoksa?" Massimo ceketini göğsünün üzerinden iliklemeye çalışırken homurdanıyor. Kumaş geniş bedenini o kadar sıkıyor ki her an patlayacakmış gibi görünüyor. Ceketin kollarının şişkin pazularını zorlaması da oldukça komik. Çok kısa olduklarından bahsetmiyorum bile.

"Hiç sanmıyorum." Kahkahalarımı zorlukla bastırarak yüzümü dik tutmaya çalışıyorum. "Sanırım terziden sipariş ettiklerinin yapılmasını beklemen gerekecek."

"Orospu çocuğu üç güne ihtiyacı olduğunu söyledi. Etrafta çıplak dolaşamam."

Sadece bu senaryoyu hayal ettiğim için bile yanaklarım kızarıyor.

Evet, lütfen.

"Dikişlere bir bakayım. Onları dışarı çıkarmanın bir yolu olabilir." Bileğini tutup kolun kenarını inceliyorum, sonra kolunu yukarı çekip yan taraftaki dikişte fazladan malzeme olup olmadığını ölçmeye çalışıyorum. "Deneyebilirim ama iyi görüneceğinden emin değilim."

"Efendim, bir bakayım," diye cıvıldayan satış görevlisi, katlanmış gömleklerin bulunduğu rafın yanındaki yerinden kalkarak
Massimo. Mağazaya adım attığımız anda onu süzdüğünü fark ettim. Ona yardım etmeye çok hazırdı.

Uzun boylu ve zayıf, boynundan bağlanan, kollarını ve sırtını açıkta bırakan parlak sarı kolsuz bir bluz giymiş. Kusursuz tenine bakmaktan kendimi alamıyorum.

tek bir leke bile yok. En son kısa kollu bir üst giydiğimde ilkokuldaydım.

İş ortağı Massimo'nun önünde, benim hemen yanımda duruyor ve takım elbise ceketinin yakalarına uzanıyor.

Bir kıskançlık acısı tam göğsüme çarpıyor. Bıraktım ve hızlıca geri adım atıyorum. Sırf çok mükemmel görünüyor diye rastgele, tanımadığım bir kadından nefret ettiğim için kötü bir insan mıyım? Yan yana durduklarında çok mükemmel göründükleri için mi?

"Çek ellerini üzerimden," diye homurdanıyor Massimo.

Kadın gerilir ve geri çekilir. "Özür dilerim. Sadece düşünüyordum da..."

"Yanlış düşünmüşsün." Arkasını dönüp soyunma odasına doğru yürüyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Sol tarafımdan uzun bir iç çekiş sesi geliyor. Massimo'nun az önce arkasında kaybolduğu kapalı kapıya bakarken satıcı kadına bakıyorum, hayranlığı yüzünden okunuyor.

"Patronun çok gergin bir adam." Tekrar iç geçiriyor. "Telefon numarasını alma şansım var mı?"

Varlığımın her zerresi kaskatı kesiliyor ve bu kadının Massimo'nun kim olduğunu nereden bildiğini merak ediyorum. Henüz resmi Don olmayabilir, ama- Oh. "Patron" demek istemedi.
Bağlam. Sanırım Massimo'nun asistanı olduğumu düşündü.

"Benden değil. Ona kendin sorman gerekecek," diye mırıldanıyorum.

Şaşırmamalıyım. Aklı başında hiç kimse benim Massimo'nun kız arkadaşı olduğumu ya da buna benzer bir şey düşündüğümü düşünmez. Alışveriş merkezine adım attıktan kısa bir süre sonra yanımdaki adamın kadınlardan nasıl bir tepki alabileceğini fark ettim. Denemesine bile gerek yoktu. Yanından geçtiğimiz her kadın şehvet dolu gözlerle ona bakıyordu. Uzun boylu kaslı yapısıyla,
Kazıtılmış kafası, boynunu ve ellerini kaplayan dövmeleriyle Massimo, dikkatleri üzerinde toplayan adamlardan biridir.

sadece odaya girerek. İstisnasız her kadın ona sanki hayattan daha büyükmüş gibi bakıyordu. Bu etkiyi sadece benim üzerimde yarattığını düşündüysem, çok yanılmışım.

Massimo bana yaklaşıp avucunu sırtımın küçük kısmına koyarken, "Eczaneye uğramam gerek," diyor. "McBride'ın bana aldığı duş jeli kedi çişi gibi kokuyor."

"Sanırım şu koridorda bir tane gördüm," diye mırıldanıyorum, dokunuşuyla dikkatim dağılıyor.

"Harika. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Ben..." Erkek giyim mağazasından çıktık ve eli hâlâ belimde duruyor. "Ben normal
kozmetik ürünleri. Genellikle hassas ciltler için özel ürünler

alırım." "Belki ellerinde vardır. Sorarız."

"Her biri için listelenen malzemeleri kontrol etmem gerekir. Bu zaman alır ve Salvo bir saatten kısa bir süre içinde geliyor."

"Salvo'yu sikeyim."

Eczaneyi birkaç kapı ötede buluyoruz. Massimo kişisel bakım reyonuna yöneliyor ve raftan rastgele bir şişe vücut losyonu alıyor.

"Önce koklamak istemez misin?" diye sordum.

"Evdekinden daha kötü olamaz. Güven bana."

Yanağımın içini ısırıyorum. "Aslında güzel koktuğunu düşünüyorum. Limonlu."

Massimo durdu ve bana baktı. Belki de bunu söylememeliydim. Onun bu halini fark etmemi garip mi buluyor?
Koku mu?

"Emin misin?" Gözleri parlıyor ama ifadesini tam olarak çözemiyorum.

"Um... Bilmiyorum. Sanırım öyle. Limon. Ya da misket limonu, belki."

Yavaşça ve kilitlenmiş bakışlarımızı bozmadan, yüzlerimiz neredeyse eşitlenene kadar eğiliyor.

"Neden kontrol etmiyorsun?" Başını yana eğiyor. "Etrafta kedi sidiği gibi kokarak dolaşamam."

Kalp atışlarım iki kat hızlanırken öne doğru eğilip burnumun ucunu boynuna değdiriyorum. İçime çektiğimde kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

"Kireç," diye mırıldandım. Hâlâ eğilmiş, yanağı hafifçe benimkini fırçalıyor, ben de derin bir koku daha çekiyorum. "Kesinlikle kedi sidiği değil."

"Jasmine." Sesi kulağımın yanında sert. "Ne?"

"Kokun." Dudakları kulak mememin üzerinde geziniyor ve küçük bir ürperti omurgamdan aşağı akıyor. "Yasemin gibi. Ve huzur gibi."

Yutkunuyorum. Bir adam koridorda yanımızdan geçiyor ve elindeki sepetle Massimo'nun bacağını yakalıyor. Massimo hala hareket etmiyor. Üzerimde gezinmeye devam ediyor ve sanki onun manyetik çekimine kapılmama saniyeler kalmış gibi hissediyorum.
Beden. Kendimi teslim edersem ne olur? Geri çekilir mi? Uzaklaşmasını istemiyorum, bu yüzden uzanıyorum ve gömleğinden bir avuç kaptım. Dokunuşumla Massimo'nun göğsü hızlı bir şekilde yükselip alçalıyor. Normalden daha hızlı. Nefesi boynumda geziniyor ve kirli sakalının hafif dokunuşu çenemde karıncalanıyor.

Gözlerimi kapatıp yanağımı onunkine yaslıyorum. "Birinin huzur gibi kokabileceğini bilmiyordum."

"Ben de öyle." En hafif dokunuş kulağımın hemen altına iniyor, bir an orada, bir an sonra yok. "Ama şimdi biliyorum."

Dudaklarım. Kalp atışlarım hızlandı. Onun dudaklarıydı.

"İyi günler!" Arkamda bir yerde tiz bir ses cıvıldıyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Massimo hemen bir adım geri çekilerek temasımızı kesiyor. "Evet. Hassas ciltler için kozmetik ürünlere ihtiyacımız var."

"Tabii ki. Sol tarafta organik içerikli ürünlerimiz var. Ya da vegan tercih ederseniz...."

Ne olduğunu anlamaya çalışırken körü körüne tezgâhtarın peşinden gidiyorum ve Massimo da birkaç adım geriden geliyor. Bu bir öpücük müydü? Yoksa sadece kazara bir dokunuş mu?

"... ve yüzde yüz kapatıcılığı olan harika fondötenlerimiz var." Kadın makyaj tezgahının önünde durur. "Denemek ister misiniz?"

Karnım yere düşmüş gibi hissediyorum. Birkaç yıl önce her marka fondöteni denedim ama cildim
tek bir tanesine bile tahammül edemedi. Sonunda yüzümde korkunç bir kızarıklık oluştu ve Nera onları kullanmayı bırakmazsam beni doktora götürmekle tehdit etti.

"Fondöten nedir?" Massimo, kadın çeşitli numune şişelerini çıkarıp büyüteçli bir makyaj aynasının yanındaki tezgâha dizerken soruyor.

"Yüz için likit bir kapatıcı," diye fısıldıyorum.

"Evet," diye cıvıldıyor kadın, kaplardan birini kaldırarak. "Sanırım bu ton sizin için en iyi eşleşme olacaktır. En popüler markalardan biridir canım. Kusurları tamamen kapatması garanti ve tüm gün kalıcı. Hatta su geçirmez bile. Deneyin ve ne kadar güzel görüneceğinizi görün."

Burnumdaki karıncalanmayı görmezden gelmeye çalışarak dişlerimi sıkıyorum. Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor ve gözyaşlarımı hızla kırpıştırıyorum. Satıcı kadın iyi birine benziyor ve bir anne havası var. İyi niyetli olduğundan eminim, ancak yine de düşüncesiz sözleri canımı yakıyor. Farkında olmadan bana fondöten sürmezsem çirkin olacağımı hissettiriyor. Bu, birisinin benimle dalga geçmeye hakkı varmış gibi davrandığı ilk sefer değil.
bana istemediğim tavsiyelerde bulunuyorlar. Bu çok sık oluyor.

Ürünlerden hiçbirini istemediğimi söylemek için ağzımı açtığımda, Massimo kadının elinden şişeyi kapıyor.

"Yani... bu sorunları çözmek için mi kullanılıyor?" diye soruyor etikete bakarken. "Ve iyi çalışıyor mu?"

Bakışlarım yere düşüyor. Satın almamı mı istiyor?

"Yüzde yüz," diye yanıtlıyor kadın.

"Güzel." Kapağı açıyor ve şişeyi kadına geri itiyor. "İç şunu."

Kafamı kaldırdım. Tezgâhtar Massimo'ya bakıyor, sonra sinirli bir şekilde gülüyor. "Affedersiniz?"

"Onu içeceksin. Her bir damlasını. Yoksa zorla boğazından aşağı indiririm."

"Massimo." Kolunu tuttum. "Hayır."

Satıcı kadın artık gülümsemiyor. Titreyen parmaklarıyla kabı kavrarken çılgın gözleri mağazanın içinde geziniyor.

"Güvenliği aramayı aklından bile geçirme," diye devam ediyor Massimo, sesi alçak ve tehdit dolu. "Kıçlarına tekmeyi basar, sonra da sana bu boku içiririm."

"Lütfen, efendim... Kırmak istememiştim."

"İç!"

"Bu kadar yeter!" Kendimi tutamayıp kadının elindeki fondöten şişesini kaptım. Zavallı şey şişeyi ağzına götürmeye başlamıştı bile. "Özür dilerim. Biz gidiyoruz."

Massimo'yu uzaklaştırmak için çekiştiriyorum ama o yerinden kıpırdamıyor ve satış görevlisine ters ters bakmaya devam ediyor. Kadın bayılmak üzere gibi görünüyor ve gerçekten bayılırsa hiç şaşırmam. Öfkeli, 1.80 boyunda bir adamın cinayet işlemeye hazırmış gibi size dik dik bakması dehşet verici olmalı.

"Massimo." Kolunu tekrar çektim. "Lütfen."

Neyse ki bu sefer onu sürüklememe izin verdi. Dükkandan çıkana kadar kolunu tutmaya devam ettim.

"Bunu yapmamalıydın," diyorum asansöre adımımızı atarken. "Bu her zaman olur. Onun hatası değildi."

"Bir daha yapmayacak."

"Bu gereksizdi. Ve onu korkuttun."

"Yüzündeki ifadeyi görmedin, Zahara. Ben gördüm." Park katının düğmesine basıyor, sonra avucunu başımın hemen yanındaki duvara dayıyor. "Kimse seni böyle incitemez."

"O sadece bilgisiz yaşlı bir kadındı."

"Clueless yaşlı bayanlar dahil." Öne doğru eğiliyor ve diğer eliyle çenemi tutuyor. "Okul dedikoduları. Kahrolası matematik problemleri. Puf kol yapmanın binlerce yolu. Yıllarca bana her küçük şey hakkında yazdın ama bir kez bile vitiligondan bahsetmedin. Neden, meleğim?"

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Yüzü tam karşımda, gözleri gözlerimi arıyor. Geri adım atma, bir şekilde kaçma ve onun inceleyen bakışlarından saklanma dürtüsü beni eziyor. Yüzümdeki her renksiz noktayı çoktan gördüğünü biliyorum. Gözlerimin etrafındaki kocaman soluk lekeleri.
Alnımda bir tane daha. Çenemin sol tarafında, tam parmaklarının bastığı yerde birkaç küçük tane var. Kör değil, her ne kadar onları daha önce bu şekilde gündeme getirmemiş olsa da
Diğerleri gibi. Yine de, aniden sorduğu soru beni ham hissettiriyor. Ve burada saklanabileceğim hiçbir yer yok. Asansör duvarı ve Massimo'nun bedeni arasında kafese kapatıldım, bu yüzden onun incelemesine katlanmak zorundayım.

Massimo çenemi yukarı kaldırarak, "Sen," dedi, "hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Ve eğer biri senin ne kadar muhteşem olduğundan şüphe ederse, onu hayatının sonuna kadar pişman ederim."

Yüksek bir ping sesi asansörün park katına vardığını işaret ediyor. Sırtım arkamdaki soğuk panele yapışmış halde yere yapışıp kalıyorum. Tek yapabildiğim Massimo'ya bakakalmak.

"Anladın mı meleğim?"

Başımı salladım.

"Güzel."

Çenemi bırakıyor ve başka bir şey söylemeden elimi tutup beni asansörden dışarı çıkarıyor.

Bana güzel dedi. Hayır... muhteşem. Ciddi miydi? Yoksa kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için söylediği beyaz bir yalan mıydı? Bazı davranışları kafamı karıştırıyor, gönderdiği karışık mesajlar kafamı allak bullak ediyor. Mağazadaki o an gibi. Satış görevlisi sözümüzü kesmeden önce beni öpeceğine yemin edebilirdim.

Massimo'ya yandan bir bakış atıyorum, uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken sert profilini gözlemliyorum. Vücudunun hareket ediş biçimi -ölçülü, amaçlı bir hareketle çevresini ava çıkmış bir avcı gibi tararken- kalp atışlarımı düzensizleştiriyor. Hayatımda gördüğüm en ateşli adam. Hayır, tabii ki beni öpmezdi. Ben sadece Gerçek olmasını dilediğim şeyleri hayal ediyorum.

Park etmiş iki aracın arasında Massimo'nun Jaguar'ına doğru ilerliyoruz, Jaguar arka sıraya sıkışmış durumda, birden elimi bırakıyor.

"Yere yat," diye fısıldıyor, aynı anda adımlarını bozmadan arkasına geçti. "Şimdi, Zahara." Hemen çömeliyorum.

Massimo sola doğru döner, silahı elindedir. Geniş alanda büyük bir patlama sesi ve ardından camların kırılma sesi duyuluyor. İçgüdüsel olarak kollarımı başımın üzerine sardım.

Daha fazla silah sesi. Bir yerde araba alarmı çalmaya başladı, ve sonra bir tane daha. Bir kurşun sağımdaki beyaz sedana isabet ediyor. Ateşin nereden geldiğini kestirmek zor, ama Massimo ateşe karşılık verirken mermi kovanlarının ayaklarının etrafından yere düştüğünü görebiliyorum. Gürültü kesilmeden önce üçe kadar sayıyorum.

"Hadi gidelim." Massimo elimi tuttu ve beni yukarı çekti. "Çabuk ol."

Arabasına kadar olan mesafeyi koşarak geçiyoruz.

"Eğil," diye bağırıyor, ben bindikten sonra yolcu kapısını kapatıyor ve direksiyona geçmek için kaputun etrafında koşturuyor.

Geri geri giderken lastikler gıcırdıyor ve sonra çıkış rampasında. Garaj kapısına yanaştığımızda yavaşlıyor ve kapısını açarak yerdeki bir şeye bakıyor. Ne olduğunu görmek için eğiliyorum, Massimo arabanın kapısını kapatıp gaza basmadan önce sadece bir çift bacak yakalıyorum.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Evet. Hapishaneden bir adam. Aramızda biraz sorun vardı ama birkaç yıl önce çıktı."

"Şimdi seni öldürmeye çalıştığına göre çok fena bir kavga etmiş olmalısın.
Seni nasıl buldu?"

"Bu sorunun cevabını ben de bilmek isterim." Uzandı ve yanağımı okşadı. "İyi misin meleğim?"

Dokunuşu tenimi yakıyor, sıcaklığı nefes almakta zorlanana kadar içime yayılıyor. Başparmağıyla gözümün altını okşarken Massimo'nun gözleri yola odaklanmış durumda. Vurulmak pek de hoş bir deneyim değil, ancak aniden o kadar da kötü hissettirmiyor.

"Evet," diye mırıldandım. "Tabii."

Massimo'nun evine doğru ilerlerken, dikkati sürekli ilerideki yol ile dikiz aynası arasında gidip geliyor. Birinin bizi takip ettiğinden mi endişeleniyor? Öyle olduğunu sanmıyorum. Ne arkasına baktı ne de yan aynalara ihtiyatlı bir niyetle göz attı. Bir sokak lambasının önünde durduğumuzda kaşları aniden çatılıyor ve bakışları tekrar aynaya yöneliyor.

"Kes sesini, göt herif," diye mırıldandı. "Sürekli dırdır etmenden bıktım."

Göz kırpıyorum, kafam karışıyor. "Ne?"

"Özür dilerim. Ben sadece... Hiçbir şey. Önemli bir şey değil." Başını sallıyor. "Siktir."

Yolculuğumuzun geri kalanında, yardım edemiyorum ama onu izliyorum
yakından. Massimo hiçbir şey söylemiyor. Yine de onun için endişeleniyorum. Öfkesini gördüm. Tabii ki bana karşı değil ama diğer herkese karşı kontrol edemiyor gibi görünüyor. Acımasız biri. Yıpratıcı. Sabırsız. Kendi içinde oldukça garip, titiz ve hedef odaklı kişiliği göz önüne alındığında. Nezaketi ve hesaplı hamleler yapabilme yeteneği. Konsey ile görüşmesi sırasında soğukkanlılığını koruyamazsa, bu iyi sonuçlanmayacaktır. Onlar için, ama en önemlisi
-Onun için.

"O adamın seni neden öldürmek istediğini tahmin edebiliyor musun?"
Salvo iki parmak viskiyi bir bardağa doldurup bana uzatırken soruyor.

"Birkaç kez benden çalmaya çalıştı. Ben de onu mallarından birinden kurtarmayı kendime görev edindim."

"Hapishanede mi? Ne oldu? Para mı? Sigara mı?"

Uzun bir yudum alıyorum ve boğazımdaki yanmanın tadını çıkarıyorum. "Dalağı."

İşimi yaparken kullandığım sandalyenin ayağı ciddi bir mide-bağırsak delinmesine neden oldu. Bu da piçin hayatının geri kalanında plastik bir torbaya sıçmak zorunda kalmasını sağladı. Yani evet, bana karşı bir kini vardı. Bunun dışında Beni birkaç gün içinde bulmak şöyle dursun, dışarıda olduğumu bilmesine imkan yoktu. Yardım olmadan olmaz. En kısa sürede

Eve döndüğümde Peppe'ye arabada böcek olup olmadığını kontrol ettirdim. Şasiye yerleştirilmiş bir takip cihazı buldu.

"Bir çizik bile almadan kurtulduğuna sevindim. Başka türlüsünü beklemezdim zaten." Salvo gülüyor ve kendi viskisini yudumluyor. "Daha önce kaynağımızdan bir telefon aldım. Armando'nun toksin testi sonuçları geldi. Siyanür. Sekiz ila on saatlik bir zaman aralığı vermek dışında ölüm zamanını tam olarak belirleyemiyorlar."

Demek Nera'nın psikopat kocası haklıymış, tam da şüphelendiğim gibi.

"Leone Villası'ndaki kameralar hiçbir şey kaydetmedi mi?" Ben sordum.

"Hiçbir şey."

"Bahse girerim Nera'ya suikast emrini veren pislik de bunun arkasındadır. Armando ve o muhtemelen birlikte çalışıyorlardı ama salak yakalanınca konuşamadan susturuldu."

Salvo başını sallar. "Armando sadece Nera'nın suikast girişiminden sorumluydu. Boğazına kadar borca batmıştı ve bir yandan da para alıyordu. Muhtemelen Nera'nın peşinde olmasından korktu."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ve sonra, bir şekilde ellerini -kırık ellerini- bir siyanür hapına bulaştırmayı ve çıkış yapmayı mı başardı? Hayır. Armando'nun ölümünün arkasında o ölüm emriyle sırtına hedefi çizen her kimse o var. Asıl soru şu, Nera'nın ölmesini kim ister ki?"

"Arnavutluk karteliyle yirmi yıldır süren işbirliğini bozmasını sağladınız. Dushku oldukça kindar bir adam. O olabilir."

"Kinci, evet. Aptal, o kadar da değil. Endri Dushku onun ölümünden sorundan başka bir şey kazanmaz. Akla yatmayan çok fazla şey var."

"Ne demek istiyorsun?"

Bardağımı çevirirken kehribar rengi sıvı büyüleyici bir şekilde parıldıyor. Zahara'nın gözleriyle neredeyse aynı sıcak tonda. Acaba çoktan uyudu mu?

"Massimo? Aklına yatmayan ne?"

Salvo'nun bakışlarıyla karşılaştım. Birbirimizi ne zamandır tanıyoruz?

Başka? Neredeyse otuz yıl mı? Henüz ergenlik çağındayken babamın içki dolabını kırdığımı hatırlıyorum, yani bu doğru gibi görünüyor. Zahara ve Peppe'den başka

Planlarım konusunda güvendiğim tek kişi. Ve bunca yıl boyunca her şeyi halletmeme yardımcı olmak için büyük çaba sarf etti.

Peki, neden bu düşünce tarzımı onunla paylaşmamam gerektiği hissine kapılıyorum?

"Neden Armando?" Gözlerimi elimdeki bardaktan kaldırıyorum. "Bize karşı şikâyeti olan sadece iki sendika var: Arnavutlar ve Camorra. Ancak Dushku'nun 'sorunlarıyla' ilgilenen kendi adamları var. Camorra öyle,

Hem de çok. Peki neden Armando'yu planlarına

dahil ettiler?" "Onlardan

şüphelenmediğimizden emin olmak için mi?"

"Olabilir." İçkimin kalıntılarını geri atıyorum ve yemek masasının üzerine eğiliyorum. Yüzey Salvo'nun yanında getirdiği belgelerle kaplı. "Bakalım burada neyimiz varmış."

Sağ tarafta yasal işlerimizin kayıtları yer alıyor: kumarhaneler ve striptiz kulüpleri için nakit akış raporları, tüm satıcılarımızla yapılan sözleşmeler, ticari mülklerimiz için kira sözleşmeleri, inşaat şirketi satın alma siparişleri ve envanter kayıtları, banka ekstreleri, yatırım getirisi analizleri ve vergi beyannameleri.

Masanın diğer tarafı tüm yasadışı işlerimizin hesaplarıyla kaplı: aylık gelir tablosu

Bay View Kumarhanesi'nde son üç yıldır oynanan arka oda kumarı, borçluların kalın defterleri ve ödedikleri miktarlar borç ve bileşik faiz oranları ve ayrıca kara para aklama ve kokain için yapılan tüm anlaşmalar.

Şehir merkezindeki iki striptiz kulübümüzün son on iki aylık gelir çıktılarına uzanıyorum. Zar zor kara geçiyoruz; kârlar düşüyor. Ve giderler son beş yıldır artıyor.

"Striptiz kulübü işini bitiriyoruz," dedim. "Avukatlarımız her iki mekanın da satılması için her şeyi hazırlasınlar."

Salvo masanın karşısından bana bakıyor. "Tiziano çok kızacak."

"Umurumda değil. Ve yeni rolünde çabalarını artırsa iyi olur yoksa kaptanlık pozisyonunu kaybedecek. Yerine daha yetenekli birini bulmakta zorlanmayacağım."

"Yeni rol mü?"

"Evet. Kumarhane işini Brio'dan devralacak.
Şu anda Brio emekli olacak ve hayatını
kalan yıllarını Massapoag Gölü'ndeki yazlık evinde balık tutarak geçirdi." Bu orospu çocuğu yıllardır emirlerimle oynuyor ve bir an önce aradan çıkarılması gerekiyor. Tiziano her zaman emirlere uymuştur, sadece tembel bir pisliktir.

"Massimo, görevi devralır almaz böyle köklü değişiklikler yapmanın akıllıca olduğunu düşünmüyorum. İşler şu anki haliyle gayet iyi gidiyor."

"Sorun da tam olarak bu zaten. 'İyi' iyi değil
Yeterince." Bakışlarımla onu kıstırıyorum. "Yoksa kararlarımı mı sorguluyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"Güzel. Striptiz kulüpleriyle ilgili tüm evrakların hazır olmasını ve satış sözleşmesinin önümüzdeki iki gün içinde hazırlanmasını istiyorum. Bu ayın sonunda alıcı ile her şeyi sonuçlandırmak için New York'a uçacağım."

"Yani şimdiden anlaşma

sağlandı mı?" "Evet."

"Peki alıcı kim?"

"Salvatore Ajello," diyorum.

Salvo'nun yüzünde tam bir şok ifadesi belirir. O
Açıkçası onu tüm planlarımdan haberdar ettiğimi sanıyordum. Yine de, yıllar boyunca bana olan sadakatine rağmen, hassas konuları gizli tutmayı tercih ediyorum. Ve
Başka bir Cosa Nostra Ailesi ile ortak bir çalışma başlatmak, onların bölgemize girmesine izin vermek, belki de en hassas olanıdır.

Tarihsel olarak, birlikte iş yapma konusundaki isteksizlik karşılıklı düşmanlık ya da husumete dayanmamaktadır. Bu gurur. Ve
makyaj. Cosa Nostra'nın ilk kollarının İtalya dışında kök saldığı zamanlara kadar uzanıyor. O zamandan bu yana, ikilinin arasında söze dökülmeyen bir rekabet var. A
Aile, başka bir Cosa Nostra fraksiyonu olmadığı sürece, başka bir suç örgütünün aynı bölgeyi işgal etmesine, hatta belki de onlarla işbirliği yapmasına izin verebilir.

İşte bu noktada Kiril'le takım olmak ve ekibini ikiyüzlü pisliklerden temizlemesine yardım etmek faydalı oldu. Tıpkı olacağını bildiğim gibi. Kurduğumuz para aklama şebekesi sadece bir bonus oldu. Asıl ödül bağlantı. Bulgarlar uzun süredir Ajello ile işbirliği yapıyor ve Kiril'in sözü New York'ta büyük bir ağırlık taşıyor.
Yıllar önce Don'un kulağına her ne fısıldadıysa, Ajello'nun ilgisini çekmiş ve bizi bu nihai yola sokmuş olmalı. Salvatore'un Nera'yı izlemek ve benim bölgemi araştırmak için casuslar göndermeye devam etmesinin tek nedeni bu. Potansiyel bir anlaşmayı düşünmeye açık olmalı.

"Lanet olsun, Massimo," diye boğulur Salvo. "Lanet olası aklını kaçırmışsın."

"Belki. Belki de olmaz. Perşembe günü oylamadan önce Konsey'i bilgilendirmeyi planlıyorum."

"O zaman işin bitti sayılır."

"Göreceğiz." Sandalyede arkama yaslanıyorum ve parmaklarımı başımın arkasında birleştiriyorum. "Şimdi, konuşmamız gereken bir şey daha var. Senin için tazminat Sadakat. Elbette benim patron yardımcım olarak kalacaksın. Ama başka ne istiyorsun?"

Salvo beni kısık gözlerle izliyor. Daha önce hiçbir karşılık beklemediğini söylemiş olabilir ama o bir iş adamı. Bir fırsatın eline geçmesine izin vermesine imkan yok.
böyle bir fırsattan yararlanmadan geçemez. Belki de kumarhaneleri almak isteyecektir. Benim için sorun olmaz. Ben bulurum.
Tiziano için başka bir rol.

"Benim seçtiğim bir Cosa Nostra kadınıyla evlenmek," diyor sonunda.

İki kaşım da havaya kalktı. Bunu beklemiyordum. "İstediğini seç. Tek ihtiyacım olan isim, sonra tarihi belirler ve kiliseyi tutarız."

"Zara Veronese."

Görüşüm kırmızıya dönüyor ve odadaki her şeyi gizliyor. Yumruğum Salvo'nun gömleğini avuçlayıp onu duvara doğru itene kadar hareket ettiğimin farkında değildim.

"Ne dedin sen?" Yüzümü onunkine yaklaştırırken sesim zar zor duyuluyor.

"Seçebileceğimi söylemiştin," diye mırıldanıyor ve bana ters ters bakıyor. "Ben Aile'nin en yüksek rütbeli ikinci üyesiyim. Kız kardeşinle evlenmek için benden daha iyi bir seçenek olabilir mi?"

O benim kız kardeşim değil! Avazım çıktığı kadar bağırmak istiyorum ama bir şekilde kendimi yutkunmaya zorluyorum. O haklı. Benim kanımdan değil ama yine de ailemden biri. O haklı diye çılgına dönmeye hakkım yok.
onunla ilgileniyor. Ama ne olursa olsun, onu oracıkta yok etmek istiyorum.

Onu alamaz! İkiyüzlü pislik kafamın içinde kükrüyor.

"Asla," diye homurdanıyorum.

Salvo avuçlarını göğsüme koyuyor ve beni geri itiyor. "Zara'nın onu koruyabilecek birine ihtiyacı var. Özellikle de hepimizin başına açmaya niyetlendiğin bu bok fırtınası varken. Neden onu Nera'yla birlikte göndermedin?"

Çünkü ondan uzak kalma düşüncesine bile katlanamıyorum. Çünkü onu koruyan kişi olmak istiyorum.

Evet, ama onu senden kim koruyacak? Çocukluğundan beri onu kullanan adamdan mı? Son üç yıldır onun hakkında kirli düşüncelerle boğuşan kendi üvey kardeşinden mi?

Kapa çeneni, seni pislik!

Zihnimdeki işgalci farklı bir melodi söylemeye başladı. Alışveriş merkezinden eve dönerken yol boyunca "yaralanabilirdi" konuşmasıyla başımın etini yedi. Ve birden fazla kez, neredeyse ayağı kayıyor ve kendi açgözlü doğasını gösteriyordu. Yine de, her şeye rağmen, onun benim ona verebileceğimden daha iyisini hak ettiği konusunda kararlı.

"Zahara seni ilgilendirmez ve hiçbir zaman da ilgilendirmeyecek.
Şimdi, kendini kaybetmeden önce gözümün önünden siktir git. Dalak!" Hırladım.

Salvo'nun gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Zara ile aranızda bir şey mi var? Bu yüzden mi burada, seninle yaşıyor?"

"Saçmalama," diye çıkışıyorum. "Durum göz önüne alındığında, burada kalması yalnız yaşamasından daha güvenli."

"Az önce vuruldun!"

"Ve ben hallettim. Kimse Zahara'yı benden daha iyi koruyamaz!"

Salvo gözlerini kısarak bana bakıyor. "Eğer ikinizin arasında bir şey varsa, bu büyük bir skandala yol açacaktır. Kadınlar söz konusu olduğunda Aile'nin nasıl olduğunu bilirsin.

Yargılayıcı fısıltılar. Acımasız dedikodular. Kötü şöhret. Dedikodular ve damgalar hayatının sonuna kadar onu takip edecek. Onu çarmıha gerecekler, Massimo."

Gömleğini bıraktım ve onunla göz göze geldim. "Üvey kız kardeşimle aramda hiçbir şey yok. Hiç olmadı. Asla da olmayacak. Ve eğer bir daha bu saçmalığı dile getirmeyi aklından bile geçirirsen, senin işini bitiririm."

Salvo kravatını düzeltiyor ve etrafımdan dolaşarak kapıya doğru ilerliyor. "Yanıldığıma sevindim. Yanılmış olsam bile senin üvey kardeşin değildi, daha sefil bir eşleşme düşünemiyorum. Şu haline bak. Başıboş vahşi bir canavar gibi davranıyorsun."

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapanır.

Büyümüş bahçeye bakan pencerelere doğru dönüyorum ve ellerimi başımın arkasına doluyorum. Adam haklı. Yine haklı. Ve aslında ne kadar berbat durumda olduğumu bile bilmiyor.

Ve bu evlenme fikri de nereden çıktı?
Zahara mı? Stratejik olarak, bu onun için iyi bir hamle olurdu, ama daha fazlası var mı? Aralarında bir şey mi var?

Onun hayatı kendine ait. İstediği kişiyle birlikte olabilir. Salvo'yla bile. Kıskanmaya hakkın yok.
Ya da kızgın. İhanete uğramış. O senin değil ve asla da olamaz.

"Şimdiden fikrini mi değiştirdin?" Mırıldanıyorum. "Bir dakika önce, sahiplenici kıçın Salvo onu karısı yapmak istediği için eriyordu."

Karar vermede bir hata.

"Elbette," diye homurdanarak mantıklı sesimi bir kenara itiyorum.

Görüşüm karşı duvarda asılı Spada armasının yansımasına takılıyor. Kalkan üzerinde çift ağızlı bir kılıç. Babam don olduğunda yaptırmıştı. Hiç bu kadar bağ kurmamıştım.
Karanlık

düşünceler zihnimde dönüp duruyor. Salvo'nun Zahara'ya evlenme teklif ettiğine inanamıyorum. Peki ya benim tepkim? Tam bir Neandertal hareketi.

Pislik. Ben tam bir pisliğim çünkü şu anda o kılıcı alıp arkadaşıma saplamak istiyorum. Zahara üzerinde hak iddia etmeye cüret ettiği için onu öldürmek.

Lanet olsun! Çok fazla terapiye ihtiyacım var.

Salvo muhtemelen Zahara'yı seçti çünkü Nera zaten evli olduğu için en avantajlı eşleşme buydu. Aile'deki konumunu yükseltecekti, Salvo'nun her zaman hoşlandığı bir şey. Onun mantığını anlayabiliyorum ve
Hırslıyım ama yine de benim olan birini istemesini kabullenemiyorum. Ve sadece bu bile onu öldürmek istememe neden oluyor.

Nihayet yemek odasından çıktığımda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Dosya klasörlerini üçüncü kattaki yatak odama götürüyorum ve sonra merdivenlerden ikinci kata iniyorum.

Zahara'nın odasından dikiş makinesinin hızlı tik-tak-tak sesleri geliyor. Bu saatte uyuyor olması gerekmez mi? Sırtımı kapısının yanındaki duvara yaslayıp ritmik sesi dinliyorum. Ne üzerinde çalışıyor? Astar mı? Ya da belki görünmez bir fermuar? Gülümsüyorum. Onları takmaktan nefret eder.

Her şey sessizleşene kadar, nihayet yattığından emin olana kadar bekliyorum. Sonra sendeleyerek koridorun sonundaki oyukta bulunan antika gardıroba gidiyor ve içine sakladığım yastığı çıkarıyorum. Zahara'nın kapısının önüne koyup, alnımı ahşap yüzeye bastırarak yere yayılıyorum. Karanlıkta, her zaman olduğu gibi, düşüncelerim ona dönüyor.

Zahara'm.

Çıplak mı uyur? Yoksa şu narin saten geceliklerden birini mi tercih ediyor? Onu çıplak hayal ediyorum. Yatağın bir tarafına kıvrılmış. Çarşafın altına tırmandığını hayal ediyorum.

onun yanında. Kolum beline dolanır ve sırtı göğsüme yapışana kadar onu bedenime çekerdim.
Burnumu saçlarına gömer, yasemin kokusunu içime çekerdim. Zamanın sonuna kadar burun deliklerimi doldurmasını istiyorum.

Onu vücudumda kaşıklarken hayal etmek bile sikimi kaldırıyor. Kollarımda güvende. Benim kollarımda.

Asla olmayacak.

Sırtımı kapıya dönerek diğer tarafıma yuvarlanıyorum. Zahara'nın odasına giden bariyere tekrar yüzümü dönmeden önce bu pozisyonda sadece beş saniye kalabiliyorum.

Bölüm 17

Dört gün sonra

Sol tarafımda bir yerden aralıksız bir uğultu geliyor. Elimi uzatıyorum ve titreşen telefonumu bulana kadar komodinin yüzeyini yokluyorum. Ekran parlaklığıyla benimle alay ediyor ve saatin 06:30 olduğunu gösteriyor.
yataktan çıktım. Şifonyerden uyumlu bir siyah iç çamaşırı ve sütyen alarak duş almak için en-suite banyoya gidiyorum.

Reno şirketi bugün zemin kattaki son rötuşları tamamlayacak ve umarım yarın akşamki büyük toplantı için her şey hazır olacak. Yüksek
Ailenin üst düzey üyeleri, kaptanlar ve yatırımcılar, Massimo'nun Boston'u devralması lehinde veya aleyhinde oy kullanacaklar.
Cosa Nostra. Genelde bu oylama formaliteden öteye gitmez, ancak bazen sürprizler ortaya çıkabilir. Batista Leone yerine babamın oylanması gibi.

Görünüşe göre Nera'nın istifası ve Massimo'nun Ailenin refahından sorumlu olduğu bilinci yayıldı. İnsanlar onun son yirmi yıldır işlerle ilgilendiğini fark ettiklerinde, tepkileri anında ve bir tsunami gücüyle geldi. Günlerdir, ev
Ama Peppe'nin adamları herkesi uzak tuttu. Boston'un Cosa Nostra sosyetesinin üst kademesi yeterince memnun görünüyor. Ne kadar çok

Banka hesapları Massimo'nun yönetimi altında büyüdü, herhangi bir şeyi değiştirmek istemeleri için bir neden yok.

Tabii toplantı sırasında kendini kaybetmezse.

Aile parayı sever. Ama istikrara daha çok değer verirler. Serseri mayınların hayatlarının dizginlerini ele geçirmesine izin vermektense gelecekteki kârlarını bir anda feda edebilirler. Massimo'nun son davranışlarına bakılırsa, sonucun tam olarak bu olabileceğinden endişeleniyorum.

Pazar gecesi Salvo ile yaptığı konuşmadan beri Massimo benden uzak durmak için elinden geleni yapıyor. Zamanının çoğunu büyük bir toplantı salonuna dönüştürülen yemek odasına kapanarak geçiriyor. Ama aynı zamanda -mecazi olarak konuşuyorum- beni gözünün önünden ayırmıyor.

Pazartesi günü yeğenimi ve kız kardeşimi ziyarete gittiğimde, kayınbiraderimin şehir merkezindeki dairesine kendi arabamla gitmeme izin vermedi. Massimo beni oraya kendisi götürmekte ısrar etti ve Jaguar'ının içinde, yeraltı garajında dört saat boyunca beni bekledi. Nera kalkmasına izin vermedi. Son birkaç yıldır hayatını cehenneme çevirdiği için ona hâlâ kızgın. Massimo homurdandı ve
Ama Kai'ye beni güvende tutması için havladıktan sonra.

Sonra dün, eşyalarımdan geriye kalanları nasıl paketleyecekleri konusunda nakliyecileri yönlendirmek için Leone Villa'ya gittiğimde, Massimo benimle gelmekte ısrar etti. Üç güvenlik görevlisini ayrı bir arabayla peşimize taktı ve paketleme ekibiyle konuştuğum süre boyunca hepsi başımda bekledi.

Dün gece şampuan almak için en yakın markete tek başıma gitmeme bile izin vermedi. Bunun yerine, Peppe'ye burayı bir şahin gibi izlemesini emrettikten sonra kendisi almaya gitti. Onun yanından ayrılmamam için bana talimat verdi.
Massimo geri döndü. Görünüşe göre hepsi güvenlik adına.

Duş kabininin içine yerleştirilmiş rafa doğru dönüyorum ve orada sıralanmış on dört şampuan şişesinden birini alıyorum. Her biri "Hassas Ciltler İçin" veya "Yalnızca Doğal Bileşenler İçerir" şeklinde etiketlenmiştir. Hatırladı. Sert kimyasallar, alkol ve kokular içeren ürünlerin cildimi kolayca tahriş ettiğini sadece bir kez duyduktan sonra hatırladı. Şimdi lavabonun altındaki dolaplar, hepsi aynı tip etiketleri taşıyan vücut sütü, duş jeli ve saç malzemeleri şişeleriyle tıka basa dolu. Toplamda, yaklaşık otuz kap olmalı.

Saçımı yıkadıktan sonra kurumaya bırakıyorum ve gömme dolaba giriyorum. Beş dakika sonra, Massimo'nun bana aldığı tenis bileziğinin tokasıyla uğraşıyorum ve
Odamdan çıkarken kapımın hemen önünde uyuyan kocaman bir erkek bedenine neredeyse takılıyordum.

"Massimo?"

Ayağa fırlıyor ve beni arkasından itiyor. Koridoru değerlendirmek için başını bir o yana bir bu yana çevirirken ben onun iri cüssesi ile duvar arasında sıkışıp kaldım. Sol elini kalçama bastırmış, ama sağ eli hazırda bekleyen bir silahı kavrıyor. Oldukça dengesiz görünüyor.

"Um... Orada kimse yok," diye mırıldanıyorum sırtına doğru. Üzerinde hâlâ önceki akşamdan kalma gri gömleği ve siyah pantolonu var. "Silahı kaldırabilirsin."

"Üzgünüm," diyor sert bir sesle ve yastığı yerden almak için eğiliyor. "Uyandığımda genellikle daha uyanık olurum."

"Neden kapımda uyuyordun?"

Yüzü kararıyor. Birkaç dakika o cehennem gözleriyle beni süzdükten sonra dönüp koridora yöneliyor. Eğer bu konuşmanın bittiğini sanıyorsa, yanılıyor!
Günlerdir garip davranıyor ve nükleer silahlanmaya gitmeden önce ne olduğunu öğrenmeliyiz.

Onun peşinden koridor boyunca ilerleyip merdivenlerden üst kata çıkıyorum. Evin bu kısmı henüz
Yenileme şirketi tarafından dokunulmuş ve korkunç bir durumda. Zamanın tahribatı burada daha belirgin. Çatlak kapı çerçeveleri ve evin yerleştiği alçıpanlar.
Bazı odalarda solmuş, soyulmuş duvar kağıtları. Halı çok daha iyi günler görmüş. Neden benim bulunduğum ikinci kattaki odalardan birine taşınmadığını anlamıyorum. Orası çok daha iyi durumda.

Massimo'nun kaybolduğu odaya girdiğimde ilk fark ettiğim şey mükemmel bir şekilde yapılmış yatak oluyor. Yatak
Üzerindeki yatak takımları tertemizdir, görünürde ne bir kırışıklık ne de bir çöküntü vardır. Yastıklar bile üzerinde olduğu gibi dizilmiş.
Buraya ilk geldiğimizde kendi yatağımdaydım. Bu beş gece önceydi, temizlik şirketi gittikten hemen sonra.

"Geçen hafta nerede uyudun?" diye sordum. "Çünkü bu yatakta hiç uyunmamış gibi görünüyor."

Massimo köşedeki dik duran şifonyeri açar ve tek kelime etmeden karıştırmaya başlar.

"Lütfen bana cevap verir misiniz?"

Bir eşofman altı ve bir tişört çıkarıyor, sonra arkasını dönüp bizi ayıran mesafeyi üç büyük adımda geçiyor. Bu kadar yakınımda olduğu için kalp atışlarım hızlanıyor, parmaklarım uzanıp göğsünü okşamak için can atıyor.

"Kapının önünde uyudum."

Kafamı kaldırdım. "Neden?"

"Çünkü güvende olduğunu bilmem gerekiyor." Yüzüme düşen ıslak bir saç telini kaldırıyor ve
kulağımın arkasında. "Ve nedense bu evde gerçekten dinlenebildiğim tek yer burası."

Hava ciğerlerimde sıkışıp kalıyor. O kadar yakın ki bedenlerimiz neredeyse birbirine değiyor. Aradaki mesafeyi kapatmak, ona yaslanmak ve bu uçurumu kapatmak istiyorum. Yine de kılımı bile kıpırdatmaya cesaret edemiyorum.

Başka bir reddedilmeyle yüzleşmekten korkuyorum. Beni üvey kardeşinden başka bir şey olarak görmediğini söylemesinden korkuyorum. Bu yüzden onun yerine karanlık, esrarengiz gözlerine bakmakla yetiniyor, varlığının sıcaklığıyla yıkanıyorum.

"Neden?" Tekrar soruyorum.

"Sana yakın olmak bana huzur veriyor."

Yanağımın içini ısırıyorum. "Yatak odamda, şöminenin yanında bir kanepe var. Bu gece kapıyı açık bırakabilirim."

Yüz ifadesinde tehlikeli bir şey parlıyor, bir alev patlaması gibi; bir an var, bir an yok. "Lütfen. Yapma."

"Neden olmasın?"

Massimo burnunun ucu neredeyse tepeme değene kadar başını eğiyor. Neredeyse. Kendini çelikleştirir gibi derin bir nefes alıyor.

"Eğer yaparsan içeri girebilirim, Zahara. Ve ikimiz de bunun olamayacağını biliyoruz. Lanet kapıyı kilitli tut." Aniden topuklarının üzerinde dönerek banyoya doğru yürüdü ve beni usulca kapanan kapıya bakmaya bıraktı.

Az önce ne oldu? Ne

demek istedi?

Kapının pervazına tutunup omzumu pervaza yaslıyorum, aniden dizlerimin bağı çözülüyor.

Düşündüğüm şeyi ima ediyor olamaz. Ya da...

edebilir mi?

***

"Şimdi, Uzi." Massimo mutfak adasının üzerinde duran silahı işaret ediyor.

Timoteo yarı otomatik silahını alır ve arka bahçeye doğru döner. Çift kanatlı Fransız kapılar açık, yeni biçilmiş çimler ve en uçta derme çatma bir
birkaç bira kutusunun dizili olduğu bir stand.

İç çekiyorum. "Unuttuysan söyleyeyim, Timoteo uşak pozisyonunu doldurmak için burada."

Yaşlı adam neredeyse on yıl boyunca babamın evinde çalıştı. Babam öldürüldükten sonra kız kardeşimle birlikte Nera, aralarında Timoteo ve Iris'in de bulunduğu eski personelimizden bazılarını Leone Villası'ndan yeni evimize transfer ettirdi. Massimo'nun ev personelini işe almaya çalışırken yaptığı felaket mülakatların ardından, her ikisini ve birkaç kişiyi daha davet ettim
Spada Malikanesi'nde çalışmak için her zaman güvenilir olmuşlardır.

"Kesinlikle," diye onaylıyor Massimo. "Bu da evin güvenliğinin onun en önemli önceliklerinden biri olması gerektiği anlamına geliyor."

"Güvenliği sağlamanın askerlerinizin işi olduğunu sanıyordum."

"Elimizde ilave nişancıların olması her zaman iyidir. Haydi, Timoteo. İstediğin zaman ateş et."

Uşak Uzi'yi kaldırır ve hedeflere nişan alır. Bir an sonra mutfakta kulakları patlatan beş patlama sesi duyuyorum. Çenem neredeyse yerde, Timoteo'yu izliyorum
Silahı gelişigüzel tezgâha geri koydu ve ellerini arkasında kavuşturdu. Sonra, bir sonraki centilmence emrini bekliyormuş gibi Massimo'ya dönüyor.

Timoteo'nun her zaman son derece yetenekli olduğunu biliyordum, ancak nasıl ateş edileceğini bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Çok iyi." Massimo başıyla onu onaylıyor. "Bu duruma beklenmedik bir kolaylıkla uyum sağlıyorsun."

"Bayan Nera'nın kocası Bay Nera'nın evinde çalıştım. Mazur, mülkü ve sakinleri güvende tutmakla görevliydi" diyen Timoteo, bu açıklamanın yeterli olduğunu belirtiyor. "Onun gözetimi altında geçirdiğim üç haftanın ardından kendimi

... benzer bir çalışma ortamının zorlu gerekliliklerinin üstesinden gelme konusunda çok bilgili."

"Mükemmel." Massimo, Iris'e doğru döner. "Peki ya yeni aşçı?"

"Iris de benzer şekilde becerikli ve karmaşıklıklara alışkın," diye araya giriyorum. "Kai önceki Güvenlik Şefini 'kovduktan' sonra ofisi temizlemekle uğraşmak zorunda kaldı."

"Yeni personelim için yaptığınız seçimleri tüm kalbimle onayladığımı söylemeliyim." Massimo bakışlarımı karşılıyor. Bu ilk
Bu sabahtan beri bunu ilk kez yapıyor. "Teşekkür ederim
Son birkaç gündür onları ve diğer her şeyi yönetiyorum.
Herkesle bir grup olarak buluşmak ve bazı şeylerin üzerinden geçmek istiyorum.
ev kuralları."

Timoteo, peşinde Iris olduğu halde, muhtemelen personelin geri kalanını toplamak için yanımızdan koşarak geçiyor ve beni ve Massimo'yu mutfakta yalnız bırakıyor.

"Lütfen onları çok fazla travmatize etmemeye çalışın."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Bu onun hınzır sırıtışlarından biri değil, ama içimde komik şeyler yapan yakışıklı, çapkın bir sırıtış.

"Elimden geleni yapacağım. Yine de, herhangi bir söz vermiyorum."

Yanımdan geçerken dirseği koluma değiyor ve neredeyse yerimden sıçrıyorum. Mektuplarının her biri geldiğinde üzerimde yarattığı etkinin aynısı. Ancak şimdiki fark, onun burada olması. Gözümün önünde. O gerçek. Bu gerçeği aklıma yerleştirmek hâlâ zor.

Parmak uçlarımda mutfaktan çıkıyorum ve giriş holünü yemek odasından ayıran kemerin yanına yerleştirilmiş devasa saksısındaki kentia palmiyesinin yanında duruyorum. Ev personelinin on iki üyesi merdivenlerin dibinde toplanmış, yüzleri Massimo'ya dönüktür. Timoteo ve Iris sıranın başındalar, onları beş hizmetçi, bahçıvan ve üç hizmetçi takip ediyor.

az pişiriyor. Tinia en sonda duruyor ve Massimo'nun huzurunda olduğu için gözle görülür bir şekilde gergin. Hepsi ellerini önlerinde kavuşturmuş, malikânenin lordunun kendilerinden ne beklediğini dikkatle dinliyorlar. Her birini özenle seçtim, ailem için çalışmış olanlardan güvenebileceğimi bildiklerimi seçtim. Onlara Don's'ta çalışmanın ne kadar karmaşık ve zorlu olduğunu söylememe gerek yoktu.
Ev halkı olabilir, ancak yine de gelir gelmez her birini doldurdum. Ayrıca, eğer
Massimo'nun öfkesiyle başa çıkmakta zorlanırlarsa bana gelsinler.

Herhangi bir şeyden sorumlu olmak garip hissettiriyor. Geçmişte personel de dahil olmak üzere insanlardan hep kaçmışımdır. Şimdi, ben
Yenileme işçilerini yönlendirmek, personeli işe almak ve hatta mobilya seçerken satış temsilcileriyle ilgilenmek
Massimo'nun evi. Çok garip, ama kötü bir gariplik değil. Aslında, eğleniyorum.

"Hiç silah tutmadım da ne demek?" Massimo'nun hırıltısı beni düşüncelerimden koparıyor.

Başımı kaldırıp baktığımda onu bahçıvanın üzerinde buluyorum; ellerini kalçalarına dayamış, çok tedirgin görünüyor.

"Ben... Ben bunu yapmaya fırsat bulamadım, Bay Spada."

"Bu kabul edilemez. Peki ya siz?" Massimo hizmetçilere doğru döner, hepsi de saniyeler içindeymiş gibi görünür kaçmaktan uzak.

Beş kadın da şiddetle başlarını sallar.

Massimo, "Timoteo hafta sonuna kadar hepinize nasıl ateş edileceğini öğretecek," diye bağırıyor. "Adamlardan biri sabah ilk iş size silah getirecek. Erkekler için Glock, kadınlar için Baby Desert Eagle."

Timoteo yana doğru eğiliyor ve bakışlarımla buluşuyor. Gözlerindeki bakış bana soruyor: Ciddi mi?

Başımı salladım.

Gözlerini kırpıştırıyor, jestime karşılık veriyor ve tekrar Massimo'ya dönüyor. "Elbette, Bay Spada."

"Güzel. Ayrıca, tek ve son uyarın: Hainlere müsamaha göstermem. Ya da ikinci bir şans vermem. Çeneni kapalı tut yoksa senin yerine ben kapatırım. Kalıcı olarak."

İç çekiyorum. Şey... Söz vermediğini söylemişti.

Ben palmiyenin yapraklarının arkasından onu izlerken Massimo emir yağdırmaya devam ediyor. Onunla ilgili her şey büyüleyici. Mesela devasa kollarındaki ejderha desenleri. Şekilleri ve boyutları aynı, aralarındaki tek fark renkleri -sol taraftaki kırmızı, sağ taraftaki siyah- ve birbirlerine bakıyor gibi görünmeleri. Ve sırtındaki kaslar her seferinde nasıl da dalgalanıyor.
hareket ettiği zaman. Tişörtünün kumaşını geren pazuları, boyanmış gibi görünen kısa kollarının altından kabarıyor. Bir de eşofman altı var; iç çamaşırının bel bandını ortaya çıkaracak kadar alçak. Boxer mı yoksa külot mu?

Ellerim o muhteşem vücudu keşfetmek için kaşınıyor. Nasıl hissettirir miydi? Bir savaşçının fiziğine sahip. Dokunmak, her bir santimini tatmak istiyorum. Parmaklarımla, dudaklarımla ve dilimle. Tutkulu bir aşık mı? Öyle olmalı. Bu kişiliğiyle başka bir şey olamaz. Beni yatağa atıp şiltenin içine sokabilir mi? Bunu yapmasını çok isterim.

Isı sistemimi dolduruyor. Karıncalanma, ağrı hissi tekrar çekirdeğim. Onun varlığında bu sabitti, damarlarımda bir akım gibi akıyordu. Ama şimdi, Massimo'nun beni tekrar tekrar ele geçirdiğini hayal ederken, kabarıyor ve beni çılgına çeviriyor.

Kendimi toparlamak için başımı sallarken, bakışlarım bel kemerinden eline kayıyor. Kocaman bir şey.
Onunla ilgili diğer her şey - derin, gür sesiyle konuşurken parmakları bir sandalyenin arkasını kavrıyor. Acaba onun

Dokunuşu sert mi yoksa nazik mi olacaktı? Beni sıkıştıracak mıydı? Beni daha fazlası için yalvartır mıydı? O mürekkepli parmaklarını boğazıma doladığını ve ağzımı kendi parmaklarıyla harap ettiğini hayal ederken alt dudağımı ısırıyorum. Fısıltılar... öpücükler arasında. Bana iğrenç şeyler söylüyor. Bana... Bana sadece hayalini kurduğum bir şeyi söylemesi.

Seni
istiyorum.
Sana
ihtiyacım
var. Seni
seviyorum.

Yatağıma uzandım ve tavana baktım.

Alarm kurulu, video gözetimi açık. Silahlı
Dişler, adamlarım arazide devriye geziyor. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu teyit etmek için evi üçüncü kez taramayı bitirdim. Hiçbir tehdit yok. Görünürde davetsiz misafir yok. Kendimi bu kadar endişeli hissetmem için bir sebep yok çünkü
Zahara'nın kapısının önünde uyumayı bırakmaya karar verdi.

O güvende ve sağlam. Sen sadece ona yakın olmak için başka bir bahane arıyorsun. Uyu hadi.

Yapamam.

Gecelerini onun kapısında geçirdiğini öğrenmesi yeterince kötü. Bu sadece gülünç değil, muhtemelen onu çok korkutmuştur.

Ama ya bana ihtiyacı olursa? Bilinmeyen tehdit hala dışarıda.

Hâlâ arabama o lanet böceği kimin yerleştirdiğini bulamadık.

bana. Salvo federallerin yapmış olabileceğini düşünüyor. McBride aracı doğrudan bayiden alıp hapishaneye götürdüğü için buna katılmıyorum.

Sana karşı komplo kuran her kimse, ölmeni istiyor. Eğer bir şekilde içeri girmeyi başarırlarsa, senin için gelecekler. Zahara için değil. Olduğun yerde kalmalısın.

Yan döndüğümde gözlerim kapıya odaklanıyor.

Yine de... Ya biri eve girerse? Ya Zahara bir katille yüz yüze gelirse ve o pislik onu öldürmeye karar verirse? Ben burada, bir kat ötede uzanırken o yaşam mücadelesi veriyor olabilir!

Sikeyim.

Yataktan fırlayarak odadan çıkıyorum ve yol boyunca kendime küfrederek merdivenlerden iniyorum. Sadece bir kez ulaştığımda
İkinci kata çıkıp kıçımı Zahara'nın kapısının önüne koyduğumda nihayet rahat bir nefes alabiliyorum. Eğer biri ona yaklaşmaya cüret ederse, beni geçmesi gerekecek. Ve ben de gerçekten
Bu gece biraz uyuyacağım.

Bir daha asla onun kapısının önünde uyumayacağına dair kendine verdiğin söze ne oldu?

Denedim, tamam mı?

Bunu yapmayacağıma yemin ettim. Ondan uzak kalmanın uykunun gelmeyeceği anlamına geldiğini bilsem bile. Sanki ben alışkınım.

Beni kapısının önünde uyurken bulmadan önce bile, cazibesi iliklerime kadar işlemişti ve karşı koymak gittikçe zorlaşıyordu. Tam orada olduğunu bilmek, bizi ayıran tek şeyin tahta bir yüzey olduğunu bilmek beni çıldırtıyordu. Sırf onu uyurken izlemek için odasına girdiğimi hayal edip duruyordum. Sırf ona yakın olabilmek için. Sadece onun bana getirdiği huzuru hissedebilmek için. O yanımdayken

Benim açımdan, hapishanede geçirdiğim yirmi yılın beni yaptığı gibi çıldırmış bir pislik gibi hissetmiyorum.

Bu hiç değişmedi. Çılgın pislik olmak.

En azından kirli düşüncelerimi kontrol altında tutmayı başardım. Çoğunlukla. Kendime zihinsel bir tokat attım. gerçeklik kaçıp gitmek istedi. Eğer Zahara ne düşündüğüm hakkında en ufak bir fikre sahip olsaydı, iğrenirdi. Nasıl iğrenmesin ki?

Düşüncelerim... Şehvet dolu, ağız sulandıran düşünceler. Ellerimin onun tanrıça gibi vücudunda olduğu, ağrıyan avuçlarımla her yumuşak kıvrımı izlediğim yer. Onu kollarımda tutarken.
Yüzünü boynumun kıvrımına sıkıştırdı. Tamamen güvende olabileceği tek yer orasıydı. Onu ilk gördüğüm andan beri yapmayı hayal ettiğim gibi dudaklarım dudaklarını sıyırıyordu.

Parlak bir ışık huzmesi olduğu an,
Bir sürü karanlık gölgeyle çevrili. Babasının mezarı başında toplanmış şeytan kalabalığının arasında bir melek. Bu dünyada bana yabancı gibi gelmeyen tek kişi.

İlgimi çeken tek kadın.
Gerçek beni gördüğü için. Saklamaya çalıştığım ama bana izin vermeyen, derimin altına işleyen. O zaman anlamalıydım.

Bunu yapmamalıydım bile.

Ama bir pislik gibi, yine de yaptım.

Bir keresinde ona bir mektupta söylediklerimi hatırladım. Özgür kaldığımda ne yapacağımı sormuştu. Ona söylediğim gibi, bir genelevde bile kendimi becerebilirdim. Neredeyse yirmi yıl seks yapmadıktan sonra, lanet bir çılgınlık çocuk oyuncağı olmalıydı. Zahara ile sevişme hayallerini aklımdan kolayca silip atmalıydım.
Umutsuzca ihtiyacım olan bir şey. Ben de tam olarak oraya gittim. McBride beni doğrudan hapishaneden alıp Cosa Nostra striptiz kulübüne açılan bir kapı. Lanet olası bir şeker büfesi.

Ve sikimi kaldıramadım.

Sarışın. Koyu saçlı. Uzun ve kısa. Az giyinmiş. Çıplaktı. Müdür VIP odasına kız üstüne kız getirip duruyordu ve benim lanet olası sikim seğirmiyordu bile. Bir kere bile.

Hapishanenin beni düşündüğümden daha fazla mahvettiğini anladım, bu yüzden ayrıldım, kırık horozum endişelerimin en küçüğü.

Yine de bu artık çözmem gereken bir sorun değil. Zahara'yı ne zaman kollarımda hayal etsem aletim taş gibi sertleşiyor. Onu ne zaman yanımda hayal etsem iyi çalışıyor. Narin teni. Yasemin kokusu. Onun... ballı tadı.

Aman Tanrım. Ne yapıyorum ben? Kafamın içindeki hırçın ses haklı. İki ay sonra kırk yaşıma giriyorum. O benim yarı yaşımda. Ve eğer bu yeterince kötü değilse, o benim üvey kardeşim! Bir üvey kardeşten başka bir şey hissetmemeliyim. ona karşı kardeşçe bir sevgi besliyor. Yine de uzaktan yakından duygularım hakkında kardeşçe.

Gözlerimi kapatıyorum, uykuya dalmaya çalışıyorum ama uyku gelmiyor. Bu gece, bizi ayıran yirmi adım on dokuz adım fazla geliyor. Kendimi dünyanın en hasta sürüngeni gibi hissederek yerdeki yerimden kalkıyorum ve yavaşça Zahara'nın odasına giden kapının tokmağını çeviriyorum.

Lanet kapı açılıyor.

Ona kilitli tutmasını söyledim!

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde, en ufak bir ses çıkarmadan, karanlık yatak odasına giriyorum.

Zemini kaplayan halı kalın, yaklaşırken adımlarımı boğuyor. Perdelerdeki aralıktan süzülen ay ışığı Zahara'nın uyuduğu yatağın üzerine düşüyor. Beyaz bir nevresim denizinin üzerinde cenin pozisyonunda kıvrılmış yatıyor. Uzun kollu geceliğine rağmen üşümüş olmalı. Özellikle de battaniyesi savrulmuş ve ayaklarının dibinde toplanmışken.

Bir an için kendimi onun güzel yüzüne bakmaya bıraktım. Uykuyla karışmış ışık saçan saç telleri tarafından kısmen gizlenmişti.

kahverengi saçları. Siyah geceliği neredeyse beline kadar sıyrılmış, tatlı kıçının ve biçimli bacaklarının mükemmel kıvrımlarını görmemi sağlıyor. Aletim anında çelik bir çubuk gibi oldu.

Onu uyandırmak istemiyorum, bu yüzden yatağına yaklaşırken neredeyse nefesimi tutuyorum. Kendime son bir kez hızlıca bakma izni vererek, buruşmuş battaniyenin kenarını kaldırıyorum ve
Zahara'nın üzerine dikkatlice çek, çenesine kadar örtecek kadar yüksek. Çok küçük görünüyor. Çok huzurlu. İstemiyorum Onu terk et.

Etrafıma baktığımda, masasının yanında, pencerenin altına yerleştirilmiş bir koltuk görüyorum. Yatağından sadece birkaç adım ötede ve doğrudan görüş alanına sahip. Geri çekilip kendimi koltuğa bırakıyorum, bir yandan da görmezden gelmeye çalışıyorum
Acı verici şekilde sertleşmiş aletimin itirazları.

Günlerdir kafamda neler olup bittiğini, neden ona karşı takıntılı bir çekim hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. Üvey kız kardeşime. Hatta hislerimin ve davranışlarımın nedenlerini Google'da aramaya kadar gittim. Bu sağlıklı ya da normal olamaz.
Çeşitli siteleri taramak için saatlerimi harcadım,
Eski mahkumların topluma yeniden uyum sağlamaya çalışırken yaşadıkları sorunları ele alan bloglara ve psikiyatrik forumlara bakmak.

Okuduklarımın gerçek olup olmadığını kim bilebilir, özellikle de birden fazla bozukluk benimle alakalı göründüğü için. Bazı belirtiler tam isabet. Sürekli hipervijilans gibi. Rakip bir çetenin bölgesinde kapana kısıldığımı ve sırtımda bir şiş beklediğimi hissetmek. Saldırıya geçmek, korku ve acı vermek için ezici ve neredeyse karşı konulmaz bir dürtü, çünkü çok uzun zamandır Amcık herifleri kontrol altında tutmanın ve kendimi güvende tutmanın tek yoluydu.

Kontrol edemediğim şiddetli dürtüler içimde akmaya devam ediyor. Tek bildiğim, alışkın olduğum şey onlar. Parmaklıklar ardında, hayatta kalmanın tek yolu

en üstte. Etrafımdaki dünyayı tanımıyorum ve ilişki kuramıyorum. Herkes potansiyel bir tehdit, potansiyel bir düşman. Salvo bile. Bunca yıldır bana olan sadakatine rağmen.

Sadece.... artık umurumda değil. Hiçbir şey umurumda değil. Lanet Aile de dahil. Eskiden beni ayakta tutardı, zihinsel bir koltuk değneği gibi, hapishanede çıldırmamak için odaklanabileceğim bir şey verirdi. Kemiği olan bir köpek gibiydim, bir ısırığı bile bırakmıyordum, çünkü bırakırsam sahip olduğum tek şeyi kaybedecektim.

O dürtü hâlâ içimde. Planımı sonuna kadar götüreceğim. Ama aynı zamanda... Bunu pek de umursamıyorum. Yine de istiyorum. Daha önce yaptığım gibi umursamak istiyorum. Kendimi bunu yapmaya zorlayamıyorum. Sanki önemli bir şeymiş gibi,
Beni ben yapan temel bir şey, basitçe öldü. Kaybolmuş hissediyorum. Ve çok kızgın.

Siber iç gözlemim sırasında rastladığım makalelerden biri, bu kadar asabi bir piç olmamın olası nedeni olarak depresyondan bahsediyordu. Depresyon mu, gerçekten mi? Kendimi
ilgisizlik ya da avolisyon, ki ben bu kavramların
Hayata karşı genel bir ilgisizlik. Bunun yerine, ben
yok etmek. Yok etmek. Bensiz yoluna devam etmeye cüret eden lanet dünyayı yerle bir etmek. Hayatımın yarısını çalan, beni o cehennem çukurunda çürümeye terk eden kadere tükürmek.
Bunun sorumlusu olan ve hâlâ gölgelerde saklanan ibneleri öldürün. Onları yerle bir etmek, sefil kafalarına ölüm yağdırmak istiyorum. Herkesi öldürmek.

Ve kaosun, şiddetin, gazabımın ortasında o var. Benim Zahara'm. Benim huzurlu sığınağım. Kendi cehenneminde yanan bir adama kurtuluş elini uzatan bir melek. O zarafet, nezaket ve benim son umudum. Beni ayakta tutan tek şey bu ölümlü bobine bağlı.

Varlığımı aydınlatan tek saf şeyi lekeleyemem. Beni ne kadar çıldırtırsa çıldırtsın, Zahara'ya elimi sürmeyeceğim, onu hayatının geri kalanında bu damgaya maruz bırakmayacağım.

Buna karar vermek sikimi daha az sertleştirmiyor.

Elimi eşofmanımın içine kaydırıyorum ve ağrıyan sikimi tutuyorum. Neredeyse gecenin içinde kükrememe neden olacak bir acı noktasına kadar sıkıyorum.

Yine de dudaklarımdan tek bir ses çıkmıyor. İzin vermiyorum. Akıl sağlığımı kaybettiğimi görmesi için onu uyandırma riskini göze alamam. Eğer bu
fiziksel bir dürtüden başka bir şey olmasaydı, bu çılgınlıkla daha kolay başa çıkabilirdim. Ama öyle değil. Öyle olmadığını biliyorum. Çünkü Zahara'nın vücudu tamamen örtülü, gözlerimden saklı olsa bile zihnim hâlâ onun görüntüsünü canlandırıyor. Beni tahrik eden sadece onun günahkâr kıvrımları ve ruhani güzelliği değil.
Dahası da var.

Onu yanımda tutma fikri, kollarımın onu güvende tutması. Ona dokunma hakkına sahip olmak.
Ne zaman ve nerede istersem. Burnumu onun tenine gömebilmenin, derin derin içime çekebilmenin, özgürce Onu suçlamadan içime çekmek istiyorum. Yüzleştiğim bu karanlık uçurumu birlikte aşmanın bir yolunu bulmak istiyorum. Beni rahatsız eden tüm korkularımı, asla yüksek sesle dile getirmeyeceğim şeyleri ona söylemek istiyorum. başka birine.

Zahara hayatımın geri kalanında yanımda görebileceğim tek kişi. Bir arkadaş olarak. Ve sevgilim. Karım olarak. Tanrım, onun bebeklerime hamile olduğunu bile hayal ettim. Bir oğlum. Bir kız. Benim, hepsi benim. Ona sahip çıkmak istiyorum.
en samimi ve cinsel şekilde bir olana kadar. İhtiyacım var. sanki havaya ihtiyacım varmış gibi.

Aletimi tekrar sıkıyorum, bu sefer daha da sert. Kirli düşüncelerim için bir ceza. O hain piçin aşağı inmesini istiyorum.

İşe yaramıyor.

İşe yaramıyor.

Onu uslu durmaya zorlayamayacağım belli olduğu için boğucu tutuşumu bırakarak okşamaya başlıyorum. Ne yapacağını hayal ediyorum

onun içinde olmak gibi hissetmek.

Seni lanet sürüngen. Kafamın içindeki ses tiksintiyle dolup taşıyor. İçimdeki ben bile yaptıklarımdan dehşete düşüyor. **Karanlıkta kadının uyumasını izlerken sikini çekiştiriyorsun. Cidden hasta bir piçsin, işte sen busun.**

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum, ancak fısıltının üzerinde bir sesle.

Gözlerimi kapatıp hızımı artırıyorum. Sikim geri dönüşü olmayan normal noktayı çoktan geçmişti ve her vuruş açlıktan kıvranan bedenime bir acı sarsıntısı gönderiyordu. Her hücrem elektrikle titreşiyor. Ama lanet şey hâlâ bükülmez bir çubuk. Şişmiş ve kızgın. Sanki tek başıma elim, peşinde olduğum rahatlamayı sağlamaya artık yetmiyor.

Neredeyse acıdan yüksek sesle kükreyerek tekrar sıkıyorum ve gözlerimi açıyorum.

Zahara'yı yatakta otururken buldum. Şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

Hay sikeyim.

Kıçımı kaldırıp gitmeliyim. Ama yapmadım. Onun yerine bakışlarını tutup beni izlemesine izin verdim. Belki bu benim ne kadar sapkın bir orospu çocuğu olduğumu anlamasını sağlar. Belki de kaçar, bir daha bana dönmez. Umarım öyle olur. Çünkü Tanrı biliyor ya, onu bırakıp gidemem.

Yapmam gerekse bile.

"Kapa şu lanet çeneni."

Göz kapaklarım çat diye açılıyor. Oldukça hafif bir uykucuyum ve
yakınlarda bir şey duyduğumu fark ettim. Oda karanlık,

ve gözlerimin ışıksız alana alışması biraz zaman alıyor. Alıştıktan sonra, masamın yanında oturan figür odak noktama geliyor.

Massimo.

Perdelerdeki açıklıktan süzülen gümüş ışın, kusursuz bir şekilde yontulmuş, gömleksiz gövdesi üzerinde bir ışık ve gölge etkileşimi yaratıyor. Bu bir rüya mı?

Yüzü tavana doğru eğik, ancak gözleri kapalı görünüyor ve yüzünü buruşturması kusursuz yüz hatlarını bozuyor. Bir santim bile kıpırdamaya cesaret edemiyorum, gözlerim hızla yükselen göğsünde aşağı yukarı gezinirken hâlâ uyuyormuşum gibi davranıyorum. Sol eliyle sandalyenin kolçağını kavrıyor.
Elini o kadar sert tutuyor ki, ön kolundaki kordonlu kasların dış hatlarını görebiliyorum. Sağ eli kucağındaki gölgeler arasında kaybolmuş durumda ama hareket ettiğini görebiliyorum. Loş ışıkta parlayan çıplak teninde belirgin bir salınım var.

Ne yaptığını anladığımda yanaklarımın renginin attığını hissediyorum. Şaşkınlıkla, kendini tatmin edişini izliyorum. Tam burada, karanlık odamda. Bacaklarımın arasındaki garip gerginlik, her yaklaştığında olduğu gibi yine beni kavrıyor. Başka tarafa bakamıyorum. Kalp atışlarım stratosfere fırlıyor. Elinin her darbesinde içimdeki kasılma daha da güçleniyor.

"Dehşete mi düştün meleğim?" diye homurdanıyor. Sesi her zamankinden daha derinden geliyor, sözleri odada yankılanıyor.

Yutkunuyorum, ancak şimdi neredeyse tamamen dik oturduğumu fark ediyorum, gözlerim doğrudan ona kilitlenmiş. Evet, muhtemelen
Massimo'yu yatak odamda, yatağımdan sadece birkaç adım ötede sikini sallarken bulmak beni dehşete düşürmeli. Ama dehşete düşmedim. Hem de hiç.

Nefesimi içime çekiyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum.
"Durma."

Eşofmanının içinde kendini okşamaya devam ederken şeytani gözleri beni yakıyor. Büyük şişkinliğe bakılırsa, aleti kocaman ve tamamen dik.

Yalan söyledi. Her şeye rağmen bana yalan söyledi.

Söylediği onca şey... Beni sadece üvey kardeşi olarak gördüğünü. Ailesinin bir üyesini koruması gerektiğine dair güvencesi.

Yalan söyledi.

Bu düşünce aklıma düştüğü anda kalbim göğüs kafesimden çıkmak için cesur bir girişimde bulunuyor. Kulaklarımda gürlüyor ve aniden tüm hava odayı terk ediyor. Bana karşı ilgisizliğine inandığım için hissettiğim o yıkım mı? Duygularıma karşılık verme ihtimali olmadığını düşündüğüm için beni saran o umutsuzluk? Tüm o mutsuzluk temelsizdi. Bir erkek, bir kadına karşı hiçbir şey hissetmiyorsa, onun odasına otuz bir çekmeye gelmez.

Yalan söyledi!

Öfke ve sevinç karışımı bir duygu beni sarıyor. Üzerinde Titreyen bacaklarımla kalkıp aramızdaki boşluğu geçiyorum, ta ki onun geniş dizlerinin dibinde durana kadar. Ağzım kuruyor. Tenim nemli hissediyor. İçimdeki her şey zorlukla dizginlenen bir enerjiyle dolup taşıyor.

"Yalancı," diye fısıldıyorum. Daha fazla ayrıntıya girmeye gerek yok çünkü gözlerinden ne demek istediğimi anladığını görüyorum.

"Suçluyum."

Sözleri kafamın içinde çınlıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum. Sonra da yüzüne bir tokat atıyorum. Beni incittiği için küçük bir misilleme. Bana karşı hiçbir şey hissetmediğine beni inandırdığı için.

Massimo gözünü bile kırpmıyor. Yavaşça ve hiç ses çıkarmadan sikini okşamaya devam ediyor. Vücudu doğal olmayan bir şekilde gergin. Göğsünde bir ter pırıltısı parlıyor. Bir adam kendini tatmin ederken böyle mi görünür? Yüzü karanlıkta yarı yarıya gizlenmiş olsa da sıkılı çenesinin sert çizgisini net bir şekilde görebiliyorum.

Bu ifade onun eğlendiğini göstermiyor.
Acı çekiyor gibi görünüyor.

"Serbest kaldığında bir genelevde kendini becereceğini söylemiştin," diye ısırıyorum. O korkunç mektuptan nefret ediyordum ve kelimeleri çıkarırken sesim neredeyse kesiliyordu. Ama ben
Bilmem gerek, bu sadece yıllardır seks yapmamış bir adamın tepkisi mi? Yoksa tamamen başka bir şey mi? Evrende benden tahrik olabileceğini düşündüğüm tüm erkekler arasında Massimo sonuncu olurdu.

"Mm-hmm. Doğruca oraya gittim." Burun delikleri alevlendi. "Ve kimse için sikimi kaldıramadım."

Kucağına bakıyorum. Elini çekiyor ve pantolonunun kumaşını saran ereksiyonunun dış hatlarını ortaya çıkarıyor.

Başka tarafa bakamıyorum. Hissettiğim öfke buharlaşıyor, yerini göğsümün tam ortasına vuran farklı duygular alıyor. Onun bu kadar tahrik olmasına neden olanın ben olduğumu bilmenin verdiği tatmin. Kemiklerimi parçalayan gerginlikle karışık heyecan
Zihnim tamamen boş. Parmaklarım ona dokunmak, bunun gerçek olduğuna ve sadece hayal gücümün bir ürünü olmadığına kendimi ikna etmek için kaşınıyor, ama buna cesaret edemiyorum. Bunun bir rüyadan ibaret olmasından korkuyorum ve eğer öyleyse uyanmak istemiyorum. Çünkü bu Massimo. Bana böyle hissettiren tek adam. Hissettirecek olan tek kişi.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye homurdanıyor. "Beni aşağılık mı buluyorsun? Üvey kız kardeşinin odasına otuz bir çekmeye gelen hasta bir piç mi?"

Tereddütle uzanıp çıkıntısını hafifçe okşarken elim titriyor. Massimo'nun boğazından gırtlaktan gelen, acı dolu bir inilti yayılıyor. Ve ben inliyorum. Hem sesten hem de avucumun altında hissettiğim güçten sarsılıyorum.

"Neden... sertleşemedin?" Eşofmanının üzerinden sikine nazikçe bir fırça daha atıyorum. "Tiziano her zaman Boston'daki en güzel kızlara sahip olmakla övünür."

"Çünkü o kadınların hiçbiri sen değildi, Zahara." Cevabını dişlerinin arasından inleyerek verdi.

Hırıltılı cevabının her hecesinin içime işlemesine izin verirken midemde bir kelebek sürüsü uçuşuyor. Yıllardır, Bana böyle şeyler söylediğini hayal ettim. Hayalini kurduğum bu durumların her birinde, onun bu sözleri usulca kulağıma fısıldadığını hayal ettim. Onun bu şekilde konuşmasını tercih edeceğimi düşündüm. Yanılmışım. Bu. Hırıltılı tepkisi, iç savaşını gösteriyor.
açıkça kaybetmek- ihtiyacım olan şeydi. Daha önce hiç hissetmediğim bir zonklama merkezimi ele geçiriyor ve ıslandığımı hissediyorum.

Onu izliyorum, hayatımı alt üst eden bu karmaşık adamı. Genç bir kızken, ağabeyimin yerine geçmesini umarak ona yazdım. Bir sırdaş istiyordum.
Koruyucu. Bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek birini. Hayat ne kadar zor olursa olsun, onun pembe bir tablo çizmesini istedim.

Bana bunların hiçbirini vermedi.

Bana ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeyi verdi.

Amaç. Özgüven. Kendine değer verme duygusu.

İstemeden de olsa beni bugün olduğum kişiye dönüştürdü. Güçlü. Dirençli. Yetenekli. Benim gibi bir kadın
hep olmak istemiştir. Ve o kadın artık korkmuyor. İstediği şeyin peşinden gitmeye istekli. Onun peşinden. Bu onu çok korkutsa bile.

Tüm vücudum ihtiyaçla titrerken, yavaşça halının üzerinde, tam bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Massimo'nun çılgın gözleri her hareketimi takip ediyor. Vücudunun üst kısmındaki gerginlik daha da artmış gibi görünüyor. Bu düşük ışıkta bile boynundaki nabız noktası dikkatimi çekiyor, hafif bir ürperti içinden geçip gidiyor.

Eşofmanının lastiğini tutup dikkatlice aşağı çekerken parmaklarım titriyor. Massimo'nun siki

Yayları serbest, kocaman ve dümdüz. O kadar dolgun ki neredeyse mor görünüyor. Parmaklarımı ucuna doladığımda ve uzunluğu boyunca okşamaya başladığımda elim titriyor.

Çelik, kadife kaplı.

"Zahara." Massimo'nun derin, gürleyen hırıltısı sessizliği bozuyor. Başı eğik ve her iki kolçağı da odun kıran bir güçle kavrıyor. "Hayır."

"Neden olmasın?" Dudaklarımı ıslattım. "Seni bir kardeş olarak görmüyorum, Massimo. Şimdiye kadar bunu fark etmedin mi?"

Eli dışarı fırlıyor, ensemdeki saçları yumrukluyor. Karanlık, için için yanan gözlerinin içinde ateş yanıyor. İçimde alevleniyorlar, arzumu ateşliyorlar. İkimizin de kaçamayacağı bir cehennem başlatıyor. "Öyle söyleme."

"Neden? Gerçek bu." Öne doğru eğildim ve dilimi sikinin başına bastırdım.

Massimo'nun vücudunu şiddetli bir titreme kaplıyor, sanki yıldırım çarpmış gibi sarsılıyor. Hissettiğim zafer duygusuyla içimde yoğun bir haz çiçekleri açıyor. Bunu ben yaptım.
Ben. Deneyimli olmayabilirim ve hala yanlış bir şey yapabileceğim konusunda gergin hissediyorum, ancak onun tek bir dokunuşa verdiği tepkiyi görmek bana devam etme cesareti veriyor.

Tıpkı videolarda gördüğüm gibi onu dibinden ucuna kadar yalıyorum, verdiği tepkinin tadını çıkarıyorum. Neredeyse koltuğun dışına doğru eğilirken sığ, hızlı nefesler. Ben dilimle şişmiş başın etrafında dönüp tempoyu artırırken titremeler onu sarsıyor,
Sonra da yarıktaki tuzlu pre-cum damlalarını yaladı. Beni çekici bulmadığına dair tüm iddialarının gerçek olduğunun bir başka kanıtıydı.
yalanlardan başka bir şey değil. Neden aramızdaki bu çekime karşı koyuyordu?
Bu kadar iyi hissettiren bir şey nasıl olur da
Kötü bir şey mi? Aletini tekrar yaladım.
dokunuşumla çözülüyor. Daha fazlasını istiyorum. Onun tadının dilime damgalanmasını istiyorum, aynı onun gibi ruhuma işledi.

Bacaklarımın arasındaki gerginlik ve ağrı artıyor. Daha önce hiç bu kadar ezici bir ihtiyaç hissetmemiştim. Külotum tamamen sırılsıklam oldu. Onun tadı mı, yoksa uzun zamandır özlemini çektiğim şeyi nihayet deneyimliyor olmam mı? Onu cinsel bir düzeyde tanımak, bedenlerimizin birbiriyle bu kadar uyumlu olması.

Elimi aşağı kaydırıp taşaklarını nazikçe kavradığımda, taş gibi sert uzunluğunun ipeksi dokusu avucumu yakıyor. Yaklaşıp dudaklarımı ucuna yapıştırdığımda, aleti o kadar şiddetli seğiriyor ki neredeyse ağzımdan kayacak.
Yavaşça, dişlerimin hassas etini hafifçe sıyırmasına izin verirken onu boğazımdan aşağı daha fazla alıyorum.

"Madonna Santa," diye inliyor Massimo, saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırarak.

Vücudundaki her kas gergin, öyle ki ince bir mermer heykel gibi kaskatı duruyor. Dudaklarımın yavaşça sikinin üzerinde kaymasına izin verdim. Onunla ziyafet çekiyorum. O benim. Massimo Spada sonunda benim. Neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı. I
Ağzımı sikinin ucuna götürdüm ve yanaklarımı çukurlaştırarak emdim.

Massimo sarsılır ve gırtlaktan gelen bir kükreme odayı doldurur.
Ağzıma boşalırken sıcaklık boğazımdan aşağı patlıyor. Dölünün son damlasına kadar yutuyorum. Bu bir vasiyet. Kesin bir kanıt. Reddetme cephesinin ardında benden sakladığı gerçek.

Duygularının kanıtı. Bana karşı. Ve kardeşçe değil.

Hâlâ biraz endişeli hissediyorum, ayağa kalkıyorum ve yayvan dizlerinin arasında duruyorum. Parmakları saçlarımı kavramaya devam ederken göğsü dörtnala yükselip alçalıyor.

"Massimo?" Sıkıca kenetlenmiş çenesinin yan tarafını parmak uçlarımla okşuyorum.

Boğazından aslan hırıltısına benzeyen alçak ve derin bir gümbürtü çıkıyor. Çıplak göğsündeki gölgeler

ayağa kalkıyor. Saçlarımdaki tutuşu şiddetlenirken üzerimde yükseliyor, muhteşem bir canavar kralı gibi bana bakıyor. Diğer kolu yılan gibi belime dolanıyor, beni siper gibi kavrıyor ve yerden kaldırıyor. Ona aynı hizada bastırılmış olmanın verdiği hisle nefesim kesiliyor ve onun boğucu bakışlarında kendimi kaybediyorum.

"Orada iğne ya da başka sivri şeyler var mı?" diye mırıldanıyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, sersemlemiş ve şaşkınım.
"Nereye?"

Sol tarafımızda duran ve yarım kesilmiş elbise astarını serdiğim antika çalışma masasına doğru başıyla işaret ediyor.

"Um... hayır. Sanmıyorum."

Bu onu tatmin etmiş görünüyor ve bana bir kez daha başını sallıyor, sonra beni ipeksi kumaşın üzerine yatırıyor.

Avuçlarını uyluklarımın üzerinde santim santim gezdirirken gözleri gözlerimi yakıyor. Karanlık, inatçı bakışlarında çok fazla gerilim var. İfadesi sert çizgilerle belirlenmiş, duruşu o kadar katı ki, sanki bir insan değil de bir dağ olmuş gibi.

"Çok yumuşak..." Alçak sesle, mırıldanarak. "Teninin bu kadar yumuşak olacağını hiç hayal etmemiştim. Tüy gibi."

Dokunduğu her yer alevle yanmış gibi cızırdıyor. Bir beyefendinin ellerine sahip değil. Avuç içleri sert, yumuşaklıktan eser yok. Çok şeye dayanmış, hırpalanmış bir deri. Tıpkı ruhu gibi. Ama parmakları külotumu sıyırana kadar o kaba avuçlarını bacaklarımda gezdirirken okşaması o kadar narin ki. Geceliğimin etekleri
Kalçalarım, siyah dantel amımla onun dokunuşu arasındaki tek engel.

"Senin nasıl hissedeceğini hayal ettiğim birçok gece uykularım kaçtı meleğim." Yavaşça bacaklarımı açıyor. "Ve senin cennet gibi kokunu."

Şu anda utanmalı mıyım? Utanmazsam bu beni bir tür şırfıntı mı yapar? Massimo'nun sözleri bacaklarımı kapatmak yerine onları daha da açmama neden oldu. Çünkü
Olacaklardan dolayı ne kadar gergin hissedersem hissedeyim, onu arzuluyorum. Varlığımın her zerresiyle onu bekliyorum.

O dizlerinin üzerine çöküp burnunu kalçalarımın tepesine gömerken ben kısa ve hızlı nefesler veriyorum. Nefes aldığında, ilk kez hava almış boğucu bir adam gibi ses çıkarıyor.

"Jasmine. Huzur," diye mırıldanıyor amımın içine, tekrar derin nefes alarak. "Ve günah."

Ilık nefesim külotumun dantelleri arasından süzülerek hassas bedenimi karıncalandırıyor. İstiyorum... İhtiyacım var. Bacaklarım başlıyor
Titriyordum. Ve ellerim. Massimo yüzüyle amımı okşamaya devam ederken ben arkama yaslanıp masanın yüzeyine düşüyorum.

"İhtiyacım var..." Nefes nefese omuzlarını tutup sırtımı kamburlaştırıyorum. Ne istediğimi bilmiyorum. Sadece daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyorum. Daha fazlasına. Beni içten dışa tanımasını istiyorum. Tamamen birleşmemizi istiyorum, böylece aramızda bilinmeyen bir zerre bile kalmasın. Her yönden onun olmak istiyorum.

"Seni hissetmeye ihtiyacım var... aşağıda," diye nefes alıyorum. "Buna o kadar çok ihtiyacım var ki canım acıyor. Lütfen."

Sert avuç içleri kıç yanaklarımın altından kayıyor, külotumu aşağı çekiyor.

"Bunun için muhtemelen cehennemde yanacağım, Zahara."

Dantel bacaklarımdan aşağı kayıyor ve sonra... ılık ıslaklık... kıvrımlarımı okşuyor. Onun dili.

"Yüce Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Görüşüm bulanıklaşıyor, sanki dünya yok olmuş gibi. Artık odamda değilim. Bunun yerine, havada bir yerde asılı kalmış, Massimo amımı ağız sulandıran bir tatlıymış gibi yerken nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyorum. O

uyarılmamı yutuyor. Her bir damlasını yalayarak. Sanki en gizli hayallerim canlandı. Yıllarca bekledim. Umutla. Göğsüm genişliyor, sanki kalbim aniden onun için çok büyük hale gelmiş gibi. İç duvarlarım öyle bir sıkılıyor ki, aklımı kaçırabilirim. Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var yoksa tamamen çatlayacağım.

"Sırılsıklam..." diye mırıldanıyor beni yemeye devam ederken
Kuku. "Her zaman bu kadar ıslanır mısın meleğim? Herhangi bir erkek senin sularını böyle sağabilir mi?"

Başparmağıyla klitorisime hafifçe bastırması gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden oluyor. Tanrım, şimdi parmaklarını da ekledi ve onlarla en günahkâr şeyleri yapıyor. Okşama. Dokunuyor. Ve... Tanrım, tomurcuğumu yalamaya devam ederken çimdikliyor. Nefes almak için savaşıyorum, gerçek kelimeleri oluşturamıyorum. Zevkten ölmek mümkün mü?

"Buradaki herhangi bir erkeğin dokunuşu bu kadar iyi hissettirdi mi?" Massimo amıma doğru hırlarken dilinin darbeleri sertleşiyor. Daha güçlü. "Bilmem gerek, böylece onun pis, hak etmeyen ellerini kesebilirim."

Dişleri klitorisimi sıyırıyor ve sonra dilini içime sokuyor. Titremeler vücudumu sarıyor, beni etkisiz hale getiriyor Tamamen. Hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Nefes bile alamıyorum.
Şimdiden çok ileri gitmiştim, ama sonra ağzını klitorisimin etrafına kapattı ve emdi.

Çığlık atıyorum, sesim tıpkı bedenim gibi kırılıyor ve o... kutsal olan her şey aşkına, beni emmeye devam ediyor. Uçuyorum, bedensel formumun çok üstünde. Yeryüzündeyken bedenim titriyor ve parçalanıyor, her bir atom yıldızlara geri dönüyor.

Kendimi yavaşça toparlarken yanaklarımdan aşağı ıslaklık süzülüyor.

"Zahara." Alçak, fısıltılı bir ses, yakınlarda bir yerden.

Gözlerimi açıyorum ve Massimo'yu üzerime eğilmiş, kocaman eliyle yüzümü kavrarken buluyorum.

"Angel." Gözümün altına parmağıyla hafifçe dokundu. "Neyin var?"

Yanlış mı? Cevap vermeye çalışıyorum ama sadece zayıf bir nefes alabiliyorum.
Bu kadar, bu kadar mükemmelken nasıl yanlış bir şey

olabilirdi? "Canını mı yaktım? Yaprak gibi titriyorsun."

"Hayır..." Gözlerinin içine bakarak nefes nefese kaldım. "Bu... bu ilk seferdi."

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrılıyor. "İlk defa bir erkek senin amını böyle mi yedi?"

"Hayır, benim ilk..." Sözümü kesiyorum, sonra derin bir nefes alıp bitiriyorum: "...ilk... her şeyim."

Massimo'nun sırıtışı kayboluyor, yerini hızla alarma dönüşen bir şaşkınlık alıyor. Neredeyse karanlıkta bile, odaya sızan bir parça ay ışığında, yüzündeki rengin azaldığını açıkça görebiliyorum. Adem'in
Yutkunurken elma belirgin bir şekilde hareket eder.

Başını sallayarak geceliğimin eteğini tutuyor ve yavaşça aşağı indirerek hâlâ titreyen göbeğimi örtüyor. Neden birdenbire böyle garip davranmaya başladı? Bir şey mi söyledim ya da yaptım?
Yanlış bir şey mi var? Tecrübesiz olduğum için mi kızgın? Şimdiye kadar dokunabildiğim tek erkeğin o olması elimde değil.
Özlemini çektiğim.

"Massimo?"

"Sus..." Elinin tersiyle çenemi okşuyor ve kollarını altımdan geçiriyor. "Hadi seni yatağa götürelim."

Ağırlığım onun için bir sorun teşkil etmiyor gibi görünüyor. Massimo beni kolayca kaldırıyor ve ter dökmeden taşıyor. Beni yatağa yatırdıktan sonra yorganı boynuma kadar çekiyor ve kenara oturuyor.

"Çok üzgünüm, Zahara." Gözleri kısılmış, yere bakıyor. "Bilmiyordum."

"Neyi bilmiyordum?"

"Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamışsın."

"Ne fark eder ki?" Hâlâ tir tir titriyorum ve kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum.

"Önemli, meleğim. Hasta, bencil bir piçin neredeyse bekaretini alacak olması önemli. Senin iki katın yaşında bir adam. Sadece senin koruyucun olması gereken biri. Seni asla benim düşündüğüm gibi düşünmemesi gereken biri. Ellerimi sana asla sürmemeliydim. Seni bu şekilde lekelememeliydim. Bu saygısızlık."

"Kan bağımız yok. Bu ensest değil."

"Fark etmez. Eğer biri öğrenirse... Tanrım... İnsanlar ne olursa olsun parmaklarını sana doğrultacaklardır. Akrabalık. Dünyanın gözünde ben senin ailenim," diyerek ensesini tutuyor. "Lanet olsun! Neredeyse mahvediyordum Sen!"

Omzuna dokunmak için uzandım. "Rui'ye sahip olmazdın -"

"Evet, yapardım," diye mırıldanıyor, sesi yenilmiş gibi çıkıyor.
Çaresiz. "Bu... biz... bu olamaz, Zahara. Ben
"Şehvetimle seni lekeleyerek hayatını mahvedeceğim."

Kamburlaşmış sırtına bakıyor, serbest kalmakla tehdit eden gözyaşlarımla savaşıyorum. Onu tanıyorum. Massimo Spada bir şeye karar verdiğinde, dünyadaki hiçbir güç onu tereddüt ettiremez.

"Başka bir yerde kalsam daha iyi olabilir. Hâlâ korunduğunuzdan emin olacağım. Tam bir güvenlik gücü burada seninle kalacak. Evi istediğin her şeye dönüştürebilirsin.
Bunu yapabilmeniz için personel ve araçlar var. Yarınki toplantıdan sonra taşınacağım."

Dudaklarım titriyor. "Burası senin evin. Sırf benden uzaklaşmak için terk mi edeceksin? Buradaki varlığım bu kadar rahatsız edici mi?"

Massimo o kadar hızlı dönüyor ki irkiliyorum. "Sakın Anladın mı? Senin yanında olmadığım zaman nefes alamıyorum Zahara!" diye yüzüme doğru hırlıyor. "Ciğerlerim sıkışıyor ve nefes nefese kalıyorum. Her şey lanet olası bir

çorak bir arazi ve ben onun ortasında sıkışıp kaldım. Boğuluyorum. Ölüyorum. Günden güne. Sırf sana yakın olmak için kapının önünde uyudum. Yanımda olmayacağın düşüncesi beni tam anlamıyla paniğe sürüklüyor."

Sanki oraya yerleşmiş olan kütleyi yerinden oynatmaya çalışıyormuş gibi yumruğuyla göğsüne vuruyor.

"Tanrım, keşke bana taktıkları kelepçeler hâlâ bende olsaydı da seni bana zincirlemek için kullanabilseydim. Ben olmak istemiyorum
ve beni asla terk etmeni istemiyorum. Bunun ne kadar iğrenç olduğu hakkında bir fikrin var mı? Gerçekten ne kadar bitmiş olduğumu anlayabiliyor musun?" Avuçlarıyla yüzümü kavrıyor. "Seni mahvetmeyeceğim. Dünyanın geri kalanı cehennemde yanabilir, ama sen değil. Sen safsın. Benim meleğimsin. Ve bu... biz... Biz olamayız. Asla."

Kendini sürükleyerek odanın diğer ucuna gidişini izliyorum. Şok oldum. Şaşkın. Mutlu ve tamamen
Aynı zamanda yıkılmış. O da bunu hissediyor. Aramızdaki bu manyetik çekim. Özlem. Ve hala, o
çekip gitmek. Sırf babam annesiyle evlendi diye aramızdaki bu bağ bir şekilde yadsınamaz bir damgayla damgalandı.

"Bu konuda hiç söz hakkım yok mu?" Peşinden ısırarak çıktım.

Massimo kapıda durur ve elleriyle çerçeveyi kavrar. "Yapamazsın."

Göğsümden bir hıçkırık kopuyor, fiziksel acı bastırıyor. Kalbimi tekrar ezmeye nasıl cüret eder! Duygularımızı tek taraflı olarak hiçe saymaya nasıl cüret eder? Ve tüm bunlar sosyal olarak kabul edilemez diye mi?

"Eşyalarımı toplayıp sabah ilk iş gideceğim," diye devam ediyor. "Bu ikimiz için de daha kolay olur."

Yüzümü yastığa gömüp hüngür hüngür ağlamak geliyor içimden. Her zaman yaptığım gibi savaşmadan durumu kabullenmek. Ancak, ben o ürkek genç kız değilim.
artık. Gözlerini yerden kaldıramayacak kadar korkmuş olan. O

etkisini bilmeden onu değiştirmeme yardım etti. Başımı eğmeyeceğim. Buradan çıkıp gitmesine izin vermeyeceğim. Sırf dışlanacağım gibi aptalca bir düşünce yüzünden benden uzaklaşmasına izin vermeyeceğim. Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Artık yok.

"Gitmiyorsun."

"Zahara..."

"Eğer yaparsan, zaten seni takip edeceğim. O yüzden gereksiz paketleme ve boşaltma işlerini atlayalım."

Kapı pervazını kavrarken kollarındaki kaslar geriliyor. "Kendimi kontrol edemiyorum meleğim."

"Biliyorum. Ama pratik yapmak sana iyi gelecektir. Konsey'le başa çıkmak için kendini tutman gerekecek." Arkamı dönüp ondan uzaklaşıyorum. "Kahvaltıda görüşürüz," diyorum en sıradan halimle.
bir ses tonuyla konuşabilirim.

Bir dakika geçti. Yorganı elimle kavrayıp bekliyorum.
Bir dakika daha.

Hâlâ burada, bunu biliyorum. Zorlu nefes alışlarını odanın her yerinden duyabiliyorum. Kendisiyle mi tartışıyor? Neden bir şey söylemiyor? Ya sabah olduğunda yine de giderse?

Odanın sessizliğini alçak bir fısıltı dolduruyor. "Omlet olur mu?" Kalbim küt küt atıyor.

"Elbette," diye fısıldıyorum.

Bölüm 18

Kahvaltım hazır ve beni bekliyor, tıpkı söz verdiği gibi. Tıpkı bu hafta her gün olduğu gibi.

Ama Massimo değil.

Mutfağa bir göz atıyorum ve sonra ortama odaklanıyorum. Yemek bir omlet. Domatesli. Mantar. Rendelenmiş peynir. Prosciutto yumurtaların üzerine yerleştirilmiş. Tabak kahvaltı masasında, parlak sabah güneşinin içeri sızdığı pencereye en yakın koltuğa bırakılmış.
Sağ tarafta, güzelce katlanmış bir bez peçete var.
çatal bıçak takımı üstte. Sol tarafa bir bardak portakal suyu yerleştirilmiş. Ve masanın ortasında, içinde tek bir yasemin dalı bulunan küçük bir vazo ortamı tamamlıyor.

Odanın ortasında duran yarı otomatik tüfekli adam göz ardı edilirse, her şey oldukça tatlı.

"Peppe? Bir sorun mu var?"

"Hayır. Sadece Massimo'nun emirlerini

uyguluyorum." "Peki onlar ne?"

Masaya hızlıca bir göz atıyor. "Yumurtaları izliyorum."

"Uh-huh. Bize saldıracaklar mı?"

Peppe'nin dudaklarının kenarı sanki gülümseyecekmiş gibi titriyor ama yine de ciddiyetini koruyor.

"Iris market alışverişine gitti," diyor. "Kimsenin kahvaltına yaklaşmasına izin vermemem gerekiyor. Eğer biri yaklaşırsa, onu hemen kovmalıyım."

Başımı iki yana sallıyorum ve mutfağa geçip yerime oturuyorum, Peppe'nin gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissediyorum. O olmalı
Massimo'nun davranışlarından da rahatsız oldum.

"Birinin yemeğimi zehirlemeye çalışabileceğini düşünüyor," diye açıklıyorum ilk çatalımı yerken.

"Eminim kendine böyle söylüyordur."

"Ne demek istiyorsun?"

Peppe kollarını göğsünde kavuşturarak buzdolabına yaslanır.

"Massimo'yu on beş yaşından beri tanırım. Zihninin çalışma biçimine her zaman hayran olmuşumdur. Amansız bir odaklanma ve kararlılık, takıntı derecesinde. Bir şeyin yapılması gerektiğine inandığında, sonuçları ne olursa olsun onu yapar. Ve kişisel fedakârlığı ne olursa olsun.
Önemli olan tek şey nihai hedefe ulaşmaktır.
Ve eğer bir noktada alternatif bir hareket tarzı gerekiyorsa, kendini tam da yapması gerekenin bu olduğuna ikna etmenin bir yolunu buluyor." Önümdeki tabağa bir
sivri bakışlar. "Ya da yapmayın."

"Ben... ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim."

"Birinin sizi zehirlemek istemesinin çok düşük bir ihtimal olduğunu biliyor, özellikle de burada, ama kendini bunun inandırıcı bir tehdit olduğuna ikna etmiş. Çünkü bu mükemmel bir bahane."

"Neyin bahanesi?"

"Sana kahvaltı hazırlamak için." Bakışlarımla buluştu. "Onun hiç kimseyi seni önemsediği kadar önemsediğini görmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapabileceğini sanmıyordum. Bu yüzden senin zarar görmemen için ne gerekiyorsa yapacaktır. Aile üvey kardeşler arasındaki ilişkilere pek sıcak bakmaz."

Gerginim. "Biliyor musun?"

"Gözlerim var, Bayan Veronese. İkiniz aynı odada olduğunuzda, havanın kendisi o kadar yüklü hale gelir ki

Patlamak için bir kıvılcıma ihtiyacım yok. Ama belki de bu o kadar da kötü bir şey değildir, biliyor musun? Patlamasına izin vermek için. Eğer sen
Dünyamızın küçümsemesine katlanmaya hazırım. Eğer üstesinden gelebileceğinizi düşünüyorsanız."

"İnanın bana, hayatım boyunca çok pratik yaptım." "O

zaman kendinizi hazırlayın." Peppe odadan çıkarken başını

sallar.
mutfak. "Seni kendinden uzaklaştırmaya çalışacak. Seni daha büyük bir kalp acısından kurtaracağına inanarak canını bile yakabilir. Ona izin verme."

Yemeğimin geri kalanını sessizce yiyorum, bir yandan Peppe'nin sözlerini düşünürken bir yandan da pencerenin ötesindeki bahçeye bakıyorum. Çimler kesilmiş ve çiçek tarhları yabani otlardan arındırılmış, nihayet vahşi bir orman yerine bir bahçeye benziyor.

"Yenilebilir mi?" Massimo'nun sesi bana ulaşıyor.

Kafamı kaldırdığımda onu kapının girişinde dururken buluyorum. Terzisi ısmarlama takım elbiselerini teslim etmiş olmalı, çünkü giydiği takım elbise üzerine tam oturuyor.

"Evet. Teşekkür ederim."

"Güzel. Bu iyi." Omuz silkiyor ve kahve makinesine yöneliyor. "Konsey üyeleri bu akşam yedi gibi gelecekler. Toplantıyı yemek salonunda yapacağız."

Dün geceyi tartışmayacağımız çok açık. Hiç olmamış gibi davranıp her şeyi eski haline döndürebileceğimize gerçekten inanıyor mu?

"Üzerinde çalıştığım elbiseyi yeniden dikmek için karşıdaki salonu kullanmamın bir sakıncası var mı?" En güzel şekilde sordum
ve tabağımı alıp kahve makinesinin yanında bulunan bulaşık makinesine götürüyorum. "Bunun için hazırladığım kumaş tamamen
Dün gece amımı yedikten sonra akan sularımla doymuştu ve ben de onu orada tutmak istediğime karar verdim."

Kelimeler ağzımdan çıktığında bir insanın Massimo kadar hareketsiz kalabileceğini hiç düşünmemiştim. Vücudu o kadar sertleşiyor ki, sanki taştan oyulmuş gibi. Hâlâ canlı görünen tek parçası gözleri. Bana ateşle bakıyorlar. Ve açlıkla.

"Anlaştık; bu konu kapanmıştır."

Tabağı kaldırdım ve sırtımı tezgâha yasladım. "Hiçbir şeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

Birdenbire önümde belirdi, vücudu üzerimde geziniyordu. Her iki yanımdaki tezgahın kenarını kavrarken benimkini. Çenesi sıkılı, burun delikleri delicesine açılıyor. Ve gözleri ağzıma yapışmış durumda. Dudaklarımın sikinin etrafına dolanmasının nasıl bir his olduğunu mu düşünüyor?
Çünkü ben öyleyim. Her saniyesini hatırlıyorum. Tüm vücudunun dokunuşum altında çözülmesinin nasıl bir şey olduğunu. Onu merhametime bırakmanın ne kadar harika bir his olduğunu. Ve sonra, beni bir ipek yığını üzerinde yemesi, beni parçalara ayırması ve aynı zamanda tekrar bir araya getirmesi.

Sonsuz bir anın ardından Massimo uzanıyor ve başparmağıyla alt dudağımı okşuyor. "Bazı şeylerin olması gerekmez meleğim. Biz de o şeylerden biriyiz. Ve ikimizin de bunu kabul etmesi gerekiyor."

Eli yüzümden düşüyor. Kalbim göğsümün içinde solurken o arkasını dönüyor.

***

"Yatırımlarımızın değeri iki katına çıktığında benim kararlarımla ilgili sorun yaşadığını hatırlamıyorum!"
Massimo'nun kükremesi
Ses, kapalı yemek odası kapısının ötesine, giriş holünün diğer tarafındaki küçük salon alanına taşınıyor.

Başımı sallayarak dikkatimi yere serdiğim dikiş deseninden çekiyorum. İçinde biri var.

oda beni gererek bağırıyor. Brio'nun sesine benziyor ama kapılar kapalıyken bunu anlamak zor. Ancak herkesin sesi o kadar yüksek ki tüm ev halkının onları duyabildiğinden eminim.

Massimo striptiz kulübü işinden çıkacağını ve mekanlarımızı New York Family Don'a satacağını açıklayana kadar toplantı gayet iyi ilerliyor gibiydi. Salvatore Ajello yıllardır herkesin başına bela olmuştur,
Özellikle de bizi gözetlemek için adamlar göndermeye başladıktan sonra.
Nera, Massimo'nun vekili olarak işleri yürütüyordu. Massimo ve kötü şöhretli Don'un daha önceden bazı anlaşmaları olduğunu bilsem de, bir ay önce Nera ve Ajello arasında bir toplantı ayarlaması yine de sürpriz oldu. Bunu nasıl başardığını merak ediyordum.

"Oh, bundan emin misin?" Massimo'nun bir başka hırıltısı bana ulaşıyor. Sesi öncekinden daha da yüksek. "Guadalajara Karteli'yle senin için bir toplantı ayarlamama ne dersin, sen de El Jefe'ye bizzat haber verirsin.
Tiziano'nun kızları paramızın büyük bir kısmını kullandıkları için bir sonraki siparişi yarıya indirmeye ne dersiniz? Primo'yu da yanına alabilirsin, eminim ikiniz Meksika'da harika vakit geçireceksiniz."

Herkes aynı anda bağırmaya başlıyor, hakaretler ve tehditler kakofonik bir alışveriş içinde uçuşuyor. Kimin ne dediğini bile çözemiyorum. Gürültü sağır edici. Sanki birbirlerini öldürmelerine dakikalar kalmış gibi. Kahretsin.

Massimo'nun telefonunu masanın üzerinde bıraktığı yerden aldım.
yan masaya ve yemek odasına doğru koşuyor. Kötü fikirler denizinde, masadaki konunun veraset olduğu bir Konsey toplantısını bölmek muhtemelen en kötüsüdür, ancak Massimo'nun öfkesinden kurtulması gerekiyor yoksa bu toplantı hızla yokuş aşağı gidecek. İçeri girdiğimde ne söyleyeceğime dair bir fikrim bile yok, sadece kapı kolunu tutup kapıyı açıyorum.

Odaya girdiğimde tam bir çılgınlıkla karşı karşıya kalıyorum. Bağrışmalar kimse farkına varmadan devam ediyor.

Ben buradayım. Massimo uzun siyah masanın başında ayakta duruyor, avuçlarını pürüzsüz ahşap yüzeye dayamış. Öne doğru eğilmiş, avazı çıktığı kadar Brio'ya bağırıyor. Massimo'nun solunda oturan Brio itirazlarını sıralıyor. Yüzü her kelimede daha da kızarıyor ve öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi kollarını sallayıp başını sallıyor.

Brio'nun yanında Tiziano yumruğunu önünde duran deri deftere vururken bir yandan da masanın karşısındaki Adriano ile küfürleşiyor. Adriano Ailenin en büyük yatırımcısı ve muhtemelen şirketin yarısını satın alabilir.
Bu odada toplanan insanlar. Her zaman bir havası vardı. Aristokrat bir kişiliğe sahipti ve kolaylıkla kıçının üstüne oturup başkalarının kendisi için çalışmasına izin veren bir adam olabilirdi. Onun yerine,
Adriano her zaman kişisel olarak yoğun bir şekilde dahil olmuştur.
Lojistik şirketinin Cosa Nostra uyuşturucularını ülke çapında taşımasını denetliyordu. Adriano'nun daha önce hiç kimseye sesini yükselttiğini görmemiştim. Ancak şimdi, normalde kusursuz olan görünüşü, elleri ve ayakları yüzünden bozulmuştu.
Dağınık saçlar ve hafif yamuk duran bir kravat.

Brio'nun solunda oturan Primo gevezelik ediyor ve
Aile şirketlerindeki diğer iki yatırımcı olan Donatello ve Patricio arasında işaret ediyor. Sessiz kalan tek kişi Salvo. Massimo'nun sağındaki sandalyesinde rahatlamış durumda,
sessizce gelişmekte olan felaketi gözlemliyor.

"Burada ne yapıyorsun kızım?" Brio'nun öfkeli sesi beklenmedik bir şekilde bağırışların üzerine taşınıyor.

Bağırışlar aniden kesiliyor ve herkes bana bakıyor.

"Um... Ben sadece-"

Massimo bir avcı gibi hareket ediyor. Bir anda Brio'nun gömleğinin önünü ve kravatını yumrukluyor ve yaşlı adamı koltuğundan kaldırıyor, bükülmüş malzeme capo'nun çenesinin altına sıkışıyor.

Brio'nun tek yapabildiği nefes almak için çırpınırken Massimo'nun kolunu pençelemek.

"Sakın onunla bu ses tonuyla konuşayım deme." Massimo dişlerini sıkarak Brio'nun şok olmuş yüzüne doğru söylüyor. "Özür dile."

Brio'nun ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyor ama hiç ses çıkmıyor. Massimo onu bir bez bebek gibi koltuğuna geri fırlatıyor.

Brio kravatını düzeltmeye çalışırken "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

"Özür dilerim... Ne?"

"Ses tonum için özür dilerim, Zara."

Massimo bir anda tekrar saldırıyor ve Brio'yu saçlarından yakalayıp yüzüstü masaya çarpıyor. Bunu dirseğini kaptanın kafasının yan tarafına bastırarak takip eder ve artık kanamakta olan adamı yere yapıştırır. Brio'nun burnundan akan kan, bir masadan gelen suyla karışıyor.
Devrilen bardak ve karışan sıvı, ahşap yüzeye yayılmış belgeleri ıslatarak Brio'nun ağzına ve gözüne doğru akar.

"O senin için 'Zara' değil. Tekrar

deneyin." "Özür dilerim, Bayan

Veronese."

"Bu çok daha iyi." Massimo sonunda
hırpalanmış kapo ve bana bakıyor. "Neye ihtiyacın var, Zahara?"

Sekiz çift göz bana bakıyor. Kimse artık bağırmasa da oda aşırı yüklenmiş gibi hissediyor.

"I..." Bakışlarımı indirip elimdeki telefona odaklanıyorum. "Telefonun çaldı. Arayan avukatınızdı.
kulağa acil geliyordu." Yutkunuyorum, sonra başımı kaldırıp Massimo'nun gözlerinin içine bakıyorum. "İncelikle ele alınması gereken bazı konularda kontrolünü kaybediyor olabilir. Bu yüzden senin
haberdar edilmelidir."

Birkaç kalp atışı boyunca, bakışları benimkine kilitli kalırken, yüzü Brio'ya yönelttiği aynı öfkeli maske olarak kalıyor. Ama sonra yüz kaslarının gevşediğini fark ediyorum. Yavaşça deri sandalyenin üzerine eğiliyor ve parmaklarını masanın üzerinde kenetliyor. Tüm duruşu değişiyor, tamamen rahatlıyor.

"Teşekkür ederim," diyor sakin bir ses tonuyla. "Burada işim biter bitmez onu arayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Tamam. Şey... Sanırım, hepsi bu. Ben artık gideyim."

Dönüp kapının koluna uzanıyorum, tam o sırada Massimo arkamdan homurdanıyor: "Kıçını sondaki boş sandalyeye koy."

Tüm vücudum gerildi. Bana karşı asla bu ses tonunu kullanmaz.
Kahretsin. Toplantılarını bölmemeliydim.

"Şimdi, Brio," diye devam ediyor Massimo. "Zahara, lütfen yanıma otur."

Boğazıma bir top kaçtı. Ve uzuvlarımın kontrolünü kaybetmiş gibiyim çünkü hareket edemiyorum. Bakışlarım önümdeki kapıda sabit kalıyor. Ciddi olamaz. Bu iş bitmedi. Konsey toplantılarına sadece kaptanlar ve atanmış üyeler katılabilir.

Bir sandalyenin döşeme tahtaları üzerinde sürüklenmesi sessizliği bozuyor. Sessizlik odanın üzerinde yoğun bir örtü gibi asılı duruyor. Gerginlik neredeyse hissedilebilir.

"Bu çok çirkin." Birinin öfkeli mırıltısı bana ulaşıyor. "Kurallar-"

"Kapa çeneni, Tiziano. Ailenin başına geçtiğinde, kuralları o zaman uygulayabilirsin. Ama şu anda hangi kurallara uyup hangilerine uymayacağımı ben seçeceğim."

Kararsızlıktan felç olmuş bir halde, önümdeki kapının üzerinde kurumuş bir boya kabarcığına bakarak yerimde sabit kalıyorum.

"Zahara, lütfen." Çok daha yumuşak bir ses bana ulaşıyor.

Yavaşça dönüyorum ve odadaki acımasız ifadelerle yüzleşiyorum.

Brio, Primo'nun solunda bir yere oturmuş ve bana şiddetle bakıyor. Gözlerim uzun masada aşağıya doğru kayarken yanağımın içini ısırıyorum, oturan her erkeğin yargılayıcı bakışlarıyla kısa süreliğine birleşiyor, ta ki Massimo. Brio'nun boşalttığı sol tarafındaki sandalyeyi çekmiş, ayakta duruyor.

İleriye doğru ilk adımı atarken ellerim titriyor ama geçmişte yaptığım gibi yere bakmayı reddediyorum, tüm bu güçlü adamlar bana bakarken bile. Şimdiye kadar yaptıkları tek şey bana tepeden bakmak oldu. Yine de, gözlerinin keskin baskısına rağmen, o çok tanıdık saklanma dürtüsü beni vurmuyor.

Bir adım daha. Ve sonra bir adım daha. Çenemi yukarıda tutuyorum, odayı geçerken bakışlarım Massimo'nunkilerle birleşiyor. Yapamam.

beni toplantıya davet ettiğine inanıyorum. Bu görülmemiş bir şey. Beni buradaki herkesle eşit ilan etti. Birkaç yıl önce beni kendi evimdeki servis elemanlarından biri sanarak kendisine bir içki daha getirmemi isteyen Tiziano'ya eşit. Ve Primo, ki ben Karısına, eğer babam oğullarına benimle evlenmeyi teklif ederse, bundan kaçınmanın bir yolunu bulmaları gerektiğini, babamın merhamet edip Nera'nın "sevgili Ruggero" ile evlenmesine izin vereceğini umduğunu söylerken kulak misafiri oldum. Ve bir keresinde sosyal toplantılarda konuşmak yerine sessiz kalmayı tercih ettiğim için babama konuşma özürlü olup olmadığımı soran Brio'ya Benim yaşımdaki diğer kızlar gibi durmadan konuşuyorlar. Hepsi içten içe öfkeleniyor olmalı ve ben bu durumdan daha fazla memnun olamazdım.

Ben yerime otururken Massimo sandalyemi kaydırmama yardım ediyor ve sonra başını bana doğru hafifçe eğerek yerine oturuyor.

"Nerede kalmıştık?" diye rahatça soruyor, gözlerini Brio'dan ayırmadan.

Brio dişlerinin arasından, "Striptiz kulüplerimizi Ajello'ya satıyorsunuz," diyor.

"Evet. Karşılığında Manhattan'daki inşaat projesine bizi de dahil ediyor. Birinci sınıf bir konut kompleksine yarı yarıya yatırım yapıyoruz ve kârı da aynı şekilde bölüşüyoruz."

Adamlar şaşkınlık ve merak arasında gidip gelen ifadelerle Massimo'ya bakarken odaya yeniden mutlak bir sessizlik çöker. Salvatore Ajello her türlü cinayeti işlemesiyle tanınır. Bölgesine ayak basmaya cüret eden kendi Ailesi dışından bir Cosa Nostra üyesi. Genellikle ceset parçalarını bir torba içinde ilgili donlarına geri gönderir. Ya da birkaç tane. New York'ta başka bir suç ailesiyle ortak bir projeyi kabul etmesi, bilim kurgu ya da fantezi sınırlarını aşıyor.

"Beklenen kâr ne kadar?" Adriano soruyor, görünüşe göre o mükemmel sakin haline geri dönmüş.

"İnşaat tamamlandıktan ve daireler piyasaya çıktıktan sonra, her iki taraf için de vergi sonrası altmış yedi nokta beş milyon kazanç öngörüyor. Uygun gördüğümüz şekilde kolayca yeniden yatırım yapabileceğimiz temiz, meşru bir gelir."

"Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor," diye araya giriyor Brio. "Ajello'nun anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getireceğine kim kefil olacak?"

Massimo Brio'ya doğru döner, yüzü zorlukla bastırılmış bir öfke maskesidir. Çenesi sıkıca kenetlenmişti ve Alnı zonkluyor, bu da öfkelenmek üzere olduğunun kesin bir işareti.

"Ailenin çıkarlarına aykırı hareket ettiğimi mi ima ediyorsunuz?" Massimo'nun sesi ürkütücü derecede alçak. Brio'yu oracıkta öldürmeye hazır görünüyor. Kahretsin.

"Ben sadece bunun Ajello'ya nasıl bir fayda sağlayacağını anlamadığımı söylüyorum. Neden bizi içeri almak istesin ki? Tabii onunla bizimle paylaşmak istemediğin başka bir özel anlaşma yapmadıysan."

Aman Tanrım. Brio az önce Massimo'nun Aile'nin aksine kendi kaygıları doğrultusunda çalıştığını ima etti. Tam arkasına uzanırken Massimo'ya bir göz atma şansım oldu. Her zaman bir silah taşır.

Masanın altında, avucumu Massimo'nun kalçasına koydum ve
Sıkıştır. Fark etmemiş gibi görünüyor. Kahretsin. Tekrar sıkıyorum, o kadar sert sıkıyorum ki tırnaklarım neredeyse Pantolonunun kumaşı. Vücudu geriliyor ve kısa bir an için eli arkasında asılı bir şekilde öylece oturuyor. Masanın yüzeyine bakıyorum ve lanet parmaklarım acıyana kadar bacağını sıkıca tutuyorum. Konsey hala oylama yapmadı. O piçi itaatsizlik ya da küstahlık yüzünden öldüremez. En azından henüz.

Başka bir seçeneğim olmadığından, parmaklarımda yumuşak bir okşama hissedene kadar uzun, eşit nefesler almaya devam ediyorum. Massimo'nun eli benimkini kaplıyor. Teninin sertliğine rağmen, dokunuşu tüy kadar hafif. Güven verici. Bakışlarımı kaldırıyorum ve Massimo'yu sandalyesinde dinlenirken buluyorum, diğer eli masanın üzerinde. Silahı yok. Şükürler olsun.

"Aslına bakarsanız..." Sesi kayıtsız, birkaç saniye önceki tavrının tam tersi. "Ajello ile bir anlaşmam var."

Şimdi tüm gözler Massimo'ya odaklanmış, bekliyor. Bakışları orada bulunan herkesin üzerinde kayıyor ve Brio'nun üzerinde duruyor. "Ajello, Çin Mahallesi'nde planladığı bir proje için inşaat izni almakta bazı engellerle karşılaştı. Triad'ın bana bir iyilik borcu vardı, bu yüzden Bay Wang yeni ortağımıza bu izinleri almasında yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

"Aile'nin Triad için herhangi bir iyilik yaptığını hatırlamıyorum," diye homurdanıyor Tiziano.

"Çünkü öyle olmadı. Ben yaptım," diye sırıtıyor Massimo. "Ve borçları Ajello'nun ilgisini çekecek kadar önemliydi. İşte bu yüzden, o benim için işleri yoluna koyduktan sonra, beklenenden altı ay önce burada oturuyorum," diyor ve Tiziano'ya

onun amansız bakışları. Sonra Primo'ya döndü. "Gelecek aydan itibaren Primo, Ajello'nun kirli parasını aklayacaksın."

Öfkeli haykırışlar yeniden patlar, erkekler neredeyse topluca kendilerini kaybederler, ancak Massimo sadece sandalyesinde sakin sakin oturuyor ve bu son alevlenmeyi sakin bir gülümsemeyle izliyor. Tüm bu süre boyunca elimi masanın altında tutuyor.

"Peki kendi kirli paramızla ne yapacağız?" Fısıldıyorum.

"New York Ailesi bizim için bu işi halledecektir elbette."

Bağrışmalar aniden kesilir ve tüm başlar Massimo'ya döner.

"Çok sayıda paravan şirketimiz olsa bile, paramızı aklamak için kullandığımız işletmeler bize geri dönüyor. Eğer birisi yeterince derine inerse, bağlantıyı kuracaktır," diyor Massimo. "Ajello işin içindeyken bu risk neredeyse ortadan kalkıyor. Onun altyapısı en az üç koruma seviyesi ekleyecek, böylece paramızın kaynağının izini sürmek iki kat daha zor olacak. İpotek kredileri ve faiz ödemeleri arasında, şişirilmiş fiyatlar bir yıkım olacaktır. Üstüne tam konsiyerj hizmetlerini ve bağımlı oldukları tüm tamamlayıcı satıcıları ekleyin ve bu kompleks bir
Para basmak için lanet olası bir lisans. Yani biz Ajello'ya yardım edeceğiz, o da bize. Sorun çözüldü."

Neredeyse bir dakika boyunca kimse tek kelime etmez. Sadece Massimo'ya bakıyorlar.

"Sence işe yarayacak mı?" Bu Adriano'dan, her zaman kurnaz bir iş adamı.

"İsviçre saati gibi," diyor Massimo. "Ve gerekirse, Bulgarların araba yıkama zincirleri aracılığıyla fazladan fonlarımızı her zaman 'temizlemesini' sağlayabiliriz. Sadece önce Camorra'yı planlarından çıkarmam gerekiyor."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" Yine Brio.

"Efisio ve tayfasını bölgemizden kovarak. Bu
Aptal kuzeni Alvino, Don'un kızını kaçırmaya cüret etti. Bu bize misilleme için zemin hazırlar. Camorra'nın Boston'dan gitmesini istiyorum. Gitmeyi seçmezlerse, sokaklarımız onlardan temizlenene kadar onları teker teker temizleyeceğim.
pislik."

"Bu üç yıldan daha uzun bir süre önceydi, Massimo," diye araya giriyor Brio. "Şimdi buna göre hareket edemeyiz."

Massimo başını yana eğiyor ve sırıtıyor. "Bir süredir şehir dışındaydım ve bu küçük ayrıntıyı yeni öğrendim. Benim için sanki geçen Cuma olmuş gibi."

"Yabancılarla çatışmaya girmemize gerek yok. Bu iş için kötü olur."

"Size iş için neyin kötü olduğunu söyleyeyim," diye bağırıyor Massimo ve öne doğru eğiliyor. "Rakiplerimiz Cosa Nostra zayıf olduğu için böyle şeyler yapabileceklerini ve yanlarına kâr kalacağını düşünüyor. O dönem kapandı. Bu noktadan sonra, bu şehirdeki herkes bilecek ki, kimse bizimle uğraşamaz.
Aile. Bir zamanlar olduğumuz gibi olacağız - korku ve saygının vücut bulmuş hali. İnsanlar duyduklarında titreyecekler
Cosa Nostra ismi. Bunu gerçekleştirmek için Boston sokaklarını Camorra kanıyla boyamam gerekiyorsa, öyle olsun."

Masanın etrafındaki herkes başıyla onayladı. Brio bile.

"Aynı fikirde olmanıza sevindim. O zaman elimizde ne

varsa yapalım.
yapmak için burada toplandık, değil mi?"

Yutkunuyorum. Konseyin oy verme zamanı geldi. Oylama ritüeli, yemin ve ardından yeni don'a bağlılık yemini kutsaldır. Massimo'nun beni bu toplantıda hazır bulunmaya davet etmesi benim için dünyalara bedel-
Belki de asla farkına varamayacağı bir şey. Ama benim yüzümden daha fazla kural çiğnemesini istemiyorum.

Bacağını bir kez daha hafifçe sıkarak ayağa kalkıyorum ve o beni durduramadan kapıya doğru yöneliyorum.

"İşiniz bittiğinde içecekler salonda sizi bekliyor," diye omzumun üzerinden fırlatıyorum ve yemek odasından hızla çıkıyorum.

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla Zahara'nın arkasından kapanıyor. Onun çıkışıyla birlikte içimdeki düşmanlık bir kez daha yükseliyor. On dakika önce, yirmi yılı aşkın süredir uğruna çalıştığım her şeyi neredeyse mahvediyordum. Eğer bacağımı tutmasaydı ve
beni tehdit eden kör öfkeden kurtardı
beni tüketseydi, muhtemelen Brio'yu oturduğu yerde öldürürdüm.

Adriano siyah çerçeveli gözlüklerini çıkarıyor ve zeki bakışlarını bana dikiyor. Belki de dünyanın en soğukkanlı ve nazik bir adam olmasına rağmen sözlerinin çok büyük bir ağırlığı var. Dedikleri gibi "eski para" konuşur. Aile tarafından işletilen lojistik şirketinin çoğunluk hissedarı olarak, kişisel net değeri yaklaşık on milyar ve bunun yarısından fazlası Cosa Nostra işlerine yatırım yaptı. Yıllar içinde kendisine birden fazla kez kaptanlık rütbesi teklif edildi. Ama o hep reddetti. Bu küçük gerçek olmasaydı, Boston'un Don'u olabilmek için beni saf dışı bırakmaya çalışanın o olduğuna bahse girerdim. İmkânı var ama nedense Aile hiyerarşisi içinde resmi bir pozisyonla hiç ilgilenmedi.

"Bu ailenin yatırımını yönlendirebilmiş olmanız inanılmaz derecede etkileyici ve biraz da akıllara durgunluk verici. ve bunca yıl parmaklıklar arkasından iş meseleleriyle ilgilendin. Ve sadece her şeyi ayakta tutmakla kalmadınız,

Eylemleriniz önemli finansal kazançlarla sonuçlandı," diyor Adriano. "Bu nedenle, artık açıkça dahil olabileceğiniz için ileride daha da iyi bir iş çıkaracağınıza inanmaya meyilliyim. Oyum sana, Spada."

Kararını başımı sallayarak kabul ediyorum.

Sırada Donatello ve Patricio var ve ikisi de Adriano'ya asla karşı çıkmaz. İkisi de desteklerini belirtmek için başlarını sallıyorlar. Masanın diğer tarafına dönüyorum,
Gözlerimi kapoların üzerine diktim.

Primo ve Tiziano hep bir ağızdan "Oyum size," diyor.

Brio sessizliğini koruyor, bakışları masanın üzerinde kenetlenmiş ellerine odaklanmış durumda. Yüzü asık ve hâlâ kurumuş kan izleri var. Aileye liderlik etmemi gerçekten istemiyor, bu çok açık ama Konsey'in geri kalanı da aynı fikirde olduğuna göre başka seçeneği olmadığını düşünüyor olmalı. Dişlerini sıkan Brio da başını sallıyor.

"Salvo?" Patronuma doğru dönüyorum, hâlâ ona her baktığımda kafasına yumruk atmamak için mücadele ediyorum. Günler sonra, Zahara'nın elini isteme cüretini gösterdikten sonra ona duyduğum öfkeyi üzerimden atamıyorum. Arkadaşım
Tüm toplantı boyunca alışılmadık bir şekilde sessiz kaldı ve açıklayamadığım nedenlerden dolayı bu durum beni rahatsız ediyor. Bir tartışmanın dışında kalması normal değil. Her zaman güvenebileceğim bir şey varsa o da Salvo'nun fikrini söylemesiydi.

"Elbette oyum sana, Massimo. Sonunda hak ettiğin yeri aldığını gördüğüme sevindim." Koltuğundan kalktı ve önümde durdu. "Sadakatim ve hayatım sizindir, Don Spada."

Gözleri kısık, öne doğru eğilip elimi öpüyor. Bu eski bir gelenektir. İktidar koltuğuna bir övgü ve sadakat gösterisi, ama aynı zamanda o merhametli otoriteden alınacak korumanın tanınması. Ben

asla hayranı olmadım, çünkü bana bir tarikatı hatırlatıyor. Bana lanet bir aziz gibi tapmalarına ihtiyacım yok. Bu benim olduğum son şey. Ve planladığım değişikliklerle, birçoğunun en ufak bir şekilde hoşuna gitmeyecek değişikliklerle, hiçbir şeyim yok.
Benden hiç hoşlanmayacaklarından şüpheliyim. Yine de İtalyanlar ve özellikle mafyalar törenleri severler. Bu yüzden, herkes saygısını gösterene kadar sabırla tüm çile boyunca oturuyorum.

"Biraz içki içmek ve Camorra'dan kurtulma konusuna nasıl yaklaşmamız gerektiğini tartışmak için salona geçelim," diyorum.

"Şimdi mi?" Primo soruyor. "Neredeyse gece yarısı oldu."

"Evet, şimdi." Bakışlarımın onlara kaymasına izin verdim. "Tatil sona erdi beyler."

***

Son adam da ayrıldığında saat neredeyse sabahın ikisi oluyor. Peppe'nin adamları arazide devriye gezip evi gözetlerken bile, ikinci kata çıkmadan önce üst ve alt katları detaylı bir şekilde tarıyorum.

Zahara'nın odasının kapısı kapalı. Elimi
Sanki beni ona yaklaştıracakmış gibi. Etmiyor. Onun orada, bu bariyerin diğer tarafında olduğunu biliyorum ama avucumun altındaki meşe, aramızdaki engellerin gerçek bir temsili haline geldi.

Tüm varlığım içeri girme, sadece onun yanında olma isteğiyle titreşiyor. Son beş saattir, evden çıktığı andan beri beni rahatsız eden endişe
toplantı odası, beni öyle bir noktaya getirdi ki
zar zor nefes alıyorum. Zahara'ya duyduğum bu manyakça ihtiyacı nasıl bastıracağımı bilmiyorum. Kendimi kontrol edemiyorum.

Ve bunun nedeni cinsel çekim değil. Buna direnmek çok daha kolay olurdu. Zahara çok güzel, o kadar güzel ki ona bakmak bile hain sikimin seğirmesine neden oluyor. Yine de onu arzulamama neden olan sadece güzelliği değil. Onun güzelliği. Sadece... o.

Onun ruhu.

İçindeki şiddetli ateş.

Onun sınırsız şefkati ve anlayışı.

Kendim gibi hissetmemi sağlayan tek kişi o.

Bir başkasının yanında asla dile getiremeyeceğim şeyleri onunla konuşabiliyorum. O yanımdayken, bir zamanlar olduğum adam gibi hissediyorum. Tekrar olmak istediğim kişi. O benim için bir tedavi.

Dokunuşu ve gülümsemesiyle deliliğimi ortadan kaldırıyor. Tıpkı bu gece daha önce yaptığı gibi.

Ve önceki gece. Ve bir önceki. Günlerdir yoluma çıkan neredeyse herkese sinirleniyordum. Tadilat işçilerine. Ev personeli.

Halka açık yerlerdeki insanlar. Yine de onun dokunuşuyla, sessiz bir sözle, bir bakışla, çılgın benliğim eter içine geri çekiliyor. Zahara beni başka hiçbir şeyin yapamadığı gibi topraklıyor. O yanımda olmadan, ne dünyanın ne de benim hayatta kalabileceğimizden korkuyorum.

O benim ruhumun kayıp parçası. Benim kurtuluşum.

Onu istiyorum. Onu mümkün olan her anlamda istiyorum.

Bir arkadaş olarak.

Ve bir sevgili. Ama en önemlisi, sadece benim.

Alnımı kapıya yaslayıp dişlerimi sıkıyorum. O benim

değil.

Asla olamaz.

Ve bu bilgi beni tam bir umutsuzluğa sürüklüyor.

Gözlerimi kapatıp alnımı ahşap yüzeye vuruyorum.

Ona ihtiyacım var. Ve bu ihtiyacı nasıl gidereceğimi bilmiyorum.

Bang.

Onu benim yapmak istiyorum. Siktiğimin skandalını görmezden gel. İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü hiç umurumda olmadı zaten. Onların aşağılamalarına ve küçümsemelerine katlanırdım. Katlanırdım. Ama bunu yaparak onu hayatının geri kalanında damgalanmaya açık hale getirmiş olurum. Bu yüzden
Aile bu tür konularda acımasızdır ve Zahara onların küçümsemesini hak etmeyecek kadar saftır.

Bang.

Ona ihtiyacım var!

Yanlış olduğunu bilerek. Daha iyisine layık olduğunu bilmek. Ona ihtiyacım olduğu gerçeğini değiştirmiyor! Yasak meyveyi tatmadan önce ona direnmek daha kolaydı. Şimdi, ne kadar uğraşırsam uğraşayım kendimi tutamıyorum. Sanki güzel bir delilik zihnimi ele geçirmiş gibi. Beni sıkıca tutuyor merhametsiz. Tek düşünebildiğim o. Ellerim onun üzerinde. Dudaklarım onun muhteşem amında. Bu görüntüleri aklımdan çıkaramıyorum. İstiyorum ama yapamıyorum!

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Kapı açılıyor ve kapının yanındaki lambaderin yumuşak ışığıyla yıkanan meleğim ortaya çıkıyor. Çok ışıltılı.
Göz kamaştırıcı. Işıl ışıl parlıyor. Tıpkı dantelle kaplı omuzlarına ve kollarına dökülen tatlı saç telleri arasındaki kırmızımsı altın lekeleri gibi. Saçları dizlerine kadar uzanan geceliğiyle aynı tonda ve ipek, nefis kıvrımlarına yapışıyor. Dün gece dışında onu sadece pantolon ve tam kollu üstlerle görmüştüm.

"Neler oluyor?" diye soruyor uykulu bir şekilde ve elleriyle gözlerini ovuşturuyor. Ne kadar masum, basit bir hareket. Tanrım, ne kadar da genç.

"Hiçbir şey," diye homurdandım.

"Sanki ev yanıyormuş gibi kapıyı deli gibi çalıyorsun ve 'bir şey yok' mu diyorsun?"

Evet... Ben buna kapı çalmak demezdim. "Uyandırdığım için özür dilerim.
Şimdi gidiyorum."

Gözlerini kısıyor. "Bu kan mı?"

Parmaklarımı alnıma, şakağımın hemen kenarına bastırıyorum. Islak ve kırmızı çıktılar. "Vururken" derimi yarmış olmalıyım.

"Bir şey yok. İçeri geri dön. Ve kapıyı kilitle." "Neden?"

"Nedenini biliyorsun. Lütfen meleğim. Sen bunu yapana kadar çekip gidemeyeceğim."

"O zaman yapma."

Zihnim boşalıyor. Kısıtlamamın bağlarının koptuğunu, yaşlanmış bir iplik gibi parçalandığını hissedebiliyorum. Kapı çerçevesine tutunuyorum, sanki beni yerime sabitlemeye yardım edecekmiş gibi sıkıyorum. Beni onun odasına girmekten alıkoyacakmış gibi.

Eğer yaparsam, gidecek gücüm kalmaz.

"Zahara," diye fısıldıyorum. "Kapıyı kapat."

"Neden?"

Tahta, tutuşumun baskısı altında çatlıyor. "Çünkü eğer yapmazsan, içeri geliyorum."

Tam bir adım bile değil. Aramızdaki mesafe bu kadar. Kapımın hemen dışında duran Massimo'yu gördüğümde içimde vahşi bir fırtına kopuyor. Tüm vücudu gergin, ellerini pervaza dayamış öne doğru eğiliyor. Şu anda onu yerinde tutan tek şeyin bu olduğuna dair bir his var içimde. Yüzünün her bir çizgisi sanki kazınmış gibi gergindir.

taş, ama yine de hissettiğim aynı kargaşayı yansıtan gözlerle bana bakıyor.

"Dün gece içeri girerken bir sorun yaşamadın," diyorum. "Ama sonra, ölümlü ruhum için korkuyor gibiydin ve aramızda olanlar büyük bir hataymış gibi davrandın. Sen hata yapmaya yatkın değilsin Massimo ve Tanrı
Bir daha asla tekrarlamamalısın. Yani hayır, bu kapıyı kapatmıyorum. Arkanızı dönüp kendi başınıza gitmeniz gerekecek."

Massimo'nun burun delikleri genişler ve burnundan birkaç derin nefes alır. "Salvo benden seninle evlenmemi istedi."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. "Ne?"

"Söyledi. Yarın ona aynı fikirde olduğumu bildireceğim."

Sanki fiziksel olarak karnıma yumruk yemiş gibi geri çekiliyorum.
Beni ele mi veriyor? Salvo'ya mı? Artık ihtiyacı olmayan bir nesneymişim gibi mi? Bu ne lan? Peppe haklıydı; Massimo'nun beni kendinden uzak tutmak için her şeyi yapacağını söylemişti. Sadece bunu hiç beklemiyordum. Bunu değil... bu ihaneti.
Bunun için tek kelime bu. Bunu nasıl yapabildi? Beni böyle incitmeyi?

Tabii...

Çenemi eğiyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. Gözleri adeta parlıyor, öfke gözlerini yakıyor. Ve ıstırap. Kıskançlık.

"İyi. Eğer kararınız buysa, ben kim oluyorum da Don'a karşı çıkıyorum? İyi geceler, Don Spada." Titreyen parmaklarımla kapıyı iterek yüzüne kapattım.

Odanın yarısını geçmiştim, kendimi zar zor toparlıyordum ki büyük bir patlama sesi etrafımdaki duvarları sarstı.
Neredeyse yerimden sıçrayarak dönüyorum, tekmelenerek açılan kapıyı ve eşiği dolduran iri adamı görüyorum.
Massimo'nun gözleri çıldırmış gibi görünüyor ve benimkileri delip geçiyor.

"Salvo'yu seviyor musun?" Sesi alçak, zehir damlıyor.

Biliyordum. Yalancı piç. Blöf yapıyordu ve az önce söylediği saçmalığı asla gerçekleştirmezdi. İstediği son şey benim Salvo'yla evlenmem. Öfkeli yüzündeki inançsızlığı görebiliyorum.
Bu beni uzaklaştırma çabasından başka bir şey değil.

"Fark eder mi?" Boğuluyorum.

Massimo öne doğru bir adım atarak odanın içine girer. Elleri iki yanında o kadar sıkı kenetlenmiş ki parmak eklemleri bembeyaz olmuş ve alnındaki damar zonkluyor.

"Salvo'yu seviyor musun?" -bir adım daha- "Salvo'yu seviyor musun?"

Bu adamın cesareti. Sadece kalbimde bir delik açmakla kalmadı, şimdi de parçalanmış kalıntıları parçalara ayırıyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve aramızdaki boşluğu kapatıyorum.

"Evet, Salvo'yu seviyorum," diye ısırdım. "Bence düğün önümüzdeki ay yapılacak. Havanın güzel olmasından faydalanabiliriz. Sanırım senden sağdıç olmanı istedi?"

Massimo tek kelime etmiyor, sadece alev alev yanan gözleriyle bana bakıyor, ben de devam ediyorum.

"İyi bir koca olacağına eminim. Ne de olsa onu benim için sen seçtin. Belki de ilk çocuğumuzun adını senin onuruna koyarız."

"Cehenneme kadar yolun var," diye homurdanıyor Massimo ve kolunu belime doluyor.

Hızlı olduğunu biliyordum ama göz açıp kapayıncaya kadar kendimi masanın üzerinde, Massimo'nun avuçlarını pencereye dayamış ve perdeyi arkamdan kavrarken bulduğumda hâlâ şoktayım. Yüzü tam önümde, sıcak nefesi yanaklarımda geziniyor. Gözleri daha önce delirmiş gibi bakıyorsa da, şimdi kesinlikle çıldırmış gibi. Öne doğru eğilip bana dik dik bakarken gözünü bile kırpmıyor. Bu bakışlarla

Işıklar kısık, gözbebekleri gözbebekleriyle birleşmiş gibi görünüyor.

"O kapıyı daha önce kapatmalıydın, Zahara." Bir kalp

atışında, ağzı benimkine çarptı.

Sarsıcı. Massimo tarafından öpülmek
Spada öyle hissediyor. Dudaklarım -sert ve acımasız- benimkini yakalıyor. Almak. Vermek. Tüketiyor.

İlk öpüşmemiz.

Yıllardır hayalini kurduğum bir an. Ve kıyaslanamaz bile. Fantezilerim bunun yanında hiç kalır.

Göğsümü garip bir his kaplıyor. Sanki milyonlarca renk aniden canlanıyor, özgür kalmaya can atıyor. Sıcaklık vücuduma yayılıyor, beni aurora borealis gibi aydınlatıyor.

Yer sarsılmaya devam ediyor. Bu yüzden kollarımı boynuna doluyorum ve canımı kurtarmak için tutunuyorum çünkü sanki paramparça oluyormuşum gibi hissediyorum, o ağzımı mahvederken sismik dalgaların üzerinde sörf yapıyorum.

Aramızdaki hiçbir şey sırayla olmadı. Günün parlak ışığında ilk karşılaşmamızdan çok önce onun gölgede kalmış sırları benim sırlarım olmuştu. Yüzünü görmeden çok önce adama aşık olmuştum. Ve dudaklarının özünü tatmadan önce sikinin tadına vardım.

Ciddiyetle beni yiyip bitiren dudaklar.

Tatlı ıstırap ve yenilgiyle tatlandırılmış

dudaklar. Mükemmel, mükemmel dudaklar.

Elleri hala perdeleri tutarken, etrafımdaki güçlerini özlüyorum. Boynunu bırakıyorum, avuçlarımı kollarından aşağı kaydırıyorum, gergin kaslarını izliyorum. Gergin, gergin kaslar. Kollarını bana sarması için onu dürtmeye çalışıyorum ama pazularını çekmek bir işe yaramıyor. Uzuvları perdeye sabitlenmiş çelik kirişler gibi. Sanki kollarını
Ellerini benden uzak tutmak için yerçekimi kuvveti. Çekmiyor.

kımıldamıyor, sadece ağzıma tatlı işkencesini yağdırmaya devam ediyor.

Sinirli bir inilti beni terk ediyor. Massimo'nun alt dudağını dişlerimin arasına alıp sertçe ısırıyorum, sonra tekrar kollarını çekiyorum. Bana dokunması için duyduğum ihtiyacın üstesinden geliyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor. Sonra avucunun tereddütlü ağırlığı sırtımın alt kısmına yayılıyor.

Parmaklarının uçları külotumun kenarını takip edene kadar eli geceliğimin eteğini yukarı doğru sürükleyerek kalçamın uzunluğu boyunca kayıyor. Tüy gibi bir dokunuş ama yine de omurgama bir şok dalgası gönderiyor. Tüylerim diken diken oluyor. Ellerimi omuzlarında gezdirirken onu derinden öpmeye devam ediyorum, sonra boynundan gömleğinin yakasına doğru iniyorum. İlk düğmeye kadar. Parmaklarım
beceriksizce açarken titriyorum.

Kalçamın üzerinden, arkaya doğru dönerek, Massimo Tenimi okşuyor. Hafif, geçici hareketler. Onun aç, boyun eğmez haliyle öyle çelişiyorlar ki.
dudaklarımı yutuyor. Başım dönüyor. Öpücüğünden kaynaklanan oksijen eksikliği mi yoksa yaptığım şeyden duyduğum endişe mi? Bir şekilde ellerimin ikinci düğmeye kaymasını istiyorum. Ve sonra bir sonraki. Gömleğinin yarısı çözüldüğünde
Titreyen avuçlarını göğsünün açıkta kalan derisine koydu.

Massimo'nun vücudunu şiddetli bir ürperti sarar. Öpüşmeyi kesiyor ama uzaklaşmıyor. Avuçlarımın altında, doğrudan gözlerimin içine bakarken göğsü hızla inip kalkıyor.

"Zahara." Sesi sert ve titreşimin tenimin üzerinde yuvarlandığını hissedebiliyorum.

Kimse adımı onun söylediği gibi söyleyemez. Sanki bu kelimenin arkasında basit bir hece kombinasyonundan çok daha fazlası varmış gibi. Ve şimdi de farklı değil.

Tonlamasında bir soru var, aynı soruyu karanlık, boğucu bakışlarında da görebiliyorum. Yine de bunu dile getirmiyor, Çünkü istemenin yanlış olduğunu biliyor.

Belli ki onu parçalıyor. İşaretleri açıkça görebiliyorum. Çenesindeki kene. Vücudundaki sertlik. Çatık kaşları. Ve hızlı, sığ nefes alışları.

"İlkim olmanı istiyorum," diye fısıldıyorum, ses tonumda asla itiraf etmeye cesaret edemediğim her şeyi duymasına izin veriyorum.

Massimo'nun gözleri genişler. Mürekkep gibi derinliklerinde sevinç ve ıstırap savaşıyor. Bu çelişkili duygular yüzünü buruşturuyor ama yavaş yavaş umudun galip geldiğini görüyorum.

Teslim olmanın eşiğinde. Aramızdaki bu inkar edilemez çekime teslim oluyor.

Bacaklarımı beline dolayıp kıçımı öne doğru kaydırırken geceliğim kalçalarımda daha da yükseliyor. Masanın kenarında sallanırken, sertliğinin göbeğime dokunmasına izin veriyorum. Tahrik oldu. Benim yüzümden.

Tutuşumu sıkılaştırarak sikini kendime doğru daha sıkı çekiyorum. Bunu yaptığım anda bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor.

"Gerçekten bu kadar yanlış mı?" Elimi çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirirken soruyorum.

"Kahretsin, meleğim," diye geveliyor. Dokunuşu bedenimi terk ediyor, eli arkamdaki perdede duran ikizine geri dönüyor. "Öyle olduğunu biliyorsun."

"Kimse bilmek zorunda değil."

"Benim küçük kirli sırrım olmana izin vermeyeceğim, Zahara." Hırıltılı sözler. "Bundan daha iyisini hak ediyorsun."

"Hak ettiğim şey kendi seçimimi yapmak." Eğiyorum yüzünü yukarı kaldırıp dudaklarımızı temas ettirdi. "Lütfen, beni yalvartmayın."

Her insanın katlanabileceği bir sınır vardır. Mantıklı düşüncenin sonunda kırıldığı çizgi, onu
mutlak hezeyan. Görünüşe göre, benimki Zahara'nın lütfen demesi.

Avucumdaki örtü rayından çıkıp yere düştüğünde bir yırtılma sesi duyuyorum. Elimi tekrar kalçasının üzerinden geçiriyorum, sonra bir kez daha külotunun kenarından geçirip avucumu Zahara'nın sıcaklığına doğru kaydırıyorum. Bir yudum hava emiyor ve nefes nefese kollarını boynuma doluyor. Parmaklarımı onun tatlı noktasına bastırmak için hareket ediyorum.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye fısıldıyorum, yumuşak kumaş parçasını kalçalarının arasına sürterek. Sırılsıklam olmuştu. "Ziyaretçi odasından çıktığından beri bana yaptığın şey. Neredeyse dört yıl sonra
ve hala o lanet kapının sesini duyabiliyorum. Ardınızdan öylesine kesin bir şekilde kapandı ki, sanki hapishane parmaklıkları yeniden etrafıma çarpmış gibi hissettim. Ama o anda kilitlenen sadece bedenim değildi. Lanet olası kalbim de kafeslenmişti."

Külotunun ıslak kısmını kenara itiyorum ve ipeksi kıvrımlarını okşuyorum. Omuzlarımı kavrayışı, bana daha fazla erişim sağlamak için kendini masanın kenarında tutuşu, beni doğrudan aklımdan çıkarıyor. Karşı koyamayınca dudaklarım kulağının altındaki hassas bölgeyi sıyırıyor. "Gönderdiğin her mektubu yuttum. Onlar benim can simidimdi ama aynı zamanda en büyük korkumun kaynağıydı. Senin için dehşete düşmüştüm bebeğim. Ve seni o duruma soktuğum için kendimden sonsuza dek nefret edeceğim. Meleğimi kurtlar sofrasının derinliklerine gönderdiğim için. Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Bu benim kararımdı." Dokunuşumla kalbi titriyor, ancak sesi sabit kalıyor. Kararlı. "Benim seçimimdi. Tamamen bana ait olan eylemlerin sorumluluğunu üstlenerek bunu küçümsemeye cüret etme. Bunu benden alamazsın, Massimo."

"Çok vahşi. Lupin olduğu ortaya çıkan bir kuzu." Alt dudağını dişlerimle yakalayıp ısırıyorum. "Ne kadar olağanüstü olduğunu anlıyor musun, benim cesur küçük kızım-
Kurt mu?"

Ağzıma karşı gülümsüyor. "En iyisinden öğrendim."

Amına hafifçe bir kez daha dokunarak öpücüğü kesiyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. Bal rengi gözleri beni izliyor
dikkatle, beni derinliklerinde boğulmaya davet ediyor. Sanki içlerinde binlerce mikro yıldız kümelenmiş gibi parlıyorlar, sıcaklıkları içime yayılıyor.

"Seninle sevişmek istiyorum, Zahara. Zihnini tanıdığım kadar vücudunu da tanımak istiyorum. Acı çekiyorum meleğim. Sana açım ve bu benim için onurdur.
ve en büyük dileğim senin ilkin olmak."

Ve sadece senin, kafamın içindeki sapkın ses homurdanıyor. **Sen benimsin! Benim olana başka kimse dokunamaz!**

Davetsiz misafiri itip kakıyorum ve Zahara'nın yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"İzin verirsen teninin her santimini yalayacağım ve ısıracağım. Her okşayışta ve her öpüşte seni benim olarak damgalayacağım. Bu dünyada daha fazla istediğim başka bir şey yok, ama bunu benimle yapmaya hazır olduğunu bilmem gerek."

Cildiyle ilgili öz-bilincinin çok iyi farkındayım. Bana bu konuda tek kelime bile etmedi ama yine de bu konuda zihnini meşgul eden endişeleri biliyorum. Ve belki de ben, bazen korkuyla karşılaşıldığında mantığın kaçtığını herkesten daha iyi anlayabilirim. Yüzüm mosmor olana kadar ona gördüğüm en muhteşem şey olduğunu söyleyebilirim, yine de tek kelimesine bile inanmayacaktır. Bu yüzden yapmam gereken ona göstermek. Eylemlerle, onun ne kadar güzel olduğunu, her santiminin nasıl mükemmel olduğunu anlamasını sağlayacağım.

Zahara'nın alt dudağı titriyor. "Ben... Ben hiç bir erkeğin önünde kıyafetlerimi çıkarmadım, Massimo. Ya da herhangi birinin önünde, çok uzun zamandır. Bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Sorun değil, bebeğim." Burnunu kendi burnumla sıkıyorum. "Seni geceliğinin üzerinden öpeceğim."

Terk ettiği gömleğimin düğmelerine uzanırken gözleri ellerime yapışmış durumda. Sıradakini çözüp bekliyorum. Tepkisini ölçüyorum. Bunu o başlatmış olsa da, varsayımda bulunmak istemiyorum. "Devam edeyim mi?"

"Evet." Titreyen... istekli bir cevap.

Başımı salladım ve gömleğimin düğmelerini açmayı bitirdim. Silkelenip yere düşmesine izin veriyorum. Sonra, elimi pantolonumun bel bandına götürüyorum. Bekliyorum.

"Her şeyi. Lütfen," diye mırıldanıyor, gözleri üst bedenimde dolaşırken alt dudağını ısırıyor.

Her seferinde bir parça, soyunmaya devam ediyorum. Giysilerimin son parçasını da çıkardıktan sonra, önünde durup doyasıya bakmasına izin veriyorum. Gözleri açlıkla parlıyor. Avını gözleyen aç bir avcıyı andırıyor.

Bu beni çok tahrik ediyor.

Dakikalar geçiyor ama o bakmaya devam ediyor. Beni içine alıyor.
Her seferinde sonsuz bir nefes.

"Benim önümde çıplak olmak senin için sorun değil mi?" diye soruyor sonunda. "Seni utanmadan süzmeme izin veriyor musun?"

"Hayır. Benim sorunum içimde sakladıklarımı açığa çıkarmak. Daha önce bile insanlara güvenmek benim için zordu. Zihnimde,
herkes potansiyel bir tehdittir." Başparmağımı çenesinin altına koyarak yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Ama seninle asla. Sana tamamen güveniyorum. Tek bir çekince olmadan. Sana daha çok güveniyorum.
kendime güvendiğimden daha fazla. Yani, lütfen, bakmaktan çekinmeyin. Zaten tamamen seninim. Bedenim. Ruhum. Hepsi senin, Zahara."

"Neden?" diye fısıldıyor. "Başka kimseye güvenmezken bana nasıl güvenebiliyorsun?"

"Çünkü... Seni seviyorum bebeğim. İçimdeki her şeyle -iyi ya da kötü- sana aşık oldum."

Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor ve omurgamdan aşağıya doğru yayılan ürpertiyi kovalamak için uzuvlarıma yayılıyor. Massimo'nun itirafı üzerimden geçerken, onu içime çekiyorum. Her bir sesi ve heceyi. Elimi uzatıp avucumu çıplak göğsüne bastırdığımda elim titriyor. Sıcak ten. Gergin kaslar. Ve kalbinin vahşi atışı. Onu hissediyorum.

"Sana o kadar uzun zamandır aşığım ki, ne zaman olduğundan bile emin değilim, Massimo." Kelimeleri fısıldarken sesim neredeyse kesiliyor. "Bu... bu bir rüya mı?"

Dudaklarında nazik bir gülümseme beliriyor. Göz temasımızı kesmeden elimi kendine doğru kaldırıyor.

"Belki." Ağzı bileğimin iç kısmında geziniyor. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Dilini. Sıcak ve ıslak, nabız noktamı yalıyor. Tenimi emerken dişlerinin bir sıyrığı. Ve sonra, şimşek hızında keskin bir acı - bir an orada ve aynı anda gitti
Çabucak. Ama uyanık olduğuma beni ikna edecek kadar uzun.

Rüya değil.

Dudakları bileğimde, öpücüklere boğuyor. Yatıştırıcı
ve gidebildikleri yere kadar keşfediyorlar. Sadece dantel kolumun saçaklarına kadar. Massimo acele etmiyor.
kumaşı yukarı itmeye çalışıyor. Durgun, şefkatli, beni olduğum gibi kabul ediyor.

Birdenbire dayanamıyorum. Beni öpücüğünden koruyan kumaş.

Her zaman uzun kollu pijamalarla uyurum çünkü bu şekilde daha rahat ediyorum, ama şu anda... şimdi... Ben Geceliğimi çıkarmam gerek. Aramızda hiçbir engel istemiyorum. Dudaklarının yumuşaklığını hissetmek istiyorum. Ağzını açarak öpmesini, yalamasını ve dişlerini kemirmesini. Hepsini hissetmek istiyorum. Her yerde.

"Yırt onu," diye mırıldandım. "Gecelik."

"Angel..."

"Şimdi, Massimo."

Bileğimden başını kaldırıyor ve bakışları benimkilerle çarpışıyor. Dişlerini kolumun manşetine geçiriyor. Tam başını salladığında nefesimi içime çekiyorum ve
Yırtılan dantellerin sesi odada yankılanıyor.

Bir kalp atışı sonra, dudakları tekrar bileğimde, ön kolumun iç kısmı boyunca yukarı doğru kayıyor. Adam kumaşı bölüm bölüm parçalamaya devam ederken sessizliği daha fazla yırtılma dolduruyor. Her yıkıcı yırtığın ardından daha fazla öpücük geliyor,
tembelce yeni ortaya çıkan cildin üzerinde tüyler. O yapmaz Omzuma ulaşana kadar durmuyor. Sonra diğer koluma geçiyor.

Dudaklara bir dokunuş. "Çok yumuşak." Hevesli bir yırtılma. "Çok, çok yumuşak." Bir dil hareketi ve ardından bir öpücük.

Nefesim beni o kadar hızlı terk ediyor ki ciğerlerim yetişmekte zorlanıyor. Başım dönüyor. Kanım oksijen için mi ağlıyor, yoksa bu dudaklarının büyüsünden mi kaynaklanıyor?

Cevabı düşünecek zamanım yok çünkü Massimo boynuma doğru ilerliyor. Geriniyorum,
Ona daha fazla erişim sağlamak, ağzının üzerimdeki rahatlatıcı baskısını daha fazla hissetmek için her şeyi yapıyorum. Ve sonra, köprücük kemiğimi nazikçe ısırdığında yeni bir titreme dalgası beni sarsıyor. Külotum zaten sırılsıklam ama kalçalarımın arasında daha fazla ıslaklığın biriktiğini hissedebiliyorum.

Sonraki sesler geceliğimin tam ortadan yırtılması ve ardından yollarını kesen yüzeyle çarpışan minik düğmelerin çıkardığı ping sesi.
her yöne uçuşuyorlar. İnce ipek, ayaklarının dibine inmek üzere aşağıya doğru sürüklenmeden önce yaralı kanatlar gibi etrafımda çırpınırken serin hava aşırı ısınan tenime çarpıyor.
O saniyede canlanıyorum, sanki sırtımdan büyük bir yük kalkmış gibi bulutlara kadar yükseliyorum.

Özgürüm. Özgür hissediyorum.

Massimo boğuk bir sesle "Mükemmellik," diyor.
Parmakları kollarımda geziniyor. Yavaşça. Kasten.
Omuzlarımın üzerinden geçip göğüslerimin arasındaki vadiye iniyor.
Sonra avuç içleri kalçalarımın üzerinden sırtıma doğru kayıyor.

Hızlı bir hareketle beni göğsüyle aynı hizaya çekiyor ve kolları beni sarıyor. Ayı gibi sarılışıyla beni öyle sıkı tutuyor ki neredeyse nefes alamıyorum. Yüzü
Boynumun kıvrımına gömüldü, içine çekti. Uzun, derin bir koklama.

"Sensiz yaşayamam, Zahara. Sen benim ciğerlerimdeki havasın," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Sana ihtiyacım var."

Kollarımı onun geniş sırtına doladığımda titrerken, sözleri kafamın içinde kristal gibi çınlıyor. Ben
Dudakları tekrar dudaklarımı bulduğunda başım dönüyor.
Damgalama. Sahiplenmek. Vermek.

Başımı eğiyorum, böylece ağzım kulağının hemen yanında oluyor. "Benimle seviş," diye mırıldanıyorum.

Massimo itip beni popomun altından yakaladığında masanın ayakları yere sürtünüyor. Bizi döndürerek beni odanın diğer ucuna taşıyor. Ayak bileklerimi arkasından kilitliyorum ve
O benim merhametimdeyken dudaklarını ısırıyorum, yürürken taş gibi sert aletinin amımı okşadığını hissediyorum. Yatağa tırmandığında yaylar gıcırdıyor, bir yandan da beni göğsüne sıkıca bastırıyor.

"Nazik olacağım," diye fısıldıyor beni yatağa yatırıp parmaklarını külotumun kemerine geçirirken.
Yavaşça bacaklarımdan aşağı çekiyor. "Söz veriyorum."

Dipsiz bir uçurum kadar karanlık gözleri, dirseğine dayanarak üzerime eğilirken benimkilerden hiç ayrılmıyor. Diğer eli tekrar amıma doğru kayıyor, parmakları yaptığı o kötü şeyleri. Okşama. Çimdikleme. Sonra yatıştırma.

Sonunda sikinin ucunu giriş yerimde hissettiğimde, onu içime alma ihtiyacından yarı yarıya kurtuldum. Bunu çok uzun zamandır bekliyordum. Onu istiyorum. Her şeyi istiyorum. Şimdi istiyorum!
Ama yine hareketsiz kaldı ve gözleri benimkinde bir şey arıyor.

"Massimo?"

"Prezervatifim yok."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum." "Lütfen, Massimo, acele et."

Ama yapmıyor. Dikkatlice, her seferinde bir santim kadar içime itiyor.

İlk seferimde acı çekmeyi beklemem gerektiğini biliyorum ama ne kadar acıyacağı stresi radarımda bile değil. Odaklanabildiğim tek şey, onunla tek vücut olmak için duyduğum çılgınca dürtü. Tek bir varlık. Tek bir ruh. Cinsel ve beyinsel. Vücudum uğulduyor, his üstüne his beni eziyor, sağduyuya yer bırakmıyor.

"Daha fazla," diye nefes alıyorum.

"Hayır."

"Evet! Lütfen!" Başının arkasındaki saçları tutmaya çalışıyorum ama çok kısa olan tüyler parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Lanet olsun!

"Sakin ol meleğim. Ben çok büyüğüm ve seni incitmek istemiyorum." Kalçalarımı kaldırıyorum, daha fazla içine girmesi için zorluyorum. "Siktir, Zahara."

Göğsümün derinliklerinden bir inilti patlıyor. Kısmen acıdan, ama çoğunlukla sadece sevinçten. Vücudum onu kabul ederken kendimi çok dolu hissediyorum. Kalp atışlarım aşırı hızlanıyor, o kadar hızlı atıyor ki kalbimin patlaması gerçek bir tehlike olabilir. Saf neşe. Coşku. Kendimden geçme. Katıksız mutluluk içimde kabarıyor.

Massimo neredeyse duyulmayacak şekilde mırıldanıyor, kendini tutmaya çalışırken küfrediyor. Ve sonunda başarısız olur. Hava yakalıyor
Ciğerlerime kadar içime gömülürken.

"Bebeğim?" Massimo hışırdıyor, sesi çakıllı ve gergin çıkıyor. Sol elini başımızın üstündeki başlığa dayarken diğer eliyle yüzümü kavrıyor.

Nefeslerimiz karışıyor. Hızlı ve sığ. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. Göğsü benimkiyle paralel bir rezonans içinde yükselip alçalıyor. Sonunda bir araya gelmiş iki mükemmel yarım gibiyiz.

"Böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim," diye soluklanıyorum.

Başparmağı çenemin yan tarafını okşuyor. "Sanki birmişiz gibi mi?"

"Evet."

Sert dudakları dudaklarıma çarpıyor ve beni bir kez daha sahipleniyor. Kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline dolayarak onu kendime çekiyorum. Onu asla bırakmayacağım. Asla. Massimo Spada bana ait. Başka kimseye değil. La Famiglia'ya değil. Bu dünyanın geri kalanına değil. Sadece bana ait. Kalbimin atmasının tek sebebi o. Hep onun kalbiydi, hep öyle kalacak.

Ağzı beni tüm gücüyle yutarken, kalçaları yavaşça hareket etmeye başlıyor. Ölçülü vuruşlarla içime doğru itiyor ve her kayış ona dair farkındalığımı artırıyor.
O her yerde -içimde ve dışımda- ona bir şekilde bağlı olmayan hiçbir parçam yok. Aleti,
Sıcaklığımın derinliklerine gömülüyordu. Vücudu en rahatlatıcı battaniye gibi üzerime örtülmüştü. Ve duyguları içime doğru akıyordu. Doğrudan kalbime. Bu yeni hissin tadını çıkarıyorum

Ona tamamen sahip olmanın mutluluğunu yaşıyorum. Bu adam, parlak zekası, kusurlu kişiliği ve yok edilemez ruhuyla... o benim. İlk defa, tamamen benim. Ve her zerrem bunu hissediyor.

Dudaklarımı koluna, orada dövmesi olan ejderhanın gözünün hemen üzerine bastırıyorum, sonra derisine başka bir yaratığın işlendiği köprücük kemiğine geçiyorum. Sırada çenesi var.
Avuçlarım sırtından aşağıya doğru kayarken - hayran olmayı sevdiğim geniş, güçlü sırtı - tekrar kollarına sürüklenmeden önce onu öpücüklere boğuyorum, sonra hafifçe ısırıyorum. Her santimi... Her santimine dokunup öpmek istiyorum.

Massimo'm.

Massimo hızını artırıp her seferinde daha derine dalarken üst kollarının gergin kasları kavrayışımın altında esniyor.
itici güç. Durmak bilmeyen darbeleri beni sınıra yaklaştırıyor. Daha yakın... bir şeye. Adını koyabileceğimden ya da tam olarak ne olduğundan bile emin değilim. Yine de ilkel bir şey. Ve destansı.
Ve bunun beni sonsuza dek değiştireceğini şimdiden biliyorum.

Yükselen bir gelgitin tepesinde gittikçe daha yükseğe savrulurken, iç duvarlarım onun sikinin etrafında spazm geçirmeye başlıyor. Garip bir şaşkınlık ve mutlak bir mutlulukla inliyorum.

"İşte bu, meleğim. Tanrım, çok güzelsin," diye homurdanıyor ve bana çarpıyor. "Benim için gel, Zahara."

Sanki onun emriyle dudaklarımdan hafif bir çığlık kaçıyor ve hemen ardından paramparça oluyorum. Artık fiziksel bir bedenim yokmuş gibi, anlaşılmaz hisler ve uyuşmuş uzuvlar karmaşasından başka bir şey değilim. Tek yapabildiğim Massimo'ya can havliyle tutunuyorum, o içeri girip çıkmaya devam ederken, titreme merkezimi sarsıyor.

Tatlı öpücükler. Omzuma. Köprücük kemiğime. Dişlerinin çenemdeki sıyrıkları. Ona verdiğim öpücükleri taklit ediyor.

"Seni seviyorum, Zahara." Kelimeler dudaklarıma fısıldadı.

Gözlerim çırpınarak açılıyor ve onunkilerle buluşuyor. O kara gözbebeklerinden yansıyan sıcaklık bana erimiş çikolatayı hatırlatıyor. Daha önce hiç kimseye bana baktığı gibi baktığını görmemiştim. Her zaman bana baktığı gibi. Sadece bana.

İç çekiyorum. Ve gülümsüyorum. "Ben de seni seviyorum, Massimo."

Kendini üzerimde tutuyor, tamamen hareketsiz, siki hala titreyen amımın derinliklerine gömülü. Vücudundaki her bir kas o kadar sert ki sanki taştan yapılmış gibi. Yine de soğuk değil. Hayır, vücudundan gelen sıcaklık beni başka hiçbir şeyin ısıtmadığı kadar ısıtıyor. Boğazından derin bir gümbürtü çıktığında onun için için yanan bakışlarının odağı olmanın keyfini çıkarıyorum.

"Kafesimin hapishane duvarları olduğunu sanıyordum, Zahara. Ama duvarların ötesine geçmek prangalarımı kırmadı.
beni hapsetti," diyor dişlerini sıkarak. Sesi gergin, çiğ bir tınıya sahip. "Sen, sen benim kurtuluşumsun. Ve bu, bu sonunda beni özgür kıldı."

Alnını benimkine yaklaştıran Massimo sert hamlelerine devam ediyor ve beni nefes nefese bırakıyor.
tekrar omurga. Çok geçmeden, bir orgazm daha içimden geçerek tüm dünyamı ekseninden kaydırıyor. Aynı anda Massimo'nun her yeri kasılıyor ve hayvani bir kükreme odada yankılanıyor. Sikinin seğirdiğini ve sıcak döllerinin içimde patladığını hissediyorum. Kıçını tutarak onu kendime doğru çekiyorum, böylece terli tenini ve kalbini hissedebiliyorum. benimkinin yanında gürlüyor. Ve vücudu kollarımda titrerken, gözleri benden hiç ayrılmıyor.

Bölüm 19

Pencereden süzülen sabah güneşi tenimi okşuyor, ışınları doğrudan Massimo'nun parmağını köprücük kemiğimin kabarık çıkıntısı boyunca takip ettiği göğsüme düşüyor. Başını eğip boğazımın küçük kıvrımını öpmeden hemen önce dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Kirli sakalından gıdıklanarak kıvranıyorum ve kıkırdıyorum.

Hızla geri çekilir. "Özür dilerim. Tıraş olacağım."

"Yapma. Seni böyle seviyorum. Sağlam. Biraz vahşi görünüyorsun." Elimi uzatıp parmak eklemlerimi çenesinde gezdiriyorum. "Bu artık kahvaltıda omlet yemek zorunda olmadığım anlamına mı geliyor?"

"Neden bu anlama gelsin ki?"

"Peppe bana senin nasıl bir insan olduğunu anlatmış olabilir.
şeyleri rasyonalize etmek." Gözlerim onunkileri buluyor ve yemek boruma kurşun bir top gibi yerleşmiş gibi görünen sinirlerimi yutuyorum. "Üzerime gelmek için aptalca sebepler ve bahaneler uydurmana gerek yok, özellikle de asılsız bir paranoya yüzünden."

"Asılsız değil meleğim. Ne kadar çok düşünürsem
Olan biten her şey, bana karşı yirmi yıldır süren bir komplo olduğuna daha çok ikna olmamı sağlıyor. Bu komplonun Aile'nin içinden biri tarafından hazırlandığına eminim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Pekala, bir bakalım..." Komodinden bir avuç düğme aşırarak bana doğru uzandı. Ben uyurken onları almış ve orada bırakmış olmalı. "Hepsi
Yargıç Collins'in verdiği ağır cezayla başladı."

Düğmelerden biri çıplak göbeğime yerleştirildi. "İtiraf anlaşmasını kabul ettikten sonra avukatımın ve savcının ortak tavsiyesine karşı çıktı. Peppe o piçin yerini bulmayı başardı, bu yüzden bugün onu ziyaret edeceğim." Bir düğme daha sağ kalça kemiğimin hemen üzerinde kendine yer buluyor. "Sonra, Leone var. Nuncio'nun vurulmasının arkasında o olmasına rağmen, içimde daha fazlası olduğuna dair bir his var."

"Bunun seninle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?

Ama nasıl?" "Bunu hala çözebilmiş değilim. Ancak, ben

geldikten hemen sonra
Nuncio'nun cenazesinden döndüğümde, bahçede beni öldürmeye çalışan iki orospu çocuğu vardı. İkisi de birkaç gün içinde öldü, onları işe alan yeni gardiyanla birlikte.
bana saldırmaları için gerekli koşulları hazırladı. Salvo'ya gardiyanın geçmişini araştırmasını ve iş transfer emrinin izini sürmesini söyledim ama bir şey bulamadı." Massimo parmağını yukarı doğru sürükleyerek
Göğüslerimin arasındaki vadiye hafif ve saygılı bir dokunuş yaptı. "Bu saldırının zamanlaması ve ortaya çıkan sonuç son derece şüpheli."

"Bir tür belge izi olmalı. İş kayıtları. Finansal işlemler."

"Hiçbir şey yok." Eğilip sol meme ucumu dişlerinin arasına alıyor ve bir sonraki düğmeyi yanına yerleştirmeden önce hafifçe emiyor. "Nera'ya yönelik suikast girişimlerini de göz ardı edemem. İki tane. Buna inanmıyorum.
Armando ikisinden de tek başına sorumluydu. İçimden bir ses onun sadece bir kurban olduğunu söylüyor. Ve Nera'dan kurtulmanın
onunla doğrudan bir ilgisi yoktu. Bana karşı başka bir darbe oldu." Dördüncü düğme diğer göğsümün üzerine geldi. "Tıpkı alışveriş merkezinin otoparkında bize ateş eden eski mahkûm gibi."

Çıplak bedenime serpiştirilmiş minik inci tokalara bakıyorum. Sağ göğsümün ucuna yakın olan, soluk tenimin büyük bir parçasının hemen kenarında duruyor. En çok utandığım bölgedir. Her zaman buna inanmışımdır.

göğüslerimi garip gösteriyor. Seksi değil. Ama Massimo o küreye son derece aç bir bakışla bakarken bu kanaati bir kenara bırakmak kolay.

"Tesadüf mü?" Ben soruyorum.

"Tüm bunların tesadüf olması için çok fazla kasıt var. Birileri Don'un başına geçmemi engellemek için büyük çaba sarf ediyor." Başı göğsümü yalamak için bir kez daha aşağı eğildi. Sıcak dili düğmenin etrafında dolaşıyor. Bir kez. İki kez. Sonra Massimo ağzını köprücük kemiğime götürüyor. En sevdiği yer, oraya ne kadar sık döndüğüne bağlı. "Görünüşe göre Aile'deki tek kuklacı ben değilim. Bu oyunda başka biri daha var. Ve yıllardır ipleri elinde tutuyor. İçeriden."

Elimi kafasının arkasındaki kirli sakalın üzerinde gezdiriyorum.
Dikenli teller avucumu gıdıklıyor ve buna bayılıyorum. "Sen Yirmi yıldan bahsediyoruz, Massimo. Kim bu kadar zaman ve emek harcayabilir ki?"

"Çok akıllı, uzun vadeli oynamayı göze alabilecek biri. Çok sabırlı biri." Benim
Köprücük kemiğimi son bir kez yaladıktan sonra eğiliyor ve son düğmeleri göğüslerimin arasına yerleştiriyor.

Çıplak bedenim bir satranç tahtasına mı dönüştü?

"Tüm bunların arkasında güce duyulan açlıktan daha fazlası olduğunu düşünmeden edemiyorum. Kişisel hissettiriyor" diye ekliyor.

"Ama neden?"

Kaşlarında bir çatık oluşuyor ve daralan bakışları üzerimde geziniyor. "Hiçbir fikrim yok. Kabul edelim, ben
tam olarak sevimli bir adam. Kaptanların her biri benim aradan çıkarılmamdan faydalanabilir. Doğru destekle, herhangi biri Don'un pozisyonunu talep edebilir.
Bununla birlikte, bu puştların hiçbirinin
Bu kadar uzun süre devam etme cesareti. Ve geçen haftaya kadar hiçbiri bunca zamandır Aile'nin başında benim olduğumu bilmiyordu."

"Salvo yaptı."

Gözlerini kaldırıp benimkileri buldu. "Ah, keşke o kadar şanslı olabilsem. Bu bana o pisliği boğmak için bir bahane verirdi ve bunu zerre kadar pişmanlık duymadan yapardım. O orospu çocuğunun seni kendine almaya cüret ettiğine inanamıyorum. Başka biri olsaydı, çoktan ölmüş ve bir çukurda çürüyor olurdu. Yine de o olamaz. Salvo başından beri bana yardım ediyordu. Ve unutma ki ben hapse girdiğimde o da benim yaşımdaydı."

"O zaman kim?"

"Bazı nedenlerden dolayı, aklım sürekli
Adriano. Bunu başaracak parası ve bağlantıları var. Yıllar içinde birkaç kez kaptanlık teklif edilmiş ama hep reddetmiş. Belki de stratejisi budur. Ya hep daha yüksek bir koltuğu hedeflediyse? birlikte?"

"Adriano karıncayı bile incitmez. O bir iş adamı, katil değil."

Massimo belimden tutup bizi yuvarlarken minik düğmeler etrafa saçılıyor, böylece ben onun üstüne çıkıyorum.

"Onun hakkında bu kadar olumlu konuşmamalısın meleğim. Adriano'ya ihtiyacım var, bu yüzden sen ondan hoşlandığın için onu öldürmek zorunda kalmamayı tercih ederim."

Homurdanıyorum ve çenemi göğsüne indiriyorum. "Adriano'ya neden bu kadar takıntılı olduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

"Çünkü hakkında iyi konuştuğunu duyduğum tek erkek o."

Kapının çalması beni bu bombaya cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı.

"Bayan Zahara," diye cıvıldıyor Iris diğer taraftan. "Sizi uyandırdığım için çok üzgünüm. İç mimar burada ve Banyolar için örnek fayanslar ve Bay Spada'yı hiçbir yerde bulamıyorum."

Tam Massimo'nun burada olduğunu söyleyecektim ki parmağını dudaklarıma bastırıp başını sallıyor.

"Neden?" Bir kaşımı kaldırarak

fısıldıyorum. "Hayır."

İçimi çektim. "On beş dakika içinde aşağıda olacağım, Iris."

Geri çekilirken attığı adımları duyunca bakışlarımı Massimo'ya dikiyorum. "Bunu konuştuğumuzu ve durumumuz hakkında bir sonuca vardığımızı sanıyordum."

"Yapmadık." Avuçlarıyla yüzümü kavrıyor. "İnsanların içinde elini tutup sana bağırma şansı için adam öldürürdüm. Dışarıdaki her puşta benim olduğunu söyle, Zahara. Ama yapamayız."

"Neden olmasın? Mesele hâlâ Aile'nin benim hakkımda ne düşüneceği mi? Çünkü eğer öyleyse, emin olun onların ne düşündüğü umurumda bile değil."

"Bunu şimdi söylüyorsun. Ama güven bana meleğim,
aslında
Bununla yüzleşmek... Gittiğiniz her yerde sizi kınadıklarını hissettiğinizde, parmaklarını size doğrulttuklarını ve arkanızdan konuştuklarını gördüğünüzde..." Hoş olmayan bir zihinsel imgeyi uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "Ben olsam
Elbette buna cüret eden herkesin boğazını keserim, ancak bu onların kötü sözlerinin neden olabileceği acıyı silmez. I Melek yüzünüzde bir an için bile olsa stres ve üzüntü görme fikrinden nefret ediyorum, özellikle de-" Birden sessizleşti.

"Eğer ne?"

"Birileri ölmemi istiyor, Zahara. Şimdiye kadar başarısız oldular ama bu bir dahaki sefere başaramayacakları anlamına gelmiyor. Benim yüzümden mahvolmana izin vermeyeceğim. bu tehdidi ortadan kaldırmak. O kendini beğenmiş piçler daha vücudum soğumadan seni çiğneyip tükürürlerdi."

"Sana hiçbir şey olmayacak, beni duyuyor musun?" Havlıyorum. "Ve bebek bakıcılığına ihtiyacım yok, Massimo. Başa çıkabilirim.

kendim."

"Ama sana bebek yapmak istiyorum. Anlamıyor musun? Seni mutlu ve yüksüz istiyorum. Ama her şeyden önce, güvende olmana ihtiyacım var. Salvo haklı olabilir, seni bana yakın tutarak.
seni de hedef göstermiş olabilir." Gözlerini sıkıca kapatıyor ve başını tekrar sallıyor. "Bu düşünce
sana bir şey olursa..." "Hiçbir şey

olmayacak-"

"Seni asla bilinçli olarak tehlikeye atmayacağım. Seni yanımda istiyorum. Her zaman. Sadece, bunu benden isteme, çünkü yapmayacağım. Başka bir yolu yok."

Yutkunuyorum. Bir yolu var. Kaçabiliriz. Burayı terk edin ve kimsenin bizi bulamayacağı başka bir ülkeye gidin. Eğer Bunu başarabilecek biri varsa, o da odur. Gerçi son yirmi yılda uğruna çalıştığı her şeyi terk etmesi gerekecek. Ondan bunu asla istemezdim. Ve kalbimde, ben
Yine de yapmayacağından korkuyorum. Benim için değil. Böyle bir şeyi düşündüğüm için bile muhtemelen aptalım.

"Gidip hazırlanmalıyım. İç mimar aşağıda bekliyor." Massimo'nun üzerinden inip banyoya doğru yöneldim.

Gömme dolabın önünden geçerken aynalı kapılardaki yansımamı yakalıyorum. Karmakarışık saç tellerinin örttüğü göğüslerim ve omuzlarımdan birkaç parça dışında tüm vücudum sergileniyor. Oda sabah ışığıyla yıkanıyor ve her iz göz kamaştırıcı bir şekilde görünür hale geliyor. Örtünmek için üzerime bir çarşaf örtmek aklımın ucundan bile geçmedi.

"Kendini mi beğeniyorsun meleğim?" Massimo sırıtarak arkamda duruyor ve kollarını belime doluyor.

Başımı eğip gözlerimin etrafındaki açık tenli bölgelere odaklanıyorum, sonra bakışlarımı aşağıya kaydırıyorum. Göğsümdeki daha büyük soluk bölgelere. Sonra, küçükken çok hızlı büyüyen göğüslerimden kaynaklanan birkaç belirgin çatlak izine.

On yedi. Kabul gören güzellik standartlarına uymayacak kadar geniş olan kalçalarımdaki birkaç kişiye.

Bakışlarım yavaşça yüzüme dönüyor, bu kez gözlerime odaklanıyorum. Burnuma. Dudaklarıma. Kız kardeşim bana hep güzel olduğumu söylerdi ama ben ona hiç inanmadım. Kusurlarımın ötesini göremedim çünkü içten içe olduğum kişiyi sevmiyordum. Ürkek. Korkak. Kendini savunmak yerine yüzleşmekten kaçınan biri.

Ben artık o kişi değilim.

Aynada Massimo'nun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözleri arsız bir arzuyla yanıyor. Sırtıma bastıran sert aletine bakılırsa, gördüklerinden hoşlanıyor. Ve şaşırtıcı bir şekilde, hayatımda ilk kez ben de hoşlanıyorum.

"Sanırım öyleyim,"

diyorum. "Güzel."

Sol avucu yavaşça karnımda geziniyor. Olmasını istediğim kadar düz değil ama yumuşak kıvrımlarımın altındaki kasları sıkma dürtüsü gerçekleşmiyor.

Massimo'nun eli göğsümü sıkarak yukarıya doğru kayıyor. Kabarıklığın üzerinde duran saç tutamlarımı arkama doğru kaydırmadan önce hafifçe. Mürekkepli parmaklar göğsümden ve boynumdan yukarı kayarak yüzüme yerleşiyor ve çenemi kavrıyor.

"Sana baktığımda ne gördüğümü bilmek ister misin?" Kelimeler kulağımın hemen yanında fısıldadı. "Sana her baktığımda mı?"

"Evet," diye itiraf ediyorum.

Dudakları alnımı sıyırıyor. Gözümün üstündeki geniş soluk deri parçasının tam üzerinden. Her zaman hor gördüğüm nokta.

"Sen mükemmelsin. Eşsiz. Kusursuzsun. İçte ve dışta." Göbeğimin etrafındaki tutuşunu bırakarak sağ elinin aşağı inmesine izin veriyor. "Güzelliğine her gün hayran olabilirim ve bir ömür boyu bu yeterli olmaz." Parmağını kıvrımlarımda gezdirerek beni nefessiz bırakıyor. "Sana söyleyebilirim

ama sakıncası yoksa hayranlığımı dilimle ifade etmeyi tercih ederim."

Dudağımı ısırdım. "Hiç umurumda değil."

Gün ortası esintisi ağaçların arasından esiyor, yaprakları hışırdatıyor. O kadar hafif ki gerçek bir ses yok ama yine de duyabiliyorum. Yaklaşık yirmi yıl boyunca hapishane avlusunda çiğnenmiş çimenlerden başka doğaya yakın bir şey görmedikten sonra, bu orman melodileri hoş bir sürpriz oldu. Durup bir nefes alıyorum.
Küçük bir göletin kenarındaki cılız iskeleye doğru yürümeye devam etmeden önce temiz Vermont havasını derin derin içime çektim.

Mavi kareli gömlek ve yeşil kamuflaj pantolon giyen beyaz saçlı, iri yapılı bir adam Adirondack sandalyesinde uzanmış, suya ekmek kırıntıları atıyor. Tamamen rahatlamış. Etrafındaki huzurun tadını çıkarıyor ve ben iskeleye adım attığımda tahta kalasların gıcırtısını bile fark etmiyor.

"Bulunması zor bir adamsınız, Sayın Yargıç."

Yargıç Collins koltuğunda irkilir, sonra da koltuğunun altından kalkmak için çabalar. Ekmek kırıntıları torbası elinden düşerek suya iner. Hemen yakındaki kaz sürüsünden bir gürültü kopar. Kuşlar kanatlarını çırpıyor ve yemeklerinden arta kalanlara saldırırken iğrenç bir şekilde korna çalıyorlar. Önceden sakin olan sahne vahşi doğada bir tımarhaneye dönüşür. Yargıcın taşlaşmış duruşu için oldukça uygun bir zemin. Hâlâ benimle yüzleşecek cesareti bulamadı.

"Birbirimizi son gördüğümüzden bu yana uzun zaman geçti," diye ekliyorum rıhtımın sonuna doğru yürüyüp hemen arkasında dururken.

"Tam olarak on yedi buçuk yıl."

Kül rengi yüzlü Collins yavaşça arkasını döner. Gün aşırı sıcak olmamasına rağmen, bir ter çizgisi var
saç çizgisine yapışmış. Piç kurusu yaşlanmış. Ve iyi bir şekilde değil. Ya da belki de korkudan ödü bokuna karıştığı için bir ayağı çoktan çukurdaymış gibi görünüyor.

"Ben... Ben... O değildi..." diye kekeliyor, gözleri düğmeleri açık takım elbise ceketimin içinden çıkan kılıfa kilitlenmiş. "Ben başka seçeneğim

yoktu. Özür

dilerim." "Mm-

hmm."

Sandalyeyi kendime doğru çekip yan çevirerek etrafından dolanıyorum ve kıçımı geniş kolçağın üzerine oturtuyorum. Collins
geniş, çılgın gözlerle hareketlerimi takip ediyor. Kılını bile kıpırdatmıyor, sadece rıhtımın kenarında duruyor, taşralı kıyafeti içinde oldukça komik görünüyor.

"Başka seçeneğim yok." Bileklerimi çaprazlayarak sert kenara yaslanıyorum. "Peki, sahip olduğun neydi?"

Yutkunuyor. Yüksek sesle. Gözleri tekrar silahıma kaydı. "Senin için azami ceza yoksa mafyayla olan bağlarım ortaya çıkar."

"Anlıyorum. Teklifi kim yaptı?"

"Bilmiyorum. Yemin ederim. Orada... Ben... Bir not aldım. İmzalı değildi ve kimin gönderdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Talimatlar, şartlı tahliye ihtimali olmaksızın tam süreli hapis cezası talep ediyordu. Ellerinde Cosa Nostra adına yaptığım her şeyin bir listesi vardı."

Gülümsüyorum. "Oldukça kabarık bir liste olmalı."

"Lütfen. Benim hatam değildi. Ben... Ben senin için elimden geleni yaptım.
Sizi en fazla yirmi yıl yerine sadece on sekiz yıla mahkum ederek risk aldım."

Ter lekeleri koltuk altlarına yayılmış. Çok yaşlı ve zavallı görünüyor, benim pahasına kendi kıçını nasıl kurtardığını haklı çıkarmaya çalışıyor. Siktiğimin korkağı. Nerede kaldı o

Onur mu? Kendi eylemlerinizin sorumluluğunu kabul etmekten? Eğer aptalca şeyler yapıyorsan, en azından kararlarının arkasında duracak cesaretin olsun. Bu ibne değil.

Eğer bana cezayı hak ettiğimi söyleseydi, gitmesine izin verirdim. Ama bu mu?

Bu salak benden merhamet görmeyecek.

"Kim olduğunu tahmin edebilir misin? Sana o notu kim göndermiş olabilir?"

"Hayır. Hiçbir fikrim yok."

Doğruyu söylüyor.

Biliyorum. Değersiz kıçını kurtarmak için beni görür görmez ismini söyleyecekti.

Başka bir çıkmaz sokak daha.

Hadi canım.

"Pekala, bana söyleyebileceğin başka bir şey olmadığına göre, sanırım ben gidiyorum." Doğruldum ve ceketimin düğmelerini ilikledim.
Collins yüz hatlarında şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir ifadeyle beni izliyor.

"Ben... Bunu iyi atlatmış olmanıza sevindim. Ve iyi durumda görünüyorsun. İyi görünüyorsun. Ben... Yeni saç stilini beğendim." Sakallı yüzünde gergin bir sırıtma beliriyor. "Sizin için yapabileceğim bir şey olursa... Hâlâ bağlantılarım var ve-"

"Bir şey var."

"Elbette. Neye ihtiyacınız varsa."

Gözlerimi, bir kadınla oynayan
hayatımın mahvolmasında büyük rol oynadı. "Bunu kendin için olması gerekenden daha zor hale getirme."

Bir anlığına, yüzündeki şaşkın ifadenin tadını çıkarmaya izin verdim. Ve sonra, yumruğumu burnuna indirerek piçin geriye doğru uçmasını sağlıyorum.

Batan bir kaya gibi suya çarpıyor ve devasa boyutlarda bir sıçrama yaratıyor. Kazlar havalanıyor, havayı yüksek sesli gıdaklamalardan oluşan bir kakofoni dolduruyor. Onun çırpınışları arasında
ve yerel su kuşlarının topluca gölü terk etmesiyle, bir zamanlar sakin olan gölet çalkantılı ve bulanık bir hal alıyor. İskelenin kenarına çıktım ve Collins'in dizlerinin üzerine çöktüm.
kafası su yüzeyine çıkar. Nefes almaya çalışırken gözleri kocaman ve kıpkırmızı, çılgınca çırpınıyor. Ve tüm bunlar olurken, kendini koruma içgüdüsüyle hareket eden kuşlar gökyüzünde başımızın üzerinde dönüp duruyor.

"Hapishanede öğrendiğim ilk ders neydi biliyor musun?" Gülümsüyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Lanet kafamı tıraş etmek."

Elim dışarı fırlıyor ve ıslak saçlarını tepesinden bir avuç yakalıyor. Yukarıda yankılanan korna sesleri eşliğinde Collins'i puslu suların altına itiyorum. Umutsuzca çırpınıyor.
kaçmaya çalışıyor. Kuşların gürültülü sesleri yargıcın çığlıklarının bana ulaşmasını imkânsız kılıyor ama onun sessiz feryadını kafamın içinde duyuyorum. Bu bana her hücre hapsine atıldığımda attığım sessiz çığlıkları hatırlatıyor. Lanet olası aklımı yavaş yavaş yitirirken, öfke ve dehşet çığlıkları. Ve her şeyi geri alıp alamayacağımı merak ediyordum.

Gevşek parmakları bileğimden kurtulana kadar başını suyun altında tutuyorum. Bıraktığımda vücudu batmaya başlıyor, dehşet içinde donmuş yüzü, karıştırdığı tortuların arasından zorlukla seçilebiliyor. Ve sanki bulanıklığın ötesini görmek için zorlanıyormuş gibi, cam gibi gözlerini gökyüzüne çeviriyor.
Hala daireler çizen kuş sürüsüne doğru, sonsuza dek ulaşılamaz.

Ayağa kalkıp elimdeki suyu silkeliyorum ve rıhtıma geri dönüyorum. Kiralık arabam biraz uzağa, yol kenarındaki çalılıkların arkasına park edilmişti.
Trafikle birlikte eve dönmem yaklaşık dört saatimi alacak. Bu da meleğimden sekiz saatten biraz fazla uzak kalacağım anlamına geliyor. Ve ondan ayrı kalmanın etkilerini şimdiden hissetmeye başladım.

Öfke. Korku. Nefes darlığı.

O gerçekten yaşamaya devam etmek için ihtiyacım olan hava.

Cebime uzanıp telefonumu çıkardım. **Kaldır şunu. Onu bir saat önce aradın.** Ne olmuş yani? İyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Gerçek bir yumuşağa dönüşüyorsun.

Ve baş belası olmaya başladın. Neden siktirip gitmiyorsun?

Nankör piç! Ben olmasaydım, geri dönecek hiçbir şeyin olmayacaktı.

Akıl sağlığım dışında. Şimdi, şu telefon görüşmesini yapabilmem için çeneni kapatır mısın lütfen? Sen pusuda beklerken ve arka planda vıdı vıdı ederken konuşamam.

Hayır, sanırım burada kalacağım. Seni öfkeli görmek her zaman bir zevktir.

Yalancı.

Sen diyorsun!

Bu seni azdırmakla ilgili değil. Onun sesini de duymak istiyorsun.

Psst... Unuttun mu? Her şeyi duyuyorum, gittiğimi sandığında bile.

Burnumun kemiğini sıkıyorum. Bunu elbette biliyordum ama bu gerçeğin hatırlatılmasından hoşlanmıyorum.

Sen bensin. Ben de senim. Ve hiçbir yere gitmiyorum, bunu kabullen artık. Ve kızımızı ara.

Sessiz mi kalacaksın?

Güzel.

Tamamdır. Başımı salladım ve Zahara'nın numarasını tuşladım.

Bölüm 20

"Tiziano için başka konyak yok," diye fısıldıyorum hizmetçiye, yanımdan geçerken yarısı dolu bir tepsi taşıyor.

Kız durur, bakışları bir grup erkeğin üzerinde gezinir salonun ortasındaki masaya oturdu. "Ama az önce bir tane daha istedi. Duble. Harika."

"Biliyorum. Onun yerine düz zencefilli gazoz dolu bir bardak getir. Bu noktada farkı fark edeceğinden bile şüpheliyim. Eğer fark eder ve size sorun çıkarmaya başlarsa, arkanızı dönüp gidin. O noktada onunla ben ilgilenirim."

Kaptanlara yaklaşmadan önce içki arabasına kısa bir dönüş yapan servis elemanının hareketlerini takip ediyorum. Sonra her birinin önüne içkilerini koyuyor ve hemen odadan çıkıyor. "Konyağını" tadarken gözlerim Capo Tiziano'ya odaklanıyor. Bir an mırıldandı,
Muhtemelen yanlış içki verildiği için kafası karışmıştır, ancak konuyu tırmandırmayacak veya çok fazla dikkat çekmeyecek kadar mantıklıdır.

Şarabımdan bir yudum aldıktan sonra omzumu
Kapı pervazına oturup bardağımın kenarından salondaki adamları izliyorum. Konsey üyelerini. Massimo bugün bütün gün bu gayri resmi içki toplantısına ev sahipliği yapmak zorunda kaldığı için homurdandı. Ona birkaç kez kendi sözlerini hatırlatmak zorunda kaldım: Dostlarını yakın tut, ama düşmanlarını daha yakın.

Yargıç Collins'in işe yarar bir bilgi verememesi nedeniyle, Massimo'nun arkasında kimin komplo kurduğunu hala bilmiyoruz.

geri. Yani bu bir gereklilikti. Tüm yüksek rütbeli adamları rahat bir ortamda gözlemlemenin bir yolu, belki de gardları düşmüşken her biri hakkında bir fikir edinmenin. İçlerinden biri hain mi? Ayrıca, bu onların devasa egolarıyla biraz oynamanın bir yoluydu. Capo'lar, Don'un evine davet edilerek kendilerine saygı gösterilmesini severler. Massimo bundan hoşlanmasa da, yine de bu köpek ve midilli gösterisiyle uğraşmak zorunda. Bu iş tanımıyla birlikte geliyor.

Odanın diğer ucunda Primo, Brio ile hararetli bir tartışma içinde görünüyor. İkisinin de yüzündeki ciddi ifadeye bakılırsa, mali konuları tartışıyor olmalılar. Tiziano içkisini unutmuşa benziyor, çünkü köşedeki kitaplığın yanında duran Salvo'yla sohbet ediyor. Bakışlarım müsteşarın üzerinde gezinir gezinmez hemen gözümü kaçırıyorum. Onunla göz göze gelmek isteyeceğim son şey. Geçen saat boyunca Salvo'yu birkaç kez bana bakarken yakaladım, bu da bana korkuttu. Hatta bu gece geldiğinde bana iltifat etti ve bu çok garip hissettirdi.

Tüm Konsey'in bu geceye katılacağını bildiğim için kendime muhafazakâr bir kıyafet seçtim; sade bordo bir pantolon ve yüksek yakalı siyah bir bluz. Bu daha önce giymediğim bir kıyafet değildi ve daha önce Konsey'in içine kolayca karışmamı sağlayan tipik bir kıyafetti.
çeşitli sosyal işlevler sırasında arka planda. Ama bu gece, bana bakan tek kişi Salvo değildi.
Girişin hemen yanında durmak için bir yer seçerek kendimi tutmuş olsam da, herkes odadaki varlığımı fark etmişti. Mantık bana dikkatlerinin sadece burada bulunmamla ilgili meraktan kaynaklandığını ve başka bir şey olmadığını söylüyor, ancak yine de ara sıra ellerimi gizlemek için yakamı ayarlama ve kollarımı aşağı çekme ihtiyacı hissediyorum.
Massimo'nun aksine, La Famiglia'nın önünde hâlâ utangaç hissediyorum ve bunu aşmak zor.

"Collins'e ne olduğunu duydun mu?" Primo soruyor, sesi yüksek ve biraz gergin çıkıyor. "Zavallı piç geçen hafta kendi gölünde boğuldu."

Brio başını sallar. "Ne büyük bir trajedi. Adam zamanında birçok kez yardımsever olduğunu kanıtladı. Onun gibi birini tekrar arka cebimize sokmak kolay olmayacak." Salonun diğer tarafında Adriano ile konuşmakta olan Massimo'ya bakıyor. "'Kumar borçlarının affı' listende herhangi bir yargıç var mı patron?"

"Aslında iki," diye sırıtıyor Massimo, gözleri odanın öbür ucunda benimkilerle buluşuyor.

Bakışlarımız birleştiği anda, vücudumda bir elektrik çarpması oluyor. O adam bana her baktığında bu oluyor. Tepeden tırnağa örtülü olabilirim, ama Massimo'nun gözleri vücudumdaki her parçayı
Üzerimdeki kıyafetler. Onu izlerken, dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyor, sanki şimdiden tadımı alabiliyormuş gibi ve bu enerji akımı doğrudan kalçalarımın tepesine zıplıyor. Bu şeyler
O sapkın dilin neler yapabileceğini... Sadece olasılıkları düşününce bile yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Bu yeni bir şey," diye araya giriyor Brio. "İsimleri

paylaşmak ister misiniz?" "Bir sonraki toplantımız

sırasında." Bardağını masanın üzerine
Massimo odanın diğer ucuna doğru ilerliyor, gözleri hâlâ benimkilere yapışmış.

Bir adım önümde duruyor ve avucunu kapının pervazına, omzumun sadece bir santim üstüne dayıyor. Birbirimize dokunmuyoruz ama vücudunun sıcaklığını sanki kızgın bir fırınmış gibi hissediyorum. Ya da belki de bana bakarken gözlerindeki bakış düpedüz kavurucu olduğu içindir.

"Bu saçmalığa daha ne kadar katlanmam gerekiyor

meleğim?" "En az bir saat daha," diye fısıldıyorum.

"O bir saati nasıl geçirebileceğime dair çok daha iyi fikirlerim var."

"Eminim öyledir." Sağımdaki büfede duran Antep fıstığı kasesine uzanıp bir avuç alıyorum. İhtiyacım var
Ellerimi meşgul edecek bir şey yoksa nerede olduğumuzu unutup Massimo'nun kemer tokasıyla oynayabilirim. "Adriano ile ulaşım konusunu konuştunuz mu?" Konuyu saptırmaya çalışıyorum.

"Hayır."

"Neden?"

"Aklımda... başka şeyler vardı." Kırmaya çalıştığım cevize bakıyor. "Ver şunu bana. Lütfen."

Kaşımı kaldırarak fıstıkları uzattığı elinin üzerine bırakıyorum.

"Sıkıldın mı?"

"Pek sayılmaz." Omuz silkiyorum ve Antep fıstıklarını kabuklarından ayırırken onu izliyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Belli değil mi?"

"Atıştırmalıklarımı çaldığını mı? Herkes izliyor, biliyorsun. Sadece bütün kaseyi al ve Adriano'ya geri dön."

"Mm-hmm... bir saniye içinde. Bana elini ver."

Kabuklu nefisleri avucuma yerleştirirken göğsüm duygularla sıkışıyor. Kafamı kaldırdığımda, yüzünde memnun bir sırıtışla beni izlediğini görüyorum. O değil
Şu anda ne düşündüğünü bilmem için bir şey söylemesine gerek yok. Yıllar önce mektuplarımdan birinde Antep fıstığının en sevdiğim atıştırmalık olduğundan bahsetmiş, onları kabuklarından çıkarmaktan ne kadar nefret ettiğimi ama kabuklu olanları almayı reddettiğimi bir paragraf boyunca anlatmıştım. Bana şöyle yanıt verdi: Hepimiz biraz deliyiz.

"Kızlara söyle, Tiziano'ya bir daha Courvoisier getirmesinler. Hatta onu tüm alkollü içeceklerden uzak tutun. Benim hoşuma gitmeyecek kadar geveze olmaya başladı."

"Bunu zaten yaptım," diye fısıldıyorum.

Massimo'nun sırıtışı genişleyerek tam bir gülümsemeye dönüşüyor. "Tabii ki yaptın."

Sonra arkasını dönüp Adriano'nun diğer yatırımcılar Patricio ve Donatello ile konuştuğu yere gidiyor. O uzaklaşırken, bana dünyayı bariz gölgelerin ötesinde görmeyi öğreten adamla ilgili her bir ayrıntıyı özümsüyorum. Kendinden emin, kararlı adımları. Uzun ve hükmedici duruşu. Ceket giymiyor, bu yüzden gömleğinin gri kumaşının altındaki kaslarının dalgalanmasını görebiliyorum. Her yükselişini ve duruşunu yakından biliyorum.
Çünkü geceler boyunca her santimini öpücüklere boğdum.

Massimo yan masaya bıraktığı içkiye uzandığında, gözlerim güçlü el parmaklarına odaklanıyor
ve mürekkepli kristal bardağı kavrıyor. O sert avucun göğsümden aşağı kayarak tenimi okşamasının ve sonra daha aşağıya, bacaklarımın arasına inmesinin nasıl bir his olduğunu hatırladığımda tüylerim diken diken oluyor. O parmaklarla öyle kötü, öyle kötü şeyler yapabiliyor ki.

Sadece birkaç haftadır birlikte yatıyoruz ama sanki çok daha uzun süredir yatıyormuşuz gibi geliyor. Massimo benim vücudumu tanıyor, tıpkı benim onunkini tanıdığım gibi. Nelerden hoşlandığımı biliyor. Neyi arzuladığımı. Her hassas bölgemi, tenimdeki her noktayı.
Ve ben, ben de onun nasıl dokunulmaktan hoşlandığını biliyorum. Kontrolü istediğinde ve teslim olmaya istekli olduğunda. Benimle birlikte olmadığı sürece bu asla olmaz. Ama onun hakkındaki farkındalığım fiziksel olanın ötesine uzanıyor. Yaklaşık on yıllık bir süre boyunca paylaşılan güven ve sırlardan doğan, içgüdüsel, canlı bir şey. Yapabilirim tepkilerini tahmin edebilir, ruh halini okuyabilir, duygularını hissedebilirim. Adriano ile konuşurkenki rahat duruşunun sadece bir numara olduğunu da bu sayede biliyorum. Herkesin olduğu bir yanılsama
Ben hariç. Massimo'nun hapishanesi
sona erdi ama o hâlâ sürekli tetikte. Eski sürüsüne dönen bir kurt, hak ettiği yere yükseliyor.

liderleri olarak, ama hâlâ düşmanlarla çevriliymiş gibi tetikte kalarak.

Onu izlemeye devam ederken, aniden kollarımı koruyucu bir şekilde ona sarma dürtüsüne kapılıyorum. Hayatındaki herkesin düşman olmadığına dair onu temin etmek için.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, içkisinden gözlerini ayırıp benimkileri buluyor. O karanlık bakışlarda çok fazla vahşet ve kararlılık var. Massimo gibi bir adamın arkasını kollayabileceğimi düşündüğüm için aptal olmalıyım. Onu kendi gücümle koruyabileceğimi. Ben, insanlar tenimin örtülü olmayan tek kısmı olan yüzüme bakmasınlar diye hâlâ kenarda kalmayı tercih eden küçük aptal bir fareyim. Ama burada bir fareler hakkında bir şey... dişleri küçük olabilir, ama keskindirler. Ve adamıma zarar vermeye cüret eden herkese benimkileri batırmakta bir saniye bile tereddüt etmeyeceğim.

"Bayan Zara." Iris yanıma geldi. "Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Tinia banyoda ağlıyor ve dışarı çıkmıyor."

"Ne oldu?"

"Don'un gömleğini ütülüyordu. En sevdiği gömleği. Yarın sabah için lazım olduğunu söylediği gömleği."

Başımı sallayıp salondan çıkıyorum ve personel odasına doğru ilerliyorum.

"Hasar nedir?" Koridoru geçerken sordum. "Tamamen

mahvoldu. Onu sakinleştirmeye çalıştım ve
ama Tinia bağırmayı kesmedi. Sonra gömleği aldı ve kapıyı sıkıştırarak kendini içeri kilitledi. Asla dışarı çıkmayacağını söyledi." Iris omzunun üzerinden bakıyor. "Kahvaltınızı hazırlamasına yardım etmeye çalıştığında onu mutfaktan attığından beri Don Spada'dan hâlâ çok korkuyor," diye fısıldıyor.

İç çekerek personel tuvaletinin kapısına geliyorum ve yavaşça kapıyı çalıyorum. "Tinia? Lütfen dışarı çıkar mısın?"

"Yapamam." Diğer taraftan iniltili bir hıçkırıkla cevap veriyor. "Don şimdi bana daha da kızacak ve hepimiz onun ikinci bir şans vermediğini biliyoruz. Ben burada kalıyorum."

"Sadece aptal bir gömlek." Başımı salladım. "Sadece... ver Lanet şeyi bana ver. Ona bunun benim hatam olduğunu, onu benim yaktığımı söyleyeceğim."

"Size inanmayacak, Bayan. O-" Bir koklama sesi duyuldu ve ardından kapı çatırdayarak açıldı ve Tinia'nın şişmiş, kırmızı yüzü göründü. "Don o gömleği bana kendisi verdi ve ütülenmesi gerektiğini söylerken sesi çok sinirli geliyordu."

"Merak etmeyin. Massimo'yla ben ilgilenirim." Elimi kaldırıyorum. "Gömlek, lütfen."

"Tamam." İsteksizce bir tomar siyah kumaşı bana uzatıyor. Yanmış lifler gibi kokuyor, hafif erimiş plastik alt tonları var.

Yıkık gömleği omzuma atıyorum ve kızın yüzündeki gözyaşlarını silmek için uzanıyorum. "Her şey yoluna girecek, göreceksin. Eşyalarını topla ve hemen eve git. Yarın izinlisin."

Sessiz konuşmalar arasında adımın fısıldandığını duyduğumda koridorun yarısına gelmiştim.

"Eğer Bayan Zara giderse, ben de bu evden giderim. İşin canı cehenneme."

"Bence herkes isterdi," diye ekliyor Iris aynı sessiz tonda. "Bunun asla olmamasını umalım. Ayrılmasından bahsediyorum. Çünkü eminim ki bu katliam akşam haberlerinde en önemli haber olacak, Don çılgına döndükten ve
yerle bir olacak."

"Çılgına dönmeyecek," diye arkamdan fırlatıyorum. "Ve sizi temin ederim ki hiçbir yere gitmiyorum."

Sessizlik.

Eskiden sesinden hem nefret eder hem de can atardım. Bağırışlar, psikotik mırıldanmalar. Gecenin köründe demir parmaklıklara vurulan şeylerin zihni sarsan yankılarıyla yarışan yüksek sesli horlamalar. Bu
Bitmek bilmeyen yaygara beni öyle çıldırtırdı ki, biraz uyuyabilmek için sadece birkaç dakikalık mutlu bir sessizlik için yalvarmaya hazır olurdum. Hücreye atıldığım her seferinde sessiz dualarım gerçekleşiyordu. Hayır.
Çığlıklar. Vurmak yok. Hiçbir şey. Sadece kendi nefeslerimin sesi. Sanki canlı canlı gömülmüş gibiydim. O çukurda sıkışıp kalınca uykuya dalmak daha da zorlaştı.

Denediğin için kazanamazsın. Hayatımın lanet olası hikayesi.

Zorlukla duyulabilen dere sesi karanlık koridorun durgunluğunu bozuyor ve donup kalmama neden oluyor. Amcıklar lanet şeyi yeniden boyamışlar ama menteşeleri yağlamamışlar. Yavaş ve nazik hareketlerle, kapıyı kayabileceğim kadar aralık bırakıyorum.
yatak odasına.

İçeride, Zahara'nın dikiş dikmek için çalışma masası olarak kullandığı eski masanın üzerinde sadece küçük bir okuma lambası yanıyor. Akşamları geç saatlere kadar çalışmaya devam edebilmek için lambayı alt kattaki kütüphaneden kaçırmış. Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Umarım bu hafta bitirmeye çalıştığı gizli blazer düğmeleriyle ilgili sorunu çözmüştür.
Yan tarafa uzanarak termostat kontrollerini ayarlıyorum ve odanın ısısını yükseltiyorum. Meleğimin üşütme riskini göze alamam.

Kapıya yaslanarak onu izliyorum, tıpkı ben gelmeden önce uykuya daldığında yaptığım gibi.

Zahara'm.

Battaniye ayaklarının dibine dolanmış, onu
Ağız sulandıran vücudu tam görünümde, gözlerimin nefis, yumuşak teninin her santiminde özgürce dolaşmasına izin veriyor. Mükemmel ve muhteşem, tıpkı Zahara'nın kendisi gibi. Ona önümüzdeki bin yıl boyunca bakabilirim ama yine de doyamam. O bir hayal - umduğumdan daha fazlası. Hak ettiğimden daha fazlası.
Ama o benim. O... her şeyim.

Geçmişinde, sırf teninin bazı bölgeleri diğerlerinden daha açık renkte olduğu için kendisini bir şekilde kusurlu hissetmesine neden olan aşağılık insanlar olması beni öfkelendiriyor. Birlikte geçirdiğimiz ilk günlerde sürekli kollarını çekiştirdiğini ve saçlarını yüzüne düşecek şekilde ayarladığını hatırlıyorum. O zamanlar onu, özellikle de benden bazı yönlerini saklamaya iten nedeni tam olarak anlayamamıştım. Ne de olsa yıllar boyunca hayatının sayısız detayını benimle paylaşmıştı. Dileklerini. Sırlarını. Ama bunu değil. Mektuplarının hiçbirinde vitiligosundan bahsetmemişti. Ancak onu bencil erkeklerle dolu bir odada gördükten sonra anladım. Kendini gizleme ihtiyacı. Neden görünmez kalmaya çalıştığını. Bana asla açıkça söylemezdi ama
Eminim ki bunun sebebi o şerefsizler ve onlar gibilerdir.

Yine de ne biliyorlar ki, küçük beyinli, cahil aptallar? Zahara mükemmel. Olduğu gibi.

Onu eşsiz kılan görünüşü değil, kalbidir. Onu eşsiz yapan gücü ve nezaketidir.
Büyüleyici ve karşı konulmaz. Ve evet, Zahara'nın güzelliği onu diğerlerinden ayırıyor, beni çağırıyor ama sadece ona ait olduğu için.

Benim aşkım.

İşte Zahara Veronese bu.

Yatağa yaklaşırken pelüş halı adımlarımı boğuyor, bu sırada gömleğimin düğmelerini açıyorum. Pantolonumu çıkarmak biraz çaba gerektiriyor çünkü aletim granit gibi sertleşti - kadınıma tek bir bakıştan sonra bile yaygın bir durum.

Benim. Onun sadece ve sadece bana ait olduğunu bilmek beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tahrik ediyor. Tıpkı şu gerçek gibi
Beni istiyor. Beni kabul ediyor. Beni seviyor.

Kıyafetlerim nihayet çıktığında, onun arkasındaki yatağa tırmanıyorum ve kolumu Zahara'nın ortasına dolayarak onu sıkıca göğsüme çekiyor ve burnumu saçlarına gömüyorum. Jasmine. Özgürlük. Barış.

Zahara.

Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekiyorum.
devam etmem için ihtiyacım olan şey. Hayatta tutmak için. Dinlenmeme izin vermek için.

Gerçekten mi? Sinirli ses kafamın içinde bağırıyor. **Aletin patlamak üzere ve sen sadece**
görmezden gelip biraz zees yakalamak?

Evet. Git başımdan.

Neden?

Çünkü mutluluğu yaşamanın birden fazla yolu vardır, göt herif.

Bölüm 21

"Bayan Veronese," diye sesleniyor Iris kütüphane eşiğinden. "Bay Veronese.
Canali burada."

Elbisenin eteklerine yapay elmas dikmeye ara veriyorum ve içten içe inliyorum. Massimo "Camorra meselesi" ile ilgilenirken uğramak zorunda kalmıştı.

"Don Spada altıdan önce dönmeyecek. O zaman uğramasını söyleyin."

"Aslında seni görmeye geldim." Salvo, Iris'in etrafından dolanarak odaya girer.

Harikulade.

"Teşekkür ederim, Iris." Bir elmas taklidi daha alıyorum ve tekrar işime odaklanıyorum. "Senin için ne yapabilirim, Salvo?"

Uzun, yavaş adımlarla çalıştığım eski meşe masaya yaklaşıyor ve omzunu kitaplığa yaslıyor.
Yıllar boyunca, kız kardeşim Cosa Nostra'yı yönetirken, Salvo inanılmaz yardımcı oldu. Ne zaman bir sorun çıksa, Nera ve kapoların arasına girer, onları sakinleştirirdi.
ve gerektiğinde Nera'ya zaman kazandırıyordu. Ayrıca kirli işlerin çoğunu kendi üzerine alarak
Nera'yı mümkün olduğunca kötü şeylerle uğraşmaktan kurtardı. Salvo onu desteklemek için orada olmasaydı bu kadar başarılı olabileceğinden emin değilim.

Yine de, yaptığı onca şeye rağmen, onu hiçbir zaman tam olarak sevemedim. Beni yemeğe çıkarmak için sürekli ve ısrarlı girişimlerine ve Massimo'nun iyiliği için kendimi tehlikeye attığım için beni azarlama fırsatını hiç kaçırmamasına rağmen, o

mükemmel bir beyefendi olarak kaldı. Onun tekliflerini sürekli reddetsem bile. Ama yine de... içimdeki hafif
Onunla bir odada yalnız kaldığımda içimi bir huzursuzluk kaplıyor.

"Kız kardeşin için mi?" diye soruyor, önümdeki kırmızı ipek demetini başıyla işaret ederek.

Böyle düşünmesi anlaşılabilir. Kırmızı Nera'nın en sevdiği renk. Ama tesadüfe bakın ki, benim de. Sadece hiç giymem. "Son dikiş projemi konuşmak için uğradığınızı sanmıyorum."

"Neden olmasın? Seninle konuşmayı seviyorum. Ve eğer izin verirseniz sizinle daha fazla zaman geçirmek isterim."

Tanrım, bir türlü vazgeçmiyor. Şu anda Salvo'ya Massimo'yla birlikte olduğumu söyleyebilseydim, bu saçmalığa kesin olarak bir son vermiş olurdum. Ama Massimo'ya söz verdim.
ilişki sessiz. Şimdilik.

"Bu tartışmayı birkaç kez yaptık. İyi bir adamsın Salvo, ama seninle çıkmakla ilgilenmiyorum."

"Evet, bundan bahsetmiştin." Kitap rafından uzaklaşıyor.

Salvo ellerini arkasında kavuşturmuş, kütüphanenin içinde adımlıyor, kitap dolu raflara ve duvarlarda asılı yağlı boya tablolara bakıyor. Şömineye ulaştığında durup başını eğerek şöminenin üzerinde asılı duran süslü altın çerçevedeki kış manzarasını inceliyor.

"Bu babama aitti, biliyorsunuz," diyor. "Nesillerdir ailemdeydi, ta ki babam kumar borçlarını kapatmak için diğer pek çok sanat eseriyle birlikte onu da satmak zorunda kalana kadar.
Massimo'nun babası hepsini değerinin üç katına satın aldı. Arkadaşları her geldiğinde bundan bahsetmeyi ihmal etmezdi."

"Babanın burnunu sürtmek mi istedi?"

"Tabii ki hayır." Salvo bana doğru dönüyor, gözleri odanın içinde geziniyor. "Yaşlı Spada her zaman
Aile birbirinin yanında olmalıdır. Özellikle de ihtiyaç duydukları zamanlarda. Söz konusu Aileye katılmadan önce dışarıdan biri olan biri için çok asil bir duruş, sizce de öyle değil mi?"

"Bence bir arkadaşına yardım etmek, bunu yapabilecek imkânlara sahip olmak onun için onur verici bir davranıştı," diyorum. Massimo'nun babası öldü
Ben daha bebekken, ama bugün bile bazı Aile üyeleri arasındaki sohbetlerde onun adı geçiyor. Salvo'nun hiç konuşulmayan babasının aksine. İtalyanların çoğu çok dindardır ve Bay Canali kendini öldürdü. Bunu ölümcül bir günah olarak görüyorlar.

"Öyleydi," diye devam ediyor Salvo. "Aile, Yaşlı Spada'ya ve onun... alışılmadık yöntemlerine vurulmuştu. Kendisine bağlı kalmalarını sağlamak için talihsizliklerini kolayca kullanabilecekken akranlarına yardım ediyordu. Çeşitli üyelere, soylarına bakılmaksızın hiyerarşi içinde önemli pozisyonlar verilmesi. Çok çalıştığı sürece, herhangi bir düşük doğumlu adam
Yaşlı Spada'nın hükümdarlığı sırasında toplumumuzun en üst kademesinde kendine yer edinebildi. Hatta tek oğlunu piyadelerle birlikte koşturması için gönderdi ve sanki kiralık bir kas gücünden farksızmış gibi kollarını ve bacaklarını kırmasına izin verdi."

Gözlerimi ona dikiyorum. Sözleri saygı ve merakla dolup taşıyor gibi görünüyor, ancak içinde ince bir
Ses tonunda başka bir şey var. Neredeyse... kıskançlık gibi.

"Hmm, sanırım bu yaklaşım Massimo için oldukça işe yaradı," diyorum. "Neredeyse yirmi yıldır ortalıkta olmamasına rağmen liderlerine bu kadar sadık kalan adamlar görmemiştim. yıl."

Salvo'nun gözlerinde bir şey parlıyor, hissedemediğim bir duygu.
Özellikle de o anda gözlerini kaçırdığı için hemen tanımlayabiliyor. "Gerçekten de."

"Ee? Bana gerçekten neden burada olduğunu

söyleyecek misin?" "Benimle evlenir misin diye soracaktım."

Neredeyse boğuluyordum. Vay anasını! Massimo, Salvo'nun beni kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken evlenme teklif ettiği haberini uydurmadı.

"Üvey kardeşinle kalma kararını anlayabiliyorum." Salvo odayı geçip yaklaşıyor. "Ne de olsa seni yıllarca manipüle etti, sen daha ergenlik çağındayken bile. Güzel, çekingen bir kızı onun küçük kuklası olursun. Onunla dans etmeye fazlasıyla istekli biri. Ve kız kardeşinizin artık kendi ailesi olduğu için, bu sonuca nasıl vardığınızı anlayabiliyorum - tek dayanağınız olarak Massimo'ya güvenmeniz gerektiğini
kalan sözde aile üyesi. Hatta muhtemelen sizi buna inandırmak için saflığınızı bile kullandı."

Konuşma yetimi kaybetmiş gibiyim, söyledikleri karşısında çok şaşırdım ve tiksindim.

"Onun sözlerine aldanma, Zara. Massimo seni umursamıyor. Kendi sinsi oyunları ve bunların ona verdiği heyecan dışında hiçbir şey umurunda değil. Bu onun suçu değil. O sadece kendinden başka kimseye sevgi duyma yeteneğine sahip değil."

"Ve sen?" Boğazım düğümlendi, tiksindim. "Beni büyük kötü kurdun pençelerinden kurtaran parlak zırhlı şövalyem olur musun?"

"Yapacağım." Masanın diğer tarafında durdu ve yüzümü okşamak için uzandı. "Eğer izin verirsen."

Dokunuşundan uzaklaşarak geri çekildim. "Cesur teklifiniz için teşekkür ederim, ancak saygıyla reddetmek zorundayım."

Salvo'nun ifadesi hiç olmadığı kadar hızlı değişiyor.
daha önce kimsenin tanık olmadığı bir şey. Bir an şefkatli ve anlayışlı bir adam gibi görünürken, bir anda yüzü saf bir öfke maskesine dönüşüyor. Yüzüme doğru giden eli yarı yolda hızla yön değiştiriyor. Bileğimi cezalandırıcı bir şekilde kavrıyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

"Neden?" diye dişlerinin arasından hırlıyor. "Sana her şeyi verebilirim! Saygı. Güvenlik."

"Salvo!" Elimi çekmeye çalışarak haykırıyorum. "Bırak beni."

"Yıllardır sana hayranım, Zara. Benim için mükemmel bir eş olurdun."

"Canımı yakıyorsun, Salvo."

"Böyle bir sadakate ilham verecek ne yaptı, ha? Neden o adamın gitmesine izin vermiyorsun? O senin için bir hiç!"

"Çünkü onu seviyorum!" Bağırıyorum.

Salvo'nun yüzü beyazlaşıyor. Beni aniden bırakıyor ve bir adım geri çekiliyor, yüz hatlarını dehşet ve kuşku kaplıyor. Bu sadece bir saniye sürüyor, çünkü daha önce olduğu gibi tavırları değişiyor. Pişmanlık ve sadece
Ellerini saçlarında gezdirirken utancın yüzünü kapladığını hayal edin.

"Ben... Ben çok üzgünüm, Zara. Hiçbir fikrim yoktu ve duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim. Seni incittim mi?"

"Biraz," diye mırıldanıyorum bileğimin hassas etini

ovuşturarak. "Lütfen beni affedin. Yaptığım şey... ve

söylediğim şey
affedilemez. Beni bilirsin. Genelde böyle değilimdir. Sadece... Seni o kadar uzun zamandır uzaktan seviyordum ki, bir an için aklımı kaybettim. Lütfen bu hiç olmamış gibi davranabilir miyiz?"

Kaşlarım kalkıyor ama sessiz kalıyorum.

"Yemin ederim, sana olan hislerimi bir daha asla dile getirmeyeceğim.
Tüm bunları -benim itirafım da dahil- aramızda tutabilir miyiz? Şu anda Aile için çok hassas bir dönem ve Massimo elbette benim arkadaşım. Tüm hedeflerine ulaşmasında ona yardım etmeye devam etmek istiyorum ama bunu duyarsa bana izin vermez."

Sesi samimi geliyor. Ve gerçekten özür dilemiş görünüyor. Ancak, içimdeki bir şüphe zerresi onun dış görünüşünün

Tövbe, bazı şeffaf olmayan, derinlerde yatan duyguları gizler.

"Peki." Salvo'nun isteğini kabul etmemin tek nedeni, Massimo'nun bunu duyarsa iyi karşılamayacağından emin olmam. Ve alabileceği tüm desteğe ihtiyacı var. Salvo'nunki de dahil. "Ama bana bir daha dokunursan seni en sevdiğim makasımla tanıştırırım. Ne demek istediğimi anladın mı? ne diyorsun?"

Ne demek istediğimi anladığından emin olmak için masadaki makası alıp ucunu bir hançer gibi ona doğrultuyorum.

Salvo gözlerini kırpıştırıyor, gözlerinde şaşkınlık parlıyor. Başını eğiyor ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana bakıyor. "Sende hiç belli etmediğin kadar çok şey var, Zara Veronese."

Ses tonu garip; hayranlık ve hoşnutsuzluğun karışımı sözlerine renk katıyor.

"Bu çoğu insan için geçerli, Salvo."

"Sanırım öyle." Bana saygıyla başını sallayıp kütüphaneden çıkarken, ensemdeki tüm ince tüyleri diken diken eden ince bir önsezi hissiyle baş başa kalıyorum.

Eski, kırık dökük arabaların sıraları arasında ilerlerken pas kokusu burun deliklerimi istila ediyor ve ağzıma doluyor. Lanet olası asit. Hapishanede alıştığım bir koku. Seçme şansım olsaydı, başka bir paslı bok parçasının yanına bile yaklaşmazdım. Şansıma Camorra toplantılarını hurdalıkta yapmayı tercih ediyor. Konumun uzak olması ve kilometreler boyunca etrafta başka hiçbir şeyin olmaması, burayı bir toplantının ters gitmesi durumunda ideal bir nokta haline getiriyor. Ve Camorra'da bu çok sık oluyor.

Bir avuç barbar leş yiyici, hepsi.

Hayvan benzetmesi aslında oldukça uygun. Sadece Camorra için değil, diğer yeraltı örgütleri için de.

Cosa Nostra Aileleri kurt sürüleri gibidir. İyi organize olmuş, katı ve tanımlanmış bir kuralın sadık takipçileri.
Hiyerarşi. Odaklanmış. Bölgesel. Sınırlı bir kaynağı ele geçirme fırsatı olmadıkça diğer sürülere karşı temkinli. İş söz konusu olduğunda, gözümüze kestirdiğimiz avı kovalarken, genellikle sapma olmaksızın önceden belirlenmiş ve güvenilir planlarla hareket ederiz. Ve bir kez kokusunu aldık mı, peşini bırakmayız.

Yapı olarak Bratva bize çok benziyor. Ancak iş anlaşmalarına gelince, ne olacağını asla bilemezsiniz.
O çılgın Ruslar ne halt edecek? Bir gün sizinle oturup içiyor ve kıçlarıyla gülüyor olabilirler, ertesi sabah ise silahlarını kafanızın arkasına dayayabilirler. Tıpkı ruh halleri ve eylemleri genellikle bir önceki gece ne kadar iyi uyuduklarına göre belirlenen ayılar gibi. Bratva'nın dahil olduğu herhangi bir girişimin sonucunu tahmin etmek neredeyse imkansızdır. Dev bir parti de olabilir, tam bir kan banyosu da.

Bir de Camorra var. Sırtlanların uygun bir şekilde adlandırılmış "klanı". Vahşi köpeklere benziyor olabilirler ama aynı türden bile değiller. Cosa Nostra ve Camorra aynı kökleri paylaşıyor olsalar da - her ikisi de İtalya'da ortaya çıkmıştır - örgütler çok farklıdır. Camorra, her türlü avantajı elde etmek için birleşen bir grup farklı çeteden oluşuyor. Birleştikleri sıklıkta, kendi çıkarlarının peşinden gitmek için ayrılırlar ve sonra tekrar birleşirler. Kural yoktur ve
Aralarında kesinlikle disiplin yok. O anda kendilerini harekete geçiren ne varsa ona göre ittifaklar kuruyorlar. Gelişigüzel şanslar yakalarlar ve nadiren önceden plan yaparlar. Ruslarla birlikteyken, en azından aşağıdakiler hakkında temel bir fikriniz olabilir

Camorra ile nerede durduğunuz hakkında en ufak bir fikriniz yok.

Her iki durumda da, hiçbirine sırtını dönmezsin.

Köşeyi dönüyorum, bir otobüs enkazının yanından geçiyorum,

ve ofis binası olarak kullanılan modüler karavana doğru ilerliyorum. Hurdalık alanının ortasındaki küçük bir açıklığa kurulmuş, etrafı ezilmiş ve eskimiş metal yığınlarıyla çevrili.

Yapının girişinden birkaç adım ötede ve gölgesinde, plastik katlanır sandalyelere oturmuş iki adam, çeşitli yiyeceklerle kaplı alüminyum bir masanın başında oturuyor.
dolduruyorlar. Efisio, Camorra Klanı'nın şu anki lideri ve onun yardımcısı, ya da ben öyle sanıyorum. Yakınlarda, her biri yarı otomatik silah taşıyan sekiz silahlı adam ikindi güneşinin sert ışınları altında pusuya yatmış bekliyorlar.

Yanıma sadece Peppe ve üç adam daha aldım, bu da ikiye bir şansımız olduğunu gösteriyor. Fena değil.

"Herkese ne beklemeleri gerektiği konusunda bilgi verdin mi?" Kısık bir sesle soruyorum.

"Evet." Peppe yanımda başını salladı. "Ve bu mekanın girişinde desteğim var."

"Gerekli olacaklarını sanmıyorum." Ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum ve rahat adımlarıma devam ediyorum.

"Bunun gerçekten sen olduğuna inanamıyorum, Spada," diye haykırıyor Efisio bir çatal dolusu makarnanın etrafında. "Daha çocukken babanın askerlerinin sıska kıçını sürüklediğini hatırlıyorum.
onlarla birlikte. Sen değiştin, evlat."

"Bana öyle söylendi."

Boş sandalyelerden birini çekerek Efisio'nun karşısına oturuyorum ve hem ona hem de yardımcısına doğrudan ateş edebildiğimden emin oluyorum.

"Kumarhanelerinizdeki ortak çalışmamızın kesilmesi talihsizlik kısa." Burada hiç yeri yokmuş gibi görünen on beş yıllık bir Sauvignon Blanc şişesine uzanıyor ve bardağını dolduruyor. "Kârı paylaşmayı dört gözle bekliyordum."

"Camorra'nın orijinal yatırımının iki katına yakın bir ödeme yaptık. Özellikle de sürenin uzunluğu göz önüne alındığında, bu girişimden oldukça önemli bir kârla ayrıldığınızı söyleyebilirim."

"Sanırım öyle. Peki, bu ziyareti neye borçluyum, Spada? Başka bir nakit akışına mı ihtiyacınız var? Biz striptiz kulüplerinize yardım eli uzatmaktan mutluluk duyarım."

Efisio'nun adamlarına hızlıca bakıyorum, bazıları Ofis binasının hemen yanındaki eski bir Cadillac'ın kalıntılarına yaslanmışlar. Rahat görünüyorlar ama tüfeklerini hâlâ önlerinde tuttukları gerçeğini gözden kaçırmak mümkün değil. Belime sıkıştırdığım silahıma engelsiz bir şekilde erişebildiğimden emin olmak için ceketimin düğmelerini açıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Boston'daki işlerini bitirip şehirden ayrılmak için bir haftan var, Efisio."

Yaşlı adam kaşlarını kaldırır ve güler. "Şu lanet herife bir bak. Kafan çok karışmış olmalı. hapishanede düşündüğümden daha kötü karıştırılmış."

Çirkin suratına doğru bir kurşun göndermemek için dişlerimi sıkıyorum.

"Bulgarlarla olan tüm ilişkilerinizi de keseceksiniz," diye devam ediyorum. "Kiril ve ben bu konuda zaten konuştuk."

"Evet, hayır, seni pis piç!" Efisio masanın üzerine eğilerek hırlıyor.

Kurulan silah ve tüfeklerin sesi etrafımızda sekiyor ve bir sonraki anda neredeyse bir düzine namlu bize doğru çevriliyor. Efisio'nun adamlarından biri bana nişan alıyor, ama diğerleri nişanlarını adamlarımın üzerine doğrultmuş durumda. Benim

Ancak Peppe de dahil olmak üzere tüm askerler Efisio'yu hedef alıyor. Tıpkı talimat aldıkları gibi.

Çalan bir telefonun tiz sesi tehlikeli sessizliği bozuyor, homurdanmaları ve ağır nefes alış verişleri kesiyor.
şu ana kadarki tek seslerdi. "Bu çağrıya

cevap vermenizi tavsiye ederim,"

diyorum.

Efisio homurdanıyor, sonra ceketinin içine uzanıyor, silahını bir kez bile üzerimden çekmiyor. Ekrana baktığında yüzünün rengi hemen soluyor. Gözleri benimkilere kaydı.

"Mirabella?" diye mırıldanıyor telefonda. "İyi misin?"

Konuşmanın diğer tarafını duymuyorum ama yaşlı adamın yüzünün daha da solduğunu görüyorum.

"Her şey yoluna girecek. Sadece sana söyleneni yap ve iyi olacaksın." Sözünü kesti ve gözlerinde öfke ve dehşet karışımı bir ifadeyle bana baktı. "Seni orospu çocuğu! O sadece bir çocuk."

"Yeğenin yirmi yaşında. Kuzenin Alvino onu kendisiyle evlenmeye zorlamak amacıyla kaçırdığında benim üvey kız kardeşimle aynı yaştaydı. Olayın ardından çıkan kargaşada neredeyse ölüyordu."

"O yıllar önceydi! Ve benim bununla hiçbir ilgim yoktu."

"Zerre kadar umurumda değil Efisio. Camorra benimkine gelmeye cüret etti. Ben de aynısını yaparım, sadece daha kötüsünü. Ancak Boston'dan barışçıl bir şekilde ayrılmayı kabul edersen kızın kılına bile zarar gelmeyecek. Kabul etmezsen, onu öldürürüm. Capisci?"

"Masum bir kıza zarar vermezsin. Alvino bir
ama sen o kadar da ileri gitmedin, Spada."

Dirseklerimi masaya dayıyorum ve öne doğru eğilerek yüzüne bakıyorum. "Bundan emin misin?"

Kocaman gözleri benimkilere dikilmiş, araştırıyordu. Ben de gerçeği görmesine izin verdim.

"Seni hasta herif," diye boğuluyor, dişlerini öyle bir sıkıyor ki çenesi kırılacak gibi oluyor.

Ayağa kalktım ve ceketimi düzelttim. "İyi ki her şeyi çözdüm. Önümüzdeki Perşembe günü öğlene kadar senin ve klanının her üyesinin gitmesini bekliyorum. Söz veriyor musunuz?"

"Evet. Şimdi adamlarını ara ve yeğenimi bırakmalarını söyle."

Telefonumu çıkarıp kısa bir mesaj yazıyorum. Bir dakika sonra bir fotoğraf geliyor - bir kapıdan iki katlı bir eve doğru koşan kızın görüntüsü. Telefonu kaldırıp Efisio'ya ekranı göstermek için çeviriyorum. "İşte oldu. Bitti."

"Umarım cehennemde yanarsın, Spada."

"O yollardan geçtim." Adamlarıma hafifçe başımı salladım ve çıkışa doğru yöneldim. "Günün geri kalanında iyi eğlenceler, Efisio."

Açıklık boyunca ilerlerken ayak tabanlarımızın altında çatırdayan çakıl taşları ve metal parçalarının sesi bizi takip ediyor. Güneş tepede ve etrafımızı saran molozların üzerinde parlayarak kokuyu daha da ağırlaştırıyor. Bundan nefret ediyorum.

Köşeyi dönüp iki sıra arabanın arasındaki uzun bir sokağa girer girmez, en yakın enkazın arkasına geçip silahımı çıkarıyorum. "Unutma, Efisio benim."

"Bir şey deneyeceğinden şüpheliyim," diyor Peppe, adamlarımın geri kalanı yakınlara yayılırken karşımda bir pozisyon alırken. "Söz verdi."

"O yaptı. Ama bu yeğenini serbest bırakmadan önceydi."

"Evet, ama-" Sözünü bitiremiyor çünkü Efisio'nun sekiz adamı da silahlarını kaldırmış bir şekilde ortaya çıkıyor.

Bir sonraki anda silah sesleri patlar.

Camorra'nın adamları belli ki bu kadar çabuk üzerimize gelmeyi beklemiyorlardı, bu yüzden ilk üçü tüfeklerini doğrultmaya fırsat bulamadan öldü. Geri kalanlar dağılıp paslanmış araçların arasında siper alıyor. Bir tanesini vurmayı başardım.

Geçen yüzyıldan kalma hurda bir kamyonun arkasına dalmadan önce arkadan ateş ediyor ama sonra üzerime kurşun yağınca kaçmak zorunda kalıyorum. Siper olarak kullandığım arabanın çamurluğundan bir şarapnel parçası fırlıyor ve yüzüme doğru uçarak yanağımı sıyırıyor.

Telefonum cebimin içinde çalmaya başladı. Zahara'nın özel tonu olarak ayarladığım klasik bir melodinin notaları olmasaydı, silah sesleri arasında bu tiz sesi seçemeyebilirdim. Genelde telefonum sadece titreşimde olur - en azından Nera'nın anlamlı "hoşça kal "ından beri neredeyse havaya uçuyordu. Düzenli zil sesi, Nera'nın "elveda "sının
Her sabah hücre kapıları açılmadan hemen önce duvarlardan yansıyan ses ve o lanet olası çığlığı duymaya dayanamıyordum. Ama Zahara için özel bir zil sesi yükledim ve "sessiz" veya "rahatsız etmeyin" modlarından bağımsız olarak aramalarının her zaman çalmasını sağlayan özelliği etkinleştirdim. Onun aramalarını asla kaçırmak istemiyorum.

"Zahara." Üstümde bir kurşun daha vızıldıyor. Hareket ediyorum
arabanın diğer ucuna geçip kaputun üzerinden baktım. "Her şey yolunda mı?"

"Az önce tasarımcı aradı. Görünüşe göre, geçen hafta seçtiğim karo için stoklar azalmış ve daha fazlasını getirmeleri biraz zaman alacak. Bu yüzden, bu karoları tercih edip etmeyeceğinizi bilmek istiyor.
tüm banyolarda aynı olanlar mı yoksa- Neredesin?"

"Efisio ile görüşmeyi tamamlıyordum." Devrilmiş bir kamyonetin yanına çömelmiş Camorra katiline nişan alarak tetiği çekiyorum. "Aslında, ebeveyn banyosu ve belki de üçüncü katın geri kalanı için beyaz düşünüyordum."

"Massimo? Bu... silah sesi mi?"

"Tabii ki hayır. Ondan bize bakmamız için birkaç yeni seçenek getirmesini isteyebilir misiniz?"

Bir dizi seri atış patlıyor ve solumdaki yan cam patlayarak cam parçalarını her tarafa saçıyor.

"Seni deli!" Zahara telefona bağırıyor. "Sana ateş edilirken telefonda çene çalma!"

"Çoklu görev yeteneğimden şüphe mi ediyorsun? Beni yaraladın, meleğim."

"Tanrım! İşin bitince beni ara!"

Hat kesildi. Bir metreden daha az bir mesafede çömelmiş, silahının şarjörünü değiştiren Peppe'ye bakıyorum.
Kafasını sallıyor.

"Bana kızgın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet." Başını sallıyor. "Biliyor musun, Bayan Veronese'nin daha önce hiç bağırdığını duymamıştım. Yaşadığınız onca şeyden sonra
Seni öldürmenin o kadar kolay olmadığını anlamış olmalı. Ama yine de, şu anda senin hayatın için gerçekten korkuyor olmalı. Evlenecek misin?
onu?"

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

"Bu evet demek. Buna sevindim. İkiniz birlikte çok iyisiniz. Birbirine zıt güçlerin sonunda bir araya gelmesi ve kutuplarının uyum içinde kaynaşması gibi. Tıpkı sirke ve yağın mayonez."

"Az önce gelecekteki evliliğimi lanet olası mayoneze benzetmedin!"

"Yine de evlenme teklif etmek için fazla bekleme. Yoksa başka biri onu kapabilir."

Bir dizi atış siper olarak kullandığım aracın yan tarafına sıçrıyor. Potansiyel nişancılara doğru birkaç cevap mermisi gönderiyorum, sonra şarjörü değiştirmek için geri eğiliyorum.

"Ben... endişeliyim, Peppe. Aslında dehşete düştüm. O çok hassas. Ailenin tepkisiyle nasıl başa çıkacağından emin değilim. Yemin ederim, biri ona yan gözle bile baksa, bir şey söylemezse, o pisliği yok edeceğim. Hatta eğer

Cosa Nostra'nın tamamını katledeceğim anlamına gelir. Sadece onun zarar görmesini istemiyorum, anlıyor musun?"

"Bizi güçlü kılan acıdır, Massimo ve o zaten bunun büyük bir kısmını yaşadı. Ona bir şans ver, eminim seni şaşırtacaktır."

Silahını doğrultur ve parçalanmış arabalar boyunca ilerleyerek Efisio'nun hâlâ ayakta olan son adamına yaklaşır.
Geri kalanlar hurdaların arasına dağılmış, ya ölmüş ya da yaratıcısıyla buluşma yolunda hızla ilerliyor. Ancak Efisio'dan hiçbir yerde iz yok.

Silahımı hazır tutarak, enkazın bana sağladığı siperden çıkıyorum ve düşmüş Camorra askerlerinin yanından geçiyorum. Ofis karavanına giden yolun yarısında Efisio'yu fark ettim.
Yere yığılmış, başı öne eğilmiş, elleriyle göğsündeki açık yaradan akan kanı durdurmaya çalışıyor.

Yaklaştım ve önünde çömeldim. "Bu aptalcaydı." Yaşlı

adam ağzından kan püskürterek gülüyor.
"Ne yazık ki finale tanıklık edemeyeceğim." "Ne

saçmalıyorsun sen?"

Efisio tekrar güler, ama bu sefer öksürük krizine girer ve daha fazla kan tükürür. Kan çenesinden aşağı akıyor. "Yapım aşaması çok uzun sürdü. Neredeyse yirmi yıl. Sanırım seni yalvartacak. Dizlerinin üstünde. Ve ben bunu özleyeceğim. Pissah, değil mi?"

Ne oluyor lan?!

Kana bulanmış gömleğinin önünü tuttum ve yüzüne doğru hırladım. "Kim? Bana onun adını ver!"

Efisio'nun dudaklarından boğuk bir ses çıkıyor. Öne doğru eğilip kelimeleri yakalamaya çalışıyorum.

"Merak ediyorum" - pantolonunu indiriyor, sesi zar zor duyuluyor - "hangisi daha kötü hissettirecek: kafana sıkacağı kurşun mu yoksa... onun
ihanet?"

"İsim!" Kükreyerek o orospu çocuğunu salladım.

Efisio'nun dudaklarında küçük bir gülümseme oluşuyor ve sonra gözleri geri dönüyor. Küfrederek doğruluyorum ve silahımı boş gözlerinin arasına doğrultuyorum.

"Beni önünde diz çöktürebilecek bir adam henüz doğmadı Efisio," diye bağırıyorum ve tetiği çekiyorum.

***

Boston'un Back Bay mahallesinin koşuşturmacasına doğru dönerken telefona, "Peppe, yoldan sapmam gerekiyor," diyorum. "Efisio'nun klanından geriye kalanların durumlarının değiştiğini ve bu hafta içinde gitmelerini beklediğimi bilmelerini sağla."

Çağrıyı keserek yavaşladım ve her iki tarafı mağazalar, oteller, restoranlar ve akla gelebilecek diğer tüm işletmelerle kaplı gösterişli cadde boyunca ilerledim bol miktarda zarafet ve çekicilikle doludur. Mimarinin büyük bir kısmı eski Viktorya dönemi konaklarından oluşuyor, ancak birkaç modern bina da arsanın arasına sıkışmış durumda. Çok sayıda büyük isim vitrinleri süslüyor, vitrinleri en son moda trendleriyle müşterileri çağırıyor. Bunları çok büyük ve heybetli oldukları için hemen reddediyorum. Ben başka bir şeyin peşindeyim. Samimi, davetkâr ve benzersiz bir şey.

Burası ideal bir yer ve yolun yarısında tam da ihtiyacım olan şeyi buluyorum. Beş katlı eski bir tuğla bina.
Zemin katta birkaç büyük penceresi ve kemerli girişin etrafında bolca yeşilliği olan bir bina. Şirin ama zevkli. Mükemmel.

Şans meleği bana gülümsüyor olmalı çünkü bir araba Bu yüzden Jaguar'ımı boş bir park yerine çekip butiğin içine girdim.
alt katta yer alıyor. Kapının üzerindeki tabelaya göre kusursuz el yapımı kalitesi ve modaya uygun

tasarımcı stilleri, haute couture çantalar ve cüzdanlar konusunda uzmanlaşmıştır.

Tezgahın arkasındaki yaşlı kadın başını kaldırdı, gözleri beni görünce gözlerini açtı. Belli ki her zamanki müşterilerinden birine benzemiyorum.

"İyi günler, efendim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Etrafa bir göz atıyorum, karmaşık oymalı, uzun ahşap rafları fark ediyorum. Zahara bunlara bayılacak. "Sahibi ya da müdürüyle konuşmam gerekiyor."

"Bu neyle ilgili?"

Ceketimin içine uzanıp çek defterimi çıkarıyorum ve büyükannemin önündeki tezgâha koyuyorum. Sanki boya kalemleri ve boyama kitabı vermişim gibi gözlerini kısıyor. "I buranın sahibinin kim olduğunu bilmem gerekiyor çünkü burayı satın alıyorum."

"Var." Seksen yaşlarında görünen bir adam arka odadan çıkıp kadının yanında duruyor. Kocası olduğunu tahmin ediyorum. "Ve bu satılık değil."

Başımı salladım ve antik kalemin yanındaki bardaktan bir kalem aldım.
kasaya bakıyor. "Bak ne diyeceğim... Bu iş şöyle olacak. Mekânın büyüklüğüne ve konumuna göre,
Buranın değerinin dört ya da beş milyon civarında olduğunu söyleyebilirim." Çekin üzerine beş milyon yazıyorum. "Ben üç katını veririm," diyorum rakamın başına "bir" ekleyerek, "sen de gün sonuna kadar eşyalarının buradan gittiğinden emin ol. Bu sizin için uygun mu?"

Yaşlı çift hep bir ağızdan göz kırpıyor, sonra ikisi de yere bakıyor, onlara doğru çevirdiğim çeke bakıyorlar. Bir şey söylemelerini bekliyorum ama aval aval rakamlara bakmaya devam ediyorlar. Sıfırları mı sayıyorlar? Kişisel olarak yazılmış bir çeke bu tür bir tepki görmek, cüzdanımdaki Black Amex yerine bu lanet şeyleri kullanmayı hala sevmemin tek nedeni.

"Hey!" Parmaklarımı yüzlerinin önünde şaklatıyorum. "Zaman daralıyor, eşyalarınızı toplamaya başlasanız iyi olur. Evrak işlerini ayarlaması için bir saat içinde avukatımı göndereceğim."

"Efendim, ben..." diye mırıldanmaya başladı büyükbaba.
"Ben..."

İç çektim. Tekrar ceketimin içine uzanıp silahımı çıkarıyorum ve tezgahın üzerine, hesabın yanına koyuyorum. "Cenaze töreni mi? Yoksa on beş milyon mu?"

Ellerini ağzına kapatmadan önce kadının dudaklarından küçük bir nefes çıkıyor. Adam ağzı açık bir şekilde silahıma bakmaya devam ediyor, yüzü yavaş yavaş yeşilimsi bir renk alıyor.

"Zor bir seçim, biliyorum. Merak ediyorsanız, çek gerçek ve biraz daha iyi emeklilik hakları sunuyor, öyle değil mi?"

"Gerçekten de öyle," dedi yaşlı adam boğuk bir sesle.

"Kesinlikle öyle." "Mükemmel." Çek defterimden çeki

yırtıyorum ve
tezgahın üzerinden uzanıp moruğun gömleğinin ön cebine soktu.

Küçük şeyler. Bu şirin küçük dükkânın kapısından çıkarken kendimi tamamen huzurlu hissediyorum. Efisio'nun onlarca yıldır devam eden
Bana karşı komplo kurulması, bana yakın biri tarafından düzenlenmiş bir komplo olduğunun kanıtlanması beni korkutmuyor. Küçük, şirin bir butik satın almak kadar küçük bir şeyin bana bu kadar büyük bir tatmin sağlayacağına inanamıyorum.

İçimdeki pisliğin sesi, **on beş milyon dolara "küçük" denemeyeceğini söylüyor.** O zaman
alter egom tarafından yapılan gizlenmemiş alaycılık benim için kayıp değil.

Geri dönüp teklifi geri çekmemi ister misin?

Sakın buna cüret etme!

Gülümsüyorum ve direksiyonun başına geçiyorum. Kurnaz piç her zaman güç ve maddi kazançla ilgilenmiştir, ancak ruhumun en sinsi kısmının bile küçük meleğime tamamen vurulduğu aşikâr.

Zahara burayı çok sevecek, hiç şüphem yok.
Tüm mektuplarını okuduğumda, hayalinin her zaman kendi moda markasını yaratmak olduğu gün gibi açıktı. Yıllardır kıyafet tasarlama ve dikme konusunda takıntılıydı, ancak ne zaman bu işi neden yapmadığını sorsam çenesini kapatıyordu. Nuncio'yu sürekli bu işin ona göre olmadığını ima ettiği için suçluyorum. Kendini beğenmiş herif burnunun ucundakini görecek kapasitede değildi.

Onun mutlu olmasını istiyorum. Ona hak ettiği her şeyi ve daha fazlasını vermek istiyorum. Onun her dileğini gerçekleştirmek istiyorum. Kimsenin bir daha onu terk etmeyeceğine yemin ettim.
Kanatlarını kırmak ya da onu incitmek. Bu yüzden benden istese de istemese de onun için her şeyi yaparım. Her şeyi, bir şey hariç.

Onun hayatını mahvetmeyeceğim.

Çünkü... Ya Salvo haklıysa?

Ya bana karşı olan hisleri sadece benim manipülasyonlarımın bir ürünüyse? Ya birkaç ay, hatta birkaç yıl içinde bunun farkına varırsa? Bu ihtimali düşünmek bile beni tam anlamıyla paniğe sürüklüyor.

Yıllar boyunca bu muhteşem kadını taktiksel avantaj elde etmek için kullandım, onun benim için neye dönüşeceğini asla fark etmedim. Hayatımın aşkı. Ve şimdi, babasının cenazesinde bakışlarımız buluştuğu andan beri hissettiğim gibi, onun "O" olduğunu bildiğim için, keşke geçmişi silme gücüne sahip olsaydım.
O zaman onu asla kullanmazdım. O zaman geçmişimiz güven üzerine inşa edilmiş olurdu. O zaman, bana karşı olan hislerinin sürüp sürmeyeceği konusunda acı çekmezdim. Gerçekçi ol. Ben olmadan

kararlarını gölgeliyor. Ama ona yaptıklarımdan sonra, nasıl olabilirler ki?

Yine de varlığımın her zerresi öyle olmasını umuyor.

Ben sadece kendini beğenmiş bir hıyar mıyım, yoksa Zahara'nın kendi kalbini ve aklını bildiğine inanmaya cesaret edebilir miyim?

Bunu kitlelere haykırmak istiyorum. O benim, orospu çocukları! Hepsi benim! Ve sonsuza dek öyle kalacak, bu çok acımasız dünyayı bağnazlığıyla düzleştirmek zorunda kalsam bile
ve aptallık, ve enkazı ayaklarının altına sermek. İşte Yaptıklarım ona zarar vermediği sürece onun için yapamayacağım şey yoktur.

Öyleyse onu tanıdığı her bir insanın doğrudan ateş hattına yönlendirmeyi nasıl düşünebilirim? Nasıl olur da
Onu onların alay ve küçümsemelerine maruz bırakabilir miydim?

Kendimi idare edebilirim. Kendinden emin bir şekilde söylediği sözler zihnimde ön plana çıkıyor.

Yapabilir mi? Kızımın güçlü olduğunu biliyorum. Onun azmi beni hayretler içinde bırakıyor, ama aynı zamanda, o çok
kırılgan ve yumuşak kalpli.

...seni şaşırtacak.

Siktiğimin Peppe'si. Onun mayonez saçmalığı beni yine hüsnükuruntuya sürükledi.

Doğru olduğunu bildiğim şeyi yapmak ile istediğim şeye teslim olmak arasındaki bu sürekli çekişme beni çıldırtıyor. Ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir soru işareti yok. Zahara için en iyisi uzak durmam.

Ama yapamam, lanet olsun! Yapamam! Yapamam!

Hay sikeyim! Avucumla direksiyona vuruyorum.

Herkesin önünde onun senin olduğunu iddia et ve ne olursa olsun, cehennem ateşiyle savaş.
Sen her zaman bencil bir piçtin. Ne değişti ki?

"Yaptım," diye mırıldanıyorum. "Çünkü hayatımda ilk kez birini kendi postumdan daha çok önemsiyorum. Peki senin neyin var? Durmadan onun hayatını nasıl mahvedeceğimi anlatıp duruyordun, şimdi de bağırarak ona sahip çıkıyorsun."

Senin sorunun değil.

"Korkak olma. Söyle. Nasıl olsa ikimiz de gerçeği biliyoruz."

Tamam! Ben de ona aşığım. İşte. Mutlu musun?

Kahkahalar göğsümde gümbürdüyor ve sonra içimden patlıyor. "Sen tam bir iş parçasısın, dostum."

Köpeğiyle birlikte Jaguar'ımın yanından geçen bir kadın irkilerek soluk soluğa kaldı. Olduğu yerde donup kalıyor ve açık pencereden bana panikle bakıyor.

"Ne?" Havladım. "Hiç kendi kendisiyle tartışan birini görmedin mi?"

Başını sallayarak yavaşça kaldırımın kenarından uzaklaşır, sonra aceleyle aşağı iner, neredeyse
Zavallı köpeğini de peşinden sürükleyerek.

Bölüm 22

Tam bir iç huzur. Zahara'nın vücuduyla kaşıklaşarak yatakta uzanmak böyle bir his. Biz olmamıza rağmen
Pratik olarak iç içe geçmişken, onu daha da yakın hissetme ihtiyacıyla ortasına sarılışımı sıkılaştırıyorum. Onu yanıma kelepçelemek istediğimi söylediğimde şaka yapmıyordum. Onu yanımda istiyorum. Her zaman yanımda. Şimdi bile, bu saçma dürtü bir derece daha hızlanıyor ve onu kendime daha sıkı sarıyorum. Hafifçe kıpırdandı.
Hemen tutuşumu gevşetiyorum ve burnumu açık kahverengi saçlarının arasına gömüp uzun ve derin bir nefes alıyorum.

Saçları aslında bana sıvı balı hatırlatıyor. Işıkta farklı tonlarda parıldar. İlk bakışta basit bir koyu renk tonu gibi görünebilir, ancak
yoğun incelemede, altın teller orada burada beliriyor. Çok güzel. Işıltılı. Baştan çıkarıcı. Bu güneş öpücüğü görünümünü elde etmek için salonlarda iyi para harcayan kadınlar tanıyorum.

Önemli noktalar. Bunlara vurgu denir.

Evet. Önemli noktalar. Ama o değil.

Zahara'nın saç boyası kullanamadığını biliyorum çünkü cildini tahriş ediyor. Mektuplarından birinde bunu yazmıştı. Ve benimle paylaştığı her ayrıntıyı hatırlıyorum. Hatta daha önce, onun önemsiz gevezeliklerine neredeyse hiç dikkat etmediğim zamanlarda yazdıklarını bile. Her nasılsa, hepsi hala aklımda.

Parmağımın ucuyla, şeker gibi parıldayan birkaç tutamı dikkatlice kenara itiyorum ve altında saklı olan sıcak bal saçlarını ortaya çıkarıyorum. İpeksi saçlarında bir parça kızıl bile var. Ama aynı zamanda, viski rengindeki bukleler de

gülümseyen gözler. Çok fazla renk tonu, çok fazla katman, ne bekleyeceğini bilmek zor. Tıpkı Zahara'mda olduğu gibi.

Dudaklarımı omzuyla boynunun sütunu arasındaki narin deriye bastırıyorum. Çok, çok yumuşak. Onu ısırmak için duyduğum arzu beni tüketiyor, aklımı başımdan alıyor. Dişlerimi o yumuşaklığa gömmek ve o mükemmelliği benim olarak işaretlemek istiyorum. Baştan çıkarma arzusu çok güçlü, ama buna direniyorum, kendimi
Sadece bir öpücük daha.

"Saat kaç?" Sesi boğucu, tatlı. Sessiz, melodik notalar beni anında sertleştiriyor.

"Hâlâ erken." Ağzım kolundan aşağı iniyor, onu o yapan şehvetli tatlılığın her santimini öpüyor.

Onun her parçasının ne kadar çekici olduğunun farkında mı?
nedir? Sesi. Teni. Uzak duramadığım yemyeşil, ağız sulandıran kıvrımları. Günlerdir sürekli bir ereksiyon halinde dolaşıyor, zorlukla dizginlediğim bu arzuyu onun üzerine salmanın yollarını hayal ediyordum.

Sadece yap. Üstte yuvarlan ve güçlü bir hamleyle amına dal. Ağırlığınızın onu yatağa sıkıştırdığı hissinin tadını çıkarın, onu kucağınıza alın. O muhteşem saçlarını avuçla,
nefis boğazına ulaşmak için başını geriye çek. Ya da onu çevir ve arkadan al. Yap şunu.
Herkesin görebileceği bir yere. İşaretle onu! Ona sahip çık! Onu sertçe becer. Vahşi hayvanı serbest bırak. Tıpkı senin istediğin gibi.

Yani, istediğin gibi mi? Öyle bir şey olmayacak, dostum.

Neden olmasın? O sana her şeyini verdi. Neden sen de aynısını yapamıyorsun?

Çünkü o seni tanımıyor, pislik. Sadece beni tanıyor. Bu... hafif tarafımı.

Biz biriz ve aynıyız. Aynı madalyonun iki yüzüyüz. Bizi ayıramazsın.

Bu kadar psikoloji saçmalığı yeter. O karanlık yanımı bilmesine asla izin vermeyeceğim. O saf. Lekesiz. Ona karşı asla kaba olamam. Sen, dostum, sadece diğer insanlar için ayrılmışsın.

İkiyüzlü. Ve bir korkak. Sen busun işte. Kalp meselelerinde, ya hep ya hiç. Sadece bir parçanı sevmesini bekleyemezsin.

Biraz dinlen. Pes etmeyeceğim.

Sen bilirsin. Ama şunu bilin, o sandığınızdan daha güçlüdür. Ve onun kaldıramayacağını düşündüğün için acımasız tarafını saklayarak,
Ona, Aile'deki o piçlerin davrandığı gibi davranıyorsun.

Bu doğru değil.

Öyle olduğunu biliyorsun. Oh, ve bir şey daha. Beni zaten tanıyor.

Ne?

Sessizlik. Zihnimdeki sapkın pislik susmaya karar verdi. Yukarı.

"Buraya gel ve açıkla," diye homurdandım. "Neyi açıklayayım?" Zahara yüzüme doğru dönüyor, beni mızraklıyor sorgulayan bakışlarıyla. "Neyi açıklamamı istiyorsunuz?"

"Yok bir şey. Sadece... kendimle tartışıyordum. Bunu çok yaparım."

"Evet, bana söylemiştin." Çenemin kenarını öpüyor. "Ne hakkındaydı?"

Uzun manikürlü tırnakları göğsümün üzerinde gezinip tenimde kırmızı izler bırakırken bir ürperti omurgamda dolaşıyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Uyandığımdan beri taş gibiydim, ama şimdi aletim patlayacakmış gibi hissediyorum. Kendimi bir nefes daha almaya zorluyorum.

sakinleştirici bir nefes alıyorum, böylece tek bir hamlede kendimi onun muhteşem amına gömmek için duyduğum ezici dürtüyü bastırabiliyorum.

"Borsa dalgalanması. Onun yerine devlet tahvillerine yatırım yapmamı istiyor." Sesim hırıltılı çıkıyor çünkü kendimi zor tutuyorum. Böyle bir şey olamaz!

"Mm-hmm. Kafanın içinde olmak bir isyan olmalı. İkiniz başka bir şey konuşuyor musunuz? Yoksa sadece iş mi?"

Onun üzerine yuvarlanarak kolumu beline doluyorum. "Bazen."

"O nasıl biri? Bu diğer sen?"

"O kötü bir piç." Elim sol göğsünü yakalıyor ve meme ucunu dişlerimin arasına almak için eğiliyorum. Isırmak istememe rağmen ısırmıyorum. Onun yerine dilimin ucuyla fiske atıyorum. "Acımasız. Tehlikeli."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Belki onu oynaması için dışarı çıkarabilirsin?"

Sikim onun girişini buldu. Ağırlığımı dirseğime vererek dikkatlice içeri giriyorum. O kadar dar ki, ipeksi sıcağına her kayışımda neredeyse bayılıyorum.

"Onun oyunlarından hoşlanmayacaksın meleğim."

Tırnaklarını omuzlarıma gömdüğünde kollarımda keskin bir sızı oluşuyor. Bu beni neredeyse uçurumun kenarına itiyor. Neredeyse.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Güven bana. Ben sadece biliyorum." Bakışlarım onunkilere kilitlenmişken, rahatsızlık belirtisi olup olmadığına dikkat ederek sıcaklığının derinliklerine doğru kayıyorum. Yavaşça. Dikkatlice. Sonuna kadar itiyorum.

Zahara'nın pembe ağzından yumuşak bir inilti çıkıyor. Dudakları titriyor. Ucuna kadar çekiyorum, ama sonra tekrar içeri kayıyorum. Acı verici bir şekilde yavaşça. Bu en tatlı işkence ve onu nazikçe becerirken durgun tempoyu korumayı başarıyorum.

Çıkardığı sesler beni çılgına çeviriyor, itişlerimi hızlandırmam için beni baştan çıkarıyor. Hayır, yapamam, sonunda kollarımda parçalanmaya başlayana kadar tekrar tekrar

söylüyorum. Onun amı gibi

sikimin canını sıkıyor ve vücudu spazmlarla sarsılıyor, kendimi kaybediyorum.

İçeri daldım. Bir kere. İki kez. Sert, güçlü itişler. Her girişte dibe vuruyorum. Duramıyorum. O benim! Benim!

Zahara nefessiz kalıyor, ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor. Orgazmım kaçak bir tren gibi üzerime gelirken, yine de yavaşlamaya çalışıyorum, ona zarar verdiğim endişesiyle geri çekilmeye çalışıyorum. Çabalarım boşa gidiyor çünkü Zahara ayak bileklerini belime doluyor. Hiçbir yere gitmiyorum. Cennet dışında. Kısıtlamalarım parçalanıyor ve kenardan düşüyorum.

Benim! Meleğim mutluluk içinde titrerken düşüncelerimin yankısı zihnimde gürlüyor. Onu döllerimle doldururken kollarımı ona sarıyorum. Onu içeriden işaretliyorum. O benim. Benim özgürlüğüm. Huzurum. Benim Zahara'm.

Başımı eğip dudaklarımı onunkilere bastırarak hızlı ve sert bir öpücük kondurduğumda ikimiz de hâlâ nefes nefese kalmıştık. "Böyle kontrolümü kaybettiğim için çok üzgünüm bebeğim. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım."

"Ama hoşuma gitti." Bana bakarken kirpikleri titriyor. "Sevdim."

Evet, muhtemelen kendimi kuduz bir pislik gibi hissetmeyeyim diye böyle söylüyor. Hay sikeyim. Bundan sonra daha sakin olmalıyım.

Derin bir nefes daha aldıktan sonra onu öpüyorum. Bu sefer, çok daha şefkatle.

***

"Siktiğimin Bulgarları," diye mırıldanıyorum yan sokağa dönerken ve az kalsın karşıdan gelen bir kamyonla çarpışıyordum.

Yolun ortasında. "Lanet olsun!" Etrafından dolanırken kornaya basıyorum. "Senin derdin ne lan?"

Yemin ederim, ehliyet almak için gereken şartlar yıllar içinde gevşemiş olmalı çünkü artık kimse lanet olası yol kurallarına uyamıyor gibi görünüyor.

Kiril'le yaptığım beklenmedik görüşme benim meramımı anlatmamla sonuçlanmış olsa da, yapmaya çalıştığı saçmalıklar yüzünden hâlâ kızgınım. Alacağının yüzdesini 3'ten 18'e çıkarmak mı? Evet, öyle bir şey olmayacak. Arkadaş ya da değil, anlaşma anlaşmadır. Ben de ona bunu hatırlattım. Yumruğumla. Deli herif, patlamış dudağındaki kanı silerken sadece güldü, sonra da bana bir kadeh rakı içirdi.

İki kat sinirliyim çünkü o şerefsizin maskaralıkları beni Zahara'dan uzaklaştırdı. Tam o ve ben arabadan inerken aradı.
Duşa girdikten kısa bir süre sonra Kiril'in ısrarla konuşmamız gerektiğini söylediği "acil konu" ile ilgilenmek üzere oradan ayrıldım. I
Para aklamamızla ilgili büyük bir sorun olduğunu düşündü, ama bunun yerine, sadece kıçımı kızdırmak istediğini hissetti. Onu bir daha gördüğümde, sırf sevgilimle sabahımı mahvettiği için bir tane daha çakabilirim.

Zahara şimdi ne yapıyor acaba? Ayağım kaşınıyor.
Gaz pedalına daha sert basmalıyım ki ona daha hızlı dönebileyim.

Kırmızı ışığa yaklaşırken cebimdeki telefon tekrar çalmaya başladı. Son beş dakikadır çalıyor, ama yollardaki aptallardan kaçmaktan daha önce cevap verememiştim. Küfrederek telefonu çıkarıyorum ve ekranda Peppe'nin adının yazdığını görüyorum.

"Patron." Sesi acil. Sesi endişeli geliyor. "Eve yeni döndüm ve Iris bana Bayan Veronese'nin arabalardan birini alıp gittiğini söyledi. "Eve yeni geldim.
yanında güvenlik görevlisi var."

"Ne?! Gitmesine kim izin

verdi?"

"Özür dilerim, bu benim hatam. Adamlar kimsenin mülke girmesine izin vermemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlar,

ancak ben herhangi bir

gitmeye karar vermesi durumunda onu durdurmakla ilgili talimatlar."

"Nereye gitti?"

"Emin değilim ama Iris, hanımefendinin kız kardeşiyle telefonda konuştuğunu duyduğunu ve Halk Bahçesi'nden bahsettiklerini söyledi."

Çağrıyı kestim ve gaza bastım.

"Lucia'nın bunu kastettiğini sanmıyorum.
ördekleri görmek istediğini söyledi," diyorum yeğenimi izlerken.

Lucia sevimli bronz ördek yavrularına bakıyor
Arnavut kaldırımlı yol boyunca annelerinin peşinden gidiyorlar. Küçük yumruklarını kalçalarına dayamış, onu yanlış yönlendirdiğimiz için hepimizi azarlamaya hazır gibi. "Mallard" ailesi
yaklaşık kırk yıldır Boston Halk Bahçesi'nde çocukların en sevdiği şeylerden biri, ama belli ki Lucia'nın beklentilerini karşılamıyor. Babası onun yanında, ne yapacağını şaşırmış bir halde duruyor.

"Evet." Nera yanımda gülüyor.
yakındaki bir park bankında. "Kai ona yeni evimizde ördeklerimiz olacağına dair söz verdi ama hâlâ mükemmel bir yer arıyoruz."

"Eğer size atlar alacak ve Lucia'nın ördeklerine sahip olduğundan emin olacaksa, şehrin dışında bir yerde olması gerekecek."

"Evet. Muhtemelen en az birkaç saat uzaklıkta. Eğer karar verirseniz
bizimle yaşamaya gelirsen, muhtemelen bütün bir katı kendine ayırabilirsin."

"Bu çok tatlı." Nera'nın sunduğu bir torba kabuklu, kavrulmuş ve tuzlanmış Antep fıstığını kabul ediyorum ve bir

tanesini alıyorum.

şahane toprak cevizleri. "Gerçi size daha önce de söylediğim gibi Massimo ile kalıyorum."

"Neden? Ve neden o, onca insan arasından? Neden onunla aynı evde yaşamak istiyorsun-"
aniden daha fazla renk kaybeder. "Aman Tanrım. Seni kalmaya zorluyor! O ahmak sana ne yapıyor?"

Uzaklara bakıyorum, güneşin batışına odaklanıyorum. Parkın kenarındaki ağaçların gölgesinde. Çok gecikti ama kardeşime gerçeği borçluyum. Ona sürekli
belirsiz cevaplar.

"Kalbim," diye fısıldıyorum ve kendimi onun perişan bakışlarıyla buluşturuyorum. "O benim kalbimi tutuyor."

"Ne?" diye soluk soluğa kalıyor, yüzünü kuşku kaplıyor. "Zara... Massimo bizim üvey kardeşimiz."

"Biliyorum."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" diye boğuluyor kız kardeşim ve ellerimi tutuyor. "Bu nasıl oldu? Ne zaman oldu? Onu gizlice mi ziyaret ediyordun?

"O hapisteyken mektuplaştık. Yıllarca. Babamın cenazesinin olduğu gün onu ilk kez gördüm." Birbirine kenetlenmiş ve bükülmüş ellerime bakıyorum. "Sen
ve ben, iyi bir çiftiz, sence de öyle değil mi? Sen adını bile bilmediğin bir adama aşık oldun. Ve ben... Ben de neye benzediğini bile bilmediğim bir adama aşık oldum."

"Tanrı aşkına, Zara! Aynı şey değil. En azından ben Kai'nin nasıl biri olduğunu biliyordum. Neredeyse bir yıl boyunca buluştuk. Birlikte zaman geçirdik. Birbirimizi yüz yüze tanıdık. Onunla tanışmadan nasıl aşık olabilirsin ki?"

İç çektim. "Onun aklına aşık oldum. Mektuplarında çok kurnazdı. Çok sinsi."

"Oh, o kesinlikle öyle! Dolambaçlı ve kurnaz. Aynı zamanda son derece kibirli, acımasız bir piç."

"Evet, öyle. Ama onda çok daha fazlası var. İradesinin gücü. Stratejik zekası ve kararlılığı. Tüm bu nitelikler beni hayretler içinde bıraktı. Her
tek seferde. O çok zeki, Nera. Cosa Nostra'yı yirmi yıl boyunca kimse hiçbir şeyden şüphelenmeden yönetti."

"Biliyor muydun? Ne kadar zamandır?"

"Evet." Yutkunuyorum ve parmaklarımı onunkilere doluyorum. Ona her şeyi -şimdi- anlatmalıyım, çünkü bunu yapabileceğimden emin değilim.
Bu konuyu tekrar açma cesareti buldum. "Babam için casusluk yaptım. Ve babam öldükten ve sen devraldıktan sonra... o zaman... seni gözetledim."

"Sen... beni mi gözetledin?" Nera'nın sesi kafa karışıklığıyla doludur, ama bundan da öte, incinmiştir. "Massimo için mi?"

"Evet."

Ellerini benimkilerden çekmeye başladı, ama ben onu yakaladım.
ve avuçlarını daha da sıktı, sonra nihayet cesaretini toplayıp bakışlarıyla buluştu.

"Bunu senin için yaptım. Ve Lucia için." Burnumu çektim. "Massimo'yu tanıdığını sanabilirsin ama inan bana tanımıyorsun. Gitmene asla izin vermeyecekti, Nera. Leone'yle evliliğin onun seninle ilgili planlarının sadece 'birinci aşamasıydı'. Ben de ona senin özgürlüğün karşılığında reddedemeyeceği bir anlaşma önerdim."

Şok. İnançsızlık. Istırap. Bu duygular yüzünde beliriyor. Her biri de beni diğerinden daha kötü hissettiriyor.

"Çok üzgünüm, Nera." Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı siliyorum. "Lütfen, lütfen benden nefret etme."

Neredeyse tam bir dakika boyunca kız kardeşim sadece bana baktı.
Zaman akıp gidiyor, sanki on yıl sessizlik içinde geçiyormuş gibi geliyor. Ne zaman
Gözlerini kapatıyor ve uzun bir nefes veriyor, geri çekilmesini bekliyorum. Ama onun yerine omuzlarımı tutuyor ve beni kendine bastırıyor.

"O huysuz eşek herifin olan biten her şeyi nasıl

bildiğini hep merak etmişimdir. Hatta onun

Personelimizin içine yerleştirilmiş ve bir şekilde ona rapor veren biri." Sözleri saçlarım tarafından boğuluyor. "Tahmin etmeliydim. Sessiz küçük kız kardeşimin insanların görmesine izin verdiğinden çok daha fazlası olduğunu hep biliyordum."

"O kötü biri değil, Nera. Massimo sadece... Massimo. Ve asla başka türlü davranmadı."

"Hmm. Senin iyiliğin için, umarım bu doğrudur." Sanki daha fazla cevap bulmaya çalışıyormuş gibi bana tekrar dikkatle bakıyor. "Yüce Tanrım, Zara. Üvey kardeşimize aşık olmayı nasıl başardın? Hem de sadece mektuplar aracılığıyla?"

"Bir sürü mektup vardı," diye mırıldanıyorum. "Yıllar boyunca, aramızda yaklaşık üç yüz tane."

"Tanrım. Ben de Kai ile ilişkimin alışılmadık bir şekilde başladığını sanıyordum."

"Bana deli demeyecek misin? Ya da bunun sadece aptalca bir aşk olduğunu ve yakında atlatacağımı söylemeyecek misin?"

Nera sonunda beni değerlendiren bakışlarından kurtararak arkasına yaslanıyor ve yüzümdeki gevşek saç tellerini süpürüyor.

"Sen hiç aptal olmadın, Zara. Aslında sık sık nasıl ablam olmadığını merak etmişimdir." Gülümsüyor. "Yani, eğer bana o öfkeli boktan adama aşık olduğunu söylüyorsan, sana inanıyorum. Yine de onda ne buluyorsun?" Sırıtışı kulaktan kulağa yayılıyor.
"Çünkü bu onun güneşli kişiliğinden olamaz. Tanrım, hala o gür sesiyle bana saldırdığını hatırlayıp ürperiyorum.
Onu hapishanede her görmeye gittiğimde," diyor başını ve omuzlarını abartılı bir şekilde sallayarak.

Gülüyorum. "Evet, öfkesini kontrol etmekte biraz sorun yaşıyor. Ama onu daha yakından tanımaya çalışırsanız, aslında o kadar da kötü biri olmadığını görürsünüz. Bazen sanki iki farklı kişiliği varmış gibi oluyor ve insanların onun diğer, daha yumuşak tarafını görmesine nadiren izin veriyor."

"Peki, sözünüze güveniyorum, çünkü beynim şu anda bu sıçramayı yapamıyor."

Lucia'nın mutlu çığlığı patikadan yankılanıyor ve ikimiz de ona bakıyoruz, babası peşinden koşarken onun ördek heykellerinin etrafında koşmasını izliyoruz.

"Massimo, Aile'nin bizi öğrenirse nasıl tepki vereceğinden endişeleniyor," diyorum.

"Endişelenmekte haklı. Bu insanların ne kadar kendini beğenmiş ve tutucu olduğunu biliyorsun. Kan bağınız olsun ya da olmasın, siz ikiniz kardeş sayılırsınız. Aile akrabalığı Cosa Nostra için en önemli sosyal değerdir. Seni çarmıha gerecekler, Zara."

"Muhtemelen."

"Onun senin için 'O' olduğuna emin misin? Çünkü eğer değilse ve sonunda yollarınız ayrılırsa, başka hiçbir Cosa Nostra
sana asla yaklaşamayacak. Bizim dünyamızı sen de benim kadar iyi biliyorsun. Daha önce bir ilişki yaşamaya cesaret eden bir kadın
evlilik hoş karşılanmaz. Eğer o kadın kendi üvey kardeşiyle bunu yapmayı seçerse neler olacağını düşünmek bile beni ürpertiyor."

"Massimo benim ruh eşim, Nera. O benim diğer yarım. Kendimi başka bir erkekle hayal bile edemiyorum.
çünkü hep o oldu. Ve dürüst olmak gerekirse, başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil.
Saklanmaktan, herkesin fikirleri, yargıları ve acımaları hakkında endişelenmekten bıktım. Massimo sadece beni görüyor. Sadece beni. Ve beni anlıyor. Beni hayatım boyunca tanıyan tüm o insanlardan daha iyi." İç çekiyorum. "Sorun şu ki, Massimo onların küçümsemelerine katlanamayacağımdan korkuyor... ya da arkasından gelecek kötülüklere.
Ama yapabileceğimi biliyorum. Ve onunla birlikte olmak için her şeyle yüzleşmeye hazırım."

Kız kardeşime bakıyorum, şüphesinin yüzüne yansımasını bekliyorum. Ama hiç şüphe yoktu. Sadece sessiz bir anlayış ve belki biraz da merak parlıyor.

"Herkese karşı çok sert," diye devam ediyorum. "En ufak bir tahrikte bağırır, çağırır. Benim dışımda. Bana karşı her zaman şefkatli ve naziktir. Bana bir kez bile sesini yükseltmedi. Bunu seviyorum... Birlikteyken ne kadar farklı olduğunu. Ama beni yanlış anlamayın.
Bana bağırmasını istediğimi söyleyerek... Sadece... bazen, sanki beni çok fazla korumaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Sanki onunla baş edemeyeceğimden korkuyor gibi. Gerçek o. Beni kendinden koruyor, tıpkı beni La'dan koruduğu gibi. Famiglia."

Bu hiçbir zaman seviştiğimiz zamankinden daha belirgin değildir. O çok nazik. Bana karşı çok dikkatli. Bunu seviyorum, ama aynı zamanda kendimi kırılgan hissetmeme neden oluyor. Sanki onun kendisi olamayacak kadar narinmişim gibi. Ancak, ben ne zayıfım ne de kırılabilirim. Artık değilim. Ve ben onun her şeyini istiyorum. İyisini, kötüsünü ve umarım yaramazını da. Hepsini kaldırabilirim. Hepsini istiyorum.

"Peki sen yapabilir misin?" Nera kaşını kaldırıyor. "Onun gerçeğiyle başa çıkabilir misin?"

"Evet. Keşke o da bunun farkına varabilse. Ama korkarım ki fark etmeyebilir."

"ZAHARA!"

Neredeyse banktan aşağı atlayacaktım. Kalbim boğazımda bir yerde sıkışmış halde başımı iki yana sallayarak parkın çevresine bakıyorum. Massimo'nun bir dizi bağırma gösterisinde bulundum. Ses tellerinin o anlarda ulaşabildiği tonlama ve desibel yelpazesi mantığa meydan okuyordu ama bunu hiç duymamıştım
ses tonunda özel bir kalite var. Sesinin gücünden ayaklarımın altındaki zemin titriyormuş gibi hissediyorum.

"LANET OLSUN! ZAHARA!"

Telaşla kaynağını bulmaya çalışıyorum ama bu neredeyse imkânsız. Bütün park
Massimo'nun gürleyen sesiyle yankılanıyor. Yollarda, park sakinleri donmuş bir şekilde duruyorlar, sadece başları ve gözleri

panik içinde sağa sola savruluyor. Kai ise Lucia'yı kalçasına yaslamış, kolları ve vücuduyla onu olabildiğince korurken, son sürat bize doğru koşuyor. Onun sağ
eli çoktan ceketinin içine girmiş, kılıfındaki silahı tuttuğu belli.

"Massimo'nun sana hiç bağırmadığını söylemiştin," diye mırıldanıyor Nera yanımda.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "O değil."

Onu o zaman fark ettim. Ağaçların arkasından çıkıyordu, Nera ve benim oturduğumuz banka doğru aceleyle ilerlerken dev adımlarıyla aradaki mesafeyi açıyor. Gri gömleğinin kolları kıvrılmış, mürekkepli ön kollarının şişkin kaslarını ortaya çıkarıyor. Önümüzde durduğunda burun delikleri genişliyor ve göğsü sanki bir maratonda koşmuş gibi hızla inip kalkıyor. Yüzündeki ifade
Yüzünde düpedüz bir öfke var. Ancak koyu renk gözlerinin derin kuyuları biraz dehşete düşmüş gibi görünüyor.

"Melek," diyor dişlerini sıkarken, bir yandan da bana dik dik bakıyor. Üzerindeki gerginlik dalga dalga yayılıyor ama sesi bana karşı her zaman kullandığı o gırtlaktan gelen yumuşak tınısına geri dönüyor. "Açıklamak ister misin...?" diye devam ediyor aynı ses tonuyla.
uysal bir tonda.

Tam cevap vermek üzereydim ki-

"GÜVENLIK EKIBIN OLMADAN EVDEN AYRILMANA NE SEBEP OLDU, ZAHARA?"

Sırıtmamı zar zor bastırabiliyorum. "Kız kardeşimi ve yeğenimi ziyaret etmek istedim. Gördüğünüz gibi, Kai burada ve hepimiz
tamamen güvenli."

Massimo omzunun üzerinden Kai'ye bir bakış fırlatıyor. Nera'nın kocası ise şimdi benim dengesiz adamımın hemen yanında, kucağında kıkırdayan bir çocukla bile oldukça cinayete meyilli görünüyor. Bu manzara Massimo'yu biraz sakinleştirmiş gibi görünüyor, çünkü bana döndüğünde nefes alış verişi daha düzenli. "Güvenliğiniz konusunda yabancılara güvenmiyorum." Onun

ses tonu bana ayırdığı ballı niteliğe geri döndü.

"Kai bir yabancı değil."

"KAYINBIRADERIN KESINLIKLE BUNA DAHIL!"

Şiddet patlaması ve sakinleştirici tavır arasında gidip gelmesi o kadar komik ki, artık kendimi tutamıyorum ve kahkahayı patlatıyorum.

"Bu durumu komik mi buluyorsun?"

"Çok komik aslında," diye

homurdandım.

"SİZE BİR ŞEY OLMASINDAN ENDİŞELENDİĞİM İÇİN NEREDEYSE AKLIMI KAYBEDECEKTİM!" O koşar onun avucunu başının arkasına koydu. "Lanet olsun. Çok özür dilerim, bebeğim. Sana bağırmak istememiştim. Sadece... BENİ ÇOK KORKUTTUN!"

Tüm bu alışverişi sabırla izleyen Nera'ya bir bakış atıyorum. Yüzünün her yerinde şaşkınlık okunuyordu. Sonra kocasına bakıyorum.

Kai'nin alnı çatık bir şekilde gözlemlemeye devam ediyor Massimo ihtiyatla. "Onun nesi var böyle? Beyin hasarı falan mı var?" diye sorar.

"Bilgin olsun, eğer ortada bir çocuk olmasaydı, beynini dağıtırdım Mazur," diye tersliyor Massimo.

"Tamam, bu kadar yeter." Banktan atlayıp Massimo'nun elini tutuyorum. "Hadi eve gidelim. Yeterince olay çıkardık."

Massimo, onu Boston Common'daki otoparka giden yol boyunca yönlendirdiğim süre boyunca kara kara düşünüyor. Ben ise
Öte yandan, hala kahkahalarımı uzak tutmak için savaşıyorum ve büyük zaman kaybediyorum.

"Benim zihinsel çöküşümü bulmana sevindim Eğlendiriyor," diye homurdanarak ödünç aldığım arabanın yolcu kapısını açtı ve binmem için işaret etti.

"Özür dilerim." Kıkırdıyorum. "Araban nerede?"

"Bu... buralarda. Adamlara geri gelip almalarını söyleyeceğim," diyor ve sonra sürücü tarafına doğru ilerliyor.

Direksiyonun arkasına geçtiğinde BMW'yi çalıştırmıyor. Onun yerine derin bir nefes alıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Ben de özür dilerim. Sesimi yükseltmemeliydim." Çenemi parmaklarının arasına alarak dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Öpücük serttir. Sahiplenici. Dişleri alt dudağımı ısırırken avucunu çenem boyunca kaydırarak boynumu kavrıyor. Aman Tanrım! Bir el kolyesinin bana göre olacağını hiç beklemezdim. Boğazımı hafifçe sıkarken, klitorisimde lezzetli bir baskı hissediyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor. Lanet olsun! Daha fazla. Daha fazlasını istiyorum. Yalvarmaya hazırım ve eline doğru eğildiğimde küçük bir inilti kaçıyor benden, ama parmakları çoktan kalkıyor.

"Üzgünüm, bebeğim." Boynumdaki tutuşu çözülüyor Hemen. Bir sonraki an, öpücüğü dönüşür. Daha yumuşak olur. Şefkatli. Kadife dili nazikçe benimkini okşuyor. Bu harika bir öpücük ve hâlâ hoşuma gidiyor, ama yine de küçük bir Yine de göğsümde bir yara açılıyor. Bana karşı ağırdan alıyor. Tekrar.

Dudakları nihayet benimkilerden ayrılıp uzaklaştığında, fırtınalı gözlerine bakıyorum. Çok fazla tutku var Orada demleniyor. Arzu. Doymak bilmeyen açlık. Bu adam sadece gözleriyle bile beni yiyip bitirebilir. Ve ben bunu istiyorum! Ama aynı zamanda onun tüm ham gücünü hissetmek istiyorum. Durmasını istiyorum. Şehvet ateşini bastırıp yanmamıza izin ver.

Ama belli ki bu şimdi olmayacak. Çeneme vuruşları çoktan eskisi gibi zar zor dokunuşlara dönüştü.

"Gitmeliyiz," diye iç geçirdim.

Bölüm 23

İki hafta sonra

"Bir erkeğe size karşı daha sert olmasını istediğinizi nasıl söylersiniz?"

Iris etrafında dönüyor, temiz havlu yığını neredeyse ellerinden kayıyor. Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Um... daha sert? Yani...?"

"Yani beni çok sıkarsa kırılacak bir porselen değilim," diye açıklıyorum. "Çok tutkulu bir partnerle birlikte olduğunuzu düşünün. Güçlü, baskın bir insan.
O böyle biri ve siz onu olduğu gibi seviyorsunuz. Ama o sizinle birlikteyken gerçek doğasını bastırmak için elinden geleni yapıyor. Çünkü senin incineceğinden korkuyor ve seni bundan korumaya çalışıyor. Kendinden."

"Bu çok sevimli."

"Evet, öyle. Sadece..." İç çektim. "Kahretsin. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum. Ne dediğimi bile bilmiyorum."

"Seni zayıf biri olarak gördüğünü mü düşünüyorsun?"

"Tam olarak değil. Belki de sadece 'yeterince güçlü değil'. İşte bu
muhtemelen daha doğru bir değerlendirme." Ütülediğim kuşak, çekiştirmekten neredeyse bluzdan kopacaktı. "Ben lanet bir porselen çay fincanı değilim!"

"Don Spada'dan bahsediyoruz, değil mi?"

"Başka kim olacak?" Benden hüzünlü bir kahkaha kaçıyor. "Kimsenin bizi bilmediğinden kesinlikle emin."

"Hmm. Yatak odanızın kapısında uyumayı bıraktı ama yatağına dokunulmadı. Ben de kendi sonuçlarımı çıkardım."

"Üvey kardeşimle yatmamın ne kadar çirkin olduğu hakkında yorum yapmayacak mısın?"

"Şey... bu... bu sıradan bir şey değil, Bayan Zara. Aile kutsaldır." Elindeki havlulara bakıyor. "Ama... sanırım aşk toplumsal kuralları umursamıyor. İnsan sadece kalbine hükmedemez. Ayrıca ona uzun zamandır aşık olduğunu da biliyorum. Ve o adam ne zaman yanında olsan gözlerini senden alamıyor. Geçen gün kız kardeşini görmeye gittiğinde korumasız gitmene izin verdiğim için beni azarlarken anevrizma geçirecek sandım."

"Evet. Çok bağırdı."

"Sana mı? Ama o bunu hiç yapmaz. Senin yanındayken çok farklı. Sakin ve... daha normal."

"Biliyorum." Alt dudağımı ısırıyorum. "Onun çılgınlıklarını sevdiğimi itiraf edersem deli olduğumu düşünür müsün?"

"Mm-hmm. Biraz mı?" Kıkırdıyor. "Don Spada krizlerinden birine girdiğinde tek yapmak istediğim kaçıp saklanmaktır. Sanırım çoğu
insanlar da aynı şekilde hissediyor çünkü, bilirsiniz, onun kendilerini öldüreceğini düşünüyorlar."

"Bu haklı bir endişe."

Ütüyü bir kenara bıraktım ve incelemek için bluzu kaldırdım. Koyu mor, neredeyse siyah. Yüksek yakalı. Uzun kollu, manşetlerinde güzel danteller var - aşağıya doğru indiğinde ellerimi örtecek incecik bir kumaş. Bu akşam Brio'daki parti için siyah özel dikim pantolonla eşleştirmeyi planlıyordum. Tipik kıyafetim.

Bunun dışında, bir Aile toplantısına tamamen örtünmeden biraz daha azıyla bile katılacak kadar cesur değilken nasıl güçlü görünmeyi bekleyebilirim? Massimo'ya, insanların bunu öğrenmeleri halinde hakkımda ne düşüneceklerini umursamadığımı söyleyip duruyorum.

ama her zaman onların meraklı gözlerinden korkmuşumdur.

Her zamanki bluzumu indirip Iris'in bakışlarıyla buluşuyorum.

"Massimo ofisinde Tiziano ile birlikte. Lütfen ona biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu söyler misin? Hazırlanayım ve işim bittiğinde Peppe beni Brio'ya götürsün."

"Um... Sensiz gideceğini sanmıyorum." "Gittiğinden

emin ol."

O çıktıktan sonra yatak odasının kapısı kapanınca gömleği ütü masasına geri koydum. Arkamı dönerek gömme dolabıma doğru ilerliyorum. Şık kıyafetlerimin çoğu
Koyu kahverengiden siyaha kadar uzanan renklere göre sıralanmıştı. İç çekiyorum, gözüme çarpan çok az sayıdaki aykırı renge bakıyorum.
daha açık tonlarda yapılmış. Ve çubuğun en ucunda, uzun, gri bir kumaş giysi çantası asılı. Benim
Fermuarı indirip kızıl-kırmızı ipeğin uzunluğunu ortaya çıkarırken elim hafifçe titriyor. Salvo bana o tatsız ziyareti yaptığında ve kız kardeşim için bir şey hazırladığımı düşündüğünde üzerinde çalıştığım elbise.

Elbiseyi taşıyıp yatağımın üzerine koyarken midem çalkalanıyor. Ama onu düğüm düğüm eden şey endişe değil. Heyecan. Bırakın şu anki kadar kararlı hissetmeyi, onu herkesin içinde giymeyi düşüneceğimi bile hayal edemezdim.

Bir zamanlar narin, çok kolay kırılan bir porselen fincan olabilirdim.

Ama artık değil.

Ve herkese gösterme vakti geldi. En önemlisi de kendime.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" Telefona bağırıyorum. "Eğer Zahara katılmak istemiyorsa, herkese siktir olup eve dönmelerini söyleyeceğim."

"Katılmak istediğine eminim," dedi hattın diğer ucundaki Peppe. "On dakikamız kaldı."

"Yanınızda kaç adam var?"

"Altı. İkisi öndeki arabada, dördü de arkadan gelen başka bir arabada. Güvenli bir şekilde varacak."

"Güzel." Telefonu kapattım ve büyük salona baktım. insanlarla dolup taşıyor. İki yüzden fazla konuk var. Aslında Brio'nun neyi kutladığını bilmiyorum ya da umursamıyorum ama bu parti onun "gayri resmi" vedası oldu. Şu anda sadece Konsey onun zorunlu "erken emekliliğinden" haberdar ama yakında Aile'deki herkesin bu haberi duymasını sağlayacağım.

Yakındaki bir masadan bir kadeh şarap alıp odanın diğer tarafına geçerek mekânı kontrol ediyorum. Yirmi yılı aşkın bir süredir Brio'ya gitmedim ve o zamanlar aklımdaki en son şey onun kazılarıydı. Ancak Zahara, Brio'nun evinde kalmayı tercih ediyor.
Böyle etkinliklerde kenarda dururuz. Koridor çıkışında rahat edebiliriz.
Kalabalık. Ya da, eğer isterse, bahçeye açılan cam kapıların yanında takılabiliriz.

Bu geceye katılmamız için neden ısrar ettiğini hâlâ anlamış değilim. Aile kutlamalarından nefret ederim ve o da bunu biliyor. Ama bundan da öte, bu lanet parti muazzam bir güvenlik riski. En güvenilir otuz adamımın mekanın etrafına yerleştirildiğinden emin oldum. Hepsinin çok net emirleri var: Zahara'yı korumak ve olası tehditlere karşı dikkatli olmak. Bu olay 'silahlardan arındırılmış bir ortam' olarak belirlendi, ancak Brio'nun hassas hassasiyetleri veya kurşunsuz bir ev sürdürme arzusu gerçekten umurumda değil.
Her iki Glock'um da takım elbise ceketimin altındaki kılıfa sokulmuş durumda.

"Brio emeklilik haberini beklediğimden çok daha iyi karşıladı," diyor Salvo sol tarafımda dururken. "Sinir krizi geçirmesini bekliyordum."

"Denedi. Onu durumu olduğu gibi kabul etmenin faydaları konusunda ikna ettim."

"Parasal tazminat karşılığında, belki?"

"Uzuvlarının vücuduna bağlı kalması karşılığında." Şarabımdan bir yudum alıyorum. "Peppe, Efisio'nun son teslim tarihine kadar şehri terk etmemiş olan son adamlarının izini sürdü. İki aptal da liderlerinin, Efisio'nun adamlarıyla görüştüğünü doğrulayamadı.
geçen yıl Cosa Nostra'dan herhangi biri. Temel olarak sorguladığı diğer herkesle aynı hikaye. Bu da başka bir çıkmaz sokak."

"Seni bu işin dışında tutmak isteyenlerin Arnavutlar olmadığına emin misin? Adamlarımdan birine biraz araştırma yaptırdım. Görünüşe göre Dushku'nun işleri pek iyi gitmiyormuş. Bratva ve Ajello ile anlaşmaları bozulduktan sonra mali durumları ciddi bir darbe almış. Şimdi de bizim Popov'la çalışmaya başlamamızla birlikte Arnavutların müşteri olarak tutunabilecekleri sadece birkaç küçük oyuncu kaldı."

"Endri zeki bir yılandır. Bu durumdan sıyrılmanın bir yolunu bulacaktır."

"Belki." Salvo omuz silkiyor. "Biliyor musun, striptiz kulüplerinden çekildiğimiz için biraz üzgünüm. Bu odadaki pek çok erkek kızlarla stres atmaktan oldukça keyif alıyordu. Resmi devir teslim ne zaman olacak?"

"Bir ay içinde. Yarın akşam Ajello'nun alt patronuyla evrakları imzalamak için buluşacağım. Muhtemelen-"

Oda aniden tamamen sessizliğe gömülüyor. Etrafıma bakıyorum, iki yüzden fazla konuğun şaşkın bakışlarını takip ediyorum.
Hepsi aynı yöne bakıyor gibi görünüyor. Gözlerim nihayet kargaşanın kaynağına takıldığında neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

"Siktir git," diye mırıldanıyor Salvo yanımda.

Parlak antre ışıklarının altında, kırmızılar içindeki bir hayal kutlama salonuna adım atıyor. Elbisesinin üst kısmı Uzun ipek eteği kalçalarının üzerinden bir kan şelalesi gibi dökülürken, görkemli vücudu. Attığı her adımda Uyluk hizasındaki iki yırtmaç kayarak düzgün bacaklarını ortaya çıkarıyor. Gözlerim pırıltılı altın topuklu ayakkabılarından, pürüzsüz teninin parıltılarından, dar bedeninden ve tatlı göğüslerini sergilemek için dalgalanan derin V yakasından geçerek melek yüzünde duruyor. Her zamanki gibi tek bir makyaj bile yapmamış. Ancak saçlarını her zamanki gibi aşağıya doğru taramak yerine, başının tepesinde sıkı ve zarif bir topuzla toplamış.

Zahara'nın misafirlerin arasından süzülüşünü izlerken ciğerlerim daralıyor ve nefes nefese kalıyorum. Onun geçmesine izin vermek için dalga gibi ayrılıyorlar. Tek bir kasımı bile oynatamıyorum. Nefes bile alamıyorum, onun muhteşem görüntüsü karşısında kesinlikle şaşkına dönmüştü. Emin adımlarla yürüyor, herkesin bakışlarını hiç umursamıyormuş gibi başını dik tutuyor. Açıkça aval aval bakmaları Onu ilk kez görüyorlar. Tüm ihtişamıyla. Kalabalığın arasından, bir prenses gibi adım atıyor. Hayır... lanet bir kraliçe gibi.

Kraliçem.

O anda bakışlarımız çarpışıyor ve sanki yıkım topu beni göğsümden vurdu. Bir anda, bu kadının içsel gücünden şüphe etmekle ne kadar büyük bir hata yaptığımı anladım. Yıllarını görünmez olmaya çalışarak geçiren kız artık yok.

Bildiğim ve sevdiğimden çok farklı olan önümdeki ilahi görüntüye kendimi kaptırmıştım ki, bir misafir -bir erkek misafir- onun yolunu keserek görüşümü engelledi.

Meleğimle arama girmeye cüret eden adama doğru odanın diğer ucuna koşarken içimde kör bir öfke patlıyor. Aptal herifi ceketinin arkasından tutup

masalardan birine çarpar ve masayı devirir.

"Bana kırmızıyı sevdiğini hiç söylemedin, Zahara," diyorum ona doğru yaklaşarak.

Başını eğiyor, uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Aslında, bu benim en sevdiğim renk."

Elim sanki kendiliğinden kalkıyor ve parmak boğumlarımla çenesini okşuyorum. Sonra parmaklarım ince boynundan aşağıya iniyor, iki uzun kurdelenin bulunduğu ensesinde geziniyor.
Elbisesinin önünden uzanan bir fiyonkla bağlanmış, uçları çıplak sırtının üzerine dökülüyor.

"Ters dikilmesi gereken şeylerden biri mi?" Avucumu ipeğin uzunluğunda gezdirerek soruyorum.

"Evet." Gözleri viski renginde iki büyük elmas gibi parlıyor. "Korse ile aynı kumaş parçasını kullanarak."

Etrafımızdaki insanlar içkilerinin tadını çıkarıyormuş gibi yapıyor ama şaşkın bakışları bir saniye bile bizden ayrılmıyor. Belli ki kulak misafiri oluyorlar ama konuşmalarımızdan bir şey anlamıyorlar.

"Bir şeyler içmek ister misin,

meleğim?" "Çok isterim."

Elimi Zahara'nın küçük sırtına koyuyorum ve
Onu odanın diğer köşesindeki bara götürüyoruz. Biz ilerlerken odadaki tüm gözler bizi takip ediyor. Avuçlarım aşağıya, onun çökmekte olan arkasına kaymak için kaşınıyor.

Tabii. Buradaki herkese üvey kız kardeşinle yattığını söyleyelim de akbabalar gibi onun peşine düşsünler.

"Buna sevişmek deniyor, göt herif," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Ve oldukça eminim ki, eğer onlar deneyin."

Sesim kısık, ama bir avuç şaşkın bakışa bakılırsa, belli ki hâlâ yeterince yüksek.

"İkinci kişiliğinle yine mi kavga ettin?" Zahara fısıldıyor, ses tonunda eğlence dans ediyor.

"Belki."

"Ona sadece çenesini kapatmasını söyle."

Göğsümün içinde bir kahkaha yükseliyor. Bayanı duydun. Git buradan, diğer benliğime söylüyorum.

Parmaklarım Zahara'nın belinin ipeksi pürüzsüzlüğünde geziniyor ve sonra avucumu mükemmel kıçının üzerinde gezdirerek hafifçe sıkıyorum.

Odayı yeniden bir sessizlik kaplıyor, sadece sağ tarafımızda bir yerlerde caz şarkıcısının duygulu mırıltısı kolektif derin tutulan nefese meydan okuyor. Mırıltılar ve ısrarlı fısıltılar her yönden patlamadan önce ancak bir an sürüyor. Lanet olası akbabalar. Kendilerine engel olamıyorlar.

Şaşırdığımdan değil. Cosa Nostra'nın kadın-erkek ilişkilerine bakışı çok gelenekseldir. İyi yetiştirilmiş bir erkeğin, ikisi resmi bir ilişki içinde olmadan -evli ya da en azından nişanlı- bir kadının kıçına elini sürmeye cesaret etmesi mümkün değildir. Zahara'yı bu şekilde aramızda bir şey olduğuna dair bir dizi varsayımı ateşlemek için fazlasıyla yeterli olurdu. Kıçındaki elim bu varsayımları kategorik bir kesinliğe dönüştürdü.

Herkesin gözlerinin elime odaklandığını hissedebiliyorum. Öfkeli mırıldanmalar giderek yükseliyor. Elimi aşağı kaydırıp Zahara'nın arkasını tutmak bilinçli bir hareket değildi. Ama odanın içinde yürürken elimi orada tutmak, kesinlikle öyleydi. İddiamı ortaya koyuyorum. Onu
Sonunda benimkini. Bu duvarların içinde kulakları sağır eden sessiz bir uğultu.

Zahara'ya bir bakış fırlatıyorum, kedi çantadan çıktığına göre tepkisinden endişeleniyorum. Dikkat çekici bir şekilde, çok fazla tedirgin görünmüyor. Omurgası dik duruyor ve başını dik tutarak yürüyor. Yine de onu tanıyorum. Saklamaya çalıştığı sinirlerini görüyorum.

"Onları öldürmemi ister misin?" Akbabaların arasından geçmeye devam ederken soruyorum.

Dudaklarında şakacı bir gülümseme beliriyor. "Hayır. Ama teklifin için teşekkürler."

"Emin misin?"

"Evet ama keşke konuşmayı kesseler. Sanki lanet bir arı kovanına inmişiz gibi hissediyorum."

"Bu ayarlanabilir."

Rotamızı değiştirerek onu, gürültü kalabalığı arasında sesini duyurmaya çalışan şarkıcıya doğru yönlendiriyorum. Kadının elinden mikrofonu alarak Zahara'yı yanıma yaklaştırıyorum, avuç içim sıkıca
kıçının yanağına dikildi. Kalabalığa doğru dönüyorum ve hemen ağızlarını kapatıyorlar, şok olmuş bakışları bana odaklanıyor.

"Güzel." Kelime odanın içinde sekiyor. "Eğer ben Arkamdaki sevgili grup haricinde, bu gece ses tellerini kullanan herhangi birinin farkına varırsanız, söz konusu ses telleri şu anda bulundukları boğazlardan zorla çıkarılacaktır. Yeterince açık anlatabildim mi?"

Verdiğim tek cevap şok olmuş nefesler oldu. Bir sürü şaşkın şaşkın göz kırpıyor. Ama gerçek bir söz söylenmiyor.

"KENDİMİ ANLATABİLİYOR MUYUM?" diye sordum. Kükrerim.

Tüm kafalar trajik bir biblo gösterisi gibi aşağı yukarı hareket ediyor. Hiç sesleri çıkmıyor, sadece bana ve Zahara'ya bakmaya devam ediyorlar.

"Ve lanet olası ifadelerinizi sansürleyin, çünkü hoşuma gitmeyen hiçbir şeyi hoş karşılamayacağım," diye ekliyorum. "Küçümseyen ve onaylamayan bakışlarınızı kontrol altında tutacaksınız, yoksa sonuçlarına ve gazabıma katlanırsınız. Kendinizi uyarılmış sayın."

Daha fazla baş sallama.

"Mükemmel. Devam edin." Mikrofonu şarkıcıya geri veriyorum, sonra beni izleyen Zahara'ya bakıyorum. daralmış gözler.

"İnsanların konuşmasını yasaklayamazsın, Massimo."

"Hayır mı?" Parmak eklemlerimi çenesinin narin çizgisi boyunca sürüklüyorum. "Şey, az önce yaptım."

"Yine beni şımartıyorsun."

"Seni şımartmayı seviyorum meleğim. O piçlerin seni üzecek bir şey söyleyebilecekleri, acımasız sözleriyle seni incitebilecekleri düşüncesine dayanamıyorum. Artık bunun geri dönüşü yok, Zahara. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum. Ama anlamanı istediğim şey, bunun üstesinden gelebileceğim. Bir zamanlar olduğum gibi uysal ve korkak bir kız değilim. Kaba sözler ve suçlayıcı bakışlar artık beni rahatsız etmiyor ve bunu herkesin anlamasını istiyorum. Sen de dahil."

Onu izliyorum -o kadar güzel ve vahşi ki- kalbim sanki ona ulaşmaya çalışıyormuş gibi kafesinin içinde kabarıyor. Evet, o güçlü. Önceden inandığımdan çok daha güçlü. Gerçi şimdi anlıyorum. Ama kendine ve herkese sarsılmaz olduğunu kanıtlamak için buna ihtiyacı varsa, dileğini yerine getireceğim.

Elimi ayakta duran şarkıcıya doğru uzatıyorum. tamamen hareketsiz ve mutlak bir sessizlik içinde. "Onu geri ver."

Mikrofonu bana uzattığında, kolumu Zahara'nın beline doladım ve şaşkın kalabalığa döndüm.

"Konuşmaya izniniz var." Sesim bir kez daha odanın diğer ucuna taşınıyor. Ses tonum olabildiğince kayıtsız, ama bakışlarımın kaymasına izin veriyorum ve bize aval aval bakan olabildiğince çok insanın üzerinde duruyorum, açıkça sonrasını telkin ediyorum
beni sinirlendirmesi durumunda. Hızlı ama acılı bir ölüm.

Beklendiği gibi, mikrofon tekrar şarkıcının eline geçtiği anda alçak fısıltılar yeniden başlıyor.

"Tatmin oldun mu?" Zahara'nın bal rengi gözleriyle buluşuyorum.

Başını yana eğiyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Sen iflah olmazsın."

"Hiç şüphesiz," diye sırıtıyorum. Sonra onu kollarımın arasına alıyorum ve ağzımı onunkiyle birleştiriyorum.

Bu ilk öpüşmemiz değil ama nedense öyleymiş gibi geliyor. Belki de artık birinin bizi basması konusunda paranoyak olmadığım içindir. Bu artık bir sorun değil.
Boston Cosa Nostra'nın neredeyse tamamı bu salonda toplanmış, meleğimin dudaklarını bir gram utanç duymadan ya da onların dar görüşlü duyarlılıklarını umursamadan yiyişime tanıklık ediyor. Ve ne dudaklardı onlar... Enfes bir çiçeğin taç yaprakları gibi yumuşak ve en olgun yasak meyve gibi tatlı. Zahara benim cennet bahçem ve artık kendimi tutamıyorum. Bu dünyadaki en etli dudakları kemirmenin cazibesine teslim oluyorum, en hafif dudakların tadını çıkarıyorum.
Nefes nefese dudaklarından benimkilere geçiyordu.

Etrafımızda toplu bir nefes patlaması yaşanıyor ve ardından fısıldaşmalar artıyor. Çok geçmeden, gümbürtüler odada bir deprem gibi gürlüyor. Ve ben... Umurumda değil. Umursamıyorum. Zahara'mdan başka hiçbir şey umurumda değil.

Ancak kalbimin çarpıntısı son derece hızlandı. Ses kulaklarımda o kadar yüksek ki, tüm vücudum içten dışa doğru atıyormuş gibi hissediyorum. Tanrım, bu kadın için çıldırıyorum. Sonunda herkesin önünde onun benim olduğunu iddia edebilmek çok iyi hissettiriyor. için

Bu kadının kime ait olduğunu bilsinler ki bir daha hiçbir salak ona yaklaşmaya çalışmasın. Bir dahaki sefere, buna cüret edeni öldüreceğim.

Zahara da beni öpüyor, dilinin cesur darbeleri tutkusunun harareti konusunda beni şüpheye düşürmüyor. Kollarını boynuma doluyor, parmakları kafa derimin arkasındaki kısa saçları tarıyor. Daha önce
Beni daha uzun giyerken görmek istediğini itiraf ettiği günden beri tıraş ediyorum. Dilini dişlerimin arasına aldım,
hafifçe ısırıyor. O da ısırığa karşılık veriyor. Sertçe. Ağzımda metalik bir tang patlıyor. Kanın tadı sert ve acı.
Yaseminin taze kokusuna ne kadar da zıt.
Beni saran. Sadece onun bana verebileceği huzurun kokusu.

"Sana bir şey sormam gerek," diye fısıldıyorum

dudaklarına. "Tamam."

İsteksizce, aç ağzımı onunkinden ayırıp bakışlarıyla buluşuyorum. "Bu çılgın yaşlı pislikle evlenir misin, Zahara?"

Ciğerlerim çalışmıyor. Biri solunum sistemimi kapatmış olmalı, çünkü ne nefes alabiliyorum ne de nefes verebiliyorum. Yapabildiğim tek şey Massimo'nun gözlerinin içine bakmak, nefesim kesiliyor ve başım dönüyor. Etrafımızda dönen sessiz fısıltılar bir kakofoniye dönüşüyor
Şaşkın çığlıklar. Onları zar zor fark ediyorum. Rüya mı görüyorum? Görüyor olmalıyım.

"Tanrı biliyor ki sen daha iyisini hak ediyorsun meleğim," diye devam ediyor Massimo, ses tonu ciddi. "Ama mesele şu ki, gitmene izin veremem. Sen benimsin, Zahara. En başından beri benimdin.

Bilen bakışların hapsedilmiş kıçıma indiği an. Sen oradaydın, babanın yasını tutuyordun ve benim tek yapabildiğim nefes almak için mücadele etmekti. O zamandan beri sana ihtiyaç duymadığım bir gün bile geçmedi. Sen benim ciğerlerimdeki havasın. Seni seviyorum bebeğim. Bencilce davranıyorum ama sen bunu zaten biliyorsun. Lütfen, evet de."

Gözlerim yaşlarla doluyor, görüşümü ve onun yüzünü bulanıklaştırıyor. Cevap vermeye çalışıyorum ama gözümü kapatan yumruyu geçemiyorum.
Hava yolu. Uzun zamandır bu anın hayalini kuruyordum. Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Titreyen avuçlarımla Massimo'nun sert yanaklarını kavrayarak kelimeleri ağzımdan çıkarmaya çalışıyorum. Benden sadece nefes nefese bir ses kaçıyor. Ben de onu öpüyorum. Hissettiğim her şeyi o öpücüğe döküyorum.

"Evet demelisin, Zahara. Çünkü eğer demezsen, sırf sana kimsenin sahip olamayacağından emin olmak için yüz mil boyunca her erkeği öldürebilirim," diyor dudaklarıma.

İçimden titrek bir kahkaha patlıyor. "Peki ya tanıklar?"

"Ben de onlardan kurtulacağım."

"Buna gerek yok." Burnumu çektim. "Evet. Seninle evlenirim."

Arkamdan şok çığlıkları yükseliyor, ama Massimo'nun aceleci adımları yankılanarak onları bastırıyor.
Beni odanın bir ucundan diğerine taşırken parke döşemeler. Ayak bileklerimi arkasından kilitliyorum ve omzunun üzerinden bir bakış atıyorum. Boston'un Cosa Nostra'sının üst kademesi salonun ortasında yarım daire şeklinde toplanmış, şaşkınlık içinde geri çekilen formlarımıza bakıyorlar. Aralarında Salvo da vardı, yüzünde büyük bir acı ifadesi vardı. Yakınlarında, sersemlemiş bir Tiziano neredeyse karısına destek oluyor. Elleriyle ağzını kapatıyor, gözleri kocaman açılmış, dehşete düşmüş. Oldukça güzel bir manzara.

Gülme dürtüsü beni ele geçiriyor. Yıllarca bu insanlara görünmez olmak için elimden gelen her şeyi yaptım, asla dikkatleri üzerime çekmek istemedim. Ama şimdi, ben

şüphesiz önümüzdeki on yıl boyunca konuşulacak bir skandal yarattı, bir an için tamamen unutmuştum
Hatta var olduklarını bile. İçimde kabaran kıkırdamaları bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse," diye homurdanıyor Massimo bir kapıyı tekmeleyerek açarken. "Evlilik teklifime beklediğim tepki bu değildi."

Homurdanıyorum ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum. "Özür dilerim. Herkesin yüzündeki ifadeyi görmeliydin."

"Biz dönmeden önce yüzlerini kontrol altına alsalar iyi olur."

Massimo karanlık bir koridorun sonunda duruyor ve başka bir kapıyı tekmeleyerek açıyor. Beni götürdüğü oda gölgeler içinde, köşedeki uzun bir yer lambası tek ışık kaynağı. Lacivert perdeler uzak taraftaki pencereleri kapatıyor ve diğer tüm duvarlar karmaşık bir şekilde oyulmuş kitap raflarıyla kaplı.

"Neredeyiz biz?"

"Brio'nun çalışma odası." Massimo beni odanın ortasını kaplayan büyük ayaklı masanın üzerine bırakıyor.

"Neden?"

"Çünkü daha fazla beklemek zorunda kalırsam sikim patlayacak." Çenemi parmaklarının arasına alıyor ve o kadar yakınıma eğiliyor ki yüzü bir nefeslik mesafede. Gözleri benimkileri öyle dikkatle inceliyor ki ruhumun derinliklerini görebildiği kesin. "Şimdi seni becereceğim meleğim. Bu zor olacak. Eğer bunu kaldıramayacağını düşünüyorsan, bana hemen söylesen iyi olur."

Çenemi kaldırıyorum. "En kötüsünü yap. Beni bu masanın üstünde döv ve herkesin duyması için adını haykırmamı sağla."

Göğsünden vahşi bir hırıltı yükseliyor. Eli çenemden kayıyor ve boğazımın sütununa sarılıyor.

"Zahara." Ses tonunda açık bir uyarı var, en günahkâr cinsel zevki vaat ediyor. "Dikkatli ol. Kontrolüm pamuk ipliğine bağlı ve isteyeceğim son şey
istemeden seni incittim."

"O zaman bana camdanmışım gibi davranmayı bırak." Kravatını tuttum ve kulağına mırıldanmak için onu daha yakına çektim. "O diğer sen. Sadece başkalarına açtığın ama bana asla açmadığın. Vahşi ve evcilleşmemiş olan. Bu gece beni becermesini istiyorum."

Massimo'nun vücudu hareketsiz kalır. "Biz biriz ve aynıyız, bebeğim," diye fısıldar.

"Biliyorum." Bana sarılışını taklit ederek çenesini kavrıyorum. "Sakın beni en ufak bir parçandan bile mahrum bırakmaya cüret etme. Şu andan itibaren, senin tamamını istiyorum, Massimo. Bana bunu verebilir misin?"

Gözlerinde bir şey parlıyor. Tehlikeli bir şey.
Ve biraz da hınzırca. Pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını aşağı kaydırarak çelik gibi sert aletini serbest bırakırken bakışları benimkine kilitleniyor. Nefes alışım hızlandı ve
Avuçlarını çıplak kalçalarıma koyup yavaşça yukarı doğru kaydırırken hırıltılı bir ses çıkarıyordu.

"Elbise için özür dilerim bebeğim," diye mırıldanıyor. Bir anda, odanın içinde yüksek sesli bir yırtılma yankılanır.

Kırmızı ipekten büyük bir parça yere düşüyor ve Massimo'nun ayaklarının dibine iniyor. Aç bakışlarını göğsüme doğru kaydırıyor, göğüslerimin üzerinde bir an durakladıktan sonra aşağı doğru inmeye devam ediyor. Eteğimin ön paneli, çürük
bedenin dışına taşan ve zar zor tutturulan bir parça arkadaki uzun tren, iki uyluk yüksekliğinde yırtmaç yanılsaması yaratan kısım yok edildi. Çıplaklığımı bırakarak tamamen sergileniyor.

"Bu elbise iç çamaşırıyla giyilmek için tasarlanmadı," diyorum.

O şeytani gözler, sanki sözlerim açlıktan ölmek üzere olan bir yırtıcıyı serbest bırakmış gibi dizginlenemez bir açlıkla parlıyor. Burun delikleri parlıyor

Uzanıp başparmağını göbeğime bastırırken dudakları derin, gırtlaktan gelen bir hırıltıyla titriyor. Ürperiyorum. Sadece tek bir dokunuş olabilir, ama sanki onunla bir havai fişek yaylım ateşi başlatmış gibi. Beni sabitleyecek bir şeye ihtiyacım vardı. Ceketinin yakalarını tutuyor, onu kendime çekerken kumaşı yumrukluyorum. Parmaklarının uçları narin kıvrımlarımı okşarken, diğer eli boğazımın gergin tendonlarını okşamak için boynuma uzanıyor.

"Zahara," diye mırıldanıyor, parmaklarını amımın içinde kaydırıyor.

Önce bir tane, sonra bir tane daha ekliyor.

O içeri ve dışarı iterken ıslaklığım elini kaydırıyor. Yavaşça ama sert, ölçülü vuruşlarla. Her dalış duvarlarımı geriyor, beni unutulmanın eşiğine getiriyor.

Başımı geriye atarak boynumu uzatıyorum, avucuna daha sıkı bastırıyorum ve kavrayışının sıkılaşmasından zevk alıyorum.

"Zahara... Zahara... Zahara..." Parmaklarını içime sokup en hassas noktamı okşuyor.

Dalga dalga gelen titreme bedenimi sarsarken ürperiyorum. Azalmak yerine, dokunuşuna daha fazla baskı uyguladıkça yoğunluk artıyor gibi görünüyor. Damarlarımdaki elektrik cızırdarken ateşler içinde yanıyorum. Her şeyi hissediyorum... ve her yerde, tamamen kontrolden çıkmış.

"Evet?" Kelimeyi oluşturmayı başarıyorum. Daha çok bir inilti gibi çıkıyor.

"Her şeyimi almaya hazır mısın bebeğim?"

Çenemi eğiyorum ve kulağını hafifçe ısırıyorum. "Ben her zaman hazırdım, Massimo."

Parmaklarını dışarı çıkarırken cevap niteliğindeki hırıltısı etrafımızda gürlüyor. Dizlerimi tutarak bacaklarımı ardına kadar açıyor ve kocaman sikini içime sokarak beni ağzına kadar dolduruyor.

Ani saldırı karşısında nefesimi tutuyorum. O kadar büyük ki aşırı his yüklemesinden neredeyse bayılacaktım. Birazcık

Rahatsızlık, acı sınırında, ama aynı zamanda çok ama çok iyi hissettiriyor. Yanmanın tadını çıkarıyorum, iç kaslarımı onun etrafında sıkıyorum, yeni bir mutluluk dalgası üzerinde yüzüyorum.

Massimo kolunu bana doluyor, sol elini sırtımın küçük kısmına bastırıyor, bir yandan da
diğeriyle masanın yüzeyine vuruyor. Kâğıtlar, kalemler, kitaplar ve hatta birkaç resim çerçevesi odanın dört bir yanına fırlayıp yere düşüyor. Sonra çenemi yakaladı. Yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıyken, beni geriye doğru itiyor, vücudu benimkini kaplarken beni devasa masaüstüne yatırıyor. Parmaklarını çene çizgim boyunca yeniden konumlandırırken, üzerlerinde kendimin kokusunu alabiliyor, uyarılmışlığımın kayganlığının onunkini kapladığını hissedebiliyorum.
nasırlı deri. Bu beni heyecanlandırıyor. Diğer eli dış uyluğum boyunca aşağı doğru kayarken ve bacağımı kaldırıp omzunun üzerinden geçirirken daha fazlasını beklemek de öyle. Ve sonra, sadece bana bakıyor.

"Mükemmel," diye fısıldıyor çekilmeden hemen önce. Bir saniye sonra tekrar içeri giriyor.

Bana öyle bir şiddetle vuruyor ki, kalçalarının her sert darbesinde masa yerde kayıyor. Kalakaldım.
Gömleğinin önünü tutuyorum, sanki tek dünyevi seçeneğimmiş gibi malzemeyi kavrıyorum. Hırlıyor. Ağır nefes alıyor. O Sikişirken yüksek sesle. Dizginlenmemiş. Bağlanmamış. Evcilleşmemiş.

Bayıldım. Onu seviyorum. Bu karmaşık adamın her yönünü.

Sağ eli boğazıma kayıyor ve hafifçe sıkıyor. O anda içimi bir zafer duygusu kaplıyor. Her şeyi çok çabuk kaybetmekten çekinerek parmaklarımı bileğinin etrafında kenetliyorum ve elinin tam olarak olduğu yerde kalmasını sağlıyorum. Ve sonra, bakışlarımız sessiz bir alışverişe kilitlenmişken, serbest elimle boğazını kavrıyorum.

Hava, hareketlerinin temposuna uyarak kısa ve keskin patlamalar halinde ciğerlerimi terk ediyor. İçine daldığında nefes alıyorum,
O geri çekildiğinde nefes veriyorum. Birbirimizin boğazını tutmaya devam ederken, tereddütsüz bir bakışa karıştık, o

beni deli gibi beceriyor. Bu pozisyonda hayvani bir şey var. Boynundaki gergin kasları avucumun altında hissedebiliyorum. O hırlarken titreşimleri. Ve her yutkunuşumu, her zor nefes alışımı hissedebiliyor. Sanki gerçekten bir bütünmüşüz gibi.

Saldırısının şiddetinden masanın ayakları ahşap zemine sürtünüyor. Nefes almak için savaşıyorum, zar zor
Her sığ çekişte yeterince oksijen almayı başarıyorum. Massimo çırpınışımı fark etmiş olmalı çünkü boynumdaki tutuşu gevşiyor. Olmuyor. Bileğini daha da sert sıkıyorum, tırnaklarımı derisine gömüyorum.

Omurgamın dibindeki o sarmal daha da sıkılaşıyor, sonunda kopana kadar bükülüyor ve bükülüyor. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir galaktik patlama. Dönüyorum,
aniden boynumu bıraktığında sersemlemiş, orgazmımın coşkusunu yaşıyordum. Aleti dışarı kayıyor ve ben bu kaybı protesto etmek için inliyorum. Ama iki büyük el kıçımın yanaklarını kavrayıp alt bedenimi yukarı kaldırıyor. Dil. Sıcak, ıslak, kadife. Zaten titreyen göbeğimin içinde mızraklar. Dudaklar. Sert, zorlu. Mühür
klitorisimin etrafında. Emme. Güçlü, zihin eritici. Dişler, aşırı hassas eti sıyırıyor. Ve sonra... bir ısırık. I
Çığlık. Tekrar o heyecan verici uçuruma doğru kayıyor ve bir yıldız tozu bulutuna dönüşüyor.

"Cennet," diye mırıldanıyor amımın içinde. "Nektarının son damlasına kadar yalayacağım bebeğim. Ve sonra seni tekrar ıslatacağım."

Tam da bunu yapıyor, o usta dilini okşayarak
içimde şimdi. Sanki içimdeki her damlayı yalamaya gerçekten niyetliymiş gibi iç duvarlarımı yalıyor. Başının üstündeki kısa saçları tutuyorum, yüzünü daha yakına çekiyorum, onu daha derine ulaşmaya zorluyorum. Ağzından daha fazlasını istiyordum. Sonra, dudakları
klitorisimin etrafına yaklaşıp emiyor, neredeyse bayılıyorum.

"Tanrım bebeğim," diye homurdanıyor kıçımı tekrar aşağı indirip sikini tekrar içime gömerken. "Ne yaptığını görebiliyor musun

Bana mı? Seni dilimle mi yoksa aletimle mi becermek istediğime karar veremiyorum."

Daha doruk noktam geçmemişti ama bir sonraki doruk noktasını şimdiden hissediyordum. Gevşek bedenimde saf bir sevinç dalgası kabarıyor, çılgınca itişlerinin her birinde daha da yükseliyor.

"Zahara, Zahara, Zahara..." diye hışırdayarak saçlarımı topuzundan kurtardı, dağılan saçlarımı avucunun içinde sıktı ve içime öyle sert girdi ki masanın
birkaç kitabı yerinden oynattı.

"Seviyorum..."-bana çarpıyor-"...bana baktığında..."-çarpıyor-"...böyle."

"Ne gibi?" Kollarını tutup tutunmaya çalışıyorum.

Dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor. Yüzü benimkinin hemen üzerinde durana kadar eğilirken siki içimde derinlere saplanıyor.

"Beni yemeyi mi yoksa yenmeyi mi tercih edeceğine karar veremeyen aç küçük bir dişi kurt gibi." Dışarı kayıyor, ancak bana tekrar çarpmak için kendini kabzasına kadar gömüyor.

O içime girmeye devam ederken gözlerimin önünde yeni takımyıldızlar doğuyor ve bir başka orgazm beni ele geçiriyor. Saf mutluluğun dalgalarına binerken dudaklarımdan garip miyavlama sesleri çıkarken gömleğinin önünü kavrıyorum.

"Benim!" Massimo kükrerken, tohumunun ipi beni dolduruyor.

"Benim!" Yankılanıyorum.

***

Massimo takım elbise ceketini giymeme yardım ederken, "Mutfak kapısından çıkacağız," diyor. Üzerindeki düğmelerden birkaçı

gömleği yok ve boynunda uzun ince kırmızı çizikler var. Bunu ona ben mi yaptım? Hatırlamıyorum.

"Korkarım sizin için partiye geri dönüş yok."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," diye sırıtıyorum. Büyük salona eteğimin orta kısmının tamamı yokken ve özel işlerim herkesin görebileceği şekilde ortada dururken dönmem biraz fazla olabilir. Daha az muhafazakâr bir kalabalık için bile. Ve bu kesinlikle öyle biri değil.

Massimo önümde çömelmiş, ceketinin düğmelerini ilikliyor. Odanın dışında bir yerden garip bir patlama sesi geldiğinde son bağlantı elemanını ancak bitirebilmişti.

"Ne-"

Hızla işaret parmağını dudaklarıma bastırıyor ve başını sallıyor. Sonra, gövdesine sarılı kılıfından silahlarından birini çıkarıyor.

"Bir silah sesi," diye fısıldıyor ve silahının horozunu indiriyor.

Kapıya doğru ilerlerken ve dışarı bakmak için kapıyı kırarken adımları tamamen sessizdir. Müzik ve kahkahalar hemen çalışma odasına akıyor, ama sesler sanki uzaktan geliyormuş gibi kısık. Massimo beni taşırken yolumuza çok fazla dikkat etmemiş olsam da, evin en uzak köşesine vardığımızdan eminim.

Massimo omzunun üzerinden, "Burada kal," der ve karanlık koridora doğru kayar.

Partiden gelen boğuk sesler dışında başka bir gürültü yok. Belki de silah sesi değildi? Silah sesi değildi.
bir tane olacak kadar yüksek ses. Kapıya doğru kayıyorum, Massimo'nun çıkarken bıraktığı küçük boşluktan bakıyorum. Karanlık alanda görülecek pek bir şey yok ve Massimo'nun geniş sırtı geri kalanını engelliyor. Koridorun tam karşısındaki odanın açık kapısında duruyor.

"Bu da ne," diye mırıldanır ve silahını indirerek içeri adım atar.

Ceketinin açıkta kalan tüm yerlerimi kapattığından emin olmak için kendime hızlıca bir bakış atarak, parmak uçlarımda koridora çıkıyorum. Diğer odanın eşiğine geldiğimde olduğum yerde duruyorum.

Siyah mini elbiseli bir kadın cesedi, çekmeceli bir sandığın yanında yere yayılmıştır. Kan sızıyor
alnının ortasındaki delik, kısa boylu kadını ıslattı.
Yüzünü kısmen gizleyen sarı saç telleri. Biraz tanıdık geliyor ama o kadar kana rağmen onu tanıyamıyorum. Gözleri açık ve bana bakıyor gibi görünüyorlar. Arkamı dönmek istiyorum ama yapamıyorum. Daha önce bir ölüyü hiç bu kadar yakından görmemiştim.

"Ne oldu?" Massimo'nun tedirgin sesi beni sersemliğimden çekip çıkarıyor.

Sonunda bakışlarımı cesetten ayırdım ve ancak o zaman odada başka birinin daha olduğunu fark eder. Uzun boylu, iri yarı, tunç grisi takım elbiseli bir adam ölü kadının başında duruyor. Sırtı bana dönük ve sağ elinde, kalçasının yanında gevşek bir şekilde asılı duran, susturuculu bir silah var. Arkasını döndüğünde kim olduğunu anlıyorum. Vay anasını!

"Konuşmaya başla Adriano," diye tersliyor Massimo.
"Şimdi."

Adriano silahını pantolonunun arkasındaki kemere sokuyor ve gözlüklerini çıkarıyor. Hareketleri neredeyse rahatsız edici derecede rahat, özellikle de ceketinin içinden çıkardığı küçük bir bezle gözlük camlarını silmeye başladığında.

"Benim kişisel meselelerimin seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum, Spada."

Kişisel meseleler mi? Ölü kadına tekrar bakıyorum ve elim ağzımı kapatmak için havalanıyor. Yüce Tanrım. Bu Adriano'nun karısı.

"Filippa bir Aile üyesi değildi," diye devam ediyor Adriano. "Bu nedenle ölümü Cosa Nostra'nın ilgisini çekmemeli."

"Ama sen öylesin." Massimo ileri atılarak Adriano'nun yüzüne vuruyor. "Son birkaç haftadır cesetler yığılıyor ve onları ortadan kaldırmak bir sürü iş gerektiriyor. Sayıma seninkini eklememe kesinlikle gerek yok."

Adriano ölü karısına ilgisiz bir bakış atar. "Merak etmeyin. Arkamı temizleyeceğim."

Ona bakakaldım. Adriano, yüksek rütbeli Aile üyeleri arasında her zaman en nazik olanı olmuştur. Sakin. Soğukkanlı. Toplandı. Tanık olduğum Konsey toplantısı dışında, hiç kimseyle tartışmadı ya da öfkelenmedi ve kesinlikle şiddet eğilimi göstermedi. Bu ana kadar hayatı boyunca hiçbir canlıya zarar vermeyeceğine yemin edebilirdim. Ama şimdi onu izlerken, karısının cesedini istenmeyen bir hurdadan başka bir şey değilmiş gibi ortadan kaldırmayı tartışırken, son derece rahat ve koşullardan rahatsız olmamış gibi görünürken, insanlar hakkındaki izlenimlerin ne kadar yanlış olabileceğini anlıyorum. Öyle görünebilir
Dışarıdan son derece sakin görünse de temkinli gözlerinde öfke ve nefret fırtınası esiyor. Bir süpernova gibi patlayabilir. Tik-tak. Tik-tak.

"Peki ya ailesi?" Massimo soruyor. "Ölü gangsterler bir iç çatışmanın sonucu olarak görmezden gelinebilir ama bu farklı."

"Dediğim gibi, ben halledeceğim."

Massimo'nun boynundaki damarlar şişiyor, kasları derisine karşı geriliyor ve gözlerindeki bakış cinayete meyilli bir hal alıyor. Adriano'yu karısını öldürmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama Massimo'nun bu akşam çılgına dönüp Adriano'ya saldırmayı göze alamayacağını biliyorum. Adam çok önemli.
Cosa Nostra. Massimo'nun bunu bildiğini biliyorum, ama öfkesi

Şu anda onu kör ediyor. İçindeki canavar kontrolü ele geçiriyor. Adamımı buradan çıkarmalıyım. Hemen!

"Massimo." Elini tuttum ve sıktım. "Gitmeliyiz."

Çenesi sertleşiyor ve gözleri Adriano'nun soğukkanlı yüzünden ayrılmıyor. İkisi de uzun boylu ve kusursuz giyimli ama tamamen farklı hislere sahip bu iki adam oldukça ilginç bir görüntü oluşturuyor. Massimo gözlerini dikmiş, öfkeden kudururken Adriano sıkı sıkıya sarılmış bir bubi tuzağı gibi. İki farklı yırtıcı, saldırmaya hazır iki kobra gibi karşı karşıya.

"Lütfen," diye ısrar ediyorum, Massimo'nun parmaklarını kendiminkilerle sıkarak. "Adriano her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi. Ve ben gerçekten üşüyorum."

Massimo'nun duruşu gevşer.

"Peppe temizlik ekibini hazırda bekletiyor. Ara onu." Kolunu belime dolayarak beni yanına çekti. "Hadi eve gidelim, meleğim."

Bölüm 24

"Hayır, fikrimi değiştirmiyorum!" Massimo'nun kükremeleri ikinci kata kadar taşınır. Yemek odasının penceresi muhtemelen açık bırakılmıştı. Ya da bırakılmamıştır. Brio ile "konuşurken" sesi sık sık bu zirveye ulaşıyor. Tahminimce yakında eski kaptan olacak kişi Massimo'yu bir kez daha ziyaret etti. Uzaktan ve saç kurutma makinesi çalışırken bile, ortaya çıkan tartışmayı duyabiliyorum.

"Bana şantaj yapmaya mı çalışıyorsun, orospu

çocuğu?" Evet. Kesinlikle Brio.

"Bayan Zara." Iris kafasını banyoya sokar. "Peppe havaalanı yolunda büyük gecikmeler olduğunu söylüyor ve Don Spada'nın
biraz daha erken çıkın." Alt kattan bir kez daha bağırışlar yükselince yüzünü buruşturdu. "Ayrıca, müteahhidin çatıya bakmak için on beş dakika içinde burada olması gerektiğini hatırlatmak istedim."

Lanet olsun. Sonunda bu çatı kaplama firmasından randevu alabilmek için altı kez denemek gerekti. Massimo hâlâ kriz geçirirken esnaf gelirse, muhtemelen arkalarını dönüp gidecekler.

Fön makinesini kapattım ve aynada kendime baktım. Saçlarım hâlâ nemli ve üzerimde sadece Massimo'nun gömleği var. İlk dürtüm, giden ya da gitmeyen bir kaptanla buluşmadan önce kendimi daha prezentabl hale getirmek için giyinmek ve saçımla ilgilenmektir. Görgü kuralları ve

Yürümeye başladığım yaşlardan beri uygun kıyafet gereksinimleri içime kazınmıştır.

İşler değişti.

Odadan çıkarken Iris'e, "İçecek bir şeyler hazırla lütfen," diyorum. "Çatı ustaları geldiğinde yemek odasında işim bitmemişse, bir süre dikkatlerini dağıtmanın bir yolunu bul."

"Elbette. Tabii ki. Onlar buraya gelmeden önce Don'u sakinleştirebilecek misin?"

"Evet."

"Oh. Bu harika. Peki... bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Eşikte duruyorum ve sırıtıyorum. "Gücünü yeniden yönlendirerek."

Koridor boyunca koşturup geniş merdivenlerden aşağı inerken, birkaç ev çalışanı bana şaşkın bakışlar fırlatıyor. Bazıları çılgınca dağılmış saçlarımla eğleniyor gibi görünüyor, ama çoğu
kıyafet seçimimden dolayı şaşkındı. Massimo'nun koyu kahverengi gömleği çıplak bacaklarımı tamamen ortaya çıkarıyor. En azından kıçımı örtecek ve çıplak olmadığım gerçeğini gizleyecek kadar uzun.
Altına bir şey giymek. Olmasaydı da umurumda olmazdı. Herkesin kendi fikirleri var ve buna saygı duyuyorum, ancak artık bunların ne olduğu umurumda değil.

İyi hissettiriyor. Özgürleştirici.

"Aile için yapacağın sözleşmelerin ne kadar az umurumda olduğunu sana anlatamam, Brio! Dün geceki partinizde yaptığınız gibi yatırımcılarla geyik muhabbeti yapmak ve yalakalık yeteneğiniz bununla ilgili değil. Sen hâlâ
Dışarı! Zaten sıkıldıysanız, bir hobi bulun. Tığ işi yapmanın zihninizi zinde tutmak için harikalar yarattığını duydum!"

Bağırışlar bir dalga gibi konağa yayılmaya devam ediyor. Köşkte asılı kristal avizeye bakıyorum.

giriş holü, sonra odanın çevresi boyunca kenar. Her ihtimale karşı. O şey her an düşebilir.

Yemek odasının kapısına ulaştığımda, kapıyı çalma zahmetine bile girmiyorum. Kimse duymayacağı için bir anlamı yoktu.
Her neyse. Sadece kolu çevirip içeri giriyorum.

Brio ve Tiziano uzun masanın sol tarafındalar, Koltuklarında sallanıyorlar ve oldukça stresli görünüyorlar. Salvo onların karşısında, sandalyesinde arkasına yaslanmış ve gözlemliyor
kaos onu eğlendiriyormuş gibi. Bu sırada Massimo masanın başında, dudaklarını öfkeli bir alaycı ifadeyle büzmüş.

"Ve sen!" diye hitap ediyor Tiziano'ya. "Kim bu lanet Bay View'daki kumarhane müdürünü kovma yetkisi mi verdin? Sana özel-"

Massimo'nun kafası bir anda yukarı kalktı, gözleri kapı aralığında duruyorum. "Kahretsin, bebeğim. Uyandırdım mı seni?"

"Hayır." Tabii ki uyandırdı. Muhtemelen toplantısı başladıktan kısa bir süre sonra benimle birlikte Doğu Sahili'ndeki herkesi uyandırdı. Tekrar uykuya dalmak beyhude göründüğünde sonunda kendimi yataktan dışarı sürükledim.

Geniş odanın içinde rahat adımlarla ilerlerken bakışlarımız kilitleniyor ve diğer adamların gözlerini üzerimde hissediyorum. Massimo ona ulaştığımda sandalyesini biraz geriye kaydırıyor, ben de bu fırsatı değerlendirip kucağına oturuyorum.

"Çatı müteahhidi ve adamları on dakika içinde geliyor," diyorum. "Bu işi çabucak halledebilir misin ya da biraz yumuşatabilir misin?"

"Deneyebilirim."

"Evet, bunun genelde nasıl sonuçlandığını ikimiz de biliyoruz." Ellerim kemerine gidiyor, parmaklarım tokayı çözüyor.

İçten içe yanan gözlerinde kötücül bir kıvılcım tutuşuyor. Düğmeye basıp fermuarını indirmeye başladığımda bu kıvılcım hızla öfkeli bir cehenneme dönüşüyor.

"Ne yapıyorsun?" Boğazının arkasından alçak bir gümbürtü geliyor.

Gülümsüyorum. Sonra elimi pantolonunun içine sokarak hızla sertleşen sikini çıkarıyorum. "Bol enerjinizin başka bir yere yönlendirildiğinden emin olmak, böylece toplantınızı daha medeni bir şekilde bitirebilirsiniz."

Kendimi yeterince kaldırıp yavaşça onun zorlanan sikinin üzerine indirirken gözleri bir saniye bile benimkilerden ayrılmıyor.

Arkamdaki biri hava yolunu temizliyor. "Belki de gitmeliyiz?"

Massimo bir kaşını kaldırdı. Sırıtarak başımı sallıyorum.

"Olduğun yerde kal," diye homurdanıyor.

Bu utanmaz hareketlerin beni bu kadar tahrik edeceğini hiç beklemezdim. Massimo'nun aleti daha yarısına bile gelmedi. Titreyen merkezimin içinde ve şimdiden ezici bir doruk noktasının işaretlerini hissediyorum.

"Kıyafetine bayıldım." Massimo ellerini kalçalarımda gezdiriyor. "Çok uygun."

"Adamlarınızın önünde neredeyse çıplak görünmemi onaylamayacağınızı düşünmüştüm."

"İstediğin her şeyi giyebilirsin, Zahara. Eğer diğer erkeklerin sana bakışını beğenmezsem, onları öldürürüm."

"Çok romantiksin."

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Biliyorum."

Ağzını benimkine yapıştırıyor ve ben onun sikine tamamen gömüldüğümde dudaklarımdan kopan iniltiyi çalıyor. Odanın geri kalanı kayboluyor. Bu gerçeklikte var olmayı bırakıyor. Aklımın bir köşesinde bunun bir şekilde yanlış olduğunu biliyorum.
Hatta utanç verici. Ama umursamıyorum. Elleri üzerimdeyken nasıl umursayabilirim ki? Öpüşmeye devam ederken kıçımı okşuyor. Beni göğsüne yaklaştırıyor. Bu kadar doğru hissettiren bir şey nasıl yanlış olabilir? Sallanıyorum, kalçalarımı sallıyorum

terk etmek. Bu hissin içinde tamamen kayboldum. Massimo beni doldururken kendimi bütün hissediyorum.

"Teşhircilikle ilgilendiğini bilmiyordum meleğim." Sağ avucunu göğsümde gezdirirken dudaklarıma fısıldadı. Yavaşça. Saygıyla.

"Ben de öyle. Ne hikmetse, skandal davranışlar beni ciddi şekilde heyecanlandırıyor," diye soluyorum. "İzliyorlar mı?"

"Evet."

Amım titriyor. Başımı arkaya atıp inliyorum.
Yüksek sesle. Duysunlar. Beni ne kadar tahrik ettiğini görsünler. Hareketlerimi hızlandırarak, tam orada, Konsey'in önünde ona sertçe biniyorum. Konseyin önünde.
beni yargılıyorlar. Ancak onların fikirlerinin artık bir önemi yok. Tek yaptığım
sevdiğim adamın kollarında tutulmaya ihtiyacım var. Massimo'nun göğsü dokunuşumun altında hızla yükselip alçalırken, içimdeki titreme ısrarla artıyor. Yaklaştık, ama o doruk noktasını tutuyor. Beni bekliyor. Her zaman yaptığı gibi beni takip etmeyi bekliyor.

Massimo'nun parmakları yıldırım hızıyla boğazımı sarıyor. Sadece doğru miktarda uygulayarak
Sanki bir düğmeye basıyor ve ben patlıyorum. Çığlık atıyorum, doğruca nirvanaya yükseliyorum ve bir an sonra gırtlaktan gelen bir iniltiyle beni kovalıyor.

Kollarımı Massimo'nun omuzlarına dolayarak göğsüne doğru sarkıyorum ve yüzümü boynunun çukuruna gömüyorum. "Randevu saatine beş dakika var. Çabuk toparla şunu."

Açıkta kalan köprücük kemiğimin hemen üstüne nazik bir ısırık indi. Kocaman gömleği omzumdan kaydı.
coşku. Ardından, dudaklarını kalkık köprücük kemiğimin üzerinde gezdirmeden önce bir öpücük geliyor.

"Evet beyler, nerede kalmıştık?" Boğazımın sütununu kemirerek konuşurken yüzündeki kıllar tenimi karıncalandırıyor. "Ah, evet. Tiziano, kumarhane müdürünü tekrar işe alacaksın.

Ve Brio, git ayaklarını kuma göm. Artık gitmekte özgürsünüz ve benim de yetişmem gereken bir uçağım var."

New York
Naos, Drago Popov'un sahibi olduğu bir kulüp

Her türlü inşaat geliştirme büyük bir
Kara para aklama fırsatı. İnşaat malzemeleri için ön maliyetler çok büyüktür ve çoğu durumda bu
harcamalar nakit olarak ödenebilir. Kirli nakit. Proje tamamlandığında ve bitmiş yapı satıldığında, banka hesabınızda ortaya çıkan tertemiz gelir miktarı küçümsenecek bir şey değildir.

Gayrimenkul fiyatlarının dalgalı bir on yılın ardından bir önceki tüm zamanların en yüksek seviyesini aştığı Manhattan'daki mülkleri içeren bir yatırım fırsatı, kara para aklayıcılarının korkulu rüyasıdır. Şu anda incelemekte olduğum konut inşaatı projesinin öngörülen kârı
Yaklaşık yetmiş milyon dolar. İlk finansman açısından, kirli paramızı soğuk ve temiz nakde dönüştürmek için kazanmayı beklediğim paranın en az üçte birini pompalayabilirim.

"Kabul edilebilir." Dizüstü bilgisayarı kapatıyorum ve masanın diğer tarafında oturan adama doğru kaydırıyorum. "Temeli ne zaman atmayı planlıyorsunuz?"

"Büyük olasılıkla önümüzdeki bahar. Planlama ve tasarımın tamamlanması için üç aylık bir süreye ihtiyaç duyulacağını tahmin ediyoruz.
tüm yasal ve izin konularını halletmek için." Arturo beyaz deri koltukta arkasına yaslanır ve ayak bileğini
Karşı diz.

Bildiğim kadarıyla Arturo DeVille, New York'un gizli patronu olmanın yanı sıra Ajello'nun uyuşturucu işlerini de yürütüyor. Ancak görünüşüne bakılırsa buna inanmak gerçekten zor. Uyuşturucu anlaşmaları genellikle uzak ve kirli yerlerde gerçekleşen karmaşık bir iştir. Silahlar ve kan genellikle işin içinde. Ajello'nun sağ kolu, eline silah verilse ne yapacağını bilemeyecek bir mankene benziyor.

Koyu renk saçları, sanki her bir telini düzeltmek için ayna karşısında bir saatini harcamış gibi mükemmel bir şekilde geriye taranmış. A
üzerinde tek bir kırışıklık bile olmayan özel yapım siyah takım elbise.
Üstteki iki düğmesi açık, tertemiz ütülenmiş siyah gömleğinin altından bronzlaşmış boynundaki altın zincir görünüyor. İyi bir Katolik çocuk gibi lanet olası bir haç takıyor. Ve sol bileğinde, parlak altın bir Rolex.

"Konuşmamız gereken başka bir şey yoksa Don Spada, avukatımıza evrakları hazırlatacağım. Patronum satın aldığımız mekanları incelemek üzere Boston'a geldiğinde sözleşmeyi de yanında getirecek."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Alt patronu olarak tüm bürokratik saçmalıkları senin halledeceğini sanıyordum."

"Çoğu zaman bu doğru olur. Ancak bu özel durumda, Don Ajello bu konuyla bizzat ilgilenecek. Bunu bir iyi niyet beyanı olarak kabul edin isterseniz." Bir garson yeni içkiler getirmek için yaklaşıyor ama Arturo ona bakmıyor bile ve devam ediyor: "İki Cosa Nostra Ailesi ilk kez bu tür bir stratejik ittifaka giriyor."

Yaklaşmadan önce sunucunun gitmesini bekliyorum. "Böyle hassas konuları yabancıların önünde tartışmanın akıllıca olduğunu sanmıyorum, DeVille."

"Normalde buna katılırdım. Ancak burası tarafsız bölge olarak kabul ediliyor ve buradaki personel gizlilik yemini etmiş durumda. Eğer biri yanlış nefes alırsa, o orospu çocuğu

Bu mekânın sahibi onları kaşıkla ya da onun gibi bir şeyle deşerdi."

"Anladığım kadarıyla sahibinin hayranı değilsin?"

Arturo'nun yüzü kararır. "Drago Popov. O benim kayınbiraderim."

"Evli olduğunu bilmiyordum. Yakın zamanda Drago'nun kız kardeşiyle mi evlendin?"

"Tanrı korusun." Arturo neredeyse bardağını kapıp viskiyi geri fırlatır ve bir dikişte yutar. "O cehennem zebanisi bir yere kilitlenmeli ve anahtarı da kimsenin bulamayacağı bir yerde kaybolmalı. Hayatımda bu kadar sinir bozucu bir kadınla hiç karşılaşmadım. Yollarımız sadece bir kez, kız kardeşimin düğününde kesişti ve o kaçık bana bir sürahi yumruk fırlattı. O da uçan bir servis tepsisiyle kafamı kesmeye çalıştıktan sonraydı."

Telefonu masanın üzerinde çalmaya başlıyor, ekranda Ajello'nun adı beliriyor. Konuşmaları kısa sürüyor ama Telefonu kapattığında DeVille'in yüzündeki tedirginlik giderek artar.

"Görev çağırıyor." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Sizinle iş yapmak için sabırsızlanıyorum."

Arturo gittikten sonra içkimi bitiriyorum ve Zahara'yı aramak için telefonumu çıkarıyorum. Özel uçak beni Boston'a geri götürmek için beklemede, yani akşam yemeği için zamanında evde olmalıyım. Ve tatlıya.

Telefonu açmıyor, ki bu o kadar da alışılmadık bir durum değil, çünkü telefonu genellikle komodinin üzerinde unutulup gidiyor.

Kulüpten çıkarken tekrar deniyorum ve Jersey'deki özel havaalanına giderken takside üç kez daha deniyorum. Her cevapsız aramada, mideme bir kaya gibi ağırlık çöküyor. Bir sorun var.

Yine paranoyaklaşıyorsun, alaycı ses
Kafamın içindeki yorumlar. **Muhtemelen**

Yeni bluzundaki şu puf kollar.

"Onlara fener kollu deniyor," diye düzeltiyorum. Bu taksi şoförünün bana tuhaf bir bakış atmasına neden oluyor.

Telefonumu tekrar çıkarıp bu sefer Iris'i arıyorum. O ve Zahara sık sık birlikte takılırlar.

"Zahara telefonuna cevap vermiyor," diye bağırıyorum hat bağlandığı anda.

"Oh. Yanına almayı unutmuş olmalı, Don Spada."

"Ne?" İçimdeki kötü his yoğunlaşıyor. "Nereye gitti?"

"Bay Canali yaklaşık yarım saat önce uğradı. Arabasıyla ayrıldılar. Bayan Canali'nin son elbise siparişi için son ölçüleri alması gerekiyor olabilir, çünkü Bayan Zara'nın yanında bir dikiş çantası olduğunu gördüm."

"Onunla kim gitti?"

"Peppe. Onları aracıyla takip etti."

Telefonu kapatıp Peppe'yi arıyorum ama doğrudan telesekretere düşüyor.

Siktir!

"Bas gaza!" Peppe'yi tekrar ararken şoföre bağırıyorum.

Cevap yok.

Peppe her zaman telefonu açar. Zihnimin arkasında ikinci kişiliğimin mırıldandığını duyuyorum. **Doğru olmayan bir şeyler var.**

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?!" Taksicinin koltuğunda zıplamasına neden olarak hırladım.

Sonra, Salvo'yu deniyorum. Üç kere. Ama onun telefonu da kapalı.

Silahımı kılıfından çıkardım ve namluyu taksi şoförünün kafasının arkasına dayadım.

"Eğer beni beş dakika içinde o lanet havaalanına götürmezsen, ölürsün."

Otuz dakika önce

"Ve bu yarına kadar bekleyemez mi?"

"Annem sabah beklenmedik bir seyahate çıkıyor," diyor Salvo direksiyona geçerken. "İki haftadan önce dönmeyecek ve bağış kampanyası gelecek ay yapılacak."

Salvo araba yolundan aşağı inerken, yan aynadan Peppe'nin bizi takip etmek için arabasına bindiğini görüyorum. Normalde güvenliğin gerekli olmadığı konusunda ısrar ederdim, özellikle de Massimo'nun patron yardımcısıyla birlikte olacağım için, ama kütüphanedeki o tuhaf konuşmadan beri, Salvo'nun
sözde bana karşı bir şeyler hissediyor, onun yanında kendimi huzursuz hissediyorum.

"Sen ve Massimo dün gece büyük bir kargaşaya neden oldunuz."

Göz ucuyla ona bakıyorum. Direksiyonu hafifçe kavrıyor ve diğer kolunun dirseğini açık pencereye dayamış. Brio's'ta onda gördüğümü sandığım acıma duygusu gitmiş gibi görünüyor. "Sanırım yaptık."

"Aile üyelerinin şoke olduğunu söylemek
hafif kalır. Siz ortadan kaybolduktan sonra herkes bunu konuşuyor. Aniden gelen evlenme teklifi özellikle dikkat çekiciydi. Ama özellikle neyi ilginç buldum biliyor musunuz? Tek bir kişi bile bu olayın ne kadar çirkin olduğu konusunda yorum yapmadı. Aslında, çoğu

sevgili Nuncio'larının kızının yeni Don'la evlenmesi fikri onları heyecanlandırmış görünüyordu."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Bunun dışında her şeyi bekliyordum.

"Çok komik, değil mi?" Bana bir gülümseme fırlatıyor. "Massimo'nun insanların onun sözünü dinlemesini sağlamasına bayılmıyor musun?
Denemeden mi? Zavallı Brio bile... Bu sabahki toplantıya davetsiz geldi ve benimle olmak için yalvardı.
yeniden kaptan olarak atandı. Böylesine psikopat bir barbarın herkesi bu kadar büyülemesinin nedenini anlamıyorum."

Sözlerindeki zehrin miktarı karşısında dehşete kapılarak

geri çekiliyorum. "Sen bile," diye devam ediyor Salvo, "iyi

yetiştirilmiş bir İtalyan kızı, yani
masum ve uysal."

Sonra bana baktı. Dudaklarında sinsi bir gülümseme hâlâ dans ediyor ama gözleri kötülükle dolu. Elimde olmadan geriye yaslanıyorum, ondan olabildiğince uzağa.

Gülümsemesi düşer ve onunla birlikte tüm yapmacıklığı da kaybolur. "Ama aslında sen onun fahişesinden başka bir şey değilsin. Toplantımızın ortasında üvey kardeşini beceriyorsun. Baban mezarında ters dönüyor olmalı."

Ensemdeki ince tüyler diken diken oldu. "Arabayı durdur."

"Bunu yüzüme vurmak mı istedin? Duygularımın umurunda olmadığını mı göstermek istedin? Bana onun hala benim olabileceğimden daha iyi olduğunu mu göstermeye çalışıyordun?"

"Dur. Hemen şimdi!"

"Elbette." Omuz silkiyor ve aracı kaldırıma doğru yönlendiriyor.

Durur durmaz arabadan fırlayıp Peppe'nin cipine doğru koşuyorum. Salvo'nun siyah Porsche'sinin hemen arkasına yanaşıyor. Peppe bu kadar yakındayken, rahatlama beni hoş bir yağmur gibi vuruyor, ama aynı saniyede, farkındalık bir kasırga gücüyle bana çarpıyor. Peppe'nin

Çöp kokusu duyularımı bastırıyor. Metruk binaların görüntüsü, buranın huzurlu bir cadde olduğuna dair tüm fikirleri yok ediyor.

"Bayan Veronese," diye sesleniyor Peppe, başını açık pencereden uzatarak. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Ama fikrimi değiştirdim. Geri dönmek istiyorum."

Tam yolcu kapısının koluna uzanırken, kırılan camın sesi gece havasını dolduruyor. Çığlık atıp geri sıçrıyorum ve Peppe'nin beyaz gömleğinin ön tarafına yayılan kırmızı lekeye bakıyorum. Parçalanmış ön camın parçaları her tarafına saçılmıştı.

"Peppe!" Tekrar kapı koluna uzanarak haykırıyorum. Arkamdan tutulup çekildiğimde parmaklarım zar zor etrafını sarıyor.

Salvo beni arabasına doğru sürüklerken kulağımın dibinde "Kapa çeneni," diye homurdanıyor.

"Bırak beni!" Bağırıyorum, kurtulmaya çalışıyorum ama o çok güçlü.

Bunu iki boğuk silah sesi daha izler. Peppe'nin vücudu, göğsüne isabet eden her kurşunla şiddetli bir şekilde sarsılır.

"HAYIR!"

"Arabama geri dönüyorsun, Zara." Çeliğin soğuk ısırığı şakağıma çarpıyor. "Kapa çeneni ve dediğimi yap. Bunu yaparsan geceyi sağ çıkarabilirsin."

Buz gibi bir korku kaplıyor içimi. Damarlarımdaki kan donuyor. Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Gözlerim uzaktan işlevsel kalan tek parçam. Odaklanmamış ve dökülmemiş gözyaşlarının parıltısıyla bulanıklaşan gözlerim Peppe'nin üzerinde uçuşuyor.
yavaşça önümdeki dehşetin içinde boğuluyorum. Göğsünün hafifçe inip kalkması bana hâlâ hayatta olduğunu söylüyor. Zar zor. Salvo'nun fark ettiğini sanmıyorum. Ben ne yapacağım? Eğer yardım etmeye çalışırsam, Salvo işi bitirecektir.

Lanet olsun! Ne yapacağım ben?

"Tamam," dedim boğuk bir sesle. "Ben de seninle geleceğim."

"Belki de içinde biraz akıl kalmıştır," diye alay ediyor ve beni arabasına doğru itiyor. "Çekil! Çabuk ol."

Elimin tersiyle gözlerimi siliyorum ve aracına doğru ilerliyorum. Bakışlarımı parlak Porsche'ye sabitlemek ve Peppe'nin hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmek için arkama bakmamak için her şeyimi vermem gerekiyor. Bu sokakta başka kimseyi görmedim ama umudumu yitiremem. Biri onu bulacaktır. 911'i arayacaklar. Diğer seçeneği düşünemiyorum bile.

Gözlerim yine yaşlarla doluyor ve görmem zorlaşıyor. Arabadan sadece birkaç adım ötede topuğum kaldırımdaki bir çatlağa batıyor. Tökezledim ve neredeyse düşüyordum.

Acımasız bir kavrama üst kolumu sıkıyor. "Nereye gittiğine dikkat et!" Salvo tersledi.

Acı içinde haykırıyorum. Parmakları derimi kazıyor, etimi neredeyse kemiğime kadar eziyor.

Beni hala açık olan yolcu kapısından içeri itiyor ve ben mutlak bir acı içinde koltuğa yığılıyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?" Fısıldıyorum, kör bir şekilde önümdeki yola bakıyorum.

Salvo sürmeye başladığında kelimelerim motorun gürültüsü arasında kayboluyor.

"Bunu neden yapıyorsun, Salvo?"

Cevap vermiyor.

Aslında ona ihtiyacım yok. Gerçek gün gibi ortada.

Massimo başından beri haklıydı. Hain, Aile'nin içinden biriydi. Sadece... onun en iyi arkadaşı olabileceğini hiç düşünmemişti.

Salvo'nun beni neden aldığını ya da benim için planlarının ne olduğunu bilmiyorum. Sebepleri ne olursa olsun, bildiğim tek bir şey var.
Kesinlikle eminim ki bu benimle ilgili değil. Massimo ile ilgili.

Her zaman öyleydi.

Bölüm 25

Jet aprona yanaşır yanaşmaz koltuğumdan fırlıyor ve uçak merdivenlerine doğru koşuyorum. Adamlarımdan bir grup zaten hangar kapılarında bekliyordu.

"Onlardan bir iz var mı?" Homurdanıyorum.

"Hayır." Peppe'nin kuzenlerinden Joey başını sallar. "Ne Salvo ne de annesi Canali'de. Sadece çalışanları var. Bizimkiler işe yarar bir şey bulamadı."

"Peki ya Peppe?"

"Motorcunun biri onu varoşlarda kenara çekilmiş cipinin içinde bulmuş. Vurulmuş. Göğsüne üç kurşun isabet etmiş."

"Yaşıyor mu?"

"Evet. Ya da onu ameliyata aldıklarında. Çok kan kaybetmiş. Hâlâ iyileşip iyileşmeyeceğini öğrenmek için bekliyoruz."

Avuç içlerimi gözlerime bastırıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Camorra olduğunu mu düşünüyorsun patron? Bildiğimiz herkesin izini sürdük ama belki de gözden kaçırdığımız biri vardır. Bu bir misilleme olabilir mi?"

Olabilir mi? Kesinlikle mümkün. Bir Camorra çetesinin pusuya yatıp adamlarımın peşine düşme ihtimali çok yüksek. Burada olan bu mu? Salvo Zahara ile kaçmayı başarırken Peppe vuruldu mu? Şu anda güvende bir yerde saklanıyorlar mı?
Dışarı mı? Tanrım, bunun doğru olduğuna inanmak istiyorum. Ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyor.

Cebimdeki telefon titremeye başladı. Çıkarıp arayanın kimliğini kontrol ettim. Salvo Canali. Şu anda bir nebze de olsa rahatlamış hissetmeliydim. Onun yerine, kalbimi durduran bir dehşet kaplıyor içimi. Ekrandaki isme bakarken bağırsaklarım karmakarışık bir karmaşaya dönüşüyor.

"Patron?" Joey mırıldanıyor. "İyi misin?"

"Eve geri dönün ve diğer talimatları bekleyin." "Emin misiniz? Yapabiliriz-"

"ŞİMDİ!"

Adrenalin vücuduma pompalanırken, keskin ve sabırsız bir nefes alıyorum. Sonra cevaplamak için sağa kaydırarak telefonu kulağıma götürüyorum.

"Nerede. Nerede. Nerede?" Omuriliğimden aşağı buz gibi bir akım geçerken kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

"Benimle," diye cevaplıyor Salvo. "Güvenli ve sağlam. En azından şimdilik."

"Seni öldüreceğim."

Piç herif gülüyor. "Çocukken hep gizlice kaçtığımız yeri hatırlıyor musun? Hadi tekrar oynayalım. Bir saat içinde orada ol."

Hat kesildi.

***

Bir çam dalını kenara çekiyorum ve görkemli yaprak dökmeyen ağaçlarla çevrili küçük bir çayıra adım atıyorum. Bu güzel çayırın ortasında son derece sapkın görünen özenli bir neoklasik yapı var. Canali Ailesi Anıt Mezarı. Canalis'in üç nesli, cilalı beyaz İyon sütunlarla çevrili siyah art deco kapıların ardında kilitli, bordo granit duvarlarının içine gömülüdür.

Bu gece bitmeden, dördüncü neslin ebedi saflara katılmasını sağlayacağım.

"Yalnız gelmeyi akıl edebilmenize sevindim. Don'um."

Salvo sütunlardan birine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Girişin üzerindeki ferforje fener, elindeki siyah Glock'a ışık tutuyor.

Adımlarımı yavaş ve ölçülü atıyorum. Aramızdaki mesafe. Midemde asit çalkalanıyor ve ihanetinin acı tadı boğazımı sıkıyor. Kontrolümün her zerresiyle, hemen acele etmeye direniyorum Piç kurusu. Yine de hiçbir şey bana onun hain boynunu kırmaktan daha fazla zevk veremezdi.

"Zahara nerede?"

"İçeride. Babama eşlik ediyorum." Sırıtıyor.

Görüş alanımın kenarları kırmızıya boyanıyor ve kulaklarım çınlamaya başlıyor. Meleğimi lanet olası mezarın içinde tutuyor!

Parmaklarım silahımı almak için kaşınıyor ve kafamın içinde bir ses gürlediğinde onu çıkarmama saniyeler kaldı.

Yapma! Yapma! Kızımızı tehlikeye atacaksın!

Derin bir nefes alarak kaslarımdaki gerginliği silkeliyorum ve tehditkâr olmayan bir duruş takınıyorum. "Bırak onu, Salvo. Bu -her neyse bu- seninle benim aramda."

"Hmm. Sonunda akıllandın. Biraz zaman aldı. Neredeyse yirmi yıl."

"Sırtıma bıçak saplayanın en iyi arkadaşım olacağı hiç aklıma gelmezdi."

Bana bakışında gizlenmemiş bir nefret vardı. "Ben asla senin arkadaşın olmadım! Sana bir şey göstermemin tek nedeni Arkadaşlık görüntüsü babamın zoruyla oldu. Yaşlı keçi, yapmaması için yalvarmama rağmen beni okulunuza bile transfer etti."

"Neden?"

"Don'un dahisine yaklaşabilmek için tabii ki," diye alay ediyor. "Tüm çocukluğum boyunca seninle kıyaslanmanın nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyor musun? Derslerin yarısından fazlasını kaçırmasına rağmen bir şekilde her zaman en yüksek notları alan bir çöp parçasıyla. Peki neden? Çünkü o çok meşguldü.
sıradan askerlerle kavga edip, rıhtımlarda sürünüyor. Bizim asil prensimiz! Kıçını ısırsa bile gerçek sınıfın ne olduğunu bilmeyen lanet olası bir depo işçisinin oğlu!"

"Bunu okulda senden daha başarılı olduğum için mi yapıyorsun?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Her şeyde!" diye bağırıyor, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi. "Yıllardır tek duyduğum senin ne kadar iyi olduğundu. Ailenin mali durumunu ne kadar kolay kavradığın. Ve iş anlaşmaları, bunların sana nasıl da zahmetsizce geldiği. Adamlarımızın sadakatini de unutmayalım. Herkes senin zamanı geldiğinde ne kadar mükemmel bir lider olacağından bahsediyordu. Sen! Benim olmam gerekirken!"

Beni karşıladığı o rahat duruşu artık yok. Türbenin kapısının önünde bir sağa bir sola volta atıyor, elini deli gibi havada sallıyor. Diğer elindeki silahın emniyetinin açık olduğuna dair bahse girmezdim.
kapalı. Kendini kaybettiğinde, beni öldürmek kadar kolay bir şekilde ayağını vurabilir. Ama daha ciddi bir tehlike var, o da Serseri bir kurşunun kapıdan içeri girme ihtimali. Ve bunun olmasına izin veremem. Riskleri tartmalı, seçeneklerimi değerlendirmeli ve onu geçip içeri nasıl gireceğimi bulmalıyım.

"Büyük büyükbabam Amerika'da Cosa Nostra'nın kurucu üyelerinden biriydi," diye histerik saçmalıklarına devam ediyor. "Bu Canali mirası! Haklı olarak, babam
Don olmalıydı! Ama bu Aile onu iki kez hakkından mahrum etmişti. Önce babanı seçtiklerinde, sonra da Nuncio seçildiğinde. Açıkça belli oldu ki

Sen, şüphesiz, onun yerine geçecektin. Bir avamın bizim olması gerekeni tekrar almasına izin vermemiz mümkün değildi."

"Biz mi?"

Dudaklarında şeytani bir sırıtma beliriyor. "Senin tutuklanman gibi istisnai bir fırsatı değerlendirmek babamın fikriydi. Birkaç stratejik tehdit ve birkaç avuç içinin yağlanmasından sonra, ait olduğun yere, hapse atıldın. Babam öldükten sonra, ben sadece onun başlattığı işi devam ettirdim."

"O zaman neden bana yardım ediyorsun? Onca yıl, yardım ettin ve
İşimizi yürütürken bana yardım etti. Bunu neden yaptın ki?"

"Sen mi?" Volta atmayı bırakıyor ve yumruğunu göğsüne vuruyor. "Kendime yardım ediyordum! Kendi haline bırakılmış, Nuncio Aileyi mahvederdi. Benim devralabileceğim hiçbir şey kalmazdı!"

Türbenin girişine bir kez daha bakıyorum ve dikkatlice arkama uzanıyorum. Etkisiz hale gelirsem ya da ölürsem Zahara'ya ne olacağını ancak Tanrı bilir ama bir şeyler denemeliyim. Eğer o orospu çocuğunu konuşturabilirsem, fark ettirmeden silahımı çekebilirim.

"Ne olmuş yani?" diye sordum. "Kıçımı kolladın, işleri parmaklıklar arkasından yürütmeme izin verdin, sen de yönetimi devralmak için uygun zamanı kolladın, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey. Zemin hazırlamak biraz zaman ve çaba gerektirdi. Önce Leone'yi Nuncio'ya suikast düzenlemeye ikna etmeliydim. Yetki ondayken
beni patron yardımcısı olarak atadı, benim nihai devralmamın yolunu açtı. Sağlık durumu nedeniyle bu uzun sürmezdi. Sadece bu gerçekleşmeden önce seni aradan çıkarmam gerekiyordu. Kiraladığım aptalların başarısız olması çok kötü oldu."

Nuncio'nun cenazesinden döndükten sonra üzerime atlayan iki pislik.

Bu lanet herif!

"Nera'nın dizginleri ele almasını sağlayarak beni gerçekten mahvettin, Leone'ye etkili bir şekilde ağızlık taktın. O işin içindeyken, onu saf dışı bırakmak için beklemek zorundaydım, aksi takdirde işler çok şüpheli görünecekti. Kendini resmi lider olarak gösterdiğinde, bu benim şansımdı. Hâlâ Sicilyalıların başarısız olduğuna inanamıyorum, hepsi o uzun saçlı canavar yüzünden.
onun!"

Gayzer gibi saçmalıyor ve yardım edemem ama lanet olası aklını kaybettiğini düşünüyorum.

"Bir kez daha denedim," diye devam ediyor, "Armando'nun onu pusuya düşürmesini sağladım. Cinayeti onun üzerine yıkmanın çocuk oyuncağı olacağını düşündüm. Ama o hiçbir işe yaramayan
keş kafasına bir kurşun bile sıkamadı.
pratikte ona bir tepside teslim ettim. Ve sonra, şarkı söylemeye başlamadan önce lanet kıçını koparmak bana üç milyona daha mal oldu. Üç! O açgözlü De Santi'ye işi kabul etmesi için ödemek zorunda kaldığım para bu. Normal iki değil. Bu çok yüksek bir ücret Spada, çünkü içeri girmek için kendi adamlarını atlatması gerekti. Peki ne için? Sadece çöpü çıkarmak için mi?"

"Sen hastasın," diye tükürdüm, elimi belime soktuğum silaha yaklaştırarak.

"Hayır. Ben sadece hak ettiğimi alacağımdan emin olmak istiyorum." Silahını kaldırıp kafama nişan aldı. "Beni aptal mı sanıyorsun? Arkanı dön ki görebileyim ve parçayı kaybedeyim. Sonra da içeri gir."

Sikeyim.

Glock'umu çıkarıp çimlerin üzerine fırlatırken silahı hep bana doğrultulmuştu. Eğer onu çıplak ellerimle öldüremeyeceğimi düşünüyorsa, başka bir şeyi hak ediyor demektir.

Türbeye yaklaşıyorum ve eşikte duraklıyorum, ama silahının namlusuyla sırtıma vuruyor. Türbenin içine adımımı atar atmaz gözlerim çılgınca Zahara'yı arıyor.

Alan sıkışık ve boğucu, gölgelerle örtülü. Kapının dışındaki tepe fenerinin zayıf parıltısı dışında, tek ışık duvar yıkayıcısının bir şeridinden geliyor.
Şu anda huzur içinde olanların isimlerini aydınlatıyor. Görüşümün alışması biraz zaman alıyor ama sonunda onu görüyorum. Yerdeki iki lahitin arasına sıkışmış küçük, büzülmüş bir form.

"Tanrım, bebeğim." Kulaklarımı patlatan bir patlama sesi duvarlarda yankılandığında ayaklarım ona doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

"Bir adım daha atarsan, bir sonraki kurşunu kafasına sıkarım."

Gözlerim Massimo ve Salvo arasında gidip gelirken, şimdi ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışırken, silah sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyor.

Salvo beni buraya sürüklediğinde ellerimi iple bağladı ve beni iki taş tabutun arasına itti. Makası kıpırdatmam yirmi dakikadan fazla sürdü.
kesemin içinde ve bağları keserek. Atavistik bir içgüdü beni güvenilir seyahat çantama asmış olmalı.
en sevdiğim kumaş makasım da dahil olmak üzere tüm dikiş malzemelerimi içeren çantamdan çıkarmaya zorladığında, Salvo beni
Porsche'ye vardığımızda. Ellerimi bağlayabilmek için keseyi elimden alıp yere attığında, içinde ne olduğunu hatırladım.

Massimo arkasını dönüp doğrudan benimle Salvo'nun arasına yerleşirken, "Artık ben varım," diyor.
Beni vücuduyla, yolu kapatan deliden koruyor.

Çık. "Artık Zahara'ya ihtiyacın yok. Onun bu işle bir ilgisi yok, o yüzden bırak gitsin."

"Tabii ki o da işin içinde!" Salvo hırlıyor. "O benden aldığın bir başka şey daha! O mükemmeldi! Hoş, kültürlü bir İtalyan kadını. İtaatkâr. Ve sadık. Senin için neler yaptığını, ona ne kadar güvendiğini anladığımda, ona sahip olmam gerektiğini biliyordum. Tıpkı senin olduğunu düşündüğün diğer her şey gibi. Ama o seni reddetti.
Benim sayemde. Senin yüzünden! Herkes gibi o da seni seçti. Ve bunun için o da ölmek zorunda."

Tanrım, tamamen çıldırmış! Çaresizce odaya bakıyorum, sanki bundan nasıl kurtulacağımıza dair bir cevap sihirli bir şekilde kendini gösterecekmiş gibi. Belki burada bizi bu deliden kurtarabilecek başka biri vardır. Ama kimse yok. Kendi başımızayız.

"Zahara beni seçmedi," diyor Massimo. Anıt mezarın ortasında hareketsiz duruyor. "Onu tehdit ettim. Benimle birlikte olmayı kabul etmezse kız kardeşini öldüreceğimi söyledim. Onu seviyorum ve kız kardeşini öldürme düşüncesine katlanamıyorum.
başkasına ait. Ve bunun için benden nefret ediyor."

Salvo başını eğerken dikkati bana kayıyor. "Bu doğru mu, Zara?"

Şimdi omzunun üzerinden bana bakan Massimo'ya hızlıca bir göz atıyorum. Gözlerindeki emirden şaşmak mümkün değil. Yalan söyle, Zahara, diyorlar.

Yutkunuyorum ve bakışlarımı hemen Salvo'ya

çeviriyorum. "Evet." "Ama bana onu sevdiğini söylemiştin.

Bunun nedeni
Massimo'nun tehditleri de

mi?" Başımı salladım.

"Şey... Kulağa gerçekten yapacağı bir şeymiş gibi geliyor. Belki de seni bağışlarım. Onu öldürmek ve imparatorluğunu almak... ve sonra sevdiği kadını? Evet, bu kulağa hayır gibi geliyor.
Belki de ölüm onun için en kötü ceza değildir..." Sırıtıyor,

dikkatini Massimo'ya verdi. "Ya sana söylersem Konsey'e Don rolü için uygun olmadığını itiraf edersen Zara'nın yaşamasına izin mi vereceksin? İstifa et ve beni halefin olarak göster. Ve sonra, bir zamanlar senin olan her şeye sahip olduğumu bilerek ülkeyi terk edersin. Sefil bir şekilde ölebilirsin.
umurumda değil. Çünkü sen oraya aitsin!"

"Ben yaparım!"

Massimo'nun sözleri boşlukta gürlüyor. Bir kere. İki kez. Sessiz mezarın içinde yankılanıyor, sanki bir ses korosu tarafından söylenmiş gibi. Granit duvarlardan yansıyor. Zihnimde yankılanıyor. Tekrar ve tekrar. Anlamını kavradıkça ciğerlerim daralıyor. Onun seçimi benim. O beni seçiyor. Cosa Nostra'ya karşı.

Salvo'dan bir kez daha kahkahalar yükseliyor, ama bu mutlu bir ses değil. Bu dengesiz bir şey. Ve hastalıklı. Tüylerimi diken diken ediyor.

"Aman... Aman... Gerçekten gidicisin."

"İstediğin her şeyi yaparım. Her şeyi," diye homurdanıyor Massimo. "Bana ne istersen yap ama lütfen Zahara'yı bırak."

"Lütfen?" Salvo kaşlarını kaldırıyor, sonra kıkırdıyor. "Massimo Spada yalvarıyor mu? Bu bir ilk."

"Evet, öyle. Lütfen, Salvo."

"Oh, yalvarma sesini çok seviyorum."
Yana doğru bir adım atıyor ve silahını bana doğrultuyor. "Diz çökmeni istiyorum, Massimo. Diz çök ve onun hayatı için yalvar."

"Hayır," diye boğuluyorum. Bunu yapamaz! Yapamaz!

Massimo'nun dizlerinin üzerine çöküşünü dehşet içinde izlerken içim düğümleniyor, midemin çukuruna dev bir kaya gibi yerleşiyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyor. "Sana yalvarıyorum. Lütfen, Salvo."

Artık gözyaşlarımı tutamıyorum. Gözlerim doluyor ve sevdiğim adama bakarken yanaklarımdan aşağı kayıyorlar.

Onun gururuna her zaman hayran olmuşumdur. Neyle karşılaşırsa karşılaşsın, Massimo her zaman başı dik, omuzları geride ve omurgası çelik gibi dimdik yürüdü.
Ama şimdi bu piçin önünde yere yığılmış durumda. Dizlerinin üzerinde. Yalvarıyor. Hayatım için.

"Bu saf cennet." Salvo yüksek sesle nefes alır, bir erkek gibi kokainini kokluyor. Bir adım öne çıkarak silahını Massimo'nun göğsüne doğrultur. "Şimdi o eski mahkûmun başarısız olmasına sevindim. Seni alışveriş merkezinde vurmayı başarsaydı
bunu kaçırırdım." Manik küçümseme yüz ifadesini ve ses tonunu doyuruyor. "Lanet olsun! Bugünlerde işinin ehli yardım bulmak çok zor, değil mi? Yani, onu takip cihazıyla doğrudan sana yönlendirdim, ama ahmak bir işi bile bitiremedi.
basit bir iş." Çenesini sıkarken yüzü tekrar buruşuyor. "Bahse girerim küçük yardımcın seni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştır," diye neredeyse fısıldıyor. "Zara! Git beni dışarıda bekle. Ben de
Massimo Spada'nın son nefesini verişinin tek tanığı. Bu beni geceleri sıcak tutacak bir görüntü. Seninle birlikte."

"Yaşamasına izin vereceğini söylemiştin!" Diz çökmüş Massimo'ya doğru tökezleyerek haykırıyorum.

"Öyle mi yaptım?" Salvo başını eğiyor. "Hayır, yaptığımı sanmıyorum.
Dışarı! Hemen!"

"Zahara." Massimo'nun sesi beni ürpertiyor. "Gitmeni istiyorum."

Bir iniltiyi yutarak yüzümü ona dönüyorum. Gece gibi karanlık gözleri benimkilere bakıyor ve bana nasıl bu kadar yumuşak bakabildiklerini ve aynı zamanda derinliklerinde bu kadar vahşeti barındırdıklarını merak ediyorum. Massimo her zaman şu ikisinin karışımı olmuştur
aşırı çelişkiler. Ve bakışları bunu hiçbir zaman şimdiki kadar net yansıtmamıştı. Öfke ve sakinlik.
Sarsılmaz bir kararlılık ve mutlak kaos.

"Git," diyor. Güven bana, gözleri

ekliyor. Yavaşça başımı sallıyorum. "Ben

dışarıda bekleyeceğim."

Kurşundan yapılmış bacaklarımla kapıya doğru ilerliyorum, ellerimi arkamda tutarak kesik bağları gizliyorum. Massimo'dan uzaklaştığım her adım dayanamayacağım bir acı veriyor ama kendimi ilerlemeye zorluyorum.

"O da bana itaat etmeyi öğrenecek," diye alay ediyor Salvo yanından geçerken. "Çok yakında."

Türbeden çıkıyorum ve sırtımı kapının yanındaki dış duvara dayıyorum. Kolumun içine sakladığım kumaş makasımın ucu ön koluma batıyor. Bir silaha karşı işe yaramaz bir silah ama yine de yanımdan ayırmadım.

"Son bir sözün var mı, Massimo?" Salvo'nun küçümseyici sesi içeriden geliyor.

"Evet."

Sessizlik uzuyor, karanlıkta uğursuz bir boşluk var. Tek yapabildiğim makası dörtnala koşan kalbime çılgınca tutarken nabzım fırlıyor. Bekliyorum. Ne için olduğundan bile emin değilim.

Massimo'nun gözlerinde Salvo'yu öldürme niyetini gördüm ama bunu nasıl yapmayı planladığına dair hiçbir fikrim yok. Massimo'yu tanıyorum,
Ama önce o piçi cehenneme gönderecek. Hapiste geçirdiği onca yıl için. Hayatının neredeyse yarısını ondan çaldığı için. Arkadaşı olduğuna inandığı biri tarafından ihanete uğradı. Bunu yapan pisliğe ne söyleyebilirdi ki?
Bu mu?

"Eee?" Salvo tersler. "Can kulağıyla dinliyorum."

"MÜSTAKBEL KARIMA O PİS ELLERİNİ SÜRMENİN BEDELİNİ SANA ÖDETECEĞİM, SENİ OROSPU ÇOCUĞU!"

Massimo bağırmaya başladığında bir silah patladı. Ve şimdi şiddetli bir savaşın gümbürtüleri kulaklarıma ulaşıyor.

İçeride bir patlama sesi daha yankılanıyor ve kapının yanındaki sütunun bir kısmı parçalanıyor, küçük parçalar ayaklarımın yanına yağıyor. Dudaklarımdan boğuk bir inilti çıkarken

makası bana bir can simidi gibi sıkıyor. İçerideki mücadelenin sesleri sıkıntımı artırıyor.

Azgın homurdanmalar. Eşyalar kırılıyor. Boğuk sesler. Ve kesinlikle metal bir şey yere çarpıyor.

Bir şeyler yapmalıyım.

Tanrım, bir şeyler yapmalıyım.

Uzun ve derin bir nefes alarak duvardan uzaklaşıyorum ve mezarın eşiğinden kayarak geçiyorum.

Toz havada asılı duruyor, akarlar dağınık ışık huzmelerinde dans ediyor. Zemin taş parçaları ve kısa bir süre önce heykelcikleri süsleyen paramparça heykelcik parçalarıyla dolu. iç mabet. Havaya barut kokusu sinmiş, ama ortalığı kokutan başka bir şey daha var. Kan.

Gözlerim sola doğru kayıyor, nefes alış verişlerin ve homurtuların geldiği yere. İki figür yerde birbirine girmiş. Massimo -çok şükür- dizini Salvo'nun göğsüne dayamış, onu yere yapıştırmış. Massimo'nun eli hainin boğazına dolanmış ve Salvo'nun yüzüne yumruk üstüne yumruk atıyor. Kıyafetleri toz ve moloz içinde ve gömleğinin sol kolu yırtılmış. Salvo'nun silahını hiçbir yerde göremiyorum.

"Lanet olası piç!" Massimo kükrüyor, Salvo'nun çenesine vuruyor. "Senin o lanet kafanı püre haline getireceğim!"

Bir yumruk daha savurduğunda, patron Massimo'nun solar pleksusuna bir yumruk indirmeyi başarır. İkisi de sonunda birbirlerini çeşitli şekillerde öldürmeye çalışarak yerde güreşirler. Boğma tutuşları. Kafa kilitleri. Bağırsak yumrukları.
Kasıklara dirsekler. Neye ulaşabilirlerse. Bu ölüm maçının sessiz bir tanığı gibi üzerlerinde yükselen devasa bir ağlayan melek heykelinin dibine yuvarlanıyorlar.

İki adam da kirli ve kanlı ve Massimo bir kez daha üstünlüğü ele geçirmiş görünüyor. Son vuruş için yaklaşırken

Ancak Salvo bir şekilde ulaşamayacağı bir yere kaymayı başarıyor ve heykelin kaidesine tekme atıyor.

Nefesim ciğerlerime doluyor ve kanatlı meleğin yalpalamasını, sonra da eğilmesini dehşet içinde izliyorum.

"Massimo!" Çığlık atıyorum ama uyarım çok geç oluyor.

Ağır heykel Massimo'nun omzuna çarptı,
onu geriye doğru itiyor. Kırılan taşların gürültüsü arasında yere düşer. Ve ayağa kalkamıyor.

Beynim ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan bacaklarım beni Massimo'nun kıpırtısız bedenine doğru götürüyor.
benden önce oluyor. Salvo dizlerinin üzerine çökerek, kırık bir kanadın büyük bir parçasını ona doğru sürüklüyor.

"İşin bitti, Spada." Ağır parçayı başının üzerine kaldırırken attığı dengesiz kahkaha anıt mezarın duvarlarında çınlıyor.

Bir nefes.

Bir göz
kırpma.

Atlayan bir kalp atışı.

Hayvani çığlığımı yutuyorum ve makasımı boynunun yan tarafına gömüyorum. Salvo çığlık atarak yana doğru yığıldı. Meleğin kanadının parçası elinden kayarak yere düşüyor ve ikiye ayrılıyor. Sendeleyerek geri çekilirken elim tuttuğum için ağrıyor.

Nefes nefese hırıltılar çıkarırken, yarasından fışkıran kanla neredeyse büyülenmiş gibi pisliğe bakıyorum. Bir atardamara çarpmış olmalıyım. Bir köpek gibi nefes nefese, elleri titreyerek makası almaya ve boynuna baskı uygulamaya çalışıyor.

"Yardım et bana." Dudaklarından çıkan törpü zar zor duyuluyor.

Gerçekten mi? Babama suikast düzenledi. Kız kardeşimi öldürmeye çalıştı, iki kez. Ve Tanrı bilir Massimo'yu kaç kez öldürmeye çalıştı. Ama benden yardım mı istiyor?

Birinin canını alabileceğimi hiç düşünmemiştim. Yine de yaptığım pek çok şeyi yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu yüzden, gözlerim onunkilere sabitlenmişken, ayağımı kaldırdım ve makasın çıkıntılı sapına vurarak etine daha da sapladım.

"İşte sana itaatkâr, iyi yetiştirilmiş, İtalyan kızı." Henüz soğumamış bedenine tükürüyorum, sonra dönüp Massimo'nun yanına koşuyorum.

"Hey." Yanında dizlerimin üzerine çöküp avuçlarımla yüzünü kavrıyorum. "Bana bak."

Massimo'nun göz kapakları titriyor ve nihayet onları kaldırdığında, düzensiz gözbebekleriyle bana odaklanmakta zorlanıyor.

"Bebeğim?"

Göğsümdeki yükün bir kısmı kalktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz başım dönüyor," diyor. "Az önce seks mi yaptık? Çünkü bayılmış olabilirim ve tekrarını istiyorum." Etrafına bakıyor, sersemlemiş ve kafası karışmış görünüyor. "Neredeyiz lan biz?"

"Canali'nin anıt mezarı. Sanırım beyin sarsıntısı geçiriyorsun. Şiddetli bir sarsıntı."

Massimo'nun alnı çatlar. İnleyerek doğruluyor ve elini başının arkasına bastırıyor. "Ahh. Lanet olası bir mezarda seks yapmak kimin fikriydi? Ve neden-" Salvo'nun cesedini görünce sözünü kesti. "Siktir."

"Evet."

Uzun bir süre sadece cesede baktı. Sonra gözleri aniden açılıp benimkilere kaydı.

"Lanet olsun!" Beni kucağına çekip yüzümü boynunun kıvrımına sıkıştırırken belimi siper gibi sarıyor. "O şerefsiz. Seni öldürecek sandım,
melek." Beni adeta göğsüne yapıştırdı, bizi salladı.

ileri geri, ileri geri. "Beni arayıp seni yakaladığını söylediğinde..."

"Ben iyiyim," diye boynuna doğru mırıldanmayı başarıyorum.

"Sonra seni yerde kıvrılmış gördüm... Kahretsin, bebeğim... Sana lanet bir silah doğrulttu ve... Tanrım-"

"Massimo..."

Elini saçlarıma gömüyor, sallanma devam ederken başımı ona daha sıkı bastırıyor. "Ben olsam
sana bir şey olsaydı ölürdün ve- SUSACAK MISIN! ONU BOĞMAYACAĞIM!"

"Um... Biraz öylesin," diye homurdandım.

"Oh." Sallanmayı durduruyor ama kucaklamasının gücünü azaltmıyor. "Bu iyi mi? Çünkü buna ihtiyacım var, Zahara. Seni hissetmeye, güvende ve zarar görmemiş olduğunu bilmeye ve
-"

"Güvendeyim. Yaralı değilim ve"-yüzümü biraz olsun çevirmeyi başarıyorum-"evet, nefes alabiliyorum."

"Güzel." Sallanma devam ediyor. "Korktun mu? Of
Elbette öyleydin. En azından katliamın en kötüsüne tanık olmadın. Ben onun işini bitirene kadar gelmedin, değil mi?"

"Um... aslında..."

"Lanet olası amcık. Keşke henüz ölmemiş olsaydı. Seni tehdit ettiği için onu tekrar öldürmek istiyorum. Benim tatlı meleğim..."

Gözlerimi kapatıyorum ve Massimo'nun narenciye kokusunu içime çekiyorum,
Beni rahatlatmasına izin veriyorum. Salvo'nun ölümüyle ilgili ayrıntıları daha sonra konuşuruz. Şu anda sadece bana sarılmasını istiyorum. Massimo'nun kollarına sarılmak çok iyi hissettiriyor.
-

"Zahara?"

"Mm-hmm?"

"Dikiş makasın neden Salvo'nun boynuna saplandı?"

Bölüm 26

İki hafta sonra

"Artık bakabilir miyim?" diye
sordum. "Hayır. Adımına
dikkat et."

Bir kapı açılma sesi duyuldu. Massimo elini sırtımın alt kısmına koyarak beni öne doğru itiyor.

İçeride bir yerde olduğumuzu söylemek için gözlerime ihtiyacım yok, ama her yönden bana doğru esen güçlü bir rüzgar var. Bu biraz kafamı karıştırıyor. Topuklarımın parke zeminde çıkardığı hafif yankıya dayanarak, az önce girdiğimiz odanın oldukça büyük olduğunu tahmin ediyorum. Odanın Önce boya ve ahşap verniğinin birleşik kokusu çarpıyor yüzüme, kısa süre sonra bir başka koku üstünlük için savaşıyor. Çiçekli. Taze. Yasemin mi?

"Üzgünüm bebeğim," diye homurdanıyor Massimo yanımda. "Pis kokuyu temizlemek için endüstriyel vantilatörleri getirttim ama hâlâ üzerinde çalışılıyor."

Endüstriyel hayranlar mı? "Lütfen bana nerede olduğumuzu söyler misiniz?"

Sert, talepkâr dudakları dudaklarıma çarpıyor. Kollarımı boynuna doluyor, parmaklarımı kısa, ipeksi saç tellerinin arasından geçiriyorum. Eskisi kadar dikenli değiller. Saçlarının uzamasına izin veriyor. Bunu, saçlarını uzatmasının bir işareti olarak alıyorum.
Sonunda önceki yirmi yıl boyunca sürdürdüğü hayatın sona erdiğini ve bittiğini kabul ediyor. Ayaklarım yerden kesilirken Massimo beni kaldırıyor ve ben de hemen bacaklarımı onun beline doluyorum. Geniş bacaklarımın yanlarındaki yüksek yırtmaçlar

Pantolonum açılıyor, kumaş üzerime dökülüyor ve vantilatörden gelen esinti çıplak tenimi serinletmekte hiç vakit kaybetmiyor.

Massimo alt dudağımı ısırıyor. "Tamam, artık

bakabilirsin." Gözlerimi açıyorum.

Çerçeveler. Muazzam süslü ahşap çerçeveler masif duvar. Pırıl pırıl beyaz ve altın varaklı bir cilayla vurgulanmış. Her birinin üzerinde, çerçevelerin cilalı camlarının altındaki çizimleri yumuşak bir şekilde aydınlatan, tavana monte edilmiş pirinç bir resim lambası bulunmaktadır.

Ne olduklarını anladığımda içimden ciyak ciyak bir inilti yükseliyor. Üzerinde çalıştığım elbise eskizlerinin büyütülmüş baskıları.
Yıllar boyunca. Tanrım, ona bir mektupla gönderdiğim ilk resim bile orada, duvarın tam ortasında sergileniyor.

Sadece eskizler değil. Her çerçevenin önünde, şık ve parlak beyaz ferforje bir manken duruyor ve taslakta gösterilen elbise.

"Ah, Massimo," diye fısıldıyorum, odanın geri kalanına bakarken boynunu sıkıyorum.

Vintage raflar, büyük dolaplar, bol miktarda vitrin platformu. Rahat koltuklar, dekoratif aynalar, muhteşem baş üstü ışıkları. Yan tarafta bir yığın kutu var. Bu adamın içlerinde neler sakladığını ancak hayal edebilirim. Etrafıma bakarken duygular boğazımı tıkıyor. Hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.

"Her rengi doğru seçemediysem özür dilerim. Terziler beni rahatsız edip durdular, çeşitli kumaşların fotoğraflarını e-postayla gönderdiler... Sanki farklı tonları ayırt edebilirmişim gibi. Yani, Skobeloff mu? Bu da ne böyle? Kulağa süslü bir pastanın adı gibi geliyor."

Yarı gülüyorum, yarı burnumu çekiyorum. "Mavimsi yeşil. Deniz mavisine benzer ama daha canlı yeşil alt tonları vardır."

"Kahretsin. Seni ağlattım. Özür dilerim. Onlara şunu söyleyeceğim- EVET, TURQUOISE SEÇMEM GEREKTİĞİNİN FARKINDAYIM. ŞIMDI, KES ŞUNU!"

"Hayır. Hayır, ben iyiyim." Avuçlarımla yüzünü kavrayarak alnını kendime doğru çekiyorum. "Her şey mükemmel. Harika bir şekilde mükemmel. Ama... neden?"

"Çünkü bu senin hayalindi. Çünkü sen çok iyi bir moda tasarımcısısın meleğim. Kendine ait bir
butik." Beni odanın diğer tarafına, beyaz saten bir çarşafın örtülü olduğu karşı duvara doğru götürüyor...
Bir şey. Beni kucağında kaydırarak bir köşesinden tutuyor ve bezi çekip alıyor. "Ve marka," diye ekliyor.

Beyaz ve altın harflerden oluşan geniş plakaya bakakalıyorum. İki kelime. Beni ağlatan iki kelime.

Zahara Spada

"Oh hayır! Hayır, hayır. Daha işimiz bitmedi." Massimo beni yere indirirken kıkırdıyor. "Markanın kurulumunu bitirdik. Sadece gerçek markalaşmayı değil."

Kendimi zor tutuyorum. Tek dizinin üzerine çöküşünü izlerken görüşüm bulanıklaşıyor. Cebine uzanıp elini kaldırarak bana bir yüzük uzatırken dudaklarında muzip bir gülümseme kıvrılıyor.

"Zahara Veronese, sen soluduğum hava ve görmemi sağlayan ışıksın. Seni her şeyden çok seviyorum ve dünyanın bunu bilmesine ihtiyacım var. Sen zaten benim arkadaşımsın. Kurtarıcımsın. Hayatımın aşkı. Ama şimdi, lütfen benim
Karın mı?"

"Bana zaten sordun, aptal." Burnumu çektim. "Ve ben de

evet dedim." "Yüzük olmadan sayılmazdı. Yani bu bir

tekrar."
Yüzüğü daha yukarı kaldırıyor." Platin tabii ki. Peki, sen?"

"Evet," diye boğuluyorum. "Söyleyeceğim."

Onu alıp ağzına götürürken elim titriyor.
Yüzük parmağımı sararken dudaklarında hâlâ o sırıtış var.
Bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor.
parmağımı yavaşça ağzının içine kaydırıyor. Bu his inanılmaz - hem masum hem de tamamen erotik. Dudaklarının satenimsi yumuşaklığı tenimi ıslatırken bir yandan da nazikçe parmağımın üzerinde kayıyor. Ve dişlerinin keskinliği, aynı anda sıyırıyor. Parmağımı çekmeye başladığında, kaygan dili alt tarafı okşarken, dişlerinin kenarı üst kısmı sıyırıyor. Sert ve yumuşaklığın mükemmel bir birleşimi. Tıpkı onun gibi.

"İşte. Hepsi hazır." Uçtaki pedi öpüyor.

Yüzüğü kaydırarak takarken, pırlantaların konturlu şeridini tam olarak ortalamak için büyük özen gösterirken büyüleniyorum. Tavan ışıkları, ortadaki en büyük markiz ve her iki yanda birbirini yansıtan, giderek küçülen iki mücevher setiyle düzenlenmiş parlak kümeyi yansıtıyor.

"Bu bir taç." Parmağıyla çenemi hafifçe yukarı kaldırıyor. "Kraliçem için."

Daha fazla ağlamamak için alt dudağımı ısırıyorum.

"Ve şimdi, meleğim..." Parmaklarını pantolonumun kemerine geçirerek külotumla birlikte aşağıya doğru kaydırdı. "Şimdi, senin muhteşem amını iyice ıslatacağım, önce ben krallar gibi becer."

Beni bir şezlonga kaldırdığında bir çığlık atıyorum.
Sonra da yüzünü kalçalarımın arasına gömüyor.

Dilinin ucu klitorisimin etrafında dönüyor, hareket hızlı ve vahşi. Bacaklarımı omuzlarının üzerine yerleştiriyor, sonra ellerini kıçımın altına kaydırıyor. Hızlı bir hareketle beni kaldırıp ağzına yaklaştırıyor.

Dilinin darbeleri, sularımla ziyafet çekerken ara sıra ısırıklarla kesilen durgun, uzun yalamalara dönüşüyor. O yerde diz çöküp beni yerken eski bir kanepeye yayılmanın tamamen çökmekte olan bir yanı var.
Beni buraya ilk getirdiğinde kapının kilitli olmadığından eminim, bu da herhangi birinin içeri girebileceği anlamına geliyor.
Biz. Bunun olasılığı zihnimde dolaşıyor ve beni ölçüsüz bir şekilde heyecanlandırıyor. Saçlarını tutarak, içimi titreten sarsıntıların tadını çıkarıyorum.

Tanrım, onun tadı... Beni çıldırtıyor. Neredeyse saçımı çekmesi kadar çıldırtıyor. Parmaklarını saç tellerime sabitleyerek yüzümü yaklaştırıyor. Dilimi kıvrımlarının arasında gezdirip kokusunu içime çekiyorum. Saf Cennet. Lanet olası bir cennette tıkınıyorum. Ama zavallı sikim cehennemde sıkışıp kaldı çünkü onun içine gireli saatler oldu.

Yalıyorum, okşuyorum ve sonra küçük ısırıklar alıp onun lezzetli amcığıyla alay ediyorum. Her dokunuşta titriyor ve vücudu sarsılıyor. Çok yakın. Çok yakın. Meleğime bu şekilde işkence etmeye devam etmek istiyorum ama daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

Gerginim. Kendimi patlatmaya hazırım. Ama bu sadece beni çok geren seks. Evet dedi. Bu kelime hala kafamda çınlıyor. Hala beni şaşırtıyor.
Hayatını benimle geçirecek, deli herif.

İki kişiyiz, diyor kafamın içindeki rahatsız edici ses.

Not edildi.

Mm-hmm. Neyi fark ettiğimi bilmek ister misin? Çok uzun zaman önce, asla diz çökmeyeceğin konusunda kararlıydın.
herkesten önce. Şimdi diz çöküyorsun dostum.

Zahara bana her zaman diz çöktürebilir. Onun için bir ömür boyu diz çökeceğim. Şimdi çeneni kapatıp müstakbel karımın amcığıyla huzur içinde ziyafet çekmeme izin verir misin? Lütfen.

Gelecekten ziyade, şimdiki zaman anlamında kulağa hoş geliyor. Karımız. Yarın bir
güzel bir düğün günü.

"İyi bir noktaya değindin," diye mırıldanıyorum Zahara'nın amına doğru.

Tatlı tomurcuğunu dudaklarımın arasına alıp sertçe emiyorum.

-Paramparça oluşuna hayret ediyorum. Uzun inlemeler ve nefes nefese kalmalarla benim için parçalanıyor. O kadar güzel ki. Yani benim. Onu seyrederken, bacaklarını dikkatlice süslü kanepeye indiriyorum ve avuç içimi onun sıcak kalbi üzerinde gezdiriyorum. Hâlâ sırılsıklamdı.
her bir damlasını kucaklamak için elimden geleni yaptım.

Ben ayağa kalkıp kemerimi çözerken artçı şoklar vücudunda hızla yayılıyor. Fermuarımı açmamı izliyor dudaklarında hınzır bir gülümseme dans eden pantolon. Karnının üzerine dönüyor, sonra dört ayak üzerine kalkıyor ve omzunun üzerinden bir göz kırpıyor.

"En kötüsünü yap," diye şarkı söylüyor, kıçını

oynatarak. Şaklatıyorum.

Kalçalarını tutarak, güçlü bir hamleyle taşaklarına kadar içine giriyorum. Boşalırken tutkulu çığlıkları yankılanıyor. Ona arkadan vurmaya devam ediyorum.
Dünya ve kadınım dışındaki her şey.

Benimkini.

Avuçlarım sırtında geziniyor, narin omurgası boyunca tüyler ürpertiyor.

Sadece benimkini.

Amcığı sikimi o kadar sıkı kavrıyor ki her daldırışımda içimde bir şok dalgası oluşuyor. Sinir uçlarımın her biri açıkta, çiğ ve yanıyor gibi hissediyor. Ciğerlerim kasılıyor. Isı sistemimde hızla yayılıyor.

Benim havam. Aşkım. Huzurum.

Orgazmı onu vururken avuçlarımın altında titriyor. Göğsümde gırtlaktan gelen bir hırıltıyla tempomu artırıyor, gerçeklik hissimi tamamen kaybediyorum. Slamming
onun dar amcığına defalarca girdim, sıvı çekirdeğine patladığımda kükremenin patlamasına izin verdim.

Zahara'm.

Hala serbest bırakılmamın gücünden titriyor, isteksizce çekiliyorum ve sonra sağ kıç yanağına hızlı bir öpücük vermek için eğiliyorum.

"Bebeğim? İyi misin?" Dudaklarımı diğer yanağına götürüp onu da öpüyorum. Sonra da Zahara'yı kanepeye yatırmadan önce o nefis poposunu şakacı bir şekilde mıncıklıyorum. "Çok mu sert davrandım?"

"Asla." Ayağa kalkıp aletimi kaldırırken kapüşonlu gözlerle beni izliyor ve iç geçiriyor. "Sadece bir süre yürüyemeyebilirim," diyor memnun bir gülümseme yüzünü aydınlatırken.

Dükkanı için seçtiğim özenli mobilyanın üzerine çırılçıplak uzanmış meleğim, saflıktan başka bir şey değil
Günah. Ona asla doyamayacağım. Arzularımı asla tatmin edemeyeceğim. Hayatımı yaşamak için özgür bir adam olabilirim, ama yine de kırılmaz zincirlerle bağlı bir mahkumum. Kalbimi ele geçiren bu muhteşem kadının tutsağı. Kim
ruhumu evcilleştirdi. Ve bundan daha tatlı bir duygu olamaz. Hayatımın geri kalanında onun gönüllü kölesiyim.

Elimi henüz paketlenmemiş kutulardan birinin içine sokarak, Çin'den bir gün önce gelen kırmızı dut ipeğini çıkarıyorum ve yumuşak kumaşı Zahara'nın üzerine örtüyorum. Kraliçemin üşütmesine izin verememem, değil mi? Bir kere

Lüks, tereyağlı kumaşın içinde kozalandığında onu kollarıma alıyorum.

"Deli kayınbiraderinin numarası var mı?" Onu odanın diğer ucuna taşırken sordum.

"Evet. Kai'den ne istiyorsun?"

Durdum ve hayatımın aşkına baktım.

"Beni bir arkadaşıyla görüştürmesini istiyorum." Dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. "Rahipleri kaçırmayı seven sarışın adam."

Sonsöz

İki ay sonra

"Pekala... Sanırım bu önümüzdeki yıl için yatırım planlarını özetliyor," diye açıkladı Massimo ve pozisyonuna getirerek, kalçalarımı ona daha derin bir dalma sağlayan başka bir açı için kaydırıyorum. "Sorusu olan var mı?"

Her zamanki gibi hiç ses yok. Benim zevk miyavlamalarım dışında, büyük odadaki tek ses kâğıtların hışırtısı ve kaptanların olabildiğince hızlı bir şekilde ayrılmak için çabaladıkları aceleci adımlar. Aynı zamanda göz temasından da kaçınıyor. Görünüşe göre benden hâlâ rahatsızlar. toplantılarına katılmak.

Onları en çok rahatsız eden şeyin Massimo'nun solundaki sandalyeyi almam mı, ki bunu sık sık yapıyorum, yoksa onun koltuğunu paylaşmayı tercih etmem mi olduğundan tam olarak emin değilim. Tabii ki ikincisi, kocam toplantı gündemine devam etmeye çalışırken benim onun üzerine binmemi ve herkesin önünde sikine binmemi içeriyor. Hangimizin onların gözlerindeki zar zor gizlenmiş mahcubiyeti görmekten hoşlandığı gerçekten tartışılır _ o mu ben mi?

Bize aldırış etmeyen tek kişi Peppe. Bizi evin her yerinde düzüşürken yakalamaya alışkın. Yeni terfi etmiş bir patron yardımcısı olarak
Geçen ay hastaneden taburcu olduktan sonra Massimo'nun düşünceleri dağıldığında sık sık tartışmayı yönetmek için araya giriyor. Sanki ne yaptığımızı görmüyormuş gibi davranması, sık sık kapoları bırakması iki kat komik.
gözlerini ovuşturuyorlar.

"İyi günler, Don Spada." Gergin sözler kapının yönünden geliyor. "Ve, uh, karım
Bu hafta sonu için randevu alıp alamayacağını kontrol etmemi istedi, Bayan Spada. Sorun olur mu?"

"Elbette." Yavaşça yukarı kaldırıyorum, Massimo'nun sikinin neredeyse tamamen içimden kaydığını hissediyorum. "Günün tadını çıkar, Tiziano."

Kapı kapanır.

"Sana söylemeyi unuttum," diyor Massimo, sonra kalçalarımı kavrıyor ve beni tekrar sert boyuna yapıştırıyor. "Gelecek ay New York'ta bir düğüne davet edildik."

"Oh? Mutlu çift kim?"

"Arturo DeVille. Ve Drago Popov'un kız kardeşi,

Tara." "Mm-hmm. Emin misin?"

"Evet. Neden?"

"Düğün ertelenebilir. Sanırım geline yakın biri ölmüş olabilir."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Tara Popov pek yaygın bir isim değil ve geçen hafta kendisini bu şekilde tanıtan bir kadın bana e-posta göndererek randevu istedi. Önemli bir cenaze töreni için uygun, siyah duvakla tamamlanmış uzun siyah bir elbiseye ihtiyacı vardı."

"Garip. Arturo daha bu sabah beni aradı ama kimsenin vefat ettiğinden bahsetmedi."

"Belki unutmuştur? Ya da belki müstakbel karısı sadece siyah seviyordur."

"Arturo DeVille gelininin saf beyazdan başka bir şeyle evlenmesine izin mi veriyor? Lütfen. Bu adam geleneklerin timsalidir. Gerçi onu son gördüğümde Popov'un kız kardeşinden pek hoşlanmamıştı.
Hafızam beni yanıltmıyorsa, onu öldürmeye çalıştığını iddia ediyordu. Farklılıklarını çözmüş olmalılar, ya da
yeni evlenecek çiftler evliliği biraz tehlikeli bulabilir

sağlıkları için. Yine de sözlerimi bir kenara not edin - eğer o kendini beğenmiş pislik bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, gelini
beyaz."

Son

Sevgili okuyucu

Massimo ve Zahara'nın hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederiz.
hikaye! Birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum bırakırsanız ve diğer okuyuculara Tatlı Hapishane hakkında ne düşündüğünüzü bildirirseniz onur duyarım.

Yorumlarınız her zaman takdire şayandır. Sadece kısa bir cümle bile olsa, yazar için muazzam bir fark yaratır. Bir kitap ne kadar çok yorum toplarsa, seçtiğiniz çevrimiçi mağazada o kadar çok görünür. Ve birkaç kelimelik dürüst geri bildiriminiz, bir sonraki kişinin Massimo ve Zahara'yı deneyip denemeyeceğine karar vermesine yardımcı olabilir.

Sweet Prison için bir değerlendirme bırakın (buraya tıklayın)

Sırada ne var?

Serinin bir sonraki kitabı **Precios Hazard**'da Arturo (Sienna ve Asya'nın erkek kardeşi) ve Tara (Drago Popov'un kız kardeşi) yer alıyor. Umarım bu hikayeyi beğenirsiniz.

Değerli Tehlike

(ön sipariş için buraya

tıklayın) TARA

Arturo DeVille olmadan hayatım şu anki haliyle mükemmel.
Ve şimdi, o kibirli, bencil züppeyle evlenmem emredildi.

Benden sofistike, uysal bir eş olmamı, her isteğine gülümsememi ve başımı sallamamı bekliyor.
Ama bu yapmayı planladığım son şey.

Evlilik yeminimiz kocama değer vereceğimi ve itaat edeceğimi söyleyebilir,
Ama söz verdiğim tek şey onun hayatını cehenneme çevirmek.
"Kabul ediyorum" dediği güne pişman olana kadar.

ARTURO

Bir eşten beklediğim üç özellik vardır:

İtaatkar. Uysal. Saygılı.
Cosa Nostra dünyasına uyacak bir kadın.

Bir eşte olmasını istediğim tek bir özelliği bile bulamadım.
Onun yerine, arzuladığımı hiç bilmediğim her şeye sahip oldum.
Hayatıma bir deprem gibi girdi ve beni derinden
sarstı.

Benim güzel kaos habercim.
Benim değerli tehlikem.
Karım.

* * *

Ayrıca, kitabın ilk kitabına da göz atmak isteyebilirsiniz. Mafia Legacy serisi - Beautiful Beast (ikinci nesil yan ürün serisinin 1. kitabı). Güzel Çirkin, Güzel ve Çirkin masalının gevşek bir yeniden anlatımıdır. Ancak bu masal, Vasilisa Petrova (Painted Scars'taki Roman ve Nina'nın kızı) ve Rafael De Santi (Darkest Sins'te karşımıza çıkan Sicilyalı) arasında bir kaçırılma ve yaş farkı romantizmini içeriyor.

Beautiful Beast'in yayınlanmasından önce, web sitemde ücretsiz olarak sunulan bonus bir sahne olan Daddy Roman'da Vasilisa ile tanışın (buraya tıklayın)...

Güzel Canavar (Vasilisa ve Rafael, Mafya Mirası Kitap #1) (buraya tıklayın)

Yazar Hakkında

Neva Altaj, hasarlı anti kahramanlar ve onlara aşık olan güçlü kadın kahramanlar hakkında buharlı çağdaş mafya romantizmi yazıyor. Kadınları için dünyayı yakıp yıkmaya hazır olan çılgın, kıskanç ve sahiplenici alfalara karşı zaafı var. Hikâyeleri sıcak ve beklenmedik dönüşlerle dolu ve her seferinde sonsuza dek mutlu bir son garanti.

Neva okuyucularından haber almayı seviyor, bu yüzden ulaşmaktan çekinmeyin:

Web sitesi: **www.neva-altaj.com**

Facebook sayfası: **https://www.facebook.com/neva.altaj**

TikTok: **www.tiktok.com/@author_neva_altaj** Instagram: **www.instagram.com/neva_altaj**

Amazon Yazar Sayfası: **www.amazon.com/Neva-Altaj**

Goodreads: **www.goodreads.com/Neva_Altaj**

* * *

FB Okuyucu Grubu "Neva Altaj'ın Mükemmel Kusurlu Okurları" (**buraya tıklayın**)

Haber bültenime abone olun (**buraya tıklayın**).

Bonus Sahneler (**buraya tıklayın**) Kitap Resmi (**buraya tıklayın**)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.